

Có Một Không Hai

Contents

Có Một Không Hai	2
1. Chương 1: Thời Gian Là Độc Được Tốt Nhất (1)	2
2. Chương 2: Thời Gian Là Độc Được Tốt Nhất (2)	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	48
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	56
19. Chương 19	59
20. Chương 20	62
21. Chương 21	65
22. Chương 22	69
23. Chương 23	71
24. Chương 24	74
25. Chương 25	77
26. Chương 26	81
27. Chương 27	83
28. Chương 28	86
29. Chương 29	89
30. Chương 30	92
31. Chương 31	94
32. Chương 32: Đỗ Thị Chú Ý.	97
33. Chương 33: Trong Thế Giới Của Em Chưa Từng Có Người Khác. Chỉ Có Anh.	100
34. Chương 34: Trong Thế Giới Của Em Chưa Từng Có Người Khác. Chỉ Có Anh.	103
35. Chương 35	106
36. Chương 36	110
37. Chương 37	113
38. Chương 38	116
39. Chương 39	118
40. Chương 40: Chuyện Gì Cũng Nhớ, Làm Sao Tiếp Tục. (hai)	122
41. Chương 41: Chuyện Gì Cũng Nhớ, Làm Sao Tiếp Tục. (ba)	126

42. Chương 42: Chuyện Gì Cũng Nhớ, Làm Sao Tiếp Tục. (bốn)	129
43. Chương 43: Chương 43	132
44. Chương 44: Chương 44	132
45. Chương 45: Chương 45	132
46. Chương 46: Chương 46	132
47. Chương 47: Chương 47	132
48. Chương 48: Chương 48	132
49. Chương 49: Em Không Phải Thuộc Về Tử Thần. (năm)	132
50. Chương 50: Em Không Phải Thuộc Về Tử Thần. (sáu)	135

Có Một Không Hai

Giới thiệu

Tên gốc: Độc nhất vô nhị | Thể loại: đô thị tình duyên 1v1 | Nhân vật chính: Đỗ Oản, Cố Diễn Chi; phó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mot-khong-hai>

1. Chương 1: Thời Gian Là Độc Được Tốt Nhất (1)

Mở đầu:

“Ung thư xương.” Yên Ngọc cầm sổ khám bệnh của tôi trong tay, về mặt phía sau mắt kính không chút dao động, giọng nói vô cùng tỉnh táo, “Hơn nữa còn là giai đoạn cuối. Nếu phối hợp trị liệu, nhiều nhất còn có bốn tháng.” Thời điểm anh rõ ràng nói ra một chữ cuối cùng, rốt cuộc tôi cũng hết hy vọng.

Y thuật của Yên Ngọc rất xuất sắc, chẩn đoán chính xác từng ca bệnh chưa bao giờ có chuyện chẩn sai. Ngay cả việc dự đoán thời gian tử vong cũng luôn chính xác có thể so với nhật ký tử thần. Hướng chi lần này anh cẩn thận kiểm tra hai lần, từ đầu tới cuối không hề nhờ bác sĩ khác, tự mình xử lý toàn bộ công việc.

Cả phòng khám lâm vào yên tĩnh chưa từng có. Một lúc sau, anh hỏi: “Em sợ không?” Tôi ngay cả hơi sức để ngồi thẳng lưng cũng không có. Hít thở sâu một lần, lắc đầu một cái, lại khẽ gật gật đầu.

Ngón tay Yên Ngọc chỉ lên trên mặt bàn, trầm mặc một hồi, nói: “Em định khi nào mới nói cho Cố Diễn Chi biết?” Tôi trầm mặc còn lâu hơn anh. Phải một lúc lâu sau, mới nhỏ giọng nói: “Em muốn suy nghĩ thêm đã.” Hiển nhiên đáp án của tôi khiến anh không hài lòng. Vậy mà anh lại không nói gì nữa, chỉ đưa tôi ra khỏi phòng khám.

Cây hoa đào trước mặt phòng khám đã đến thời điểm héo tàn, một ít rơi vào trong bồn, một ít lại rơi trên các bậc thang. Cả khoảng đất nhuộm sắc hồng. Yên Ngọc chờ hồi lâu, nhưng vẫn mở miệng đề nghị tôi nên sớm đưa ra quyết định, chậm nhất là trong vòng hai ngày nữa.

Anh vừa nói xong những lời này, di động của tôi liền vang lên.

Yên Ngọc liếc nhìn tên của người gọi tới trên màn hình, ánh mắt anh nhìn tôi nhất thời trở nên phức tạp.

Tôi hít một hơi thật sâu, nhận điện thoại.

Đầu bên kia truyền về tiếng lật giấy sột soạt, rất nhanh một giọng nam trầm dễ nghe không nhanh không chậm truyền tới: “Oản Oản?”

Tôi gắt gao cắn môi, trong nháy mắt nước mắt mờ hồ ào ào rơi xuống.

Đột nhiên nhớ tới chuyện nửa tháng trước, tôi tỉnh lại sau giấc ngủ trưa, bỗng dưng phát hiện dưới tầng cây hải đường trong sân, xuất hiện một chiếc xích đu. Lúc vừa nghe quan gia nói là Diễm Chi đặc biệt gọi thợ mộc tới vừa làm xong, cô liền lập tức lấy điện thoại gọi cho anh. Lúc đó đầu kia của điện thoại cũng như bây giờ, đều là tiếng lật giấy sột soạt, giọng nói hời hợt không nhanh không chậm: “Hửm? Nghe quan gia nói, gần đây hình như có người rất thích phơi nắng.”

Trên một tờ tạp chí đã từng có bài đánh giá liên quan đến Cố Diễm Chi, nói cổ tay anh cứng rắn, là người nhìn xa trông rộng, có năng lực quyết đoán trời sinh. Nhưng rõ ràng trong mắt tôi dáng vẻ của anh luôn có chút thờ ơ. Đường như đối với chuyện gì anh cũng rất bình tĩnh, thỉnh thoảng có hứng thú, còn rất thích hành động xấu xa để trêu đùa người ta.

Rồi lại luôn có thể giải quyết tất cả mọi chuyện một cách thỏa đáng. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến, trong lúc đó anh đã sớm bình tĩnh mà chu đáo đặt mua rồi. Trong ấn tượng dường như chỉ cần có Cố Diễm Chi ở đây, cũng đủ để chống đỡ cả thế giới.

Một người như vậy, tôi đã thích mười một năm. Đã từng hết sức chuyên chú suy nghĩ làm thế nào mới có thể gần cho anh. Chưa bao giờ tôi nghĩ tới tại thời điểm vừa mới gần cho anh được hai năm, tôi sẽ phải rời xa anh một thời gian dài dằng dặc như vậy.

Tôi suýt chút nữa đã khóc lớn ra tiếng, lại cố gắng đè nén run rẩy trong giọng nói, nắm thật chặt điện thoại, nhỏ giọng nói: “Em nhớ anh.”

Ở bên kia điện thoại Cố Diễm Chi ngừng lại một chút, nhẹ nhàng cười một tiếng.

Tôi nghĩ tôi có thể đoán được từng động tác nhỏ của anh ngay giờ phút này. Nhất định là sẽ đặt cây bút trong tay xuống, một tay chống trán, mặt mày giãn ra, phảng phất có chút ý vị dịu dàng, mặt mũi mang theo nụ cười có chút yếu ớt.

Thậm chí tôi còn có thể tưởng tượng đến tiếp theo anh sẽ nói gì. Khẳng định trong giọng nói sẽ vừa mang theo vui vẻ, vừa có vẻ cười nhạo nhàn nhạt, chưa chắc anh sẽ lặp lại những lời tôi giận đối với anh ba ngày trước khi tôi rời thành phố T, nhưng nhất định sẽ khiến tôi tự nhớ tới. Rõ ràng lớn hơn tôi mười tuổi, rõ ràng mọi người đều nói anh cơ trí trầm ổn, nhưng rõ ràng anh vốn là người thích khi dễ người khác mà.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Anh nói.

“Anh cho người đặt vé máy bay tới nay, trở về được không?”

“...”

“Không muốn trở lại?” Anh vừa cười vừa nói.

“Vậy anh bay qua đây nhé?”

“...”

“Oản Oản?”

“... Anh không cần tới đây.” Nước mắt không biết lại rơi xuống từ lúc nào, lấy hết sức bình tĩnh, tôi lặp lại lần nữa, “Không cho phép anh tới đây. Ba ngày nữa em về, em mới không phải là chú chó nhỏ đâu.”

Cúp điện thoại. Yên tĩnh một lát. Yên ngọc nâng cặp kính lên, nhàn nhạt mở miệng: “Đã tới nước này, rốt cục khi nào em mới nói cho Cố Diễm Chi biết đây?”

Tôi nhất thời không trả lời. Một lát sau, nước mắt dần khô hết, ngẩng đầu lên: “Anh Yên Ngọc, giúp em một việc được không?”

Yên Ngọc nhìn tôi, đôi mắt sau cặp kính không biến sắc: “Em muốn anh giúp cái gì?”

Tôi mím môi thật chặt, giọng nói như gió thổi: “Anh có nhớ có một lần, bác trai từng nói phải kiềm chế tình cảm trong lòng không?”

Nếu lấy năm gặp Cố Diễn Chi để phân chia, đến nay tôi đã 22 tuổi vừa vặn có thể chia thành hai nửa đối xứng.

Trong mười một năm trước khi gặp Cố Diễn Chi, tôi đều sống tại một ngôi làng nhỏ sâu trong núi ở phía tây Trung Quốc. Trong mười năm đầu cuộc sống của tôi không có gì thay đổi. Dĩ nhiên, nếu nghiêm túc mà nói, không thể phủ nhận trong mười năm nay thân thể tôi đã có sự trưởng thành, tôi không dùng thìa nữa mà dần dần học được cách dùng đũa ăn cơm, tôi bắt đầu đeo cặp sách đi bộ hai giờ lên trấn đi học tiểu học mỗi ngày, rồi đi theo mẹ vào núi học đào thảo được vào đầu xuân và cuối mùa thu.

Nhưng những thứ đó so với việc động đất xảy ra năm tôi mười tuổi, có vẻ như quá tầm thường không có gì lạ. Thậm chí trong mười năm đó việc đất đá trôi ngày càng nhiều cũng không có gì đáng kể cả.

Năm ấy đúng vào thời điểm cuối xuân, bên ngoài mặt trời nắng ấm. Tôi đang ngồi học trong trường tiểu học trên trấn, tai nửa đóng nửa mở, không yên lòng mà ngồi nghe bạn cùng bàn, Yến Yến đứng lên đọc bài. Thật ra tôi khá buồn ngủ, nhưng thầy dạy văn duy nhất của trường kiêm thầy giáo số học kiêm thầy giáo tiếng anh gà mờ kiêm hiệu trưởng cha của tôi, có một tật xấu rất bất đắc dĩ, đó chính là rất khoan dung với các học sinh khác, nhưng lại luôn cực kỳ nghiêm nghị đối với tôi. Điều này khiến cho tôi cho dù có buồn ngủ đến ngã sấp ngã ngửa, hơn nữa cho dù cả bàn trước bàn sau đã ngủ say sưa, diendannleqdon tôi cũng không dám chân chính nằm úp sấp trên bàn để ngủ.

Thời điểm Yến Yến đọc được một nửa bài văn gồm sáu đoạn, đột nhiên tôi cảm thấy đầu như có hòn đá ở trong sau đó bị lay động khiến choáng váng đầu óc.

Chờ tôi ngẩng đầu lên, mới cảm thấy chóng mặt đến mức không thể nhìn rõ trần nhà. Có một ít mảng tường từ trần nhà rơi xuống, thầy giáo trên bục giảng, hay chính là cha tôi khuôn mặt cũng trở nên mơ hồ không rõ, chỉ nghe thấy đột nhiên ông ấy ngừng bài đọc lại, giọng nói có chút nóng nảy: “Động đất, mọi người mau tỉnh lại! Nhanh chạy rồi ngoài đi! Chạy đến sân bãi nào đấy! Đừng hoảng! Từng bước từng bước xếp thành hàng chạy ra đi! Nhanh lên!”

Thời điểm khi biết được có động đất kia, giống như lúc tôi hoài nghi mình bị ung thư xương, vô cùng mờ mịt. Cho nên tôi rất cảm ơn cô bạn ngồi cùng bàn phản ứng nhanh nhẹn mà còn có tấm lòng tốt bụng của tôi. Thời điểm tôi còn chưa định hình rõ ràng được tình huống, cô ấy đã túm tay áo tôi kéo tôi chạy như bay ra khỏi phòng học.

Lớp học này gồm hai mươi mấy đứa trẻ, tôi và Yến Yến là trường hợp ngoại lệ. Trường tiểu học này chỉ có mình cha tôi là thầy giáo, ông ấy đã dạy học ở nơi này hơn mười năm, ở tại nơi này lấy vợ sinh con, còn kiêm chức thầy thuốc ở trấn trên, thời gian dạy học rất có hạn, ở lớp học số tuổi của đứa bé lớn nhất hơn đứa bé nhỏ nhất có thể lên đến năm tuổi. Vì vậy, thời điểm xảy ra động đất đã có mấy đứa bé cơ trí chạy vọt ra ngoài, nhưng càng nhiều hơn là những đứa trẻ nhỏ tuổi bắt đầu kinh hoàng ôm đầu tán loạn trong căn phòng chỉ chực sụp đổ.

Tôi mù mịt đứng ở một bên góc cửa sổ thủy tinh, nhìn bộ dạng bọn họ chật vật ngu dốt chạy loạn. Sau đó có một đứa bị cha tôi níu lấy cổ áo, từ cửa ném ra ngoài. Cha đem từng đứa từng đứa đưa ra bên ngoài, đến cuối cùng chỉ còn một đứa bé núp ở dưới gầm bàn không chịu ra, thời điểm ông chạy đến bên đứa bé, phòng học đã yếu ớt không chịu nổi nữa bắt đầu kịch liệt lay động.

Đột nhiên tôi sinh ra một dự cảm xấu, cuống cuồng muốn xông vào bên trong, liền bị cha rống to một tiếng bắt ta dừng chân: “Dẫn mọi người đi đến bãi tập!”

Đây là câu nói cuối cùng ông nói với tôi. Trong ngực ông vẫn đang ôm đứa bé cuối cùng, thời điểm ông đứng dậy đang muốn xông ra bên ngoài, phòng học rốt cuộc không chịu nổi gánh nặng, ầm ầm đổ xuống.

2. Chương 2: Thời Gian Là Độc Được Tốt Nhất (2)

Tôi lập tức buông tay.

Tôi vội vàng nhảy vọt ra đằng sau hai bước lớn, lúc đứng lại gương mặt nóng bừng như thiêu như đốt. Tôn Bàn Tử sau lưng cổ tình phát ra tiếng cười trêu chọc tôi, tôi nhất thời thẹn quá hóa giận, quay đầu lại hung ác trừng mắt nhìn cậu ta một cái.

Tôn Bàn Tử lập tức chỉ tay vào người tôi mà nói: “Trưởng trấn xem kia, chị ấy trừng con kia!”

Trưởng trấn giận đến mức môi run run, lần lượt chỉ tay vào chúng tôi, cuối cùng đầu ngón tay dừng lại trên người tôi, dưng râu trừng mắt: “Còn không mau nói xin lỗi!”

Tôi không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Vốn tiếng phổ thông của trưởng trấn không tốt bởi vì tức giận mà càng thêm khó nghe: “Nhìn ta xin lỗi cái gì! Nhìn vị này mà nói xin lỗi! Nói to lên! Cúi đầu xin lỗi! Nhanh lên một chút!”

“....” Nhất thời tôi không tình nguyện, đối mắt cùng ông ấy không tiếng động thương lượng, “Tại sao phải cúi đầu xin lỗi? Không cúi đầu chỉ nói xin lỗi chẳng lẽ không được sao?”

— Ý nghĩ trong lòng tôi lúc đó là, nếu nơi này chỉ có một mình tôi bắt tôi cúi đầu xin lỗi thì không sao, nhưng lúc này sau lưng tôi còn có sáu đứa bé khác, ông bắt tôi cúi đầu xin lỗi, vậy sau này mặt mũi của tôi đặt ở đâu bây giờ?

Vậy mà vị trưởng trấn to lớn này lại hiển nhiên không có ý định dàn xếp. Con mắt ông ấy bởi vì đã già mà trở lên vẫn đục, vậy mà tính khí lúc này lại phá lệ hoạt linh hoạt hiện*, khiến tôi không thể nắm bắt được hoàn toàn lời nói của ông ấy: “Thể diện của toàn trấn vì con mà vứt sạch, giờ còn tự ái cái gì? Người con đụng phải là khách quý của trấn đấy! Toàn bộ sách giáo khoa, đồ dùng học tập, quần áo của tất cả đứa trẻ trên trấn đều do cậu ấy đưa tới! Lần này cậu ấy còn mang theo mười vạn tiền đấy! Còn chưa có cấp đâu! Nếu bởi vì con mà làm vị thần tài này bỏ đi, ta đây sẽ không để yên cho con đâu!”

*hoạt linh hoạt hiện: rất sống động, thần tình

Tôi nói: “....”

Giằng co mười giây, mũi chân của tôi lặng lẽ xoay ba mươi độ, trước mặt cậu thanh niên đang ung dung cười mà không nói gì trước mắt, không tình nguyện mà khom người xuống. Liếc mắt nhìn sang bên cạnh, lại không tình nguyện cúi đầu lần thứ hai. Nhìn trưởng trấn một cái, thật sự không muốn tiếp tục nữa, vậy mà trưởng trấn vẫn tức giận với tôi: “Con nhìn ta một cái lại cúi đầu một cái là có ý gì! Con cho là ta đang ăn cơm với dưa muối sao! Cúi đầu ba lần nói xin lỗi cho ta nhanh lên!”

Tôi bất đắc dĩ đến đỉnh điểm, đang chuẩn bị thực hiện, người trước mặt chợt thối một tiếng bật cười.

Anh thông thả ung dung mở miệng, tiếng phổ thông rất âm áp, giọng nói trầm thấp, lời nói lại có chút trêu chọc: “Tốt lắm, chỉ có vợ chồng mới cúi đầu lạy ba cái, cô bé mới chỉ làm dơ quần áo một chút, liền định lấy thân báo đáp sao?”

Trong nháy mắt cả trường tĩnh lặng, phía sau lũ trẻ bật cười xôn xao.

Mặt tôi trong nháy mắt cũng đỏ bừng.

Quả thật tôi chán ghét người này đến chết. Nếu không có anh, tôi là người có quyền uy nhất. Tôi vẫn là người định đoạt. Chưa bao giờ tôi phải vứt bỏ khí thế trước lũ trẻ. Lúc này lại cứng lưỡi đến nửa ngày không nói được gì, cuối cùng chỉ biết khí thế ngất trời rống một tiếng: “... Tôi mới không muốn gả cho anh!”

Sau khi kết hôn, những lời này đã từng bị người khác không chút lưu tình cười nhạo rất nhiều lần. Ngay lúc đó, sau khi tôi nói xong câu đó lại dẫn đến một ánh mắt hung hăng trừng mình. Lần này tôi cự tuyệt nhận sai, hung hăng quay đầu đi. Trưởng trấn hung hăng trừng tôi một cái, quay đầu nhìn đương sự cầu xin tha thứ: “Ai! Cố tiên sinh, ngài không cần chấp nhặt với đứa trẻ này.”

Cố Diễn Chi chỉ thuận miệng “Ừ” một tiếng, cười như không cười nhìn tôi. Trưởng trấn còn nói: “Đứa nhỏ này tên là Đỗ Oản, động đất năm ngoái nó mới mười tuổi, cha mẹ lại mất hết. Lúc trước cha nó là thầy thuốc ở trấn chúng tôi, chúng tôi nếu muốn xem bệnh, trước kia phải vượt qua hai ngọn núi lớn, ít nhất hai ngày hai đêm mới đến được bệnh viện. Có ít bệnh cha nó có thể xem được. Đỗ Tư Thành, cũng chính là cha nó, trước kia cũng chính là thầy giáo của trường tiểu học ở đây, trường học của chúng tôi ở nơi này vừa rách, lại nghèo, cả trấn trên chỉ có mỗi một thầy giáo, ở chỗ này ngay người vài chục năm không đi, trấn trên có rất nhiều đứa bé đi học, ngay cả tôi cũng là ông ấy dạy chữ, ông ấy thật sự là một người tốt. Động đất năm ngoái ông ấy không phải vì cứu mấy người học sinh, vẫn có thể còn sống, là do cứu đứa bé của nhà lão Hùng, cuối cùng phòng học sụp xuống... Đứa bé cứ như vậy một năm ăn cơm của biết bao nhiêu nhà, quần áo trên người cũng là do bà nhà tôi vá cho...”

Thời điểm ông ấy nói những lời này, tôi dừng thẳng tắp, trong mắt không nhìn được những giọt nước mắt, khóc không lên tiếng.

Sau trận động đất năm ngoái, trưởng trấn tự mình lập bia cho cha tôi. Ngày giỗ năm nay, ông ấy mang tôi đến trước mộ, nói với tôi, tôi có thể tự hào về cha tôi lúc sinh tiền mà nói với bất cứ kẻ nào, “Đỗ Tư Thành là cha tôi”, sau khi cha qua đời tôi vẫn luôn tự hào về ông. Đây là vinh dự mà cha tôi để lại cho tôi cả đời này. Cho nên mặc kệ là đau lòng hay cao hứng, tôi đều thẳng tắp lưng, không thể khóc, càng không thể quên.

Trưởng trấn vừa nói, vừa nháy mắt để tôi đi. Tôi ghen một hơi trong lòng rồi rời đi, đi ra thật xa, Yên Yên vẫn còn quay lại nhìn.

Tôi nói: “Cậu đang nhìn cái gì thế?”

Yên Yên thở ra một hơi, nhỏ giọng nói: “Trời ạ.”

Bên cạnh một cô gái khác cũng gật đầu một cái, nói: “Đúng vậy.”

Rất nhanh Tôn Bàn Tử mắt cao hơn đầu cũng bắt đầu cảm khái: “Đúng không?”

Mặt tôi nhất thời u ám: “Mỗi người các người đang cảm thán cái gì!”

Yên Yên nói: “Cậu không cảm thấy vóc người của người vừa nãy đặc biệt tốt sao?”

Tôi nói: “Không cảm thấy.”

Tôn Bàn Tử ở một bên đáp lời: “Hơn nữa vừa nhìn đã thấy đặc biệt tốt rồi, tôi cũng được cho là tạm được, nhưng so với người kia, chúng ta đơn giản chính là trái bí đao lùn.”

Tôi hung hăng trừng cậu ta: “Cậu mới là trái bí đao lùn! Cậu cũng không nhìn chính mặt mình một chút! Cậu không biết trái bí đao có hình dạng ra sao à gốc từ!”

Nếu là bình thường, câu nói khiêu khích này vừa ra khỏi miệng, Tôn Bàn Tử nhất định sẽ nhảy lên chỉ tay vào mũi tôi mà mắng trả lại. Nhà Tôn Bàn Tử ở trấn trên cũng được coi là gia đình giàu có, kết quả chính là tất cả người nhà cậu ta ra khỏi cửa đều thích gây khó dễ cho người khác. Tôi có thể trở thành người đứng đầu lũ trẻ, cũng là bởi vì trước mặt những đứa trẻ khác tôi cố tình biến Tôn Bàn Tử trở thành kẻ địch chung, sau đó đó coi đây là trung tâm, sau đó lôi kéo xúi giục dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, cuối cùng mới có địa vị như hôm nay.

Vậy mà hôm nay Tôn Bàn Tử căn bản không để ý đến tôi, vẫn đứng đó dương dương tự đắc khoe khoang: “Hơn nữa các cậu có nhìn thấy chiếc ô tô đang đỗ ở trước mặt đây không? Người kia còn dẫn theo tài xế tới, hơn nữa nghe nói gì chưa, anh ta vừa ra tay là mười vạn, 10 vạn khối đó, khẳng định anh ta đặc biệt có tiền!”

Sau bữa cơm tối, ánh đèn trong làng từ từ sáng lên. Nguồn điện nơi này rất không ổn định, giống như khe suối trong núi vào mùa đông, lúc có lúc không, vả lại thời điểm không có nhiều hơn nhiều so với thời điểm có. Vậy mà bây giờ vẫn so với một năm trước, đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Sau động đất từng có người nói, những người sống sót sau động đất, đều là giảm lên sống lưng của những người đã chết. Lúc nói lời này mang theo kính sợ. Khi đó tôi không hiểu những lời này, nhiều năm sau rốt cục mới hiểu.

Khi đó tôi chưa từng lưu ý qua, thôn lang tôi sau động đất, tổng thể so với trước kia giàu có hơn nhiều. Giống như vấn đề về điện, giống như khu núi sâu này, thời gian dẫn điện bị chậm mất bốn năm. Nhưng một năm sau động đất liền hoàn thành. Thậm chí lúc ấy bởi vì quá mới mẻ, tôi và Yến Yến còn cùng nhau làm một chuyện ngu xuẩn. Len lén cầm một que diêm đi thắp bóng đèn, kết quả bị Tôn Bàn Tử đứng ở ngoài cửa sổ nhìn thấy, hung hăng cười nhạo một trận.

Sau khi ăn tối xong, cũng không có chuyện gì để làm. Hôm nay vốn nên ở trong nhà, nhưng anh tới làm khách quý, tôi liền tự biết rõ chỉ ở ngoài dạo chơi. Đêm đó trăng sáng, rất mỏng rất nhỏ, giống một bông hoa lê. Có hai ba con đom đóm trong bụi cỏ. Ban đêm gió rét, trong núi lại càng thêm lạnh thấu sống lưng. Tôi không biết lang thang được bao nhiêu lâu, liền ôm vai người xuống một chỗ trên sườn núi. Một lúc sau nghe thấy có người gọi tên tôi, là tiếng phổ thông rất ấm áp:

“Đỗ Oản.”

Tôi sợ hết hồn, đột nhiên quay đầu lại. Cổ Diễn Chi đứng cách đó không xa, mới vừa rồi anh đã mặc áo khoác lên người, bên trong vẫn là áo sơ mi màu sáng. Tôi cẩn thận híp híp mắt, hiểu rằng anh vừa thay quần áo, bởi vì vạt áo sơ mi rõ ràng rất sạch sẽ, cẩn thận, tỉ mỉ.

Anh nhìn lên bầu trời, mặt trời còn chưa hoàn toàn hạ xuống. Sau đó liền cười ngoác ngoác tay với tôi: “Lại phát gốc cái gì vậy? Tới đây.”

Tôi ngửa đầu nhìn anh. Anh vốn rất cao, lúc đó tôi chỉ cao tới ngực anh. Lúc này vẫn còn một tia nắng cuối cùng, càng làm anh thêm cao lớn.

Mà tôi vẫn có chút ghét anh, vì vậy nói: “Tôi mới không đi qua đây.”

Cổ Diễn Chi chợt hơi nhíu mày, hơi cười một chút, sau đó sải chân, bước tới. Ngồi bên cạnh tôi.

Sau đó anh bắt đầu cởi nút áo khoác ra, động tác không nhanh không chậm. Tôi lùi sang bên cạnh một bước, rất cảnh giác: “Anh muốn làm gì?”

Hình như anh cảm thấy buồn cười, dừng bước lại, hỏi ngược lại tôi: “Em cảm thấy tôi muốn làm gì?”

Tôi nói: “Tôi nói anh này, anh không cần tới đây.”

“Nếu không thì em định làm gì?”

Tôi hung tợn nói: “Vậy thì tối nay lúc anh ngủ tôi liền nhét con muỗi vào phòng anh!”

Anh phốc xuy một tiếng bật cười, áo khoác bị cởi xuống cầm trên tay. Tôi cảnh giác nhìn anh chằm chằm, không lâu sau thấy anh mở tay ra, trong chớp mắt khoác áo lên người tôi.

Bả vai nhất thời ấm áp hơn rất nhiều. Nghe anh ở một bên cười nói: “Còn muốn mang muỗi vào đốt tôi không?”

Lại một lần nữa tôi bị anh làm cho khuôn mặt đỏ bừng. Chỉ hy vọng trời tối, anh không thấy rõ. Không lâu sau nghe thấy anh hỏi: “Em học năm thứ mấy rồi?”

“... Năm thứ ba.” Tôi hung dữ nói, “Làm gì?”

“Thích đọc sách không?”

“... Thích. Làm gì?”

Anh vẫn bộ dạng không để ý: “Em thích học số học hay ngữ văn?”

Anh cứ như vậy không mặn không nhạt hỏi tôi nhiều vấn đề. Từ khi bắt đầu đi học, sau đó còn hỏi đến mẹ tôi, mẹ tôi là người nơi nào, cùng với cuộc sống của tôi mấy năm gần đây. Nếu đây là cuộc nói chuyện giữa một đôi nam nữ trưởng thành, cũng có thể hoài nghi đây là hiện trường xem mắt. Nhưng tình cảnh lúc này rõ ràng là nguyệt hắc phong cao*, ở một nơi núi cao hoang tàn vắng vẻ hai người không có quan hệ máu mủ thậm chí là xa lạ, đứa trẻ chưa đến tuổi trưởng thành gầy teo nhỏ nhỏ, người đàn ông trưởng thành chủ động đến gần, còn rất kiên nhẫn ôn hòa, dần dần khiến tôi nhớ tới vụ án đứa bé gái bị bắt thây nhiều năm trước. Nhất thời run lên cầm cập, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo: “Anh hỏi nhiều như vậy là muốn làm gì?”

*nguyệt hắc phong cao: Vốn là “Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hoả.” Chỉ hoàn cảnh hiềm ác (thường là buổi tối).

Hình như Cố Diễm Chi sớm đã dự liệu về phản ứng của tôi. Sau khi nghe xong, anh cúi đầu, từ trong túi lấy ra mấy viên kẹo, sau đó để tay trước mặt tôi, ôn hòa hỏi: “Ăn kẹo không?”

Tôi: “.....”

Tôi nhìn kẹo trong tay anh, tính không khuất phục cùng tự ái đang giao chiến. Vấn đề mới vừa rồi sớm đã bỏ quên ở sau gáy. Nghẹn thật lâu, cuối cùng tầm mắt dời từ kẹo mà trở lại mặt anh, đang muốn dđlquyđon mặt không đổi nói một câu “Tôi mới không ăn đấy”, Cố Diễm Chi lại giống như nhớ ra cái gì, lại đưa tay cho vào một túi khác, sau đó lấy ra, vẫn để ở trước mặt tôi, “Hay em muốn ăn chocolate?”

Tôi: “.....”

Sau khi giằng co một phút đồng hồ, tôi mặt không đổi, dè dặt vươn tay, sau đó nhanh chóng cầm chocolate trên tay anh.

Tôi biết rõ vị ngon của nó. Hơn nữa nhớ mãi không quên. Trước đó, tôi mới được ăn nửa viên. Còn lại bị rơi vào tay Tôn Bàn Tử.

Sau khi bỏ giấy bạc ra tôi liền cho vào miệng, tư vị chocolate so với tưởng tượng còn nồng thuận ngọt ngào hơn. Sau khi ăn xong Cố Diễm Chi hỏi tôi mùi vị như thế nào, tôi hást cảm, giọng nói như miễn cưỡng tiếp nhận nói: “... Tạm được.”

Anh cười một tiếng. Sau đó, nhẹ nhàng, giống như người không đếm xỉa đến chuyện trước: “Đỗ Oản, có muốn theo tôi đi ra bên ngoài núi không?”

3. Chương 3

Năm tôi mười một tuổi, tôi rời khỏi nơi miền núi nhỏ bé ở tây bộ Trung Quốc, cùng Cố Diễm Chi đến thành phố T. Yên Yên thỉnh thoảng vẫn viết thư liên lạc với tôi, nhưng vẫn có lúc bận rộn mà quên đi mất. Nhưng hàng năm vào thời điểm cuối xuân, tôi nhất định sẽ trở về quê một chuyến để tảo mộ cha.

Tôi vẫn luôn tin rằng, cho dù cha đã ra đi, nhưng vẫn luôn nhớ đến tôi.

Khi còn sống ông từng cam đoan với tôi, bất kể ông ấy đang ở đâu, chỉ cần tôi nhớ ông, ông ấy chắc chắn sẽ chạy đến bên tôi. Từ khi ông rời xa tôi năm tháng ngày càng dài, rất nhiều thứ trong trí nhớ cũng đã bị thời gian xóa mờ, nhưng những lời ông nói với tôi vào mùa xuân năm tôi bốn tuổi ấy, bao gồm cả giọng nói, dáng điệu và cả lời nói của ông, tôi vẫn nhớ rõ ràng.

Cha khiến người ta luôn có một loại ảo giác, dường như ông vẫn luôn ở đây, vẫn luôn ăm áp mà che chở như trước. Bất kể là khi còn sống, hay sau khi ra đi. Sau khi tôi trở thành một cô nhi, lại vẫn có thể không lo nghĩ gì đến ăn mặc, tôi luôn hiểu là do cái gì. Ngay cả khi tôi rời núi, dddlqydon bắt đầu một cuộc sống mới, cũng là nhờ có cha che chở.

Tôi chưa từng thử thăm dò qua, những thứ trong cuộc sống mà cha đã dạy trước kia. Tôi đã từng không muốn nói đến, cũng không thử thăm dò. Từ khi tôi bắt đầu có trí nhớ, ông vẫn còn nghèo khó và luôn bận rộn. Bận rộn chữa bệnh cho mọi người, bận rộn dạy học. Nhiều năm tôi nhìn ông hướng dẫn thôn dân hái thảo dược, tự tôi cũng dần dần trở thành nửa thầy thuốc. Ông còn không ngừng khích lệ mọi người rời núi, thời điểm lễ tết, ông còn đến từng nhà viết câu đối xuân. Thời điểm đó, nhiều người ở trấn trên còn mời ông làm trưởng trấn. Mặc dù trưởng trấn có thể lần lượt làm nhà, nhưng Đỗ Tư Thành ông chỉ có độc nhất một căn nhà. Nhưng đồng thời ông cũng chưa bao giờ xem nhẹ tôi và mẹ. Tôi lớn lên, học tập, chơi đùa, mẹ nấu cơm, giặt quần áo, cắt cổ cho động vật ăn, cha chưa bao giờ đứng ngoài nhìn, mà luôn vui vẻ giúp đỡ. Dường như ông không để ý đến chính bản thân mình.

Nhưng trong miệng Cố Diễn Chi đêm đó, cha quả thực như một người khác: “Cha em, Đỗ Tư Thành, có thể tính là trưởng bối của tôi. Tên của tôi cũng là do ông đặt cho. Trước kia ông sống ở thành phố T, có một người anh trai ruột thịt, chính là dương tôi. Ông ấy là người rất bộc trực, sống khác biệt so với những người khác, thời điểm ông hai mươi mấy tuổi vô cùng xuất sắc....”

Tôi cắt đứt lời anh: “Cái gì gọi là sống khác biệt so với người khác, vô cùng xuất sắc?”

Cố Diễn Chi lại nói: “Chính là so với mọi người sống khác biệt hơn, cuộc sống nhiều vẻ nhiều màu sắc hơn.”

“....”

Nét mặt khi đó của tôi có thể rất rõ ràng lộ ra vẻ không hiểu ý, vậy mà Cố Diễn Chi cũng không muốn tiếp tục giải thích, anh nói tiếp: “Sau này cha em bởi vì một chuyện, có hiềm khích với anh trai. Sau khi cha của cha em, chính là ông nội em qua đời, cha em liền rời khỏi thành phố T, từ đó không trở về nữa. Sau lại có người nói từng thấy ông ở trong chùa, thời điểm mọi người tìm tới, sư trụ trì trong chùa nói ông đã rời đi. Nguyên nhân ông rời đi khiến mọi người giật mình. Bởi vì cha em sau khi xuất gia đã hoàn tục. Xuất gia đã là việc ngoài dự đoán của mọi người, mà nguyên nhân hoàn tục còn kỳ quái hơn, cha em nói, xuống tóc đi tu chỉ có thể siêu độ mình, cứu rỗi người khác mới là chuyện lớn. Từ đó không còn ai nghe thấy tin tức gì của ông ấy nữa. Cho tới hôm nay tôi mới nghe thấy tung tích của ông ấy ở nơi này.”

Tôi ngẩng mặt sững sờ nhìn anh một hồi lâu, cảm giác không thể tin được. Giống như một cái hộp cổ đầy bụi đột nhiên bị mở ra, bên trong từ từ bay ra đám mây giả tưởng khác thường. Người thao túng đám mây ở cạnh tôi nói tiếp: “Cha em có phải rất thích vẽ tranh không? Hơn nữa rất thích vẽ tranh sơn thủy và tiểu miêu. Trước kia ông có bút pháp rất tốt, khi còn bé còn dạy tôi nữa. Hơn nữa thời điểm ông còn ở thành phố T, một chiều này dùng để lấy lòng con gái rất tốt. Các cô gái ở thành phố T đều hy vọng có thể hẹn hò với ông, lúc đó còn có người đồn đãi nếu ai được cha em tự tay vẽ tặng năm bức tranh, có ý nghĩa cha em muốn cùng người đó kết hôn. Đáng tiếc cha em, mãi cho đến khi ông rời đi, cũng không có lấy một cô gái nào lấy được bức họa của ông.”

Rốt cục tôi cũng dần dần hiểu ra câu “sống khác biệt hơn so với người khác, cuộc sống nhiều màu sắc hơn” là ý gì, lập tức quắc mắt nhìn trừng trừng: “Rõ ràng anh đang gạt người! Cha tôi làm sao có thể phong lưu như vậy!”

Trên môi Cố Diễn Chi nở một nụ cười: “Thật là một cô nhóc thông minh, nhanh như vậy đã hiểu rồi sao?”

“Anh không cần cố lảng sang chuyện khác!”

“Vậy trước kia cha em có thích vẽ không?”

“Không thích!”

Cố Diễn Chi nhìn về phía màn đêm đen thui trống rỗng mờ mịt trước mắt, thản nhiên nói: “Trẻ con nói láo ban đêm ra ngoài sẽ bị sói ăn thịt đấy.”

Tôi nói: “....”

Quả thực vùng núi này có sói, còn có cả gấu chó nữa. Thăm thẳm nhà bên cạnh nhà tôi năm ngoái lên núi chắn chắn, còn nhặt được cả sừng hươu sao. Mặc dù phụ cận thôn trại chưa chắc đã có, nhưng nói không sợ là nói dối, trên thực tế tôi không những sợ, thậm chí là vô cùng sợ, giọng nói cũng trở nên lắp bắp, thật lâu sau mới cố tự trấn định: “Thích, thích thật thì làm sao? Có lúc ông không đi đâu, quả thực thích ở nhà vẽ vài bức tranh, vậy, vậy thì sao? Vậy cũng không thể nói cha tôi là người như vậy!”

Cố Diễn Chi cười khê một tiếng. Tiếng cười của anh rất êm tai, ăn nhập với tiếng gió xào xạc trong đêm, đột nhiên tôi cảm thấy không hề sợ hãi nữa. Tiếp theo anh lại gần tôi thêm một chút, cánh tay cách áo khoác, ôm chặt bả vai tôi.

Tôi nhìn anh chằm chằm: “Anh định làm gì?”

Anh lạnh nhạt nói: “Tôi cảm thấy hình như có đứa trẻ đang rất sợ hãi. Mới vừa rồi giọng nói nghe như sắp khóc vậy.”

“....”

Tôi lại muốn thẹn quá hóa giận, anh theo bả vai tôi, vuốt tóc tôi, cười nói: “Đúng rồi, em còn bức vẽ nào của cha không? Có thể suy tính cất giấu hoặc bán đi. Bức vẽ của cha em rất có giá.” Anh suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu, “Em rất thích chocolate đúng không? Theo như giá thị trường bây giờ, một bức vẽ của cha em có thể giúp em ăn chocolate nhiều năm đấy.”

Tôi nhìn anh, nói: “.....”

“Thế nào?”

“Nhưng, nhưng mà.” Tôi gần như chực khóc, “Trước kia cha từng nói những thứ kia đều là vẽ chơi thôi. Sau đó thời điểm mỗi lần nói cần giấy đốt, ông liền thuận tay rút hết ra cha mẹ, cho nên, cho nên bây giờ không còn bức nào cả...”

“.....”

Cố Diễn Chi ho nhẹ một tiếng: “Được rồi, không có cũng không sao. Cha em làm như vậy, hẳn là có đạo lý của ông. Chúng ta trở lại vấn đề vừa rồi. Nếu lúc này em rời đi, sẽ có nhiều ưu điểm. Rốt cục ngày mai em có muốn cùng tôi rời đi không? Lúc ăn cơm tối tôi đã thương lượng với trưởng trấn, nếu như em đồng ý đi, ông ấy sẽ không có ý kiến gì.”

Thời điểm anh nói những lời này, vẫn luôn nhìn vào mắt tôi. Giọng nói vẫn luôn bình tĩnh, mang theo một chút dịu dàng.

Tôi cũng không nhớ lúc ấy vì nguyên do gì mà đồng ý với Cố Diễn Chi anh. Dù sao khi đó đối với tôi mà nói, chuyện như vậy, rõ ràng là một chuyện quan trọng. Mặc dù trong núi rất nghèo khổ, dù sao vẫn thân thiết hơn. Nếu đi ra bên ngoài, tôi không quen biết ai. Chỉ là tôi nghe một người nói chuyện ngày xưa, đến cuối cùng lại hỏi tôi, rốt cục có muốn cùng anh rời khỏi núi không.

Nhưng dũng khí và suy nghĩ của một đứa trẻ đều hết sức không thể tưởng tượng được. Cố Diễn Chi dùng thái độ bề trên thương lượng với tôi, hơn nữa anh lại rất trầm tĩnh, nhẹ nhàng băng qua. Thái độ của anh như vậy, khiến cho tôi không thể hoài nghi và cự tuyệt được. Trực giác của tôi nói cho tôi biết rằng, mặc dù người trước mắt rất đáng ghét, tuy nhiên sẽ không nói dối. Anh ấy làm từ thiện. Anh ấy có chút thân thiết. Áo của anh thể hiện thân phận không tầm thường. Anh được trưởng trấn tiếp đãi. Anh không cần thiết phải gạt một đứa bé như tôi. Dần dần trong đầu tiếp nhận sự oai phong của Cố Diễn Chi, ý nghĩ cự tuyệt Cố Diễn Chi bị đánh ngã. Cuối cùng tôi chỉ trầm mặt trong chốc lát, nhỏ giọng nói: “..... Được.”

Nhiều năm sau, tôi kể lại chuyện này cho Yến Ngọc. Bởi vì đang đứng trong trạng thái hưng phấn vì vừa mới nói lời yêu thương với Cố Diễn Chi, tôi miêu tả hết sức lạc quan: “Anh không cảm thấy cái này rất thần kì sao? Một giây trước em còn đang vì một chuyện nhỏ mà gây gổ với Cố Diễn Chi, một giây kế tiếp liền đồng ý cùng rời đi với anh ấy. Rất ít khi em tin tưởng một người như vậy. Điều này có thể cho thấy, trời sinh bọn em đã có duyên với nhau.”

Yến Ngọc đang đọc sách y, đẩy mắt kính một cái, cũng không thèm ngẩng đầu lên mà trả lời tôi: “Chuyện này chỉ có thể nói rõ rằng anh ta giống kẻ lừa gạt, mà em lại tương đối dễ lừa.”

“.....”

Vào buổi sáng ngày thứ hai chúng tôi lên đường. Sáng sớm, thời điểm đám sương trong núi còn chưa tan hết, tôi lên chạy lên nghĩa trang một chuyến, nhìn cha. Lúc trở lại cũng là thời khắc chia tay, trưởng trấn đang lấy ra toàn bộ thịt khô mà ông nửa năm ông không dám ăn đưa cho Cố Diễn Chi. Lại tặng hoa tiêu, đông trùng hạ thảo, thiên ma vân vân gì gì đó. Bọn họ đứng ở cạnh xe nói chuyện hồi lâu, sau đó trưởng trấn mặt nghiêm túc đến tìm tôi.

Thật ra từ trước tới giờ ông đều rất nghiêm túc, nhưng thường những đứa trẻ bọn tôi đều không sợ ông. Bởi vì ông chỉ biết đục râu trợn mắt, thật ra lòng rất mềm. Những chuyện rối rắm chúng tôi làm ra ông đều dọn dẹp hết. Ông làm trưởng trấn đã hai mươi năm, lo lắng hết lòng, tất cả đều vì thôn dân. Lúc này mắt ông hơi híp lại, vẻ mặt lộ ra chút tang thương. Ông nói với tôi: “Nha đầu, ra bên ngoài phải nghe lời, đừng quậy phá nữa. Đối với người trên phải lễ phép, cố gắng học hành, cố gắng đọc sách, sau này học sơ trung, học trung học, học đại học, vì người trong thôn mà giành lấy vinh quang, hơn nữa phải vì cha con, ngàn vạn lần đừng làm ông ấy mất mặt! Nếu ngộ nhỡ có người khi dễ con, không cần phải ở lại đó, cũng

đừng sợ, cũng đừng nghĩ chuyện gì khác, chỉ cần trở lại, coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, lúc nào ta cũng luôn giữ một chỗ cho con!”

Tôi có chút cay mũi, cúi người xuống, bái ông một cái thật sâu. Sau đó dù muốn nói gì cũng chỉ biết khóc, cho nên chỉ có thể không nói câu gì, nghiêng đầu chui vào trong xe. Chỉ chốc lát sau Cố Diễm Chi cũng nhảy vào xe. Tôi nhìn mái tóc hoa râm của trưởng trấn ở bên ngoài xe, hốc mắt chua xót đau đớn. Xe lắc lư khởi động, từ từ rời đi nơi phòng ốc nhỏ bé tôi đã ở một năm, nước mắt của tôi rốt cục không cầm được nữa, “Ba” rơi lên mu bàn tay.

Tôi cảm thấy lúc này mình rất chật vật. Hơn nữa, Cố Diễm Chi vẫn ngồi ở bên cạnh, anh nhìn tôi một cái. Nhất thời cảm thấy đời này mình làm rất ít chuyện mất mặt, nhưng hết lần này đến lần khác phân nửa đều bị anh nhìn thấy. Vì vậy đương nhiên tôi lại thẹn quá hóa giận. Nhưng lại không thể làm gì. Cuối cùng nhụt chí chỉ muốn trực tiếp nhảy ra khỏi xe, đột nhiên anh mở miệng: “Buổi sáng đi đâu vậy? Tôi tỉnh dậy đã không thấy bóng người.”

Tôi lau nước mắt một cái, vừa hay lúc này lại tìm ra được một lý do phê bình anh: “Vừa rồi anh không nên thu đồ của trưởng trấn. Hoa tiêu thì không nói, những thứ kia cùng đồng trùng hạ thảo bọn họ phải đào ước chừng một năm, rất không dễ dàng, còn đang tính hai ngày nữa đem đi bán đấy.”

Vậy mà anh nói: “Tôi không nhận. Tôi chỉ nhận thịt khô thôi. Còn mấy thứ kia tôi đã sai Tiểu Ngô lên thả lại dưới gốc cây hoa tiêu nhà ông ấy rồi.”

“....”

Tôi ghét người ngay cả giọt nước cũng không lọt như vậy, những người như vậy quả thực làm cho người ta cảm thấy thật chán nản. Tôi không có tâm tình cãi vã với anh nữa, nâng cằm lên cũng không muốn nói chuyện nữa, thời điểm buồn bực nhìn ra ngoài cửa sổ, bả vai bị người ta ôm lấy.

Khóe mắt được một chiếc khăn tay mềm mại lau qua, Cố Diễm Chi giúp tôi lau sạch sẽ khuôn mặt vừa bị tôi khóc. Còn bảo tôi quay lưng lại, dùng lược giúp tôi chải tóc, cuối cùng anh còn giúp tôi tết mấy bím tóc. Thời điểm Cố Diễm Chi làm những việc này, từ kính chiếu hậu tôi nhìn thấy ánh mắt của tài xế. Thỉnh thoảng anh ta nhìn ra phía sau một cái, xem ra rất có hứng thú với tay nghề tết tóc của Cố Diễm Chi, hoặc là bị kinh sợ.

Đoạn đường chúng tôi đi rất không tốt, mấp mô, gập ghềnh. Nhìn anh ta như vậy, trong lòng tôi rất run sợ. Một lát sau, tôi không nhịn được lên tiếng nhắc nhở: “Anh muốn học tết tóc sao? Nếu muốn, về sau tôi cũng có thể dạy anh. Nhưng bây giờ anh cứ nhìn về phía sau như vậy, ngộ nhỡ đụng vào tảng đá thì sao?”

Tài xế kịch liệt ho khan một tiếng, thời điểm thu hồi tầm mắt da mặt có một chút đỏ. Cố Diễm Chi ở sau lưng tôi không chút để ý mở miệng: “Không cần để ý đến cậu ta.”

“Nhưng anh ta....”

Cố Diễm Chi cắt đứt lời tôi, hỏi: “Lúc ở trong núi em dùng gì gội đầu vậy?”

“Xà phòng. Sao vậy?”

Người phía sau kéo bả vai tôi lại. Lại đem một lọn tóc cuối cùng vuốt lên. Ánh mắt anh khẽ nheo lại, cười nói: “Vậy đã có ai từng khen em, nói tóc em rất đẹp chưa?”

Lúc nói lời này, một mặt anh gấp lại chiếc khăn tay đã dùng, thả lại vào túi áo khoác. Sau đó lại cầm bình thủy tinh trong tay, hỏi tôi: “Khát chưa? Muốn uống nước không?”

“Muốn.”

Anh rót vào chén, đưa tới bên miệng tôi. Khóe mắt tôi quét qua vẻ mặt của người tài xế đang mở to mắt trong kính chiếu hậu. Sau đó chợt nghe thấy một tiếng phanh gấp, thiếu chút nữa xe chúng tôi bị lật.

Vậy mà rốt cục cũng bình an trở về thành phố T. Lần đầu tiên ngồi máy bay, nhìn thấy đồng bằng, tôi không hề nói gì. Chỉ là cảm giác mới mẻ trên đường đi, khiến tôi tưởng rằng tất cả đây chính là chỗ tốt sau khi rời núi mà Cố Diễm Chi đã nói đến. Cho đến khi máy bay hạ cánh xuống thành phố T. Cố Diễm Chi dắt tay tôi dẫn ra cửa, có người sớm đã nhận được điện thoại đang đứng đợi, kính cẩn lễ phép gọi Cố Diễm

Chi “Thiếu gia.”

4. Chương 4

Trong bức thư đầu tiên gửi cho Yến Yến, tôi cần kể miêu tả cảnh tượng lúc chúng tôi rời khỏi phi trường: thời điểm tôi đặt chân lên thành phố T, vừa đúng vào buổi tối. Cố Diễn Chi dắt tay tôi đi ra cửa, lúc trên máy bay anh còn vừa nói vừa cười với tôi, vậy mà sau khi máy bay hạ cánh, người tới đón hết sức cung kính, mà biểu hiện của Cố Diễn Chi như nuốt phải gậy như ý vậy. Thời điểm tôi quay lại nhìn, phi trường thành phố T đầy ánh đèn, phồn hoa lại an tĩnh. Chúng tôi ngồi vào trong xe, nhìn thấy những tòa biệt thự mái vòm ven đường, ánh sáng vàng nhạt nổi bật, trông giống như cô nàng với ánh mắt yếu điệu, lãng mạn, khiến người ta không thể mở mắt được.

Vậy mà thời điểm sắp mang lá thư đi gửi lại không cẩn thận để Cố Diễn Chi vừa vặn nhìn thấy, lúc tôi nhanh chóng đem bức thư giấu trong ngực anh ngẩng đầu lên, nói: “Cái gì mà giống như nuốt phải gậy như ý?”

Tôi nói: “Anh không biết cái gì là tôn trọng người khác sao? Đây là thư của tôi, việc riêng tư của tôi! Việc riêng của tôi anh cũng muốn biết sao? Anh làm người sao lại có thể vô sỉ như vậy?”

Anh ồ lên một tiếng, văn phong bất động: “Em nói tôi nghe một chút, cái gì gọi là nuốt phải gậy như ý?”

Tôi: “....”

Lúc anh nói, trong tay còn gơ lên hộp kem vị sôcôla. Ngón tay để ở trên hộp, gõ gõ có quy luật. Ánh mắt tôi nhẹ nhàng lay động theo chiếc hộp. Anh lắc lư chiếc hộp hồi lâu, nhưng vẫn không có ý cho tôi. Tôi không nhịn được nhắc nhở anh: “Kem sẽ tan hết đấy!”

“Hả?” Anh cúi đầu nhìn xuống, “Đã tan rồi à? Vậy tôi đành vứt đi vậy.”

Rốt cục tôi không tiếp tục kiên trì được nữa, lúc anh xoay người tôi liền ôm chặt cánh tay anh: “Tôi nói tôi nói, câu kia có nghĩa là anh anh mình thần võ, trầm ổn cơ trí, trên trời dưới biển không có gì anh không làm được, tựa như Tôn Ngộ Không vậy!”

Vừa nói trong lòng lại bị phần nghĩ, cha ở dưới cửu tuyền nếu biết có một ngày tôi đem tất cả những lời ca ngợi ông dạy dùng hết lên một người, mục đích chỉ là hộp kem trên tay đối phương, không biết cha có giận tôi, giận đến mức chỉ muốn như chưa từng sinh ra một đứa con gái như tôi hay không.

Sau khi thư được gửi đi hai tháng, tôi nhận được thư hồi âm của Yến Yến. Đối với lời ca tụng của tôi cô ấy chỉ nói một câu: lời lẽ nửa đoạn sau của cậu... cậu lấy những lời này từ quyển sách nào vậy?

....

Có thể thấy được vào thời điểm trước kia, người hiểu tôi rõ nhất là Yến Yến. Vậy mà điều không thể phủ nhận chính là, cảnh đêm ở thành phố T, xa hoa xinh đẹp như sự miêu tả trong sách. Sau khi đặt chân lên thành phố T, từ đó về sau, cuộc sống đã hoàn toàn bất đồng so với trước kia.

Ngày thứ hai đến thành phố T, tôi được Cố Diễn Chi mang đến một buổi tụ họp. Tôi được Cố Diễn Chi dắt đi xuyên qua tầng tầng lớp lớp hành lang dài cùng hờn non bộ. Vừa đẩy cửa đi vào, nhìn thấy chính là cảnh trắng lệt, náo nhiệt vang trời. Một người dẫn đầu quay đầu lại, chỉ nhìn thoáng qua liền cười lên: “Ai nha! Cố Diễn Chi, cậu nói cậu mang theo bạn gái nhỏ, nhưng cũng chưa nói rõ ra nha, người ta vừa nhìn đã biết là vị thành niên, lại bị cậu lừa bán từ trong núi đến thành phố T, cậu thật không biết xấu hổ!”

Tôi bị toàn bộ cười đến lùi lại nửa bước, mặt lập tức đỏ bừng. Lại bị Cố Diễn Chi túm trở về: “Đừng để ý đến cậu ta. Cậu ta nói đùa đấy.”

Tôi lắp bắp không nói ra lời. Ngón tay Cố Diễn Chi thon dài rơi trên từng thân người, thông thả ung dung lần lượt chỉ và xác nhận danh tính: “Đây là Yên Ngọc. Cậu ta là bác sĩ. Ngộ nhớ cảm mạo nóng sốt vãn

vân, gọi điện thoại gọi cậu ta là được rồi. Đây là Sở Dục, kiến trúc sư. Về sau có phòng ốc, có thể nhờ cậu ta thiết kế.” Lại chỉ vào người vừa nãy đùa giỡn nói, “Giang Yến Nam, làm tài chính. Cậu ta không có ích gì cả. Về sau gặp lại em không cần nhìn cậu ta.”

Giang Yến Nam vỗ bàn cười: “Sao lại nói tôi như vậy? Dù gì tôi cũng lớn hơn cô ấy vài tuổi, cậu không thể để ấn tượng đầu tiên của cô ấy đối với tôi tốt một chút được sao?”

“Cậu già hơn Đỗ Oản không biết bao nhiêu lần, còn mặt mũi mà nói những lời này.” Cuối cùng ngón tay Cố Diễm Chi rơi trên người đang mặc tây trang màu xám, “Đây là anh họ em, Đỗ Trình Sâm. Từ nay về sau sinh hoạt của em ở thành phố T, đều do anh ấy phụ trách. Nếu đối với em có gì không tốt, em cứ nói lại với anh.”

Cả căn phòng, chỉ có mình Đỗ Trình Sâm là mặc tây trang. Ánh mắt không biến sắc quan sát tôi. Tôi theo sự chỉ dẫn của Cố Diễm Chi chào hỏi từng người, thời điểm nhìn thấy Đỗ Trình Sâm, không tự chủ dừng một lúc. Yên Ngọc đứng một bên đẩy mắt kính, giọng nói lạnh nhạt nói xen vào: “Cố Diễm Chi cậu thật không biết xấu hổ, trắng trợn cướp chén cơm của anh họ người ta.”

Giang Yến Nam cười đáp lời: “Thật là, cậu xem cô bé dính cậu chặt như vậy, cậu mới cùng người ta chung sống mấy ngày, đã lừa người ta trở nên ngoan ngoãn như vậy.” Dứt lời nhìn về phía tôi, “Ai, em xinh đẹp như vậy, đi theo anh có được không? Đừng để ý đến anh họ em, cũng đừng để ý đến Cố Diễm Chi, bọn họ đều không phải người tốt gì đâu. Nhất là vị đang đứng cạnh em đây, em đừng thấy Cố Diễm Chi cười ôn nhu như vậy, thực ra cậu ta là người diện thiện tâm ngoan*, rất nhiều người đã bị cậu ta lừa. Năm đó Cố Diễm Chi vì chỗ ngồi trong hội chủ tịch học sinh cấp ba, khiến lớp trưởng lớp bên cạnh giận đến mức phun ra hai ngụm máu tươi, bức đến chuyển trường. Hiện tại em rơi vào tay cậu ta, sớm muộn gì cũng bị cậu ta ăn đến mảnh xương vụn cũng không còn ấy chứ.”

*diện thiện tâm ngoan: ngoài mặt thì hòa nhã, nhưng lòng dạ lại ác độc.

Tôi hoài nghi liếc mắt nhìn Cố Diễm Chi. Anh vẫn đứng yên, chỉ vào Đỗ Trình Sâm: “Đừng nghe cậu ta nói lung tung. Gọi một tiếng anh họ đi, cậu ấy sẽ cho em lễ ra mắt.”

Tôi nhớ khi còn bé gặp trưởng bối không hợp mắt, thời điểm cha tôi cũng như vậy bảo tôi chào, tôi quả quyết quay đầu sang chỗ khác, dù dễ thế nào cũng không chịu mở miệng. Cha cũng không ép tôi, chỉ nói với người khác một câu con gái đang xấu hổ, liền cười một tiếng rồi bỏ qua. Nhưng bây giờ không thể như trước được nữa. Rốt cục tôi cũng nói một tiếng “Anh họ”, giọng nói so với lúc trước nhỏ hơn nhiều. Nơi đây quá xa lạ, về mặt người trước mặt không chút thay đổi. Cho dù Cố Diễm Chi nói chào hỏi trước, lá gan của tôi vẫn sợ như cũ.

Đỗ Trình Sâm trầm trầm “Ừ” một tiếng, im lặng không lên tiếng đem chuỗi vòng tay đang đeo tháo xuống. Vòng tay màu đậm, mang phong cách cổ xưa, vẫn sáng bóng. Có lúc nhàm chán tôi đã từng đếm qua số lượng hạt châu trên vòng tay, là 108 viên. Anh tự tay đưa tới: “Vòng tay này đã được làm phép ở chùa, nghe nói có thể phù hộ người ta phúc thọ an khang. Đỗ Oản, chúng ta là người một nhà.”

Tôi không biết anh lấy tâm tình gì để nói ra những lời này. Tôi chỉ biết chình mình, vào thời điểm đó rất khó để coi anh như người một nhà. Vậy mà mặc kệ như thế nào, từ sau đêm đó, tôi tạm rời khỏi nhà họ Cố, đi theo Đỗ Trình Sâm đến nhà họ Đỗ ở phía đông thành phố T. Anh cả của cha tôi, cha của Đỗ Trình Sâm qua đời khoảng hai năm trước. Mẹ anh ở nước ngoài điều dưỡng. Trạch viện nhà họ Đỗ lớn như vậy, hai năm qua chân chính chỉ có mình anh ở.

Tôi vốn là không muốn đi. Đêm đó rời khỏi tụ hội, tôi vẫn kéo vạt áo Cố Diễm Chi, do dự không muốn buông tay. Vậy mà có lẽ do qua khứ ít khi làm như vậy, cho nên động tác không thuần thục, rất nhanh sau, vạt áo đã rời tay. Thời điểm muốn tóm lại lần nữa, động tác cài nút áo của Cố Diễm Chi dừng một chút, cúi đầu nhìn tôi, nói với tôi: “Oản Oản, em không thể như vậy.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh.

Anh đứng ở dưới ánh đèn, mặt như ngọc, trên người là bộ quần áo màu xám tro. Từng động tác giơ tay nhắc chân đều mang chút thanh quý, mạn bất kinh tâm*. Sau đó anh ngồi xổm xuống, giọng nói trầm trầm: “Anh họ em đang ở ngoài cửa chờ em. Tôi là người dẫn em trở lại thành phố T, nhưng cậu ấy mới là người thân chân chính của em.”

*mạn bất kinh tâm: không chút để ý; thờ ơ; không để ý; không đếm xỉa tới

Tôi không muốn cứ như vậy mà chết tâm, liền giơ một ngón tay lên, nhỏ giọng nói: “VẬY ĐỂ TÔI Ở CÙNG VỚI ANH MỘT BUỔI TỐI CUỐI CÙNG.”

Anh không biết tôi đã phải bỏ ra bao nhiêu dũng khí, mới có thể nói ra một câu như vậy.

Tôi luôn luôn không dễ dàng chịu thua, hơn nữa chưa bao giờ cầu xin ai. Thật sự tôi không muốn cùng Đỗ Trình Sâm đi đến Đỗ gia. Trong buổi tụ hội tôi không có ấn tượng tốt với Đỗ Trình Sâm, cho dù anh ta đưa tôi một chuỗi phật châu. Thậm chí tôi còn mang chút bài xích đối với Đỗ gia chưa từng gặp mặt này. Tôi đứng ở hành lang hội sở, thậm chí có chút hối hận, tôi không nên lỗ mãng mà quyết định rời khỏi núi như vậy.

Trong lòng tôi rất hồi hộp, cõi lòng đầy hy vọng anh có thể nói một tiếng được. Mấy ngày qua sống chung, anh luôn mang lại cho tôi cảm giác thân thiết, lại mang một chút dịu dàng. Vậy mà đêm hôm đó, Cố Diễm Chi nhìn tôi một cái, trong ánh mắt mang theo một chút khó xử, nhưng vẫn cự tuyệt: “Nhưng tối hôm nay tôi không sẽ không về nhà, tôi có chút chuyện. Ổn Ổn.”

Lập tức tôi cảm thấy trong phổi tràn đầy cảm giác lạnh lẽo.

Anh nhìn về mặt tôi, đưa tay muốn sửa lại mũ trên đầu tôi, tôi liền nghiêng đầu tránh. Tay anh rơi vào khoảng không, chỉ trong chốc lát, rút tay về như không có việc gì: “Tối qua tôi đã gọi điện cho anh họ em, cậu ấy đã đồng ý chăm sóc em thật tốt. Em không cần phải sợ.”

Một lát sau, tôi nói: “Tôi biết rồi.”

“Em tức giận?”

Tầm mắt tôi lướt qua anh, nhìn lên chiếc đèn treo tường: “Không có.”

“Em nhìn tôi nói lại xem nào.”

Tôi quay đầu bước đi.

Anh không đuổi theo, mà tôi càng đi càng nhanh, một đường chạy tới trước xe Đỗ Trình Sâm, tự mình mở cửa xe ngồi vào. Đỗ Trình Sâm ngồi bên cạnh liếc tôi một cái, giọng nói nhàn nhạt: “Thời điểm ngồi ở chỗ cạnh tài xế, phải thắt dây an toàn.”

Tôi làm theo lời anh. Trong lòng lại nghĩ đến cảnh tượng trong chuyến bay mấy ngày trước, Cố Diễm Chi giúp tôi thắt dây an toàn. Một lát sau, rốt cục vẫn không nhìn được quay mặt sang, nhìn về phía ngoài cửa xe.

Cố Diễm Chi vẫn chưa rời đi. Anh đứng ở cửa, đang nghe điện thoại. Dáng dấp anh cao như vậy, dưới ánh sáng nửa sáng tỏ nửa mờ mịt như vậy, càng thêm cao lớn hơn. Cách đó không xa có một người con gái mặc chiếc váy màu xanh nhạt hình như đột nhiên nhìn thấy anh, nhấc váy lên, cô gái đó đi giày cao gót, bước chân nhanh hơn. Rốt cục sau cùng cô ấy lao đảo một chút, được Cố Diễm Chi ôm lấy.

Tôi nhìn thấy cô gái kia ngẩng đầu lên, nói câu gì đó. Sau đó Cố Diễm Chi nhìn xuống, trên mặt nở nụ cười.

Trong nháy mắt, đột nhiên tôi có chút hiểu câu nói “điện thiện tâm ngoan” của Giang Yến Nam.

Cõi đời này có một loại người, đối với bất kỳ người nào anh ta cũng dịu dàng, nhưng cũng có những người đối với người khác đều là một dạng lễ phép, chỉ là một thói quen mà thôi. Anh ta cho người ta một thanh kẹo, đảo mắt lại quên luôn. Anh ta chưa từng để tâm đến. Anh ta cũng không cảm thấy phải để tâm đến. Chẳng qua anh ta chỉ tiện tay làm như vậy thôi, nhưng cũng không hy vọng người khác vì vậy mà lệ thuộc vào anh ta.

Vậy mà một người như vậy, anh ta vốn không có nghĩa vụ đưa tôi ra khỏi núi. Anh vốn chẳng có quan hệ gì với tôi. Con gái của Đỗ Tư Thành thì đã sao, anh có thể ra về cái gì cũng không biết. Vì vậy, thật ra thì hôm nay anh làm như vậy, đã là đối tốt với tôi rồi.

Nhưng đêm hôm đó, đột nhiên một lần nữa tôi lại bắt đầu ghét anh.

5. Chương 5

Ngày thứ hai tôi trở lại nhà họ Đỗ, Đỗ Trình Sâm lập tức bắt tay vào chuẩn bị thủ tục nhập học cho tôi. Hiệu suất của anh rất nhanh chóng, buổi sáng ngày hôm sau, tôi đã được anh đưa đến trường tiểu học ngay gần đó. Giáo viên chủ nhiệm lớp rất hòa ái, bạn cùng lớp cũng hòa thuận, chỉ là tôi không nghĩ đến tôi học chậm hơn so với trường ở đây.

Chuyển trường không lâu, vừa đúng đến kỳ thi giữa kỳ. Trừ đi ngữ văn coi như không tệ, ngoại ngữ và số học thì thê thảm không nỡ nhìn. Tôi ngồi thừ ra nhìn phiếu điểm mười phút, cuối cùng vo nó thành một cục ném vào ngăn kéo bàn học. Sau khi về nhà phát hiện may mắn Đỗ Trình Sâm không có nhà, may mắn hơn chính là dì giúp việc trong nhà nói cho tôi biết, buổi chiều Đỗ Trình Sâm ra nước ngoài công tác, ít nhất một tháng sau mới có thể trở về.

Tôi nói: “Anh ấy thường phải đi công tác sao?”

Dì giúp việc đang bận lau bàn, cũng không quay đầu lại nói: “Đúng vậy. Trong một năm Đỗ tiên sinh có một nửa thời gian đều không ở nhà.”

Tôi dùng hết sức ngăn chặn nụ cười, nói: “Có thật không? Như vậy anh ấy sẽ rất mệt.”

Vừa nói chân vừa bước nhẹ nhàng đến phòng ăn lấy bánh ngọt. Trong nửa tháng ở nhà họ Đỗ, mỗi lần tan học trở về, trên bàn cơm luôn có một chiếc bánh ngọt. Vậy mà hôm nay trên bàn ăn lại trống không, tôi tìm một vòng, cũng không tìm được gì. Tôi đứng đó nhìn dì giúp việc, sau khi bị tôi nhìn một lúc, bộ dáng giống như nhớ ra cái gì, vỗ trán một cái nói: “Ai nha. Cháu xem đi, bận rộn một chút liền quên. Cháu muốn ăn cái gì? Hiện tại dì lập tức làm cho cháu.”

Bà ấy nói như vậy, nhưng chân lại không có ý định di chuyển, thân hình cao lớn, đứng cạnh bàn trà. Tôi và bà ấy không tiếng động nhìn nhau một lúc, cuối cùng tôi nói: “Không làm phiền dì. Hôm nay cháu không ăn.”

Từ đó về sau, có một đoạn thời gian rất dài tôi cảm thấy rối rắm.

Tôi tin tưởng một Đỗ Trình Sâm hai mươi sáu tuổi đối mặt với một cô em họ cách biệt nhiều tuổi như tôi nhất định rất khổ sở, dĩ nhiên tôi cũng rất khổ sở, chúng tôi cùng nhau khổ sở, kết quả là thời gian anh ở nhà ngày càng ngắn, mỗi ngày không phải đi công tác thì chính là xã giao, hoặc có thể anh đi đến nơi nào đó, tóm lại chính là không trở về nhà. Đây cũng chính là hy vọng của tôi.

Vậy mà thời điểm anh không ở nhà, ba bữa cơm của tôi luôn không được đầy đủ, tôi chỉ có thể gặm bánh quy hoặc ăn mì ăn liền. Đây cũng là sự đau khổ của tôi. Đau khổ như vậy hậu quả là chỉ trong thời gian ngắn tôi đã nhanh chóng quen thuộc với các loại bánh quy và mì ăn liền, sau đó mỗi lần bạn cùng lớp nói đến, tôi liền có thể bắn liên hồi nói ra đáp án, hơn nữa nói có sách, mách có chứng, sau khi bình luận nửa ngày, cuối cùng tôi còn đưa ra được danh sách. Đạt đến trình độ này cũng có chỗ tốt, bởi vì rất nhanh tôi từ đứa trẻ đứng đầu sơn khu lắc mình một cái, biến thành chuyên gia bánh quy, lúc ấy các bạn cùng lớp tôi đều nhìn thấy trên đỉnh đầu tôi lúc nào cũng có vàng sáng.

Cùng lúc đó, tôi chiến tranh lạnh với Cố Diễn Chi suốt một năm.

Lúc mới đầu, chỉ có mình tôi chiến tranh lạnh. Bởi vì cứ 1 – 2 tuần Cố Diễn Chi lại xuất hiện trước mặt tôi một lần, thái độ rất tự nhiên rủ tôi ra ngoài chơi. Mỗi lần tôi đều kiên quyết cự tuyệt. Vậy mà anh luôn bỏ qua thái độ cự tuyệt của tôi. Biểu hiện của sự bỏ qua chính là lần sau anh lại tiếp tục dùng thái độ tự nhiên rủ tôi ra ngoài chơi. Loại hành vi này trong mắt trẻ con, rõ ràng là đáng vẻ của một vị đại nhân giả vờ trưởng thành đến kết giao, mà thực tế trái lại ra vẻ như thế với một đứa trẻ chỉ làm trầm trọng thêm thái độ thù địch và khinh thường. Vì vậy tôi càng tệ hại hơn. Không chỉ kiên quyết cự tuyệt, mỗi lần Cố Diễn Chi đang trên đường trở về, anh đều bị vấp phải sợi dây hoặc những đồ vật lung tung. Tôi kiên trì cự tuyệt anh được hơn nửa năm, rốt cục có một ngày, 4 tháng liên tiếp tôi không nhìn thấy Cố Diễn Chi.

Không nhìn thấy bóng dáng của anh, lúc đầu chính tôi cũng có chút hoài niệm. Lúc nghĩ lại lại cảm thấy nếu cái cây trên đường tôi đi học, thế nhưng lại bị chặt mất, tôi cũng sẽ hoài niệm. Điều này nói lên rằng địa vị của Cố Diễn Chi cũng chỉ như một cái cây, tôi cũng không phải vì anh đặc biệt mà hoài niệm. Sau đó hoài niệm biến thành thư thái.

Nhưng loại thoải mái này, giống như không gian song song khép mở không có định kỳ. Có lúc cảm thấy mình đã bình thường trở lại, nhưng có lúc lại trở về trạng thái ban đầu. Người vừa thất tình không lâu đại khái có thể nhận thức được điều này. Một giây trước tôi luôn miệng nói quyết định vứt bỏ, sẽ không nhớ gì nữa, một giây kế tiếp lại tự thôi miên chính mình rằng thật ra nhớ thêm lần nữa cũng không có quan hệ gì đâu. Chuyện không dứt khoát, dẫu lia ngõ ý còn vương tơ lòng còn khó khăn hơn cả chuyện chưa làm xong. Như vậy chung quy vết thương không thể khép lại, muốn quên một người cũng chẳng thể quên được.

Mà mặc dù tôi không phải thất tình, nhưng cũng cảm nhận được điều này. Tôi trần trọc trở mình thật lâu, không quả quyết và không thể chân chính quên Cố Diễn Chi được, ngược lại tôi hết sức buồn buồn không vui. Rốt cục có ngày tại thời điểm tan học bị bạn cùng bàn nhìn ra, cô ấy hỏi tôi bị làm sao, tôi nói: “Cũng không có chuyện gì lớn đâu.”

“Không có chuyện gì lớn thì sao cậu suốt ngày bày ra bộ mặt thối cho mọi người xem làm gì hả?”

“.....” Tôi không thể làm gì khác hơn là nói, “Tôi từng tin tưởng một người, sau đó người này lại phản bội sự tin tưởng của tôi.”

Người cùng bàn tôi ồ lên một tiếng, vẻ mặt bình tĩnh: “Tớ còn tưởng là cái gì. Cái người này đúng là không biết đâu là đại sự.”

“....”

“Một người phản bội lại sự tin tưởng, đây quả thực là chuyện quá bình thường có được hay không. Một người hết lòng tuân thủ lời hứa mới là chuyện không bình thường. Cậu đã từng nghe chuyện xưa kể về chàng Vĩ Sinh* vì giữ lời hứa mà chết chưa rồi đúng không? Lúc đầu khi tớ mới nghe câu chuyện đó phản ứng đầu tiên của tớ là nhất định Vĩ Sinh không quá mười tám tuổi, không chừng ngay cả mười sáu tuổi cũng không được. Chỉ có trẻ con mới coi là thật, người trưởng thành từng người từng người đều cực kì không thành thật, có thể thuần phác như vậy mới là lạ.”

“...”

Hơn nữa người trưởng thành còn vô sỉ hơn nữa là bọn họ đặc biệt biết tô son trát phấn cho mình. Cậu biết không, giọng nói của tớ lúc nào cũng mang vẻ tang thương, bọn họ cái gì mà nói dối hả, nói láo hả, phản bội hả, tính toán hả hết thấy đều gọi là đang làm thành đáng giá cao thôi. Theo như lời bọn họ thì nói dối, phản bội, tính toán đều là việc vạn bất đắc dĩ thôi. Đây quả thực là kỹ năng thiết yếu của mỗi một người trưởng thành. Tựa như nếu không có những thứ này thì họ cũng không sống được mất.”

“...”

Tôi trịnh trọng gật đầu, thật sâu đồng ý với lời của cô ấy. Thành linh sau lưng vang lên một giọng nói lạnh lạnh: “Anh vẫn không biết thì ra bọn anh đều là người vô sỉ láu cá. Đây đúng là một câu chuyện xưa bị thương.”

Chúng tôi cùng nhau quay lại nhìn. Yên Ngọc đang chấp tay đứng sau lưng chúng tôi. Dáng người cao ngất, gió nhẹ khẽ lay động vạt áo, vẻ mặt anh ta lạnh như băng.

Tôi bất động thanh sắc lùi lại phía sau nửa bước.

Bạn cùng bàn nhảy lên đứng chắn trước mặt tôi: “Này, em nói này, chị Ngũ Yên, đây là chuyện con gái bọn em, chị đừng can thiệp vào.”

Yên Ngọc hí mắt một cái, giọng nói lập tức còn lạnh hơn vừa nãy mười lần: “Diệp Tầm Tầm, em có dám nhắc lại lần nữa không?”

Diệp Tầm Tầm nói: “Anh có mua chocolate Thụy Sĩ cho tôi không?”

“Tại sao anh phải mua cho em?”

Diệp Tầm Tầm một tay chống nạnh, một tay chỉ vào mũi Yên Ngọc: “Không mua vậy anh đến tìm tôi làm gì?”

Tôi ở một bên nói: “.....”

Nói thật, trước đó, tôi chưa bao giờ tưởng tượng một người đa tài như Diệp Tầm Tầm lại có một khí thế huy hoàng như vậy. Cô ấy không sợ chết nhìn chằm chằm Yên Ngọc như vậy, lúc cô ấy nói, cứ như nữ vương vậy. Nói khó nghe hơn một chút, đơn giản chính là một nữ lưu manh.

“Hôm nay anh đến không phải để tìm em.” Yên Ngọc khép lại cổ tay áo, chậm chậm giơ ngón tay lên chỉ vào tôi, “Hôm nay có người nhờ anh tới đón cô ấy tan học.”

Tôi lập tức khoát tay: “Không, không, em biết mọi người đều rất bận rộn, xin tiếp tục không cần để ý đến em, từ đây về nhà rất nhanh, tự em có thể đi về...”

Diệp Tầm Tầm đang định giậm chân nói, “Người nào rảnh rồi đi nhờ anh chứ”, đã bị Yên Ngọc xóc cổ áo lên, động tác giống như ném con mèo nhỏ ra sau lưng cho vệ sĩ không biết đứng ở sau lưng từ lúc nào, phân phó nói: “Đưa cô ấy về nhà. Bất kể cô ấy lấy cớ gì, bao gồm gấp quỹ hay đi rửa tay hai đi cửa hàng hay đi đến nhà bạn cùng lớp chơi, đều coi như không nghe thấy. Nhất định đem cô ấy giao cho Diệp Trạch là được.” Sau đó hất cằm nhìn tôi, “Có một người bệnh nặng mới khỏi nhờ anh đưa em đến sân tennis. Em mau đi theo anh.”

“Người bệnh nặng mới khỏi là ai vậy?”

Yên Ngọc nói: “Cố Diễn Chi.”

Tôi lập tức nói: “Tự dưng em thấy đầu choáng váng, em không đi, em phải về nhà.”

Yên Ngọc đẩy đẩy mắt kính, đột nhiên cười một tiếng: “Đầu choáng váng phải không, vừa đúng anh là bác sĩ, em đưa tay đây, để anh bắt mạch cho, xem là phải châm cứu hay phẫu thuật.”

“...” Tôi liếc mắt nhìn người vệ sĩ còn sót lại sau lưng Yên Ngọc, hoài nghi thật sâu nếu như tôi nói tôi không thấy choáng váng nhưng chính là tôi muốn về nhà, không muốn đi, tám phần Yên Ngọc có thể ném tôi như ném Diệp Tầm Tầm vừa nãy cho vệ sĩ sau đó trực tiếp đưa đến sân tennis đi. Nghĩ đến đây tôi liền nuốt nước bọt một cái, khó khăn nói, “Không, không cần, chúng ta đi thôi...”

Bên trong sân tennis đèn đuốc sáng trưng.

Chỗ lớn như thế này mà chỉ có năm sáu người. Cách đó không xa có một người mặc quần áo đơn giản, thân hình thon dài, đang chậm rãi sửa động tác cho một cô gái. Tôi đang định đi vòng quanh, anh đột nhiên nâng mí mắt lên, ánh mắt chính xác rơi trên người tôi.

Một giây kế tiếp anh ngoắc ngoắc tay với tôi, vẫn là giọng phổ thông âm áp, hàm chứa một chút dụ dỗ: “Ồn Ồn. Tới đây.”

Tôi đứng tại chỗ giằng co trong chốc lát, nghe thấy anh nói: “Đứng đó làm gì vậy? Tới đây, tôi dạy em đánh tennis.”

Dáng vẻ anh cứ như không có chuyện gì xảy ra, giống như trước kia chưa từng xảy ra chuyện gì cả. Tôi thận trọng hít một cái, cảm thấy hình như so với lần trước gặp anh đã gầy đi một vòng. Anh nói đôi câu với người bên cạnh, cô gái kia nhìn tôi một cái, xoay người bỏ đi. Một mình anh đứng ở đó, khoe miệng mang chút ý cười mang theo vài phần tùy ý thích thú.

Cuối cùng tôi vẫn đi tới.

Bên cạnh có hai chiếc vợt tennis, một cái màu đen, một cái màu hồng nhạt. Sau khi anh sai người đưa cho tôi. Tôi cự tuyệt tiếp nhận, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, giọng nói đều đều: “Tôi không muốn học chơi tennis.”

Anh nói: “Chẳng lẽ không phải thể dục kỳ sau em chọn học chơi bóng tennis sao?”

“....”

Tôi lặng lẽ im lặng nhìn cây vợt tennis, trong lòng suy nghĩ phải làm thế nào đem vợt tennis úp lên đầu anh. Cố Diễm Chi đã bắt đầu hướng dẫn tôi: “Hai chân tách ra, người nghiêng về phía trước.”

Tôi đứng bất động, nói: “Đó không phải là vợt Donald sao?”

“...” Anh cầm vợt tennis, từ trên cao cúi nhìn tôi.

Sau một lúc lâu, tôi vẫn cúi đầu, im lặng làm theo động tác của anh. Anh đi tới, đứng sau lưng tôi, không nhanh không chậm sửa tư thế cho tôi. Lại sau một lúc lâu, tôi nhỏ giọng nói: “Nghe nói anh ngã bệnh.”

“Không có chuyện gì đâu. Tốt hơn nhiều rồi.”

Anh tùy ý trả lời, một mặt nắm tay tôi, từng chút từng chút tạo thành tư thế cầm vợt tennis. Tôi nghiêng đầu sang chỗ khác hỏi: “Người bên cạnh anh vừa nãy là ai vậy?”

“Diệp Căng.” Cố Diễm Chi đưa đầu tôi trở về chỗ cũ, “Em tập trung một chút.”

Tôi lại xoay đầu ra đằng sau: “Cô ấy là ai?”

Anh mạn bất kinh tâm nói: “Bạn gái tôi.”

6. Chương 6

Tôi nhìn anh một lúc, sau đó nói: “... Bạn gái?”

Anh nói: “Không phải em có một người bạn cùng bàn tên là Diệp Tầm Tầm sao. Diệp Căng là chị họ cô ấy.”

Tôi lại nhìn anh một lúc, hỏi: “Như vậy cô ấy được bao nhiêu tuổi rồi?”

Anh tạm ngừng việc hướng dẫn tư thế, cúi đầu, có chút buồn cười liếc tôi một cái: “Như vậy em đoán xem cô ấy mấy tuổi rồi, tiểu đồng học Đỗ Oản?”

Tôi không đáp lại hỏi: “Hai người lui tới bao lâu rồi? Hai người quen nhau như thế nào? Anh thích cô ta ở điểm nào?”

Lần này anh đẩy đầu tôi trở về: “Em chuyên tâm học cho tôi một chút.”

Mà tôi lại rất khó để chuyện tâm tiếp.

Hai chữ Diệp Căng này giống như âm thanh ma quỷ lọt vào tai tôi, xuyên qua não, đánh thẳng tới trái tim. Căn bản tôi không thể nghe rõ Cố Diễm Chi nói gì nữa. Một mặt không yên lòng chỉ ừ a a với hướng dẫn của Cố Diễm Chi, một mặt lại đưa mắt nhìn về phía Diệp Căng.

Diệp Tầm Tầm đã từng nói, đối đãi với bạn gái người ta, thật ra không khác gì đối đãi với sủng vật của người ta cả. Bạn đến thăm chủ nhà, chợt thấy một con mèo, trong mắt chúng ta tiêu chuẩn thứ nhất để phán xét con mèo này là nó nhìn có được không, có xinh đẹp hay không, có sạch sẽ hay không; giám định xong những thứ này rồi, mới có thể quan tâm dòng máu của con mèo này tinh khiết hay không, hoạt bát hay chỉ nằm dí một chỗ, và trình độ đánh người, v...v...; nhưng cuối cùng vẫn là nhìn con mèo này có xinh đẹp hay không, có được không, có sạch sẽ không. Bất kể dòng máu của nó tinh khiết hay không tinh khiết, hoạt bát hay không hoạt bát, đánh người hay không đánh người, chỉ cần nó có một khuôn mặt dễ nhìn, như vậy nó chính là sủng vật kiêu ngạo của nhà người ta .

Giống như, thời điểm chúng ta đối đãi với bạn gái người ta, đầu tiên cũng là xem mặt. Sau đó mới nhìn đến vóc dáng, phong cách, gia thế và tính tình. Nhưng cuối cùng vẫn là xem mặt. Chỉ cần cô ta sở hữu một khuôn mặt người gặp người thích, như vậy bất kể tính tình phách lối thế nào, chỉ số IQ thấp hay nhân phẩm kém cỏi, vẫn khiến chúng ta cảm thấy ghen tỵ, cô ta chính là bạn gái kiêu ngạo của nhà người ta.

Như bây giờ tiêu chuẩn phán xét rơi trên người Diệp Căng. Bất kể thế nào, cô ta rất phù hợp với thẩm mỹ của người hiện đại. Khuôn mặt tròn tròn xinh xắn, mắt to, sống mũi tinh tế, mặc bộ váy chơi tennis ngắn màu hồng nhạt, đứng trong đồng người khác phái, càng thêm nhẹ nhàng đến chướng mắt.

Tôi nhìn có chút nhập thần. Cho đến khi tai bị một người không nặng không nhẹ kéo một cái. Sau đó Giang Yến Nam lộ ra bộ mặt tự tiếu phi tiếu* hỏi: “Em đang ngắm anh chàng nào vậy? Nhìn đến mức mắt không chớp một cái.”

*tự tiếu phi tiếu: cười mà như không cười

Cố Diễm Chi nói: “Cô ấy nhìn về phía kia ngắm người được một lúc rồi. Tôi gọi tên hai lần cũng không nghe thấy.”

Giang Yến Nam cười nói: “Em cứ nói thẳng ra coi trọng người nào. Trước mắt có mấy anh chàng bên kia chưa có bạn gái. Bình thường đều là bộ dạng như vậy, nhân phẩm cũng tạm được. Nếu muốn lấy làm chồng có thể phải suy nghĩ một chút, nhưng nếu chỉ làm bạn trai chơi bởi một chút thì vẫn có thể.”

Tôi nói: “.....”

Giang Yến Nam lại cầm chiếc vợt trong tay tôi, cân nhắc: “Nhanh như vậy đã làm xong rồi sao? Đồ Oản, chiếc vợt tennis này là do anh Diễm Chi của em đặc biệt tìm người làm riêng cho em đấy, cũng một kiểu với chiếc vợt màu đen của cậu ta. Mấy ngày trước cậu ta ngã bệnh, chuyện đầu tiên sau khi xuống giường chính là tìm người làm chiếc vợt này. Em xem anh Diễm Chi của em thương em nhiều thế nào. Đúng rồi, còn có, Cố Diễm Chi, chẳng lẽ cậu không thấy hai chiếc vợt tennis này từ kiểu dáng đến màu sắc đều đặc biệt giống đồ đôi sao?”

Cố Diễm Chi chớp lấy tay anh, lạnh lạnh nói: “Cậu có thể đi nghỉ ngơi.”

Tôi trơ mắt nhìn Giang Yến Nam rời đi, còn không kịp nói câu nào, chỉ còn hai người tôi và Cố Diễm Chi đối mặt nhau. Trong tay anh đang cầm một quả bóng tennis, ngón tay thon dài. Tôi thấy thế lại ngắm người một lúc, cho đến khi anh mở miệng, giọng nói như chưa có chuyện gì xảy ra: “Lần thi giữa kỳ này không được khá?”

Hai ngày nay tôi vẫn cảm thấy bụng thỉnh thoảng có chút đau, lại có điểm trướng, giống như uống quá nhiều nước đá, lại hình như không phải, cảm giác hết sức không quen. Nhưng trừ lần đó ra, không có cảm giác gì khác. Nên không để ý đến. Lúc này anh hỏi tôi chuyện này, đúng lúc bụng tôi phát tác, cả người nhất thời lạnh toát, da gà nổi lên đầy người.

Ddlqđ

Anh nhìn sự biến hóa của tôi, có chút buồn cười. Đưa tay uốn tóc tôi: “Tôi mới hỏi một câu, em liền nổi da gà như vậy?”

Tôi thấp giọng nói: “Tôi muốn trở về.”

“Lát nữa anh cơm xong tôi đưa em về.” Anh ngồi xổm trước mặt tôi, ánh mắt ôn hòa, giọng nói dịu dàng, dùng giọng thương lượng nói, “Oản Oản, để anh em tìm giáo viện kèm tại nhà cho em được không?”

Tôi lập tức nói: “Tôi không muốn.”

“Tại sao?”

“.....”

Tôi không chịu trả lời anh.

Bây giờ nghĩ lại, đứa trẻ tự ái và kiêu ngạo dù yếu ớt thế nào cũng muốn liều mạng. Rõ ràng biết rõ việc nghe hiểu bài tốt hơn không hiểu. Rõ ràng thời điểm làm bài tập mỗi tối khổ sở gấp gấp đến phát khóc. Nhưng đối với người trước mặt vẫn không muốn thừa nhận thành tích học không tốt. Hơn nữa còn cẩn thận che giấu, giả bộ rằng không có gì thay đổi. Trước kia ở trong núi việc học tập của tôi vẫn luôn rất kiêu ngạo. Hôm nay làm bộ rằng vẫn tốt như vậy.

Tôi lừa mình dối người cho là Cố Diễm Chi chỉ thuận miệng hỏi, cho là anh giống với Đỗ Trình Sâm, cái gì cũng không biết. Dĩ nhiên tôi cũng không hy vọng bọn họ biết. Lại nhớ ra Cố Diễm Chi tên bạn cùng bàn và chương trình thể dục cũng biết, như vậy tự nhiên cũng biết rõ thành tích tồi tệ kia của tôi.

Đứa trẻ nào cũng luôn cho là có thể lừa gạt được người lớn. Nhưng nên nhớ có một từ gọi là “trò trẻ con”. Sau một hồi lâu, Cố Diễm Chi vẫn đứng chờ câu trả lời của tôi, tôi cố chấp không chịu trả lời. Thời điểm hai chúng tôi đang yên lặng giăng co, Diệp Căng chợt chạy đến: “Diễm Chi, Yên Ngọc tìm anh.”

Cố Diễm Chi “ừ” một tiếng, vẫn nhìn tôi. Tôi vẫn im lặng không lên tiếng nghiêng đầu sang chỗ khác. Sau một lúc lâu, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng bước chân rời đi.

Anh vừa đi, chỉ còn lại tôi và Diệp Căng hai mắt nhìn nhau. Chị ta cúi đầu nhìn tôi một lát, mở miệng trước: “Em tên là Đỗ Oản đúng không? Chị có nghe Diễm Chi nói, Diệp Tầm Tầm là bạn cùng bàn của em phải không?”

Tôi nói: “Em cũng nghe anh ta nói, chị là chị họ của Diệp Tầm Tầm.”

Chị ta quay đầu nhìn về phía Cố Diễm Chi, lại quay đầu lại: “Cậu ấy không nói cái gì khác về chị sao?”

“.... Chị là bạn gái của anh ấy.”

Một câu này khiến vẻ mặt Diệp Căng như hoa hồng bị dính nước, liền cười thật ngọt ngào: “Người này thật là... Cậu ấy nói thế thật sao?”

Tôi gật đầu một cái.

“Cậu ta thật là...” Sau chữ “thật là” hồi lâu cũng không có câu kế tiếp, chỉ vén vén tóc cười một lát, mới nói tiếp, “Đúng rồi, biểu hiện của Diệp Tầm Tầm ở trường học như thế nào?”

Tôi mơ hồ cảm thấy bụng đau dữ dội, bất động thanh sắc cổ gấu: “Vô cùng tốt. Thành tích đặc biệt tốt, nhân duyên cũng đặc biệt tốt, cái gì cũng đặc biệt tốt. Là đại biểu cho khóa ngữ văn bọn em kiêm ủy viên nghệ thuật. Bảng là do cô ấy vẽ. Mỗi lần viết văn đều phải in và phát hành hơn một trăm trang, sau đó cô ấy được cả lớp tán dương.”

Diệp Căng cười nói: “Vây còn em? Nghe nói em là con gái của Đỗ Tư Thành. Chú Đỗ là người đặc biệt có tài văn chương, lúc trước rất nổi tiếng ở thành phố T. Thành tích học tập của em chắc cũng vô cùng tốt đúng không? Em biết vẽ tranh không?”

“....” Tôi cảm thấy trên trán đang có giọt mồ hôi lạnh rơi xuống, giọng nói từ sau cổ họng cố nặn ra, “Ngượng quá, em đau bụng phải đi vào nhà vệ sinh một chuyến.”

Năm phút đồng hồ sau, tôi đứng trong nhà vệ sinh, thấy trên quần lót có một vết máu, trong đầu lập tức trống không.

Không biết bao lâu sau, rốt cục tôi hồi phục lại tinh thần. Sau đó phản ứng đầu tiên chính là sợ hãi không biết có phải mình sắp chết hay không.

Bây giờ nghĩ lại, khi đó phản ứng như thế, thật sự là ngây thơ đến đáng thương. Vây mà sau này thời điểm tôi lại cảm thấy mình ngây thơ, đột nhiên tôi nghĩ đến Diệp Tầm Tầm. Cô ấy cũng vì chuyện này mà bị sợ đến mức oa oa khóc lớn thiếu chút nữa nhảy lầu cho đến khi bị Yên Ngọc mạnh mẽ ôm đi. So sánh với chuyện ấy, nhất thời lại cảm thấy biểu hiện bình tĩnh, trầm mặc mà chống đỡ khi đó, thật đáng mừng.

Hiện tại tôi vẫn nhớ cảm giác hàng vạn hàng nghìn sự rối rắm trong lòng mấy phút ngắn ngủi khi đó. Vết máu sáng rõ như vậy, bụng lại đau như vậy, trong nháy mắt toàn bộ những suy đoán đáng sợ đều toát ra trong đầu, ví dụ như u, bệnh ung thư, nội tạng ra máu,v...v... Tâm tình phức tạp, suy nghĩ kinh khủng hồi lâu. Lại nghĩ tới cuộc sống một năm sau, cảm thấy không quen, nhất thời tôi nghĩ không cần trị liệu mà cứ trực tiếp nằm trên giường đợi đến khi kết thúc cuộc sống là được rồi.

Sau đó tôi lại muốn, tôi lẻ loi một mình nằm trên giường ở thành phố T này, còn không bằng trở lại núi, nằm bên cạnh Yên Yên, vừa nói chuyện với cô ấy, vừa lắng lắng chờ chết tốt hơn.

Sau một năm ở thành phố T, rốt cục tôi xác định, tôi không thích hợp với nơi này.

Cố Diễn Chi bọn họ ở nơi này đều đã quen, nhưng tôi không thích. Trước mặt người khác tôi không chịu thừa nhận, nhưng không thể không tự thừa nhận với bản thân, ở thành phố T, tôi không tìm được bất kỳ cái gì khiến mình cao hứng.

Thành tích của tôi không tốt. Tôi không thể tự do tâm sự với bạn bè. Tôi cũng không còn là trung tâm tiêu điểm của lũ trẻ. Tôi không thể chạy đến nói với Đỗ Trình Sâm, anh ta mời một người giúp việc không đối tốt với tôi, lúc anh không có ở nhà tôi không có cơm ăn. Tài xế trong nhà cũng luôn lười biếng, thường lấy đủ mọi cớ không đón tôi tan học. Nhà họ Đỗ trên dưới tổng cộng không có mấy người, hình như tôi đều đắc tội với họ mấy lần, không thể xác định sau khi nói với Đỗ Trình Sâm anh ta có tin tưởng tôi không. Người lớn bọn họ đều có năng lực đối trắng thay đen quá mạnh mẽ, tôi không kham nổi hậu quả sau khi thất bại. Vậy nên tôi không có dũng khí làm thử.

Tôi đứng trước gương trong phòng vệ sinh ngắm người một lúc, trong nháy mắt thông suốt hiểu ra. Nếu kết quả đi thành phố T là như thế, hơn nữa rất nhanh tôi sẽ chết, chết sớm cũng là một đặc quyền. Tại sao tôi không chiều mình một chút, trở về núi.

Nghĩ tới đây, tôi lập tức hành động.

Tôi theo góc tường phòng vệ sinh, lặng lẽ chạy ra ngoài. Cảm tạ Đỗ Trình Sâm đều cố định cho tôi phí sinh hoạt, giúp tôi sau khi chạy ra khỏi sân tennis, có thể bắt taxi thuận lợi trở lại nhà họ Đỗ. Ngoài ra tôi cũng cảm tạ trí nhớ của mình. Vẫn còn nhớ rõ chuyến bay đến thành phố T lúc trước, Cố Diễn Chi cầm tờ hộ khẩu của tôi đi làm thủ tục. Vì vậy việc đầu tiên sau khi trở lại nhà họ Đỗ lục tung mọi thứ tìm sổ hộ khẩu, sau đó đơn giản xử lý vấn đề chảy máu, lại cầm lấy rương hành lý Cố Diễn Chi lúc trước cho mình, cuối cùng ngồi xe đến sân bay, chạy thẳng đến nơi bán vé máy bay.

Người bán vé đứng sau cánh cửa sổ hỏi: “Người bạn nhỏ muốn đi đâu?”

Tôi đưa sổ hộ khẩu tới, giả bộ trấn định: “Thành đô Tứ Xuyên.”

Người bán vé nhận lấy sổ hộ khẩu, lật đi lật lại, ngẩng đầu lên: “Chỉ một mình em thôi sao?”

“Vâng.”

“Cha mẹ em đâu?”

Tôi nói: “Một mình em không thể mua vé máy bay sao?”

Cô ta suy nghĩ một chút, vẫn mỉm cười: “Có thể. Nhưng mà một mình em mua vé sẽ tương đối lâu. Em ngồi trong phòng chờ một lát được không? Không nên chạy loạn, bất cứ lúc nào cũng có người gọi em đến lấy vé.”

Tôi gật đầu một cái.

Tôi ôm lấy rương hành lý, ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, thành phố T đã về đêm, ánh sao trên trời sáng lấp lánh yên tĩnh.

Còn nhớ rõ năm ngoái, đại khái cũng như bây giờ, cũng là ban đêm như vậy, Cố Diễn Chi dắt tay tôi từ sân bay đi ra. Hai tay anh rất ấm áp, nhìn tôi đang không chớp mắt nhìn ánh đèn xung quanh, cúi người xuống, cười cười hỏi: “Thích nơi này không?”

Tôi nhìn ánh mắt sâu tĩnh của anh, gật đầu một cái. Anh liền nói: “Sau này em có thể ở mãi nơi này.”

Nhưng cuối cùng anh đã sai. Có một ít người, chỉ hợp với đất đai ở một số nơi. Giống như vị thuốc đông trùng hạ thảo hoa mai, chỉ có thể sinh trưởng ở trong núi, chuyển sang chỗ khác, sẽ không sống nổi.

Cũng như, thành phố T, là địa bàn của Cố Diễn Chi. Mà vùng núi phía tây kia, mới là địa bàn của tôi.

7. Chương 7

Tôi đợi ở phòng chờ hồi lâu, cũng không thấy nhân viên bán vé đến gọi. Có đứa trẻ được người lớn dắt ngang qua, thỉnh thoảng lại quay lại nhìn về chỗ tôi. Mỗi lần như thế đều bị tôi lạnh lùng trừng mắt lại. Một năm nay tôi đã quen phải sống một thân một mình, cho nên cực kỳ không thích chỗ đông người qua lại như thế này. Thầy giáo ngữ văn từng nói một câu rất hay, hoàn cảnh càng nổi bật, hiệu quả càng cực kỳ rõ ràng. Trong văn chương là như vậy, cuộc sống cũng như vậy.

Có một bác gái ngồi xuống bên cạnh tôi. Nhìn tôi một cái, nói: “Người bạn nhỏ, cha mẹ cháu đâu?”

Tôi nói: “Cháu một mình tới đây. Không có cha mẹ.”

“Ôi chao, tại sao lại một mình vậy?”

“....”

Bác gái đó cẩn thận quan sát tôi: “Xem bộ dáng tức giận của cháu, sẽ không phải là tức cha mẹ nên bỏ đi đấy chứ?”

“....”

Bác gái có chút tức giận: “Đứa nhỏ này thật là, dù tức giận cũng không được chạy loạn như vậy. Cháu không biết làm vậy cha mẹ cháu sẽ rất lo lắng hay sao? Nhà cháu ở đâu? Cháu bỏ đi lâu chưa? Nhanh về nhà đi, một đứa bé một mình chạy ra ngoài sẽ rất nguy hiểm có biết hay không? Vạ nhất bị lừa bán đi thì sao?”

Dien.dan.le.quy.don

“....” Tôi nghiêm túc nói cho bà ta biết, “Cháu vốn là bị lừa bán tới đây. Cha mẹ cháu không phải ở thành phố T này. Cháu đến đây chính là muốn về nhà.”

Trong mắt bà ta tràn đầy sự không tin: “Có đứa trẻ nào bị lừa bán mà lại ăn mặc như cháu sao? Còn có tiền đi máy bay? Cháu không biết nói dối là một hành động không tốt sao? Hơn nữa, cháu không biết một đứa trẻ không thể đơn độc đi máy bay sao?”

Tôi nói: “Cháu có sổ hộ khẩu.”

“Dù có sổ hộ khẩu cũng không được. Cha mẹ cháu phải cho cháu điền vào tờ xin đi mới được, hơn nữa phải điền trước ít nhất ba ngày. Cháu có không?”

“... Thật sao?”

Bà ta nói: “Bác lừa cháu làm gì chứ?”

Tôi do dự một chút, một người đàn ông đang đứng sau lưng mở miệng cười: “Người bạn nhỏ này, bác có thể đảm bảo bác gái này không lừa cháu. Cháu đừng giận nữa, mau về nhà đi.”

“....”

Tôi nghiêng đầu quay sang nhìn về phía bàn bán vé. Đúng lúc người bán vé cũng nhìn sang bên này, cười cười với tôi. Tôi chợt nhớ vừa rồi hình như cô ta có gọi một cuộc điện thoại, khẩu hình miệng nghĩ thế nào cũng giống như đang nói năm chữ “Cổ Diễn Chi tiên sinh”, trong lòng đột nhiên cả kinh, chợt đứng lên.

Tôi xách hành lý đi, càng đi càng nhanh. Sau lưng là giọng nói lo lắng của người bán vé: “Người bạn nhỏ, em đi đâu vậy? Em không nên chạy lung tung, em đi đâu vậy? Mau trở lại!”

Tôi càng chạy càng nhanh, gấp đến độ muốn đem hành lý ném ra ngoài. Ý nghĩ này rất cực khi chạy gần đến cửa đã được như ý nguyện, tôi chỉ cảm thấy một bên chân bị vấp, sau một khắc hành lý thật sự đã thoát khỏi tay tôi.

Tôi chỉ biết mở mắt trừng trừng ngã xuống trước mặt mọi người. Cảm thấy chặt vật đến cực điểm. Nhưng lại không có biện pháp nào. Một năm nay tôi đã lĩnh hội cảm giác tương tự như vậy vô số lần, trước khi chết lại cảm nhận thêm một lần rõ nét như vậy, nhất thời tôi cảm thấy ông trời sao mà lại mất nhân từ như vậy. Chỉ biết chấp nhận chờ đợi cảm giác đau đớn khi ngã xuống. Nhưng trong nháy mắt tôi lại cảm thấy

thân thể bị giữ lại, có hai tay đang giữ cánh tay tôi, vững vàng đón tôi trước khi tôi có thể bị sưng hết mặt mày.

Bên tai có một tiếng kêu đau đớn. Ngay sau đó tôi nghe thấy một giọng nói trầm thấp quen thuộc: “Em muốn đi đâu?”

Đột nhiên tôi cứng nhắc.

Nửa người trên bị người đối diện vững vàng khóa trong ngực. Giãy dụa một lúc, không thể thành công. Giãy dụa lần nữa, vẫn là thất bại. Tôi liền hung hăng nhéo bên trong cánh tay anh một cái, thừa dịp cánh tay Cố Diễn Chi buông lỏng, lập tức bò dậy lùi về sau hai bước lớn.

Sống lưng tôi thẳng đứng, quai hàm giương lên ngạo nghễ nhìn anh.

Trên người anh chỉ mặc chiếc áo như vừa nãy, nhìn tôi một lát, từ từ đứng lên. Thân hình anh đủ cao để ngăn trở tất cả ánh sáng trước mặt tôi. Tôi không thể không ngẩng đầu lên nhìn thẳng anh. Ánh mắt tôi và Cố Diễn Chi cứ giằng co như vậy.

Một lúc lâu sau, rốt cục anh vẫn phải mở miệng trước, giọng nói bình ổn: “Em chạy đến sân bay, là muốn đi đâu?”

“Trở về.”

“Trở về nơi nào?”

Tôi nói: “Trở về núi, nhà của tôi.”

Anh nói: “Nơi này cũng là nhà của em.”

Khóe miệng tôi giật giật. Nhưng không nói gì.

Cố Diễn Chi bước lên phía trước một bước, tôi lập tức ra dấu tay cảnh cáo anh: “Anh không được qua đây.”

Vậy mà anh ngoảnh mặt làm ngơ, lại từng bước đi về phía trước, nhàn nhạt nhìn tôi: “Sau đó thì như thế nào?”

“....” Tôi từng bước lùi về phía sau. Đứng trong ánh sáng, mắt Cố Diễn Chi đen như mực, lông mi rất đậm, dáng người thon dài. Tôi không biết phải làm sao đột nhiên có chút muốn khóc, cổ họng kịch liệt run lên một cái, lúc mở miệng giọng nói có chút run, “... Tôi không thích nơi này.”

Anh nhẹ giọng hỏi: “Không thích cái gì ở nơi này?”

“Cái gì cũng không thích.”

“Tại sao?”

Tôi bật thốt lên: “Sao anh cứ hỏi nhiều tại sao như vậy hả? Tôi cũng có nhiều câu hỏi tại sao lắm, anh thấy tôi có bao giờ hỏi anh không? Có phải anh cũng không muốn có người gây sự với anh như vậy không, anh có biết hay không là mình rất đáng ghét!”

Khuôn mặt anh bất động: “Tôi đáng ghét? Tôi đáng ghét chỗ nào?”

“....”

“Bởi vì vừa rồi trên sân tennis tôi nói tới chuyện kèm học tại nhà sao? Mấy ngày trước tôi tìm chủ nhiệm lớp em, cô ấy nói em trên lớp không phát biểu, có lúc còn ngủ gật. Môn thể dục cũng không sôi nổi, cả người buồn buồn, cũng ít giao tiếp với bạn cùng lớp. Nhưng rõ ràng tôi nhớ là, thời điểm một năm trước tôi mang em đến đây, em không như vậy. Oán Oán.” Lần nữa anh ngồi xổm trước mặt tôi, cầm cổ tay tôi, cùng tôi nhìn thẳng, “Khi đó em kiêu ngạo như vậy, dũng cảm tiến tới, thân vô cùng tốt. Em nói cho tôi biết, đây là tại sao?”

“....”

Giọng nói của anh trầm trầm: “Đồ Oán, trả lời vấn đề của tôi.”

Ddlqd

Rốt cục tôi ngẩng đầu lên: “Anh muốn tôi trả lời thế nào đây? Anh nói không sai, quả thật tôi cần xin dạy kèm ở nhà, bởi vì căn bản tôi nghe không hiểu giáo trình trên lớp. Tôi cũng rất cố gắng, nhưng là thành tích của tôi vẫn không tốt. Tôi nói như vậy, anh hài lòng chưa?”

“....”

“Nhưng khi tôi nói với Đỗ Trình Sâm xin người tới kèm tôi tại nhà, anh biết nhà họ Đỗ ngậy ngô thành dạng gì không? Anh nói thì đơn giản như thế, nhưng Đỗ Trình Sâm sao có thể nhờ người đến kèm tôi chứ, tôi ở nhà họ Đỗ ăn bánh quy một năm đấy anh có biết không? Tôi ở nhà họ Đỗ chỉ là một người lạ anh có biết không? Thật ra căn bản anh không nên đưa tôi tới nơi này. Đỗ Trình Sâm không hoan nghênh tôi, tôi cũng không thích anh ta. Trường học nơi này tôi cũng không muốn đi. Lời anh nói sau này tôi sẽ sống tốt ở thành phố T, một chút tôi cũng không cảm nhận được.”

“....”

“Ở nơi này tôi chính là một gánh nặng. Gánh nặng, anh hiểu hai chữ này nghĩa là gì không? Thật ra tôi trở về núi, đối với người nào cũng tốt. Tôi cao hứng, mọi người đều nhẹ nhõm. Tôi chỉ muốn trở lại sơn khu, yên lặng không bị ai quấy rầy, không được sao? Nơi này là địa bàn của bọn anh, không phải địa bàn của tôi. Tôi ở chỗ này không hợp. Cảm giác không hợp nhau, anh từng cảm nhận qua sao? Nó tuyệt không dễ chịu. Hiện tại tôi cũng rất nhanh sẽ chết, anh không thể để tôi đi được sao?”

Tôi rống một hơi đến cuối cùng. Uất ức một năm qua tích lại cuối cùng cũng không nhịn được, phát tiết ra. Rống xong mới phát giác trên mặt lạnh lạnh. Đưa tay lên chạm vào, từng giọt từng giọt nước mắt rơi lên lòng bàn tay.

Sừng sốt một lúc, lập tức nghiêng đầu.

Tôi rất muốn ngừng những giọt nước mắt lại, nhưng căn bản nó không nghe theo lệnh tôi, ngược lại rơi càng thêm lợi hại. Trước mặt còn có Cố Diễn Chi không tiếng động đứng nhìn tôi. Tôi luống cuống tay chân lau nước mắt, cảm thấy vừa giận vừa thương tâm lại chật vật. Giọt nước lách cách lách cách rơi trên mặt đất, rất nhanh sẽ tích được một thác nước nhỏ. Tôi cảm thấy ánh mắt của Cố Diễn Chi lúc này đặc biệt chướng mắt, rốt cục không nhịn được nữa rống lên: “Người ta khóc thì có gì hay mà nhìn, anh có thể đừng nhìn hay không! Anh là người như thế nào vậy!”

Sau khi rống xong sau lưng đột nhiên bị người ta đẩy một cái, thân thể liền không thể khống chế ngã về phía trước một bước.

Một giây kế tiếp tôi bị anh dịu dàng ôm vào trong ngực.

Sau lưng bị người ta vỗ nhẹ có quy luật, giọng nói của Cố Diễn Chi đột nhiên dịu dàng: “Đỗ Trình Sâm đối với em không tốt, tại sao không nói sớm với tôi?”

Tôi hung tợn nói: “Anh cho rằng nói với anh thì có gì tốt! Anh cùng anh ta người tám lạng, kẻ nửa cân! Không ngừng giãy giụa hòng thoát ra ngoài, “Anh buông tôi ra!”

Cố Diễn Chi cười một tiếng, một giây kế tiếp tôi cảm thấy thân thể nhẹ đi, cả người bị ôm ngang lên.

Tay ôm lưng và chân tôi chặt mà có lực, tôi trơ mắt nhìn rương hành lý bị người ta nhặt lên, mà tôi chân không chạm đất đi ra khỏi sân bay, hướng tới ngày càng gần một chiếc xe màu đen. Tôi không để ý cái liếc mắt của mọi người, giây giũa càng thêm lợi hại: “Anh muốn làm gì? Anh dẫn tôi đi đâu vậy? Tôi mới không trở về với anh! Anh để tôi xuống! Anh để tôi xuống!”

Cố Diễn Chi nhẹ nhàng nói: “Cái này không phải do em quyết định.”

Tôi gấp gấp nói: “Tôi sắp chết, anh vẫn không thể để tôi đi sao? Tôi mới không cần trở về nhà họ Đỗ! Cố Diễn Chi, anh dám không thả tôi xuống!”

“Dĩ nhiên không đến nhà họ Đỗ. Em theo tôi đến nhà họ Cố.” Anh ôm tôi cúi người, nhảy vào trong xe, sau đó cúi đầu nhìn tôi một cái, “Em nói mình sắp chết là có ý gì?”

“Tôi vốn là sắp chết,” tôi lau lau nước mắt, “Phía dưới tôi chảy rất nhiều máu, bụng đau vô cùng. Tôi biết đây là dấu hiệu ung thư, không phải là u. Dù sao đây cũng là bệnh nan y. Tôi muốn trở về núi. Tôi muốn

được mai táng cạnh cha, tôi không muốn trở về với anh.”

Càng nói về sau càng cảm thấy cuộc đời vô thường, rốt cục gào khóc to lên. Đôi mắt mông lung đắm lệ mờ ảo nhìn thấy khoe mắt Cổ Diễm Chi nhảy nhót, sau một lúc lâu, anh nói: “... Lần đầu xuất hiện kinh nguyệt?”

“Cái gì mà kinh nguyệt? Tôi sắp chết, anh nói gì dễ hiểu hơn đi được không?”

Anh giơ tay lên vuốt vuốt trán, nói: “Em sẽ không chết. Em tốt lắm, chỉ là đã tới kinh nguyệt. Có kinh lần đầu chính là lần đầu kinh nguyệt, là dấu hiệu quan trọng của cô gái thời kỳ trưởng thành. Trong khoảng thời gian này không nên động vào đồ lạnh, cũng không được ăn thức ăn cay cũng không thể vận động kịch liệt. Lão Hồ, lát nữa đừng ở siêu thị trước mặt một chút, mua ít đồ.”

Tôi nói: “Kinh nguyệt là cái gì?”

“....” Anh nhìn tôi, một lúc sau nói, “Kinh nguyệt là hiện tượng tử cung bên trong ra máu hàng tháng.”

“Tử cung là cái gì?” Tôi lại hỏi, “Anh có không?”

Diễm.đàn.lê.quy.đon

Anh từ trên cao nhìn xuống tôi: “Không phải em nói chưa bao giờ hỏi tại sao sao?”

“Nhưng cái này là hỏi cái gì, không phải tại sao! Anh chưa trả lời vấn đề của tôi, đến tột cùng tử cung là cái gì? Anh có hay không?”

“Tôi từng nói đây là dấu hiệu của cô gái thời kỳ trưởng thành.”

“Như vậy là bé trai không có? Còn anh?”

Anh khoát tay, đem tôi ấn vào trong ngực. Nhất thời trước mắt một màu đen nhánh, chỉ nghe được giọng nói dễ nghe của anh: “Em đã mệt mỏi rồi, còn một lúc nữa mới về đến nhà, em ngoan ngoãn ngủ một giấc đi.”

Tôi giùng giàng nói: “Tôi còn không thấy mệt...”

Cổ Diễm Chi khẳng định nói: “Em mệt mỏi.”

“....”

Tôi còn muốn lên tiếng, có lòng bàn tay đã nhẹ nhàng che mắt tôi, ngăn trở tất cả ánh sáng ngoài cửa xe. Tôi bị Cổ Diễm Chi ôm vào trong ngực, vỗ lưng có quy luật. Lấy cánh tay anh làm gối. Được ôm trong ngực như vậy cũng rất thoải mái, ý nghĩ bị rơi vào tay giặc nhanh chóng chiếm thế thượng phong, hơi thở mỏng manh lắm bầm: “Thật sự tôi không mệt...”

Trong bóng tối trên trán được một vật mềm ẩm nhẹ nhàng đụng vào, giống như chuồn chuồn lướt nước. Qua hồi lâu tôi mới ý thức được đó là một nụ hôn. Giọng nói dịu dàng đến cực điểm vang lên bên tai, mang theo một chút dụ dỗ: “Oản Oản ngoan, ngủ một giấc, được không?”

8. Chương 8

Không biết tôi đã thật sự ngủ mất từ lúc nào.

Trong khi tôi mơ mơ màng màng ngủ mất hình như được một người ôm ra xe, bên ngoài có chút lạnh, tôi hơi giật giật, lập tức có một thứ gì đó khoác lên người, gió không thể lọt vào từ đầu tới cuối. Khi tôi tỉnh lại lần nữa, cảnh tượng bên ngoài đã thay đổi.

Phía dưới người là chiếc ra giường mịn màng nhẵn nhụi, cạnh giường là chiếc đèn ngủ. Bên ngoài cửa sổ trăng đã treo trên ngọn cây, chợt có gió nhẹ, khiến ánh trăng chập chờn. Tôi nghĩ một lát, rốt cục cũng ý

thức được đây là nhà họ Cố. Có người đang mặc bộ áo ngủ màu lam nằm nghiêng ở mép giường, dây lưng lỏng lẻo áp sát thắt lưng, đang nhắm mắt ngủ.

Nhiều nhất tôi ở nhà này mới ngày ngơ chỉ một ngày, nhưng bởi vì lúc đó mới đến thành phố T, nên ấn tượng đặc biệt sâu. Đêm hôm đó là đêm trước khi đi tụ hội gặp phải Đỗ Trình Sâm, tôi cũng tỉnh dậy như vậy, liền thấy bộ quần áo bày ra ở đầu giường, còn có cả tất, nội y và đồ trang sức. Cố Diển Chi bảo tôi mặc quần áo xong, anh đẩy cửa đi vào, chải đầu cho tôi, cuối cùng kẹp một chiếc cặp tóc lên đầu tôi.

Trước đó, tôi chưa bao giờ mặc quần áo như vậy, mỗi một thứ đều rất đẹp đẽ. Tôi cảm thấy mọi chỗ đều không được tự nhiên, giống như đang trong một cái bao không thích hợp. Khi anh quan sát, tầm mắt như thiêu như đốt quan sát từ dưới lên trên, cho đến khi anh chậm rãi mở miệng: “Đỗ Oản, ngẩng đầu lên.”

Tôi ngẩng đầu lên, có chút mờ mịt. Ngón tay của anh đặt lên sợi dây chuyền trên cổ tôi, vuốt hai cánh hoa trên đó. Nhẹ nhàng băng quơ nói: “Rất tốt, Đỗ Oản. Chính là như vậy. Ngẩng đầu lên, em rất tốt, không thua kém bất luận kẻ nào cả.”

Tôi hơi giật giật, rất nhanh cảm thấy phía dưới chân có một nơi nào đó có chút mất tự nhiên. Thời điểm đang muốn đưa tay ra sờ sờ, mí mắt Cố Diển Chi hơi hé lên: “... Tỉnh?”

Tôi cúi đầu, cách chân nhìn nơi đó, nói: “Cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm...”

Cố Diển Chi bỏ qua lời của tôi, nói: “Tôi vừa mới gọi điện thoại cho Đỗ Trình Sâm, ngày mai về nhà họ Đỗ một chuyến, lấy đồ của em đến đây. Thuận tiện đi siêu thị luôn, mua thêm vài món đồ. Trước hết mấy ngày này em cứ ở đây.”

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, nhưng anh vẫn là bộ dạng bình tĩnh. Chờ một lúc, tôi hỏi: “Anh nói mấy ngày này là bao nhiêu ngày?”

Giọng nói của anh vẫn nhàn nhạt: “Cho đến khi cậu ta chuyển quyền giám hộ cho tôi thì thôi.”

Lại qua mấy giây, rốt cục tôi mới nhận ra ý tứ của những lời này. Bỗng chốc ngẩng đầu lên, không chớp mắt nhìn anh.

“Nếu em không thích Đỗ Trình Sâm, vậy cũng không cần để ý đến cậu ta nữa. Sau này em cứ ở đây, ăn, mặc, ở, đi lại, học tập chơi đùa, tất cả mọi chuyện cứ để tôi lo. Cho đến khi nào em chân chính độc lập được thì thôi.” Anh nâng mí mắt lên, ánh mắt đen nhánh, nhìn tôi, “Tôi nói như vậy, em có đồng ý không?”

Thật lâu về sau, tôi vẫn có thể nhớ lại giọng nói của anh lúc đó. Không nhanh không chậm, mặt mày mang một ý vị thờ ơ. Giống như đang giảng đạo lý về một chuyện nào đó. Dường như tôi đã trở lại ban đêm trên núi ngày đó, trên một dốc núi, cũng là người này, đem áo khoác khoác lên người tôi, dùng một giọng nói rất chi là bình thường hỏi tôi: “Đỗ Oản, có muốn theo tôi rời núi không?”

Tôi không thể hiểu rõ anh, mỗi một câu nói của anh đều hời hợt, luôn có thể dễ dàng kích thích cả thế giới của tôi.

Sau khi ở nơi này trong một thời gian rất dài, tôi cảm thấy Cố Diển Chi không gì không thể làm được.

Dường như dần dần đã tạo thành thói quen, chỉ cần đem chuyện khó khăn nói với Cố Diển Chi, anh đều có thể nhẹ nhàng giải quyết. Ở trong mắt tôi là chuyện lớn, thì ở trong mắt anh chỉ là chuyện nhỏ. Anh luôn dùng thái độ không hề bận tâm, ôn hòa mà đem các vấn đề khó khăn đó, theo ý nguyện, thông dong định đoạt, giống như vị thần vậy.

Dưới ánh mắt anh tôi trầm mặc thật lâu, nhỏ giọng nói: “Nhưng tôi rất nhớ Yến Yến.”

Anh xử lý trở ngại này rất bình thản: “Cuối tháng này tôi sẽ dành thời gian, cùng em trở về núi một chuyến. Hơn nữa không phải em còn đi tảo mộ cha mẹ sao?”

“...Anh xác định Đỗ Trình Sâm sẽ đồng ý sao?”

“Có thể.”

“Nhưng là hai người các anh quen nhau, còn có quan hệ thân thích.”

Anh hơi nhíu mi, nhìn tôi nói: “Cho nên?”

“... Cho nên,” tôi lấy hết dũng khí, ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói, “Tôi với anh thật ra thì cũng không được coi là rất quen. Nếu như quan hệ giữa anh và Đỗ Trình Sâm vì chuyện của tôi mà thay đổi, đến lúc đó không khéo anh lại chọn Đỗ Trình Sâm không biết chừng. Tôi cảm thấy khả năng này rất lớn. Anh nên suy nghĩ lại một chút.”

Anh ừ một tiếng, hỏi: “Vì sao em nghĩ khả năng như thế rất lớn? Tại sao tôi phải chọn Đỗ Trình Sâm? Mặc dù cậu ta cũng tính là anh họ tôi, nhưng từ đâu mà em thấy tôi cùng cậu ta rất quen?”

“....”

“Huống chi,” Cố Diễm Chi nhìn tôi một cái, có điều chỉ liếc khoảng cách giữa hai chúng tôi, chậm rãi nói tiếp, “Tôi và Đỗ Trình Sâm chưa từng chung chăn chung gối.”

“....”

Mặt tôi trong chốc lát đỏ bừng, lập tức ôm chăn thối lui thật xa, lớn tiếng nói: “Này, người nào, người nào chung chăn chung gối với anh chứ!”

“Đúng rồi,” anh cũng không nhúc nhích một cái, “Có người thời điểm vừa rồi ngủ trong xe, nước miếng còn chảy cả ra quần áo của tôi đấy.”

“....” Hồi lâu, tôi mới nói được một câu, “Tôi không muốn ở với anh!”

Nói xong tôi liền bò xuống giường, thời điểm lướt qua Cố Diễm Chi tôi bị một cánh tay kéo trở về giường. Giây giụa thật lâu cũng không thể thoát khỏi tay anh, Cố Diễm Chi cười nói: “Tối thứ bảy ngày mai có một buổi dạ tiệc, em muốn đi không?”

“Không muốn!”

Anh nhàn nhàn nói: “Em mà không đi thì tối nay sẽ không có cơm ăn!”

“Ở còn không muốn ở, ai mà muốn ăn cơm với anh!” Tôi nhìn anh chằm chằm, “Anh sao lại đáng ghét như vậy, tôi muốn trở về núi, anh buông tôi ra!”

Một mặt nói một mặt tôi giãy giụa càng thêm lợi hại, rốt cục dần dần Cố Diễm Chi không áp chế nổi tôi nữa, bỗng chốc một câu nói khiến mọi động tác của tôi dừng lại: “Cúc áo em mở ra rồi kìa!”

Tôi cứng đờ, lập tức cúi đầu, lại thấy cúc áo đều rất tốt. Không khỏi giận dữ, giơ chân đá qua, bị Cố Diễm Chi nhẹ nhàng tránh được. Anh tiện tay ném chiếc gối lên người tôi, trên mặt là nụ cười: “Giăng co một đêm em vẫn chưa thấy đói sao? Dì giúp việc đã sớm nấu cháo, nhanh đi rửa tay, sau đó xuống lầu.”

Buổi tối ngày tiếp theo, tôi và Cố Diễm Chi vẫn giăng co về vấn đề dạ tiệc.

Tôi nói: “Tôi không đi.”

Một mặt Cố Diễm Chi đem trái táo gọt xong, một mặt hỏi: “Tại sao?”

“....” Tôi không muốn trả lời vấn đề này.

Tôi và Diệp Tầm Tầm đã từng thảo luận qua về chuyện rụt rè. Diệp Tầm Tầm nói, dĩ nhiên người mà nhút nhát, rụt rè cũng là một biểu hiện ngây thơ. Cậu thấy có người lớn nào sẽ chân chính đem chuyện nhút nhát để lộ ra không? Cường giả chân chính cũng giống như con ếch ở Nam Phi, khi gặp kẻ địch nó sẽ dùng toàn thân lao tới, làm bộ mạnh hơn so với bình thường. Như vậy mới có thể thắng lợi.”

Tôi nói: “Vậy ngày một thể dục thì nhảy xa, cậu có sợ không?”

Cô ấy nói: “Sợ chứ. Thì sao?”

“Cậu sợ nhảy xa, lúc này cậu giả vờ cường đại hơn so với bình thường, cậu sẽ thật sự cường đại sao?”

“....” Diệp Tầm Tầm nheo mắt lại, nhìn tôi thật sâu, lâu sau mới khắc ra một hơi, “Tớ ghét nhất người nào bác bỏ lời của tớ.”

Mặc dù tôi chưa từng đi dạ tiệc, nhưng cũng biết chút ít. Chính vì bởi vì biết, mới phát giác ở nơi đó, tôi không có cảnh giới như Diệp Tầm Tầm. Nơi dạ tiệc linh tinh đó, đó là thế giới của người lớn, Cố Diễm Chi đã quen ở nơi đó, về phần tôi, tôi không quen, không có quan hệ.

Thời điểm tôi còn ở nhà họ Đỗ, một lần tài xế cam kết đưa tôi về nhà, thời gian tan học so với bình thường sớm hơn hai tiếng. Tôi lạnh tới cứng cả người, không thể chờ đợi mà trèo luôn lên xe, đúng lúc Đỗ Trình Sâm cũng đang ngồi trên xe. Anh ta mặc một bộ dạ phục màu đen, mỗi một chỗ trên người đều được chuẩn bị cẩn thận tỉ mỉ. Tôi hỏi anh ta đi đâu, anh ta chỉ đơn giản nói: “Dạ tiệc.”

Bởi vì không có thời gian về nhà, tài xế trực tiếp đi đến nơi tổ chức dạ tiệc. Xa xa liền có thể thấy được cả ngàn người trong đại sảnh. Đỗ Trình Sâm bước xuống xe, rất nhanh có một cô gái trang phục lộng lẫy đi lên khoác cánh tay anh ta, cười nói: “Ai nha, anh đi đâu mà giờ mới đến?”

“Anh vừa đón cô em họ tan học.”

“Em họ? Em họ nào cơ, sao anh phải đón?”

“Nói ra rất dài dòng.”

Cô gái kia liếc mắt vào trong xe một cái, rất nhanh liền dời tầm mắt đi, cười với Đỗ Trình Sâm nói: “Anh xem anh một chút đi nha, mình ăn mặc đẹp như vậy, cư nhiên em họ lại mặc thành bộ dạng như vậy, nhà họ Đỗ các anh cũng phân biệt giàu nghèo sao?”

Đỗ Trình Sâm vén ống tay áo lên, không quay đầu lại: “Vào đi thôi.”

—

Tôi suy nghĩ một chút, cuối cùng nói với Cố Diễm Chi: “Bụng tôi có chút đau.”

Anh nói: “Tôi không tin.” Một mặt đưa quả táo tới, “Em thử tìm một lý do đặc biệt hơn đi.”

“....” Tôi chỉ còn cách buông tha cho lý do thứ hai là “Nhức đầu”, mà đổi lại thành, “Trong buổi dạ tiệc có những ai?”

Anh đưa quả táo thứ hai tới: “Yên Ngọc, Sở Dục, Giang Yến Nam. Cũng có cả những người khác nữa, nhưng em cũng không cần để ý.”

Tôi nhỏ giọng nói: “Có cả Diệp Căng sao?”

Cố Diễm Chi hơi giương mi: “Cô ấy đi làm gì?”

Anh nói như vậy, thời điểm đến bữa dạ tiệc, thật sự không có Diệp Căng. Trang phục của tôi là chiếc váy liền áo màu đỏ, trên cổ tay phải đeo một chiếc vòng, hoa văn cánh hoa uyển chuyển xòe ra. Trên đầu chỉ buộc một sợi dây buộc tóc, tóc dài buông xuống trước ngực. Tôi ngồi trên xe, trơ mắt nhìn đại sảnh dạ tiệc cách ngày càng gần, ngón tay không tự chủ được cuộn lại ở trước người, đầu cúi thấp, không đứng lên.

Nhịp tim càng lúc càng nhanh, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của Cố Diễm Chi: “Oản Oản.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh mặc bộ lễ phục màu thẫm, ngồi trong xe, vẫn là dáng dấp tùy ý. Dưới ánh đèn mờ mờ, ánh mắt anh thâm thúy, hòa hảo nghiêng mặt nhìn tới.

Anh hơi cúi đầu, giọng nói bình tĩnh mà ôn hòa: “Chính là giờ cảm lên như vậy. Một lúc sau khi đi vào, ôm cánh tay tôi. Trừ việc đó ra, hiện tại bộ dạng em thế nào, thì chính là dạng đó.”

Tôi nói: “..... Tôi cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.”

“Ví dụ?”

“Ví dụ, đến lúc đó tôi cần nói gì?”

“Cái này phải xem chính em. Nếu có người hỏi đến vấn đề liên quan đến em. Em thích nói, có thể trả lời. Không muốn nói cũng không sao.”

“Tôi không cần nhất thiết phải nói chuyện sao?”

“Không cần.” Anh trả lời rất chắc chắn, “Nếu người ta hỏi mà em không muốn nói, như vậy cứ nhìn sang một cái, nghiêng đầu qua một bên không để ý tới là được rồi.”

“....” Tôi nhìn anh, im lặng một lúc, “Như vậy hình như không tốt lắm?”

“Không có gì không tốt cả.” Cố Diễm Chi đưa tay tới, chỉnh lại dây lưng trên váy tôi, vẫn là giọng nói bình thản, “Đỗ Oản, em chỉ cần nhớ một chuyện – em là một nàng công chúa thứ thiệt. Đứng bên cạnh tôi, em đều có thể ngạo mạn với người khác.”

9. Chương 9

Cửa xe được người mở ra từ bên ngoài, Cố Diễm Chi đưa một tay về phía tôi, dưới màn đêm rực rỡ xa hoa, trên mặt anh có điểm chút nụ cười: “Đến đây.”

Tôi đặt tay lên lòng bàn tay anh, làm như lúc trước anh dạy, nhấc làn váy lên một chút, từ từ đi ra. Bước cuối cùng có chút lảo đảo, thời điểm ngã về phía sau được anh từ từ lấy tay hơi dùng sức, cuối cùng cả người nhào vào trong ngực anh.

Tôi nói: “...”

Cảm giác thất bại trong gang tấc đặc biệt không tốt, tôi chôn mặt vào trong bộ lễ phục bằng tơ tằm, hồi lâu không ngóc đầu lên được. Trên đỉnh đầu có người khẽ cười thành tiếng, chậm rãi đỡ thân thể tôi: “Lần sau cố gắng.”

Chúng tôi tiến vào đại sảnh, nhìn một cái đã thấy ở khu ẩm thực, Diệp Tầm Tầm đang bồi hồi luyến lưu ở xung quanh khu ẩm thực. Tôi liền bỏ tay Cố Diễm Chi ra chạy thẳng tới, lúc đến gần liền thấy hai mắt Diệp Tầm Tầm đang sáng lên nhìn vào khu kem, vừa định đưa tay tới, đột nhiên sau lưng vang lên một giọng nói rét căm căm, gần từng chữ một: “Diệp, Tầm, Tầm.”

Tay Diệp Tầm Tầm đang đưa đến giữa không trung bỗng dừng cứng đờ, dừng lại mấy giây, rồi từ từ rút về.

Nếu tôi là Diệp Tầm Tầm, chuyện đến đó là kết thúc rồi. Nhưng Diệp Tầm Tầm chân chính luôn dũng mãnh hơn tôi, sau khi quay người chạy ra sau Yên Ngọc, ngay lập tức tay cô ấy như sét đánh xâm lược trở lại, một khắc đang sờ đến đĩa kem, giọng nói của Yên Ngọc lại lạnh lùng vang lên: “Em dám ăn một miếng?”

Tôi quay đầu lại nhìn Yên Ngọc, anh ta ngay cả đầu cũng không ngẩng, đang cầm chiếc đĩa trong tay lấy trái cây lại gấp một khối bánh ngọt. Quay đầu lại, ánh mắt Diệp Tầm Tầm đang phát ra tia lửa tức giận mãnh liệt: “Hôm nay nhất định tôi phải ăn! Anh muốn làm gì thì làm!”

Yên Ngọc ngẩng đầu lên, đẩy mắt kính một cái: “Vậy thì cứ theo luật cũ.”

Sắc mặt Diệp Tầm Tầm liền đổi một cái, cắn răng cắn lợi thật lâu, rốt cục cũng đem đĩa kem trở lại bàn. Yên Ngọc cầm chiếc đĩa trong tay đưa cho cô, Diệp Tầm Tầm tỏ vẻ ghét bỏ: “Anh chọn trái cây làm gì, tôi không thích ăn táo, không muốn ăn anh có hiểu không? Tôi cũng không đói, anh lấy bánh ngọt cho tôi làm gì?”

Yên Ngọc đặt cái đĩa “Ba” một tiếng để lên bàn, thần sắc lạnh như băng: “Tùy em.”

Nói xong anh ta xoay người rời đi, trong lòng tôi run sợ nhìn anh ta đi ngày càng xa. Diệp Tầm Tầm đang bưng chiếc đĩa kia lấy kem trên chiếc bánh ngọt ăn, thỉnh thoảng lại ăn mấy miếng táo. Tôi yên lặng nhìn cô ấy một lát: “... Tại sao anh Yên Ngọc lại không cho cậu ăn đồ lạnh? Là bởi vì, cái đó sao?”

“Cái gì?” Diệp Tầm Tầm ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái, “Tổ không có gì cả. Bất quá chỉ là tổ đánh cuộc với anh ta, nói nhất định trong nửa tháng tổ sẽ nhìn không ăn kem. Nếu làm được anh ta phải cho tổ miếng ngọc phỉ thúy nguyên thạch của anh ta.”

“Vậy anh ta phải nhắc nhở cậu không được ăn làm gì?”

Diệp Tầm Tầm suy nghĩ một lúc: “Có thể anh ta bị bệnh thần kinh.”

“...” Tôi nói, “Vậy nếu cậu thua thì phải làm sao?”

Ánh mắt của cô ấy quét qua một cái: “Cậu nói giỡn à, tớ làm sao có thể thua được!”

Trong lòng tôi thầm nghĩ nếu cô ấy chưa bao giờ thua thì sao Yên Ngọc có thể đồng ý đánh cuộc được, chẳng lẽ anh ta bị thần kinh thật. Tôi lại hỏi: “Tại sao hôm qua cậu không đi học vậy?”

“A,” vẻ mặt Diệp Tầm Tầm lạnh nhạt, “Tớ bị sốt. Có người chuyện bé xé ra to, nói với mẹ tớ không cho tớ đi học. Tớ không có cách nào. Vốn là tối nay cũng không được đến đây chơi, nhưng tớ trộm chạy đến đây, Yên Ngọc không có cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là đi theo tớ.”

“Cậu có thể đừng để người ta phải bận tâm với cậu nhiều như thế được không?”

“Một cô gái mảnh mai rụt rè, chính là không thể để người ta bớt lo được. Nếu tớ để mọi người bớt lo cho mình, vạn nhất một ngày nào đó tớ chết, bọn họ đảo mắt một cái là quên tớ thì tớ biết phải làm sao bây giờ.” Diệp Tầm Tầm dùng một bộ dạng thành thật nghiêm trang nói, “Vả lại, nếu hôm nay tớ không đến, đã bỏ lỡ tin đồn của cậu rồi. Tớ nghe nói tối qua hai người cậu và Cố Diễn Chi định bỏ trốn hả?”

“...” Tỷ chút nữa tôi nuốt chứng quả nhô vào bụng rồi, “Ai tạo tin đồn lung tung vậy?”

Diệp Tầm Tầm hất cằm về phía sau lưng tôi: “Yên Ngọc.”

Vừa đúng lúc Cố Diễn Chi đi tới, tiện tay cầm miếng táo trên đĩa của tôi lên ăn, thờ ơ nói: “Nói cái gì mà ánh mắt lại trừng lớn như vậy?”

Diệp Tầm Tầm nói: “Yên Ngọc nói cho em biết tối qua anh bỏ trốn với Đỗ Oản.” Dừng lại một cái, ánh mắt tràn đầy mong chờ nhìn anh, “Chuyện này là thật sao? Đây đúng là chuyện khiến mọi người rất vui mừng nha.”

Động tác Cố Diễn Chi dừng lại một chút, nhìn sang Yên Ngọc đang đi tới. Anh ta vừa đỡ mắt kính, vừa nói: “Diệp Tầm Tầm em nói rõ ràng cho anh, đừng đổ hết mọi chuyện thị phi lên người anh. Anh không nói là bỏ trốn, anh chỉ nói Đỗ Oản rời nhà trốn đi, Cố Diễn Chi đuổi theo đến sân bay thôi mà.”

Diệp Tầm Tầm a một tiếng: “Vậy mà không phải bỏ trốn thật sao? Phim truyền hình hay viết như vậy mà. Nếu đây là phim của đài TVB Hongkong, đây chính là cảnh nam chính cản nữ chính lại, hai người ôm nhau thật chặt, sau đó kết cục đại đoàn viên. Nếu là phim Hàn, đó chính là cảnh nữ chính bỏ đi, nam chính quỳ xuống khóc lóc, kết cục bi kịch. Nếu em mà là đạo diễn truyền hình, đó sẽ là cảnh nữ chính định bỏ đi, nam chính xuất hiện, đột nhiên lấy ra một khẩu súng, bắn chết nữ chính, mọi người hét chói tai...”

Yên Ngọc không tiếng động nghiêng mặt, vẻ mặt mọi người đều không đành lòng nhìn thẳng. Giang Yến Nam không biết xuất hiện đằng sau lưng từ lúc nào, vỗ vỗ vai anh, tình ý sâu xa nói: “Ài, không phải tôi đã bảo với cậu rồi sao, Diệp Tầm Tầm như đứa trẻ vậy, nếu cậu không chiều cô bé cô bé sẽ gây sóng gió, nhưng nếu cậu cứ chiều cô bé như vậy, sớm muộn gì cô bé cũng cưỡi lên đầu cậu. Muốn dạy một đứa trẻ cũng phải có phương pháp, tôi cảm thấy nếu không cậu thay đổi với Cố Diễn Chi đi, cậu xem Đỗ Oản được cậu ta dạy nhu thuận thế cơ mà.”

Đột nhiên bả vai tôi bị một người nắm lấy, Cố Diễn Chi thuận tay nhéo vành tai tôi, vui vẻ mở miệng: “Cậu nói dối là dối sao? Cái khác còn có thể suy tính, Đỗ Oản thì đừng hòng mơ tưởng đến.”

Giang Yến Nam nói: “Tôi chỉ đùa một chút thôi.”

“Cậu hỏi thử Yên Ngọc xem, bảo cậu ta đưa Diệp Tầm Tầm cho người khác quản giáo, cậu ta có chịu không?”

“Tôi thì có gì mà không chịu.” Yên Ngọc vuốt ve ống tay áo, chậm rãi nói, “Tôi đã có ý nghĩ này từ lâu rồi.”

Cố Diễn Chi hơi hơi nhíu mày, vẫn ôm tôi chặt chẽ, cười nói: “Nhưng tôi thì không được. Tôi không bỏ được.”

Rốt cục Diệp Tầm Tầm tìm được một lỗ hổng, cầm một chiếc bánh ngọt, hung hăng đập về phía Yên Ngọc. Anh ta né tránh không kịp, một khối dính dóp đập lên trên mắt kính.

Diệp Tầm Tầm nhìn anh chăm chăm, lớn tiếng nói: “Đây chính là anh nói đấy nhé! Anh cho rằng tôi thích bị anh quản sao! Người nào cần anh chứ! Sau này anh đừng đến tìm tôi nữa! Anh mà tới tôi sẽ đi chết ngay đấy! Đi chết tốt lắm!”

Yên Ngọc tháo kính xuống, lấy khăn tay ra, cúi đầu từ từ lau khô. Diệp Tầm Tầm quay đầu bỏ chạy, chỉ chốc lát người đã biến mất. Trong chốc lát Giang Yên Nam cười khanh khách, đẩy Yên Ngọc một cái: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đuổi theo đi!”

“Không phải cậu nói không được chiều cô ấy nữa sao?”

“... Trước kia tôi còn nói cậu rời xa Diệp Tầm Tầm, cậu có nghe theo sao? Cậu không phải học y sao?” Giang Yên Nam nói, “Tôi đã hạ bậc thang cho cậu rồi đấy, cậu nhanh chóng đi đi. Lát nữa Diệp Tầm Tầm chạy mất thật, tôi xem cậu khóc mấy ngày nào.”

Yên Ngọc lần nữa đeo kính lên, mím môi giằng co một lúc, rốt cục cũng chạy ra ngoài.

Tôi có chút lo lắng nhìn theo, Cố Diễn Chi bên cạnh chợt nói: “Há miệng.”

Tôi theo phản xạ há miệng, rất nhanh được anh đút một quả nho vào miệng. Tôi nhai nhai hai cái, Cố Diễn Chi chậm rãi mở miệng: “Không cần để ý đến bọn họ. Hai người bọn họ vẫn luôn như vậy.” Nói xong đột nhiên như nhớ ra cái gì đó, “Đúng rồi, mai tôi phải đến công ty một chuyến. Em đi cùng với anh.”

“Đi làm gì vậy?”

“Tôi đến công ty xử lý một số chuyện. Về phần em, em ngồi làm bài tập đi.” Cố Diễn Chi cầm tay tôi, bình tĩnh nói: “Chờ tôi xử lý xong, sẽ bắt đầu bổ túc cho em. Ngày mai bổ túc số học. Ngày kia bổ túc tiếng anh. Thành tích ngữ văn của em cũng được. Trước hết bổ túc hai môn kia đã.”

“....” Nhất thời tôi cảm thấy da đầu tê dại, đầu tranh nói, “Không bổ túc như vậy có được không?”

“Có thể.” Anh nói, “Vậy thì ngày mai bổ túc tiếng anh, ngày kia là số học.”

“Nhưng là, không phải anh nói ngày mai phải trồng cây bạch quả trong sân sao...”

Cố Diễn Chi dùng ánh mắt “Em thử mượn cơ một lần nữa xem” nhìn tôi: “Trồng cây không mất bao nhiêu thời gian cả.”

“....”

Tôi đang vất óc cò kè mặc cả với anh, chợt có người gọi tên Cố Diễn Chi. Tôi quay đầu nhìn sang, trước mặt là một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi và một cậu con trai tầm tuổi tôi.

Tôi nhìn thấy Cố Diễn Chi cầm cốc rượu lên, hơi cười gọi người kia “Vương đồng sự”. Hai người khách sáo một phen, người kia đem tầm mắt chuyển sang tôi, lại nhìn Cố Diễn Chi: “Diễn Chi, cô bé này là...”

Tay của tôi được anh bắt động thanh sắc nắm lấy, Cố Diễn Chi nhàn nhạt mở miệng: “Em gái tôi.”

“Tôi biết tên cậu.” Cậu con trai đối diện nhìn tôi, đột nhiên có chút ngạo mạn mở miệng, “Cậu họ Đỗ, tên là Đỗ Oản. Căn bản không phải họ Cố, tại sao có thể là em gái của nhà họ Cố đây, anh đừng để cô ta lừa. Người này ở trường em học lớp hai, cũng không biết là con nhà ai, đáng đáp gậy lại lùn như vậy, ở trường ăn mặc cũng chẳng ra sao, bình thường ít nói, nhưng điều không thể giải thích được chính là bọn con trai đặc biệt thích cô ta. Anh Diễn Chi, anh phải cẩn thận.”

Cố Diễn Chi nghe xong, gơ tay sửa lại tóc cho tôi, thờ ơ nói: “Vương đồng sự, đây chính là con trai do ông dạy sao?”

“Tôi cũng biết cậu.” Người đàn ông đối diện lau trán đang muốn nói chuyện, bị tôi cắt đứt, “Cậu là học sinh lớp ba cách vách, cụ thể tên gì tôi không biết. Tôi chỉ biết nửa năm qua cậu luôn theo đuổi Diệp Tầm Tầm, chỉ tiếc vẫn không được. Mỗi ngày một bức thư tình, viết mãi không dừng, Diệp Tầm Tầm nói cô ấy đi vút cũng thấy phiền rồi. Tuần trước cậu còn mua một hộp chocolate tặng Diệp Tầm Tầm, cũng bị cô ấy vút đi. Cậu điên cuồng như vậy, cha mẹ của cậu không biết sao?”

Mặt cậu ta lúc đỏ lúc trắng, hồi lâu không nói ra được câu nào. Sắc mặt người đàn ông kia tái xanh, trong mắt tràn ngập tức giận, đại khái là muốn dùng roi hung hăng đánh cậu ta. Xung quanh yên tĩnh trong chốc lát, đột nhiên Cố Diễn Chi chậm rãi mở miệng: “Ồn Ồn.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh nói: “Chú Vương có chút việc, chúng ta rời đi trước thôi.”

Sau đó không lâu bọn tôi cũng rời đi. Bên ngoài đại sảnh rất lạnh, tôi không yên lòng cúi đầu đi ra, trong chốc lát, liền rung mình một cái. Cuối cùng cũng phục hồi tinh thần. Giây kế tiếp có một bộ y phục khoác lên vai tôi.

Tôi sờ chất liệu áo một chút, là lễ phục tây trang của Cố Diễn Chi. Tôi đang định ngẩng đầu lên, đột nhiên thân thể nhẹ đi, tôi đã được bế đi.

Tầm mắt tôi không dám nhìn Cố Diễn Chi, cảm giác hoàn toàn khác với bình thường. Tôi ôm vai anh, ngang thắt lưng là cánh tay thoải mái mà trầm ổn, hoàn toàn không sợ sẽ bị ngã. Bên tai là giọng nói nhàn nhạt: “Đỗ Oản.”

Tôi quay đầu qua. Ánh đèn sau lưng Cố Diễn Chi lấp lánh, anh ôm tôi, ánh mắt tràn đầy dịu dàng: “Dáng gấp nhỏ gầy có gì không tốt? Ít nhất tôi có thể bế em như thế này, cho em nhìn một bộ dạng nhàn nhạt khác của tôi.”

10. Chương 10

Chín giờ sáng ngày hôm sau, tôi đi theo Cố Diễn Chi, cùng bước công ty của Cố thị.

Mặc dù là chủ nhật, trong công ty vẫn có người. Người đầu tiên tôi nhìn thấy chính là nhân viên tiếp tân. Chị ta vốn đang chuyên tâm dọn trí kê lông mi, sau khi nhìn thấy Cố Diễn Chi, chiếc bút kẻ mi trong tay ba một tiếng rơi xuống. Thân thể chị ta thẳng đứng nói chào tổng giám đốc, Cố Diễn Chi ừ một tiếng, nói với tôi: “Chào cô ấy là chị.”

Tôi liền chào một tiếng chị.

Cô nhân viên tiếp tân đáp một tiếng: “Tổng giám đốc, đây là con nhà ai? Xinh quá.”

Cố Diễn Chi dặt tay tôi, một tay khác cầm túi xách của tôi, nụ cười phảng phất trên mặt: “Nhà tôi. Không giống sao?”

Cô ta từ từ hé miệng, bộ dạng như muốn hỏi nhưng không không dám. Tôi được Cố Diễn Chi dắt tới chỗ thang máy, thời điểm quay đầu lại nhìn, cô ta vẫn đứng tại chỗ, sau một lúc lâu, dường như đột nhiên phục hồi tinh thần lại, chợt cầm điện thoại di động lên bấm bấm một trận điên cuồng.

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, tôi quay sang hỏi Cố Diễn Chi: “Chị ấy làm gì vậy?”

Anh nói: “Không cần để ý đến cô ta.”

“... Sao điểm này của anh lại đáng ghét như vậy.” Tôi ngửa đầu nhìn anh, “Tối hôm qua anh bảo tôi không cần để ý bọn Diệp Tầm Tầm và Yên Ngọc, hôm nay anh lại bảo tôi không cần để ý người kia, cứ theo lời anh, tôi không cần để ý mọi người, vậy tôi phải để ý đến ai bây giờ?”

Tôi nói có chút lớn tiếng, nụ cười trên mặt Cố Diễn Chi nửa phần cũng không thay đổi. Mãi cho đến khi tôi nói xong, đột nhiên có hai ngón tay dài đi tới trước mặt, không chút khách khí nắm chóp mũi tôi. Tầm nhìn trước mắt bị anh làm loạn, tôi nghe được một tiếng cười khê: “Em chỉ cần để ý đến tôi thôi.”

Tôi chưa kịp nói gì, thang máy ding một tiếng, từ từ mở ra. Một cô gái trung niên đang đứng ở bên ngoài, chào một tiếng tổng giám đốc sớm, sau đó tầm mắt hướng tới tôi: “Đây là...”

Cố Diễn Chi nói: “Đỗ Oản, em chào cô đi.”

Tôi rõ ràng thấy trong mắt đối phương lóe lóe: “Đây chính là Đỗ Oản sao?”

Tôi nói: “Cháu chào cô ạ.”

“...Ai, ai, tốt, tốt.” Bà ấy thất thần trong chốc lát, quay đầu hỏi Cố Diễm Chi: “Này, hôm nay cô Đỗ ở đây sao, tôi xuống tầng mang một ít đồ ăn vặt lên đây nhé?”

“Không cần. Trong cặp con bé có bánh ngọt rồi.”

Tôi vừa nghe thấy, lập tức cầm lấy cặp sách, mở khóa cặp ra, quả nhiên thấy một chiếc bánh ngọt vị trái cây. Lập tức ngăn đầu trừng anh: “Không phải anh nói là không thể mang theo sao?”

Cố Diễm Chi chậm rãi nói: “Trêu em một chút cho vui thôi.”

“....”

Những lời này của Cố Diễm Chi dẫn đến việc cả một buổi sáng tôi không thèm để ý đến anh. Cho tới bây giờ tôi chưa từng quá chuyên tâm làm bài tập như bây giờ, mặc dù bên tai thỉnh thoảng vẫn có mấy câu nói giữa Cố Diễm Chi với thư ký. Chuyên tâm như vậy kết quả chính là tốc độ làm bài tập rất nhanh, chưa tới hai giờ đã xong, sau đó tôi vừa ngồi ăn bánh ngọt vừa nghe cuộc bàn bạc giữa hai người họ.

Nội dung cuộc thảo luận ban đầu rất nghiêm trang, phần lớn đều có liên quan đến công ty. Vậy mà không lâu đã bắt đầu lạc đề, dần dần lạc đến những chuyện loạn thất bát tao. Tỷ như thư ký của Cố Diễm Chi nói với Cố Diễm Chi: “Đứa trẻ ở độ tuổi này đặc biệt rất khó dụ dỗ, hơn nữa rất nhanh sẽ đi vào thời kỳ phản nghịch của tuổi trẻ. Đứa trẻ nhà tôi lúc đó cũng khiến tôi rất nhức đầu, động một chút là trốn nhà ra đi, khiến tôi sốt đầu mả trán cảm giác ngày nào cũng như phải đi đánh giặc vậy.”

Cố Diễm Chi nói: “Tôi biết có một đứa trẻ cũng từng rời nhà trốn đi một lần.”

Tôi nói: “....”

Thư ký của Cố Diễm Chi suy nghĩ một chút, lại nói: “Tôi nhớ có lần nghe một chuyên gia về trẻ em nói, có lúc đánh đứa trẻ một trận cũng không phải là xấu. Lúc dạy dỗ con cái, đánh một trận cũng là một lần trị tận gốc. Nhất là thời điểm đặc biệt không nghe lời, càng phải nghiêm nghị.”

“Cái gì gọi là thời điểm đặc biệt không nghe lời?”

“Nói ví dụ như, nói chuyện với người lớn hay nói lớn hay thích va chạm, hoặc động một chút là rời nhà trốn đi.”

Diễm.đàn,lê.quý.đôn

Tôi nói: “....”

Sau đó thư ký suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Còn có lười học nữa, ăn mì ăn liền không ăn cơm, quá nhiều.”

Tôi nói: “....”

Cố Diễm Chi khẽ cười một tiếng, hỏi: “Vậy lúc nào thì phải đánh?”

Thư ký nói: “Mỗi lần như thế tôi đều đánh.”

Tôi nói: “....”

Rất cục tôi không nhịn được nữa, nặng nề ho khan một tiếng. Cố Diễm Chi quay mặt sang, mặt tôi không chút thay đổi nói: “Tôi mệt rồi, muốn ngủ một giấc.”

Nói xoay tôi xoay người đi đến phòng có chữ phòng nghỉ ngơi bên cạnh. Điện thoại sau lưng Cố Diễm Chi vang lên, sau khi nhận máy giọng nói của Diệp Tâm Tâm lập tức truyền đến: “Anh Diễm Chi, cô nhân viên tiếp tân của anh không chịu cho em lên lầu. Phiên toái anh xuống dưới đón em với.”

Cố Diễm Chi nói: “Sao em lại tới đây?”

“Em tuyệt giao với Yên Ngọc, bố mẹ em biết liền hung hăng phê bình em, sau đó em bỏ tới nhà anh tìm Đỗ Oản, nhưng quần gia nói cho em biết mọi người ở đây, cho nên em liền tới đây. Nghe nói anh định kèm Đỗ Oản học bổ túc? Anh bận rộn như vậy, để em giúp anh.”

Cố Diễn Chi nói: “Anh nghĩ là so với việc để em lên lầu, anh nên gọi điện thoại cho bố em thì hơn, để bọn họ đưa em trở về.”

“Anh cứ thử làm như vậy đi.” Diệp Tầm Tầm vô cùng bình tĩnh nói, “Làm như vậy thì chờ xem ngày mai em sẽ dẫn theo Đỗ Oản rời nhà trốn đi. Anh cũng biết khả năng rời nhà trốn đi của em rồi, anh Diễn Chi., em bảo đảm trong vòng ba ngày anh sẽ không tìm ra được đến một sợi tóc của bọn em đâu.”

“....” Cố Diễn Chi giương mắt nhìn thư ký, “Để con bé vào đi.”

Hai phút sau, Diệp Tầm Tầm lên lầu. Sau lưng còn có một rương hành lý nhỏ. Sau khi bước vào phòng làm việc đầu tiên nói là: “Anh Diễn Chi, em ở nhà anh hai ngày, có được không?”

Cố Diễn Chi chậm rãi nói: “Không được.”

Diệp Tầm Tầm nói: “Em mang Đỗ Oản rời nhà trốn đi.”

Cố Diễn Chi chụp lấy tay cô ấy, bình tĩnh nhìn cô ấy: “Em có thể thử xem.”

Diệp Tầm Tầm nói: “Em nói thật đấy.”

Cố Diễn Chi nói: “Anh cũng nói thật. Anh nghe nói em có câu danh ngôn nói là nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, em có hai nơi bí mật, một ở phía đông thành phố T, một cái ở trung tâm thành phố. Em còn có ba chỗ khác có thể dựa vào, một vốn là — còn cần anh nói ra sao?”

Diệp Tầm Tầm nhìn anh một lúc, nói: “Anh sao lại như vậy hả?”

Cố Diễn Chi cười nói: “Đỗ Oản đang mệt, từ sáng sớm em đã lăn qua lăn lại lâu như vậy, khẳng định cũng mệt rồi. Hai người bọn em có thể đến phòng nghỉ ngơi ngủ một giấc, khi nào ăn cơm anh sẽ gọi.”

Diệp Tầm Tầm nghe xong, liền kéo tay tôi rời đi. Tôi có chút giãy giụa: “Ấy, từ từ đã, tôi không muốn ngủ có được hay không...”

Lời còn chưa nói hết đã bị Diệp Tầm Tầm chặn miệng, trực tiếp nhét vào phòng nghỉ ngơi. Phanh một tiếng đóng cửa lại, lỗ tai Diệp Tầm Tầm dính lên cánh cửa không nhúc nhích. Tôi nhìn cô ấy một lúc: “Cậu đang làm gì thế?”

“Cậu nhỏ giọng một chút. Mới vừa rồi tớ nhìn thấy Đỗ Trình Sâm ở dưới tầng, tạm thời bảo vệ không cho anh ta lên tầng. Chẳng lẽ cậu muốn gặp anh ta sao?”

“Rốt cục cậu với Yên Ngọc thế nào rồi?”

Hiển nhiên Diệp Tầm Tầm có chút không nhịn được: “Từ nay về sau tớ không muốn cậu nhắc tới tên anh ta nữa. Tớ không muốn nhắc tới người này, khiến người ta cảm thấy phiền.”

Tôi nói: “Tớ cảm thấy anh ấy đối với cậu vô cùng tốt. Tớ cảm thấy cậu như vậy là có chút tùy hứng rồi.”

Diệp Tầm Tầm nâng mắt lên: “Hai từ tùy hứng này, là đặc quyền dành riêng của một đứa trẻ. Sao ngay cả điều này mà cậu cũng không biết hả?”

“....”

Tôi còn chưa nói gì, cô ấy đã giơ ngón trỏ lên: “Suýt, Đỗ Trình Sâm đến rồi. Cậu mau tới đây nghe đi.”

Tôi đến đứng cạnh cánh cửa, nghe thấy Đỗ Trình Sâm sau khi tiến vào giọng nói vẫn trước sau như một không có chút tình cảm nào: “Giữa hai chúng ta không cần phải khách sáo. Tôi muốn đưa Đỗ Oản trở về nhà họ Đỗ.”

Cố Diễn Chi nhàn nhạt mở miệng: “Điều này e rằng không được.”

“Đỗ Oản là người của nhà họ Đỗ. Hai người bọn cậu không phải người thân hay bạn bè, con bé ở đây rất kỳ cục.”

“Không có gì kỳ cục cả. Người là do tôi mang đến thành phố T, tôi phải có trách nhiệm với con bé.”

“Đỗ Oản là em họ tôi, chuyện chiều cổ con bé là chuyện tôi phải làm. Cậu đưa Đỗ Oản đến thành phố T, đã là phúc khí của con bé rồi.”

Giọng nói của Cố Diễn Chi chậm rãi, mang theo ý cười nhàn nhạt: “Cha Đỗ Oản là Đỗ Tư Thành, là chú ruột cậu. Đỗ Oản là em họ cậu, quan hệ giữa tôi và cậu cũng không nên có cái gì khác. Con bé sinh ra ở trên núi, không có nghĩa là cả đời con bé nên sống ở đây. Tôi thấy được, mang con bé tới đây không phải là phúc khí của con bé, là bổn phận của tôi mà thôi. Nếu đã đưa con bé tới đây, cuối cùng tôi hy vọng con bé có thể sống tốt. Chẳng qua con bé ở nhà họ Đỗ một năm nay, thân chưa cao thêm chút nào, so với lúc đầu còn gầy hơn một chút, anh họ, tôi cảm thấy anh chiều cổ cho con bé chưa tốt.”

Đỗ Trình Sâm trầm mặc một hồi: “Cậu làm như vậy, là không suy nghĩ cho tình cảnh của tôi. Cậu muốn đem danh nghĩa bảo hộ em họ cho cậu, có nghĩ đến hay không là có liên quan đến danh dự của tôi? Người khác sau này chỉ chỉ chỗ chỗ vào nhà họ Đỗ, cậu nghĩ tôi phải xử lý như thế nào đây?”

Cố Diễn Chi ôn hòa mở miệng: “Tôi không thể vì một chút mặt mũi của cậu, làm trễ nải việc tôi mang một cô gái trở về. Đỗ Oản hiện tại mới mười hai tuổi, con bé vẫn là một đứa trẻ. Ở cái tuổi này, vốn là lặn qua lặn lại cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Nhưng hiện tại con bé càng thêm hiểu chuyện hơn so với một năm trước. Con bé từ nhà họ Đỗ chạy đến, chưa nói xấu về cậu một câu nào. Con bé nhẫn nại đến mức này cũng không dễ dàng gì.”

diendanleequydoon

Đỗ Trình Sâm nói: “Sau này tôi sẽ để ý đến cô ấy nhiều hơn.”

“Tôi cho là Đỗ Oản sẽ không còn tin tưởng lời của cậu nữa.”

Đỗ Trình Sâm im lặng chốc lát, nói: “Tôi không thể đem quyền giám hộ giao cho cậu được.”

“Tôi vốn cho là dưỡng không di truyền cho cậu một chút gen nào của dưỡng, Đỗ Trình Sâm.” Giọng nói của Đỗ Trình Sâm đột nhiên trở nên lạnh nhạt, “Trước kia ông thiếu Đỗ Tư Thành những thứ tài sản kia, cậu không muốn thay mặt ông trả món nợ thì thôi cũng không nói đến nữa. Dù sao cũng là nợ cũ của mấy thập niên trước, cha Đỗ Oản lúc ấy đã không hề muốn nữa, mọi người cũng không nói đến nữa. Nhưng cậu cũng không nên lạnh nhạt với Đỗ Oản, con bé mặc dù vẫn là đứa trẻ, nhưng rất thông minh, cái gì cũng hiểu. Cậu làm như vậy, chẳng lẽ muốn chờ sau này con bé lớn lên, lại giống dưỡng với Đỗ Tư Thành?”

Đỗ Trình Sâm nhất thời không nói gì.

Diệp Tầm Tầm đựng tôi một cái, thấp giọng nói: “Cố Diễn Chi đối với cậu tốt hơn rất nhiều so với Yên Ngọc tốt với tớ.”

“Tớ cảm thấy Yên Ngọc đối với cậu vô cùng tốt.”

“Cậu lựa chọn thật tốt. Người trẻ tuổi trong hội cũng chỉ có Cố Diễn Chi là đáng tin nhất, còn lại Giang Yến Nam và Sở Dục thì một người xảo trá, một người lừa đảo, người họ Yên cái gì đó thì khỏi phải nói, lạnh nhạt cứ như toàn bộ thế giới thiếu nợ anh ta vậy. Cậu biết không, trước hôm cậu rời nhà trốn đi, Cố Diễn Chi đã tìm tới tớ, gọi điện hỏi tớ cậu đi đâu, tớ làm sao biết là cậu đi đâu được, anh ta làm như tớ là chó hay sao ấy?”

“... Tớ qua khi cậu bỏ chạy, Yên Ngọc cũng lập tức đuổi theo đúng không?”

“Anh ta? Anh ta đuổi theo dạy dỗ tớ một trận, Cố Diễn Chi chưa từng giáo huấn cậu sao? Ngày hôm qua tớ nghe Giang Yến Nam nói, cậu vừa mất tích ở sân tennis, một mặt Cố Diễn Chi chạy đi tìm, một mặt lại gọi điện thoại cho tòa soạn, trực tiếp muốn chiều hôm đó tăng trang báo, thông báo tìm người. Còn nói nếu không tìm ra thì mai tiếp tục đăng. Đây chính là chiếm cả trang báo chỉ để tìm người, thị trường cũng không được hưởng đãi ngộ như vậy đâu, làm cho tổng biên tập báo chiều như muốn khóc, nhưng là không có biện pháp in thì vẫn phải in. Kết quả in một nửa thì nghe nói tìm thấy cậu, làm cho tổng biên tập báo chiều lại khóc lớn thêm trận nữa.”

“....”

Diệp Tầm Tầm thở dài: “Cố Diễn Chi ở thành phố T là một người đàn ông độc thân kim cương. Tài mào, năng lực, gia thế hết thảy đều hoàn hảo, Đỗ Oản, cậu phải cố gắng lên.”

“... Cố gắng lên làm cái gì?”

“Cố gắng cường hôn anh ta trên bàn làm việc! Tỏ tình! Sau đó anh ta sẽ là của cậu!”

Diệp Tầm Tầm thấp giọng nói đến một nửa, đột nhiên ngập ngừng. Nhìn kỹ vẻ mặt tôi một chút, trên mặt từ từ hiện ra cảm giác thích thú.

Một lát sau, cô ấy thử thăm dò mở miệng: “... Đỗ Oản, cậu, chẳng lẽ thích Cố Diễn Chi thật?”

“.....”

Diệp Tầm Tầm đột nhiên trở nên hết sức nghiêm túc: “Tớ cảnh cáo cậu nhé Đỗ Oản, lời nói vừa rồi của tớ chỉ là vui đùa một chút thôi. Đây đều là Yên, Sở Dục bọn họ thường hay nói giỡn. Tớ cũng hay bị nói giỡn như vậy. Nhưng cậu vẫn phải cố gắng giữ tỉnh táo, ngàn vạn lần đừng thích Cố Diễn Chi. Cậu mà thật sự như vậy, ngày sau nhất định sẽ có ngày sống không bằng chết đó.”

11. Chương 11

Đến khi tôi hai mươi tuổi nhớ lại quá khứ, những câu nói này của Diệp Tầm Tầm, chỉ có thể nói là minh minh chi trung tự hữu thiên định*.

*Minh minh chi chi trung tự hữu thiên định: tất cả mọi việc đều đã được trời an bài, sắp đặt.

Nếu Diệp Tầm Tầm biết câu nói của mình lại trở thành một câu sấm như thế, có lẽ năm đó sẽ không tự nhận là có thể tiên đoán trước nhiều chuyện như vậy. Nhưng hồi bé ai cũng luôn hy vọng chính mình có thể trở lên cường đại mà thần bí, tiên đoán trước cũng được coi là một loại cường đại mà thần bí. Diệp Tầm Tầm là một người như thế nào lại càng sẽ không bỏ qua một cơ hội như vậy. Bởi vậy nên dẫn đến việc cô ấy đã từng tiên đoán rất nhiều chuyện. Hơn nữa quả thực mồm con quạ của cô ấy đã nói trúng một chuyện.

Ví dụ như cô ấy đã từng nói Sở Dục tính cách hoa tâm như vậy, sẽ có một ngày lễ trời luân hồi, sẽ khiến anh ta vì một cô gái mà sứt đầu mẻ trán vạn kiếp bất phục. Đối với lời tiên đoán này của cô ấy, Sở Dục từng tỏ ra buồn cười, nhưng năm trước quả thực có một cô gái tên Kiều Kiều xuất hiện, cũng quả thực tại một đêm mùa xuân năm nay, Sở Dục phải chạy xe 200 dặm trong thành phố, chỉ vì ngăn cản Kiều Kiều tự sát, cuối cùng lại gặp tai nạn ở một ngã rẽ, hôn mê đến nay chưa tỉnh; ví dụ như Diệp Tầm Tầm đã từng nói chung quy cô ấy với Yên Ngọc cũng không thể ở cùng một chỗ, cô nhắc đi nhắc lại câu này rất nhiều lần, và sự thật là năm Diệp Tầm Tầm mười chín tuổi, Yên Ngọc đã rời khỏi thành phố T, đến năm nay Diệp Tầm Tầm cùng người khác kết hôn cũng không trở về; ví dụ như Diệp Tầm Tầm từng nói tôi thích Cố Diễn Chi, ngày nào đó sẽ gặp cảnh sống không bằng chết, mà sự thật lại đúng là như vậy.

Tôi vốn cho là, sống không bằng chết theo lời Diệp Tầm Tầm, chẳng qua là lúc trước tôi vụng trộm thích Cố Diễn Chi, mà khi đó anh không biết, lòng tôi sẽ bách chuyển thiên hồi*. Thầm mèn có rất nhiều màu sắc, thất vọng mà chờ mong, nếu như thế này gọi là sống không bằng chết, chỉ cần kết cục vẫn là ở bên cạnh nhau, dù sao vẫn đáng. Nhưng tôi lại không nghĩ tới sống không bằng chết quả thực chính là sống không bằng chết, sự thật lúc nào cũng tàn nhẫn, không thể che giấu được bất cứ cái gì.

*Bách chuyển thiên hồi: trăm lần nghĩ ngợi.

Nhưng nghĩ lại, nếu nói một câu đùa trở thành câu sấm như thế, như vậy ông trời đều cực kỳ tàn nhẫn đối với những người khác, tự nhiên đối với tôi cũng sẽ tàn nhẫn như vậy. Tóm lại chẳng qua là tôi có chút không cam lòng thôi.

Dien/dan/le/quy/don

Chỉ là hiện giờ nghĩ đến, tôi vẫn cảm thấy, thích Cố Diễn Chi, thực sự là một chuyện quá dễ dàng.

Ngày đầu tiên tôi nhìn thấy anh, liền biết anh là người thích trêu đùa, lại vừa ôn nhu, ung dung, xinh đẹp như ngọc. Từ đó trong những năm tháng về sau, dần dần chỉ còn nhớ rõ những ưu điểm của anh. Anh có khả năng xử lý hoàn hảo tất cả mọi chuyện, thường thưởng mỉm cười, ung dung thản nhiên, không có lúc nào cau mày. Anh rất có tài nấu nướng, giỏi nhất là món bò bít tết mà ai may mắn từng được thưởng thức

sẽ nhớ mãi không quên. Anh không chút để ý, lại trầm ổn cường đại, khiến người ta cảm thấy an toàn khi dựa vào anh. Một người như vậy, mặc dù ghen tị nhưng lại vô pháp mà nảy sinh lòng yêu mến.

Ngày đó cạnh cánh cửa của phòng nghỉ, Diệp Tầm Tầm hỏi tôi có thích Cố Diễn Chi không. Tôi dùng một hai giây thay đổi lòng mình thật nhanh, ngay sau đó hồi phục lại, tôi phủ nhận một cách nhẹ nhàng bằng quơ: “Không phải trước kia cậu nói thích một người là một chuyện vô cùng vất vả sao? Tôi sẽ chờ người ta thích tôi trước đã, sau đó tôi mới thích lại. Cho dù là Cố Diễn Chi, cũng vẫn phải như thế thôi.”

Diệp Tầm Tầm nói: “Suy nghĩ của cậu là chính xác đấy, đáng khen ngợi. Nhưng chỉ đúng hai câu đầu tiên thôi. Trước không nói đến việc Cố Diễn Chi có thích cậu hay không, anh ta mà nói thích một người á, tôi cảm thấy ngày đó sẽ không xảy ra.”

“... Vì sao?”

Diệp Tầm Tầm ôm đầu ngồi ngay bên cánh cửa, thở dài cùng với lời nói thành khẩn: “Tôi từ nhỏ tới lớn, chưa từng thấy Cố Diễn Chi thích ai cả. Điều này cho thấy cho dù anh ta đến nay đã hai mươi hai tuổi, cũng chưa có mối tình đầu nha. Mà theo lời Giang Yến Nam nói, thậm chí Cố Diễn Chi còn chưa từng thầm mến ai. Anh ta đối đãi với tất cả mọi người đều như nhau, đều là một dạng phiến lá không dính thân. Mấy năm nay việc duy nhất anh ta làm là nhảy lớp và nhảy lớp, thời điểm hai mươi tuổi đã học xong trở về nước, ngành nào anh ta cũng thử qua rồi, năm nay lại tiếp nhận Cố thị thay bác Cố cơ thể đang không tốt. Trừ bỏ những thứ này ra, anh ta không làm chuyện gì khác cả. Cậu cảm thấy một người như vậy, có khả năng sẽ động tình không? Tôi cảm thấy anh ta căn bản thiếu dây thần kinh tình cảm rồi.”

Tôi nói: “Hiện tại đúng là anh ấy có bạn gái rồi mà.”

“Ai? Tại sao tôi lại không biết?”

“Là chị họ cậu, Diệp Căng.”

Khóe mắt Diệp Tầm Tầm lộ ra nụ cười lạnh: “Chị ta? Điều đó là không có khả năng. Diệp Căng theo đuổi Cố Diễn Chi bao nhiêu năm nay, theo đuổi được lúc nào vậy. Theo tôi chị ta rất ương bướng, rõ ràng người ta không thích chị ta, lại còn cố quyến rũ người ta. Con gái phải có tự tôn của riêng mình có được hay không, chỉ có thể ném đi cái danh dự mà người ta theo đuổi, làm sao có thể lại theo đuổi danh dự đã bị người ta ném đi được. Mặc dù thích một người đến mức nào, cũng vẫn phải để lại cho mình một con đường sống mới được. Chiếm thế thượng phong một chút như vậy, đại đa số thời điểm đều không có gì xấu cả. Rút rề là sát chiêu của con gái, là chuyện thỏa đáng và thoải mái nhất. Đàn ông không thích cậu, cũng không phải là chồng cậu, vứt bỏ mới là đúng đạo lý.”

Tôi nói: “Nhưng Diệp Căng là do chính Cố Diễn Chi thừa nhận.”

“Chính anh ta thừa nhận thì sao? Kết hôn còn có thể ly hôn nha.” Về mặt Diệp Tầm Tầm không cho là đúng, “Tôi đoán nhất định là Cố Diễn Chi bị chuyện gì đó làm phiền, mới lấy Diệp Căng ra làm lá chắn thôi. Nếu không thì có thể Cố Diễn Chi bị Diệp Căng làm phiền, đành sử dụng chiêu rút củi dưới đáy nồi. Nếu không tin cậu cứ chờ xem, không quá hai tháng, khẳng định sẽ chia tay.”

“... Cậu nói về chị họ của mình như vậy sao?”

“Có cái gì không được. Chị ta cũng không phải người nào của tôi.” Diệp Tầm Tầm vươn tay, vỗ vỗ vai tôi nói, “Bất quá nói đi nói lại, bộ dạng Đỗ Oản cậu xinh đẹp như vậy, lại ngoan như vậy...”

“Đợi một chút,” tôi ngắt lời cô ấy, “Lời này từ miệng cậu nói ra tôi cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng...”

Diệp Tầm Tầm tự động bỏ qua lời tôi, nói tiếp: “Tóm lại mặc kệ là bởi vì sao, tôi rất ít khi thấy Cố Diễn Chi để ý ai như đối với cậu cả. Nói không chừng mấy năm này anh ta sống thanh tâm quả dục, là bởi vì một mình cậu đấy? Cái này cũng không thuyết phục lắm, đúng không? Cho nên hiện tại cậu sống chung một nhà với anh ta, có cơ hội thì phải biết nắm cho chắc, gần quan được hưởng lộc mà.”

Tôi nhìn cô ấy một lúc, nói: “Cậu đùa mình đúng không?”

Diệp Tầm Tầm lưu loát gạt gặt đầu, nói: “Cậu có thể nhìn ra được thật là giỏi nha.”

“....”

Chỉ là, thích là một loại tâm tình, không giống như ngọn đèn, tùy thời có thể điều tiết độ sáng, tùy thời có thể tắt bật công tác. Diệp Tầm Tầm đã từng tùy tiện nói như vậy, năm nay khi cô ấy gả đi, vẫn như mọi người mà khóc đến không thể kiềm chế được; thời điểm khi tôi xử lý vấn đề của mình, lòng tôi vẫn luôn rối như mớ bòng bong, mờ mịt.

Đầu tiên, tôi dùng thái độ như bàn luận về thời tiết, làm bộ như cực kỳ tùy ý hỏi Diệp Tầm Tầm học sâu biết rộng, thích một người là cảm giác gì. Cô ấy nghĩ nghĩ, nói: “Lúc nào cũng cảm thấy toàn thân anh ta đang phát sáng, giống như thiên sứ vậy.”

“... Cậu còn ví dụ nào khác không?”

Diệp Tầm Tầm khoanh tay trầm tư một chút. Động tác y hệt của Yên Ngọc, cơ hồ không sai biệt gì mấy. Sau một khắc, cô ấy nói: “Hoặc là giống con đom đóm?”

“....”

Rất cục tôi ý thức được không phải cái gì Diệp Tầm Tầm cũng biết. Mặt tôi không chút thay đổi đang tính toán rồi đi, lập tức bị cô ấy bắt lấy tay áo: “Được rồi, tớ với cậu cùng nhau nói chuyện. Hai người như hai bó đuốc trong bóng tối, thời điểm thích đối phương, lúc nào cậu cũng cảm thấy cậu nhu hòa, anh ta cũng nhu hòa. Chờ đến khi cậu thực sự yêu một người, lúc nào cậu cũng cảm thấy ánh sáng của cậu đều dành cho đối phương, cậu dần dần âm ảm đi, cho đến khi cậu tan vào trong bóng tối vô tận, chỉ còn một mình anh ta rực rỡ chói mắt.”

Cô ấy nói xong lòng đầy mong đợi nhìn tôi: “Cậu nghe có hiểu không?”

Tôi nói: “Không hiểu lắm.”

“Không hiểu là được rồi.” Diệp Tầm Tầm cảm khái nói, “Tớ cũng không hiểu. Đây là người khác nói cho tớ biết, đến bây giờ tớ còn chưa hiểu thấu đáo đâu.”

“....”

Chuyện đó bị chúng tôi bỏ quên thật lâu, cho đến năm trước Diệp Tầm Tầm khi đang thử váy cưới, cô ấy soi gương nhìn chính mình một lúc, đột nhiên hỏi tôi: “Cậu còn nhớ câu chuyện hai bó đuốc tớ từng kể không? Kỳ thật giải thích như thế rất khó hiểu, cảm giác chân chính yêu một người chỉ có một.”

Cô ấy chỉ vào vị trí ngực mình, hời hợt nói: “Chính là chỗ này lúc nào cũng sẽ đau. Trừ bỏ cái này ra, liên không còn gì nữa.”

Lời Diệp Tầm Tầm nói lúc nào cũng rất chuẩn, tự nhiên những lời này cũng không ngoại lệ. Chỉ là khi cô ấy còn chưa tổng kết câu nói của mình, tôi cũng đã cảm nhận được cái gì gọi là cảm giác đau đớn.

Sau khi tôi hỏi Diệp Tầm Tầm cảm giác thích một người, lại lấy hết dũng khí đi hỏi Cố Diễn Chi. Chỉ là mặc dù tôi đã chuẩn bị đầy đủ, thời điểm đi gặp Cố Diễn Chi, vẫn là không chịu nổi đùa giỡn. Khi đó anh đang ở trong sân tưới nước cho cây bạch quả, tay áo xắn lên, lộ ra non nửa cánh tay, một bên chỉ huy tôi nói: “Đi lấy cái cốc lại đây.”

Tôi đứng im trong phút chốc, vẫn là không tình nguyện chạy đi lấy, đem cốc chạy đến. Sau khi đưa tới, anh cầm thùng nước trống trơn đưa cho tôi: “Giao cái này cho quản gia.”

“....”

Tôi chỉ đành biết nhận lấy thùng nước, quay vào nhà giao cho quản gia. Thời điểm quay lại đã thấy Cố Diễn Chi đã đào tới đất xung quanh cây bạch quả, nói với tôi: “Đi lấy chiếc kéo ra đây.”

“....”

Tôi chỉ có thể quay trở lại nhà, hỏi quản gia rồi đem kéo cắt tỉa nhánh hoa lấy ra. Sau đó tôi đứng bên cạnh đợi một lúc, thời điểm Cố Diễn Chi hoàn tất chỉnh sửa cây tường vi bên tường, đứng lên, nói với tôi: “Kêu quản gia xách hai thùng nước qua đây.”

Rất cục tôi không thể nhịn được nữa mà bạo phát: “Tôi mới không muốn đi!”

Anh quay đầu lại, liếc nhìn tôi, hơi hơi nhú mày: “Vì cái gì mà không đi?”

“... Tôi có bài văn không biết viết, cần trợ giúp.” Tôi nói, “Anh xem tôi đứng ở chỗ này chờ anh lâu như vậy, anh không thể dừng lại một chút nghe vấn đề của tôi sao?”

Anh cười một tiếng, hỏi tôi: “Viết văn về cái gì?”

Tôi lấy lại bình tĩnh, nói: “Đề bài là “Cảm giác thích một người”.”

“Giáo viên ngữ văn giao cho các em một đề bài như vậy?”

Tôi ngửa mặt nhìn anh, nói: “A.”

Anh nhàn nhạt nói: “Em thử a một cái nữa xem.”

“... Được rồi, đây quả thực không phải là bài viết ngữ văn.” Tôi dựa theo phương án thứ hai rất nhanh chữa lại, “Chỉ là tôi nhìn thấy rất nhiều nam sinh theo đuổi Diệp Tầm Tầm. Bọn họ đều nói bọn họ đều cực kỳ thích Diệp Tầm Tầm, tôi cảm thấy tôi cũng rất thích Diệp Tầm Tầm. Nhưng là tôi hoàn toàn không nghĩ đến là sẽ viết thư tình cho Diệp Tầm Tầm. Cho nên, tôi mới thỉnh giáo anh, cảm giác bọn họ thích Diệp Tầm Tầm rốt cục là cảm giác gì? Anh cũng viết thư tình cho người khác như vậy sao?”

12. Chương 12

Thời điểm tôi nói những lời này, bầu trời thành phố T xanh thẫm, vài đám mây trôi lơ lửng. Người trước mặt tôi tùy ý mặc một chiếc áo sơ mi trắng, gơ tay nhắc chân đều đều bao hàm sự ung dung, trong đôi mắt có chút lười biếng không thêm để ý đến.

Đứng trước ánh mắt liên tục di động của anh, bỗng chốc tôi không dám cử động, nhưng nơi trái tim lại đập thật là nhanh, nhưng chỉ có mình tôi biết.

Trước khi tôi đến hỏi anh, tôi đã đem luyện tập đoạn nói chuyện rất nhiều lần. Tôi đã nghĩ đến rất nhiều phương thức mà anh có thể trả lời. Hơn nữa còn nghĩ đến từng phương pháp để ứng đối rồi. Lúc ấy một mặt thì nghĩ, một mặt lại cảm thấy như chính mình đang chui đầu vào rọ vậy. Bởi vì với vấn đề này, mặc kệ câu trả lời của Cố Diễn Chi là như thế nào cũng sẽ đều mang đến sự thương tâm cho tôi. Nếu anh tưởng tận diễn tả cảm giác thích một người, điều đó có nghĩa anh đã từng thích một người, mặc kệ hiện giờ có còn thích hay không, tôi đều cảm thấy cực kỳ ghen tị. Nhưng nếu anh nói anh không biết cảm giác thích một người, vậy thì thực sự đúng như lời nói kia của Diệp Tầm Tầm, trong anh thật sự khuyết mất một sợi dây thần kinh tình cảm, nếu như vậy thật thì, hy vọng của tôi vốn đã xa rồi lại càng thêm không có hy vọng.

Bởi vậy có thể thấy, thích một người là một hành vi mù quáng cỡ nào. Rõ ràng người ta cái gì cũng chưa làm, tôi đã cảm thấy bị thương không kiềm chế được.

Mắt tôi cả nháy cũng không dám nhìn anh. Nhìn đến khi Cố Diễn Chi bật cười thành tiếng. Anh vút chiếc kéo sang một bên, ngón tay thon dài sạch sẽ sửa sửa cổ áo tôi. Động tác đã chậm, miệng cũng chậm chạp không nói gì, tôi nhin không được thức giục: “Anh nói nhanh lên được không?”

Rốt cục anh mở miệng, lại không phải nói chuyện thích hay không thích: “Hai ngày trước tôi có gặp chủ nhiệm lớp em, có nghe nói một chuyện.”

“... Chuyện gì?”

“Tôi nghe nói,” anh nâng mí mắt lên, có phần tươi cười, “Gần đây thư tình em nhận được còn nhiều hơn so với Diệp Tầm Tầm. Có chuyện này hay không?”

“....”

Tôi lập tức mở to mắt, xem chút nữa không thở được.

Tôi chuẩn bị nhiều khả năng anh sẽ trả lời như vậy, nhưng lại không nghĩ anh lại trả lời như thế này. Chuyện này tôi hoàn toàn chưa có phòng bị, chỉ đành một mặt lớn tiếng ho khan, một mặt trở mặt nghe anh nói tiếp: “Thật sự là có chuyện này hả?”

Tôi dứt khoát quyết định nói dối: “Mới không có chuyện này! Anh nghe ai nói vậy?”

Cố Diễn Chi chậm rì rì thì thầm: “Đỗ Oản Oản thân ái, hai chấm. Chào bạn, phẩy. Tổ là Trần Húc Quang học bên cạnh lớp cậu, chấm. Đây là lần đầu tiên tổ viết thư tình, phẩy. Nên không biết phải viết thế nào, phẩy. Nếu có gì viết sai, phẩy. Mong cậu không tức giận, chấm. Tổ cực kỳ thích cậu, phẩy. Đỗ Oản Oản, phẩy. Cậu biết không, hỏi chấm...”

“....”

Tôi kiễng chân lên, che miệng anh lại.

Xúc cảm trong lòng bàn tay thật mềm mại ấm áp. Mặt tôi liền đỏ bừng. Sau một hồi lâu kìm nén mới nói ra một câu: “Anh dám vụng trộm mở cặp sách của tôi!”

Trong ánh mắt anh có ý cười, giọng nói trong lòng bàn tay rầu rĩ: “Tôi không có.”

Tôi vẫn cảm thấy có chút phẫn nộ: “Diệp Tầm Tầm từng nói với tôi, người lớn nói mười câu thì đến sáu câu là nói dối, còn lại bốn câu là nửa thật nửa giả. Để trong bụng không nói ra mới là lời nói thật. Tôi cảm thấy lời này rất thích hợp với anh.”

“Em nói lung tung cái gì vậy.” Anh chậm rãi đem tay tôi bỏ xuống, “Thư tình là cái gì, tôi hiểu biết hơn so với em đấy. Những lời vừa rồi thường xuyên được viết trong thư tình, tôi chỉ thuận miệng bịa ra với em vài câu thôi. Nguyên lai lại thật sự có chuyện như vậy. Trong cặp sách của em thường xuyên có thư tình thật sao? Xem ra sau này mỗi ngày tôi phải kiểm tra một lần mới được.”

“....”

Ánh mắt Cố Diễn Chi nhìn tôi cực kỳ bình tĩnh, tôi đối mặt với anh một lúc, lúc này trong đầu đang không ngừng lóe lên anh thật vô sỉ, thật đáng giận, quả nhiên Diệp Tầm Tầm nói đúng, người đàn ông đều là những lão yêu tinh đặc đạo ngàn năm đáng sợ nhất, cuối cùng sau thiên ngôn vạn ngữ tôi cũng nói ra được một câu: “Tôi đi lấy thùng nước.”

Nói xong xoay người bỏ chạy, bị Cố Diễn Chi túm lấy cổ tay kéo trở về. Tôi không hề đề phòng, chân vừa rời, eo đã bị cánh tay anh ôm lấy. Tôi nghe thấy giọng nói của anh đang từ từ vang lên trên đỉnh đầu: “Đỗ Oản Oản, em thích người nào rồi hả?”

Đột nhiên cả người tôi cứng ngắc.

Lập tức ngẩng đầu, nhìn về mặt anh. Động tác này khiến tôi cực kỳ không thoải mái, nhưng căn bản tôi chẳng quan tâm. Chỉ có thể nhìn thấy đến lông mi của Cố Diễn Chi, mắt anh đang cúi xuống nhìn, vẫn là giọng nói không nhanh không chậm: “Em định thành thật khai báo, hay là để tôi nói ra?”

“....”

Tôi cảm thấy có chút khó thở, tim đập như đánh trống, tìm không ra một chút khí lực nào để mở miệng. Chỉ biết dứt khoát nhìn anh, như muốn xuyên một lỗ lên người anh vậy.

Anh lại liếc nhìn tôi, từ từ thì thầm: “Yến Yến thân ái, hai chấm. Hai tháng không viết thư cho cậu, phẩy. Tổ rất nhớ cậu, chấm. Cậu gần đây có khỏe không, cho tổ gửi lời hỏi thăm nhé. Gần đây tổ không được tốt lắm, phẩy. Chủ yếu là do có một vấn đề phức tạp, chấm. Hình như tổ thích một người, chấm. Tổ không biết nên làm gì với người này bây giờ, chấm.”

“....”

Rất cực tôi bị anh kích thích cũng đã tìm được chút khí lực, sau một lúc trừng mắt với anh, lớn tiếng nói: “Cứ nhiên anh dám đọc trộm bức thư tôi viết cho Yến Yến!”

“Đầu tiên, là tôi trong lúc vô ý nhìn thấy. Sau đó, bây giờ cũng là do trong lúc vô ý mới nhìn thấy.” Cố Diễm Chi ôn hòa nhã nhặn nói, “Em đặt bức thư trên bàn trà, tôi trở về lấy đồng hồ tây liền không cẩn thận nhìn thấy, chứ không phải cố tình nhìn trộm.”

“Vậy anh cũng có thể không đọc thư mà! Nói thế có lúc anh không cẩn thận, nhưng tôi có vào xem trộm điện thoại của anh đâu, sao anh lại xem trộm thư của tôi? Anh là người như thế nào vậy hả?”

“Em nói em chưa từng xem trộm điện thoại của tôi, nhưng tôi cũng chưa từng nói là không thể nha.” Cố Diễm Chi nói, “Chẳng qua là tôi tùy tiện xem qua một chút, liền khiến em xù lông thành như vậy rồi. Rất cục em thích người nào vậy hả?”

“....”

Đột nhiên tôi lại mất hết khí lực. Qua một lúc lâu sau, mới thấp giọng nói: “Tôi không thể nói với anh.”

Ngày hôm đó tôi dùng sáu chữ này làm câu kết, mặc kệ sau đó Cố Diễm Chi có hỏi như thế nào, tôi đều không nói một lời. Anh cùng Sở Dục và Giang Yến Nam đoán qua một lượt, sau cùng lại đem những người tôi quen biết hỏi qua một lượt. Tôi thủy chung không nói dối, cũng không nói không sai.

Chuyện đó bắt đầu từ cuối xuân năm tôi mười hai tuổi, đến sinh nhật năm tôi mười lăm tuổi, thời gian gần ba năm, tất cả mọi chuyện cứ diễn ra như vậy.

Không phát sinh thêm chuyện gì đặc biệt khác. Toàn bộ sự thay đổi sau đó như một sự tất nhiên. Đối với Cố Diễm Chi, như lời nói của Diệp Tầm Tầm lúc trước, quả nhiên trong hai tháng đã chia tay với Diệp Căng, từ đó về sau chưa từng thấy kết giao bạn gái nữa. Bởi vậy Diệp Tầm Tầm mới nói Cố Diễm Chi làm như vậy khiến cho trái tim của các nữ nhân ở thành phố T này nở hoa, hết lòng đem chính mình trở thành một bộ dạng ôn nhu như thánh nhân, quả thực khiến người ta giậm chân giậm dũ.

Lời này bị Cố Diễm Chi đang ngẫu nhiên đi qua phòng khách nghe được, cước bộ liền dừng lại, quay đầu nhìn sang: “Diệp Tầm Tầm, em vừa nói cái gì vậy? Lặp lại lần nữa.”

Diệp Tầm Tầm lập tức ngồi thẳng dậy, sửa lời nói: “Chỉ là em chúc mừng giáo chủ người phiến lá không dính thân tu được công phu cực kỳ tốt mà thôi.”

Cố Diễm Chi khẽ cười cười, “Tóm lại so ra vẫn kém em khiến cho Yên Ngọc phải trở nên nóng nảy.”

“....” Diệp Tầm Tầm lập tức thay đổi sắc mặt.

Mà chung quy tôi không dám nói bí mật trong lòng tôi cho Cố Diễm Chi biết.

Tôi nói cho Diệp Tầm Tầm biết, năm mười bốn tuổi trở về núi tảo mộ cũng nói cho cha biết. Nhưng lại không thể nào mở miệng nói với Cố Diễm Chi được. Tôi bảo vệ kín kẽ bí mật này trong ba năm, trong thời gian này dường như tôi chỉ làm một việc, cố gắng học tập.

Bởi vậy mà thành tích của tôi trong ba năm tiến bộ nhảy vọt. Khi đó cuối kỳ thi năm thứ tư tôi đứng ở cuối, càng về sau tôi càng đứng ở vị trí cao hơn, về sau lại đứng đầu, thế nên tôi trực tiếp nhảy đến lớp sơ trung năm hai, chỉ tốn thời gian hai năm. Ngay cả thầy giáo của tôi cũng thấy thật thần kỳ. Mà tôi chỉ muốn nói, thành tích của tôi sở dĩ có thể phát triển đến mức này, một nửa là nhờ công Cố Diễm Chi dạy thêm, nửa kia là nhờ sắc đẹp của Cố Diễm Chi.

Trong lúc vô ý Cố Diễm Chi đã cho tôi một cái cơ học thêm, bị tôi lợi dụng vô cùng nhuần nhuyễn. Ngoài vài môn thành tích khá tốt, phần là bài trên lớp hay bài tập về nhà, tôi đều đi thỉnh giáo Cố Diễm Chi. Như vậy dẫn đến việc Cố Diễm Chi thường xuyên ở bên cạnh tôi. Trong phòng làm việc của Cố Diễm Chi ở nhà có thêm một chiếc bàn học nhỏ, chỉ để sách giáo khoa và sách bài tập của tôi. Mỗi ngày anh đến công ty, hay thời điểm anh đọc sách trong thư phòng, tôi đều cầm sách bài tập đi đến, làm bộ tập trung tinh thần làm để toán.

Tôi khắc khổ như vậy, có ngày thầy giáo ngữ văn cũng phát giác ra. Trong một lần họp phụ huynh đã khích lệ tôi, nói chưa từng thấy một học sinh nào thích học như tôi bao giờ. Tôi đứng bên cạnh Cố Diễm Chi, nắm chặt hai ngón tay anh, vốn là đang có chút chột dạ, lại vừa lúc Diệp Tầm Tầm cũng nhảy lớp đến năm nhất sơ trung như tôi đang theo sau cha mẹ Diệp đi qua, lại không cho là đúng đặc biệt cười tôi một cái, khiến tôi rất cục không gánh vác được nữa, lập tức cúi đầu.

Thầy giáo ngữ văn đứng một bên cười trêu ghẹo: “Đỗ Oản Oản lại xấu hổ rồi.”

Tôi ngẩng đầu lên, nói: “Thầy giáo, thầy đã từng nghe qua trong nhân gian có câu cái gì mà hồng y giai nhân bạch y hữu, triều dữ đồng ca mộ đồng tửu các loại chưa?”

Thầy giáo ngữ văn nói: “Thầy chưa. Sao vậy?”

Tôi ngẩng mặt lên hỏi Cố Diễn Chi: “Còn anh, anh đã nghe nói qua chưa?”

Anh nói chưa từng, hơi cười nhìn tôi: “Cho nên?”

“À, cũng không có gì.” Tôi nhẹ nhàng băng quơ nói, “Là tôi đánh đố với Diệp Tầm Tầm thôi. Cô ấy bài thơ này được lưu truyền cực kỳ phổ biến. Thầy giáo với anh nhất định đã từng nghe qua. Tôi nói không nhất định là như thế. Kết quả anh xem, tôi thắng rồi.”

Đánh cược chẳng qua chỉ là một cái cớ. Cho dù tôi là người không biết nói dối, luyện tập một hai lần, cũng có thể trở nên thành thực hơn. Sau khi tôi bị Diệp Tầm Tầm lừa hai lần, liền bắt đầu luyện tập lừa bịp người khác.

Bài thơ kia kỳ thực rất dài, tôi cũng không nhớ rõ toàn bộ. Diệp Tầm Tầm là người không có kiên nhẫn với thơ văn, lại càng không thể nhớ rõ. Cho nên giữa chúng tôi không thể có đánh cược được. Diệp Tầm Tầm còn không biết cô ấy bị tôi tiện tay lợi dụng. Mà sở dĩ trước mặt thầy giáo ngữ văn tôi nói ra hai câu thơ kia, cũng là nhớ mang máng thôi –

Hồng y giai nhân bạch y hữu, triều dữ đồng ca mộ đồng tửu. Thế nhân vị ngã luyện trường an, kỳ thực chích luyện trường an mỗ.

Như vậy ý không phải ở trong lời nói. Cũng như tôi cố gắng học tập vậy, đâu phải tôi thực sự thích học, bất quá chỉ là muốn được ở gần Cố Diễn Chi hơn một chút thôi.

13. Chương 13

Thời điểm khi tôi mười bốn tuổi vẫn là một cái đuôi, tôi gọi điện thoại cho Cố Diễn Chi khi đó đang đi công tác ở nước ngoài, nói cho anh biết tôi định nhảy lớp để lên sơ trung năm thứ ba trước nửa học kỳ, kỳ sau sẽ tiếp tục tham gia kỳ thi.

Cố Diễn Chi trầm mặc một hồi: “Oản Oản.”

“Có chuyện gì vậy?”

Giọng nói của anh nhạt nhẽo: “Nguyên nhân em sốt ruột muốn nhảy lớp như vậy là gì?”

Ngực tôi không ức chế được nhảy dựng lên.

Mặc dù ngăn cách qua điện thoại, nhưng hình như tôi vẫn có thể tưởng tượng thấy vẻ mặt của anh khi đó.

Ánh mắt Cố Diễn Chi đen như mực, thời điểm anh nhìn chăm chú vào người khác luôn yên tĩnh, lạnh mà sâu sắc. Ngữ khí luôn luôn ôn hòa, mang theo hàm súc thờ ơ. Mặc dù giọng điệu nhạt nhẽo như vậy, lại không hề tầm thường. Mỗi lần nói chuyện đều khiến người ta khiếp sợ. Tôi ở chung với anh lâu như vậy, cũng đã từng chứng kiến hai lần. Đều là ở công ty nhà họ Cố, thời điểm Cố Diễn Chi đang chủ trì hội nghị trong phòng họp. Vốn là tôi không nên đi vào, nhưng có hai lần tôi bị thư ký của anh nhét ly trà vào tay rồi đẩy mạnh vào. Lần đầu tiên đi vào tôi chỉ nhìn thấy Cố Diễn Chi đang ngồi ở vị trí chủ tịch, trên mặt không có chút vui vẻ nào, cũng là một giọng điệu nhạt nhẽo cực độ như thế này: “Khi nào thì tôi đã cho các người tùy ý bãi miễn quyền lợi như vậy?”

Trước đó, tôi chưa từng nghe thấy giọng điệu nói chuyện của Cố Diễn Chi như vậy. Mọi người ngồi ở dưới đều câm như hến, không dám thở mạnh. Bàn tay tôi run lên, hồng trà đang nóng cứ như vậy mà rơi ra mu bàn tay.

Một tay tôi cầm cốc nước, một tay xấu hổ ngừng ở trên không trung, không ngừng đầu nhưng cũng có thể cảm nhận được ánh mắt của mọi người đang đồng loạt nhìn qua đây. Tôi đang không biết tiếp theo phải làm sao mới thích hợp. Rất nhanh có một giọng nói quen thuộc vang lên: “Ồn Ồn, qua đây.”

Tôi ngừng đầu, về mặt Cố Diễn Chi đã khôi phục lại bình tĩnh, vươn tay hướng tới tôi: “Qua đây.”

Tôi chần chừ một lúc, từ từ đi qua, hình như vừa có người thổi phào một hơi. Tôi đặt cốc nước trước mặt Cố Diễn Chi, nhỏ giọng nói: “Thư ký của anh nhờ tôi đem nước tới cho anh.”

Cố Diễn Chi nắm lấy cổ tay tôi, dùng khăn tay lau sạch sẽ từng giọt nước trên bàn tay tôi. Một mặt hỏi: “Bà ấy lại nói cái gì rồi hả?”

Tất cả mọi người đều im lặng nhìn đến đây, Cố Diễn Chi lại chậm rãi làm như vậy, khiến tôi cảm thấy như sau lưng sắp bị ánh mắt mọi người chọc thủng vậy. Tôi uốn thẳng lưng: “... Không nói gì cả. Tôi có thể đi ra ngoài không?”

Anh cầm lấy tay tôi, lộ ra chút hàm xúc có chút cười như không cười: “Chẳng lẽ bà ấy không gọi em một câu Tiểu tổ tông, thuận tiện nói với em vài câu dễ nghe, rồi thuận tiện nhờ giúp đỡ sao?”

“....”

Diệp Tầm Tầm đã từng phân tích mấy người Yên Ngọc, Cố Diễn Chi, Sở Dục, Giang Yến Nam nói cho tôi nghe. Trong đó, từ khi bọn họ trưởng thành, Cố Diễn Chi là người không dễ bị lừa nhất. Nguyên nhân chủ yếu là ở chỗ từ nhỏ anh là người giỏi lừa bịp nhất. Đây chính là cái gọi là Phật nhìn người đều là sự khoan dung, còn ma quỷ nhìn người thì đều là sự tà ác, thời điểm Cố Diễn Chi nhìn thấy những người khác giả thủ đoạn, đại khái trong lòng đều là cảm giác như đang chơi đùa mà thôi. Bởi vậy Diệp Tầm Tầm có đi lừa bịp người khác, cũng chỉ dám lừa bịp Yên Ngọc, cũng không dám động tay động chân trước mặt Cố Diễn Chi. Hơn nữa cô ấy còn nghiêm túc đề nghị tôi, phải suy nghĩ thật cẩn thận rồi mới hành động, nếu không thể không động, cần nhìn trước ngó sau, từ từ mà tính. Hơn nữa mấu chốt nhất là phải suy xét thật tốt mọi khả năng phải gánh chịu hậu quả sau khi thất bại.

Chỉ là có chuyện có thể gánh chịu hậu quả, có một số chuyện khác dù không thể suy xét hết hậu quả, cũng vẫn phải làm. Ví dụ như thời điểm tôi mười bốn tuổi, đối mặt với việc nhảy lớp khi đó, tôi làm như không có chuyện gì mà trả lời: “Tôi chỉ cảm thấy là việc học bây giờ quá đơn giản, lãng phí thời gian của tôi. Trước đây không phải anh cũng từng nhảy lớp sao? Anh có thể hiểu cảm giác của tôi mà.”

Anh trầm ngâm trong phút chốc, sau đó giọng điệu lại có chút trêu chọc: “Không phải người trong lòng em hơn tuổi em đấy chứ?”

Ngữ khí của tôi vẫn bình tĩnh: “Anh nghĩ nhiều rồi.”

Cuối cùng tôi vẫn không thể nói với anh, chỉ là tôi muốn lớn nhanh mà thôi.

Từ năm mười một đến năm mười bốn tuổi, vóc người của tôi chỉ mới vừa đủ ôm đến eo Cố Diễn Chi, cho tới bây giờ đứng bên cạnh anh chỉ cần hơi giương mắt, là có thể nhìn thấy khoe môi hơi nhếch lên của anh. Tôi cảm thấy tôi đã trưởng thành, nhưng trong mắt Cố Diễn Chi, đại khái tôi mười bốn với mười một tuổi không có gì khác nhau.

Giữa tôi và anh có một khoảng cách rất xa. Mặc kệ tiểu học hay là sơ trung, thậm chí là trung học, những thứ này đều đã cách anh rất xa. Chỉ cần tôi vẫn ở trong phạm vi này, sẽ không thể thoát ra khỏi ba chữ tiểu hài tử kia. Một đêm tôi nhận thức được chuyện này, cả đêm đó tôi lăn lộn khó ngủ, vô cùng nản chí. Mười năm cố chấp, tôi không tìm ra biện pháp nào, nghĩ tới nghĩ lui điều có thể làm, chỉ là cố gắng khiến mình lớn nhanh hơn một chút.

Hiện tại ngẫm lại vì thắm mền anh tôi đã dốc lòng hết sức, mỗi buổi tối tôi đều dùng hết tinh thần để học đến 9 rưỡi trước khi đi ngủ. Trong lúc các bạn cùng lớp đang ngủ, tôi lại mở to mắt ngồi nghe thầy giáo uể oải giảng bài. Nguyên vọng trong lòng tôi là hy vọng mình giống như Cố Diễn Chi cố gắng học cho xong, sau đó thân tốc lớn lên thành bộ dạng người lớn.

Có lẽ đợi đến khi tôi thành thạo xử lý sự vụ ở công ty hoặc là thời điểm kiếm ra tiền, Cố Diễn Chi có thể bỏ đi quan điểm kiểm giữ tiểu hài tử đi.

Ý nghĩ của tôi đều đơn thuần mà tràn ngập hiệu quả và tính lợi ích như vậy.

Nhưng có một ngày, thời điểm mọi người đều đang nghe tọa đàm ở hội trường, Diệp Tầm Tầm chạy đến bên cạnh tôi, gạt Lí Tương Nam lớp bên cạnh đang định tiến lên bắt chuyện ra, nói với tôi: “Tớ nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy rằng, cậu như vậy là không tốt.”

“Cái gì không tốt?”

Diệp Tầm Tầm nói: “Cậu thâm mền như vậy là không tốt.”

Lí Tương Nam bị cô ấy chen lấn đang ngồi chồm hổm bên cạnh lập tức xen mồm: “Thâm mền gì vậy? Đồ Oản có đối tượng thâm mền sao?”

Diệp Tầm Tầm coi hần như không khí, nâng má, có phần trịnh trọng mà u buồn nhìn tôi: “Đồ Oản, nếu không cậu thổ lộ đi.”

Tôi bị sắc nước, cùng Lí Tương Nam trừng mắt nhìn cô ấy: “... Hả?”

“Tớ cảm thấy hiện tại cậu cần bình tĩnh và lý trí.” Diệp Tầm Tầm nói chậm rì rì, “Cậu xem cậu, cậu thích Cố Diễn Chi ba năm. Thâm mền lâu như vậy, cũng đã không còn gọi là thích, cậu đây được gọi là đam mê mù quáng.”

Lí Tương Nam vội hỏi: “Người kia tên là gì hả? Là ai?”

Diệp Tầm Tầm nói: “Tớ cảm thấy một người con gái thích một người tất nhiên là không sai, nhưng nếu người đó là một tai họa, vậy thì không tốt rồi. Cậu không cần phải trở thành một Diệp Căng thứ hai. Cậu xem chị ta đã vì Cố Diễn Chi mà lãng phí tuổi thanh xuân, chị ta cũng vào thời điểm như cậu bây giờ, lần đầu tiên nhìn thấy Cố Diễn Chi giật nảy mình, đến bây giờ Diệp Căng 23 tuổi rồi, trọn vẹn mười năm, đều là vì một người đàn ông. Hơn nữa bây giờ bị Cố Diễn Chi chia tay chị ta vẫn một mực khẳng định. Thật là đáng sợ. Cho nên tớ cảm thấy, tốt nhất cậu nên thổ lộ nhanh lên, sau đó nhanh chóng bị Cố Diễn Chi cự tuyệt. Cậu chết tâm sớm một chút, còn tốt hơn hết hy vọng muộn, cậu thấy sao?”

Tôi nhìn cô ấy một lúc, từ từ nói: “Thái độ của cậu là đang khuyên bảo?”

Diệp Tầm Tầm khoát tay áo: “Cậu hà tất cứ phải thích Cố Diễn Chi? Anh ta thì có gì tốt, không phải bộ dạng đẹp mắt nhất, tính cách ôn nhu nhất. Đây chẳng phải là giống như một đóa hoa, cậu ở trong công viên nhìn thấy nó đẹp, muốn sống muốn chết mang nó về nhà sao? Không mang về được thì cậu làm thế nào? Một người đàn ông quan trọng nhất không phải chính anh ta thật tốt, mà là anh ta có thể đối tốt với cậu nhất. Bây giờ Cố Diễn Chi đối với cậu rất tốt, nhưng là về sau người đàn ông đối tốt với cậu cũng không phải là không có. Sao cậu cứ phải bại trên tay anh ta chứ? Cậu cảm thấy tớ nói có đạo lý không?”

Tôi nói: “Tớ cảm thấy lời cậu rất chính xác. Nhưng là cậu bảo tớ với người khác. Tớ cảm thấy thật không dễ dàng.”

Lí Tương Nam ở một bên lập tức mở miệng nói lời thề son sắt: “Tớ có thể.”

Rốt cục Diệp Tầm Tầm mới nhìn thẳng cậu ta một cái, hỏi: “Lí Tương Nam, cậu thích Đồ Oản bao lâu rồi?”

Lí Tương Nam ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn nhìn tôi, nói: “Hai năm rồi. Thư tình tớ viết cho Đồ Oản có thể phủ kín sân thể dục đó cậu có biết không?”

Diệp Tầm Tầm nói: “Vì cái gì mà tớ phải biết cái này. Tớ rất khinh việc nam sinh viết thư tình, viết thư tình là việc cấp thấp và vô dụng nhất. Cậu thích Đồ Oản đến mức nào hả?”

Tôi đứng lên: “Các người tiếp tục, tớ qua bên kia ngồi. Hôm khác gặp lại.”

Diệp Tầm Tầm tóm lấy góc áo tôi, Lí Tương Nam ở đằng sau nói: “Cậu cho là viết thư tình thì dễ lắm sao? Mỗi ngày tớ đều phải vắt hết óc ra đây, tớ cũng không phải là những nam sinh ngây thơ khác, tùy tiện tìm một quyển sách để sao chép. Mỗi câu nói bên trong đều xuất phát từ tận đáy lòng cậu có biết không hả? Hiện tại tớ vẫn có thể đem các bức thư tình gửi đi thất bại mang ra cậu có tin không? Nếu Đồ Oản nhìn một bức thư tình của tớ thôi, sẽ biết tớ thích cậu ấy như thế nào. Thành ý của tớ lúc nào cũng như vậy.”

Diệp Tầm Tầm dùng thái độ đứng từ trên cao nhìn xuống nhìn kỹ cậu ta, hất cằm lên: “Vây kỳ thi vừa rồi cậu đứng thứ mấy? Môn nào tốt nhất?”

Lí Tương Nam a lên một tiếng: “Tớ học toán là tốt nhất, ngữ văn kém hơn một chút. Kỳ thi cuối cùng kia, thành tích của tớ là đứng đầu lớp, đứng đầu lớp, đứng đầu lớp, đứng đầu lớp, đứng đầu lớp. Cậu muốn nghe thành tích của trước đây sao? Kỳ thật cũng không sai biệt lắm, cũng là ba chữ này mà thôi.”

“Đỗ Oản, cậu ta đang ở ngay trước mặt cậu đấy.” Diệp Tầm Tầm nói với tôi xong, lại hất cằm với Lí Tương Nam: “Trừ bỏ học tập cậu còn cái gì tốt không? Đỗ Oản của chúng ta không thích con mọt sách.”

Tôi nhin không được nói: “Diệp Tầm Tầm, cậu hỏi cái này có từng suy xét đến cảm thụ của tớ không hả?”

Lí Tương Nam nói: “Tớ biết kéo đàn violin. Tớ có thể dạy Đỗ Oản học bơi lội. Mà gia thế của tớ cũng rất được, cậu đã từng nghe thấy nhà họ Lí ở thành phố T chưa? Tài phú được tổ tiên che chở, ít nhất người trong gia tộc cả đời cũng không phải lo ăn mặc.”

Tuần trước Diệp Tầm Tầm có chỉ vào một bản tạp chí tài chính và kinh tế tại một tiệm bán báo bên đường mà đặc biệt nói đây là lịch sử làm giàu của nhà họ Lí tại thành phố T, vậy mà lúc này về mặt cô ấy lại bình tĩnh a... một tiếng: “Chưa từng nghe qua.”

Lí Tương Nam nói: “Không sao cả. Cũng không phải chuyện gì. Chờ về sau tớ kế thừa gia nghiệp, đến lúc đó cậu nghe thấy cũng không muộn.”

Diệp Tầm Tầm một tay nắm chặt hông, quan sát cậu ta một lúc, đột nhiên nói: “Nhân đạo hải thủy thâm, câu phía dưới là gì?”

Lí Tương Nam không chút do dự đáp lại: “Bất dễ tương tư bán.”

Diệp Tầm Tầm nói: “Trực đạo tương tư liễu vô ích.”

Lí Tương Nam đáp: “Vị phương trù trưởng thị thanh cuồng.”

Diệp Tầm Tầm nói: “Tương tư tương kiến tri hà nhật.”

Lí Tương Nam đáp: “Thử thì thử dạ nan vi tình.”

Diệp Tầm Tầm nói: “Nhân sinh tự thị hữu tình si.”

Lí Tương Nam nói: “Thử hận bất quan phong dữ nguyệt.”

Tôi nói: “Diệp Tầm Tầm, khi nào thì thơ cổ của cậu lại tốt như vậy hả?”

“Những thứ này là cực hạn của tớ rồi.” Ngón tay của Diệp Tầm Tầm hơi vẩy vẩy, nghiêng đầu sang nhìn tôi, “Xem ra Lí Tương Nam thực sự thích cậu rồi. Theo tớ được biết, tình hình chung nam sinh tuyệt đối không thích những thứ này. Trừ bỏ việc viết thư tình. Lí Tương Nam có thể đến mức này, cũng không dễ dàng gì. Có thể thấy việc cậu ta viết thư tình là việc dụng tâm. Về sau cậu đợi đến lúc bị Cố Diễn Chi tàn nhận cự tuyệt, có thể thử với cậu ta xem.”

14. Chương 14

Tôi nói: “Tớ không có ý định yêu sớm.”

“Cậu nghĩ thăm mền không phải là yêu sớm sao? Cậu thật quá ngây thơ rồi đó.” Diệp Tầm Tầm nói, “Cậu xem nhiều nam sinh thích cậu như vậy, cậu chỉ hơi thích bọn họ một chút, bọn họ đã vui như lên trời rồi. Nếu Cố Diễn Chi đã thanh tâm quả dục không gần nữ sắc như vậy, thì cứ để anh ta tiếp tục như thế đi. Cậu không cần thích anh ta nữa, thích anh ta quá nguy hiểm, cậu không chịu nổi đâu. Sau này khi cậu bị từ chối, cậu hãy tìm bạn trai khác đi. Nếu cậu không muốn tìm người khác, vậy cùng lắm tớ giúp cậu là được rồi. Nếu cậu cảm thấy khổ sở, vậy thì cứ khóc một trận lớn đi. Nếu không có mặt mũi về nhà thì qua ở nhà tớ, dù sao so với mười năm khốn khổ vì tình của Diệp Căng cũng còn tốt hơn không phải sao?”

Tôi nói: “Vì sao tớ luôn cảm thấy những lời nói phát ra từ miệng cậu đều rất kỳ quái nhỉ?”

Lí Tương Nam đứng một bên nói: “Nếu cậu cảm thấy cô ấy phiền phức, vậy cứ đến tìm tớ, tớ cũng sẽ rất cao hứng.”

Diệp Tầm Tầm liếc nhìn cậu ta một cái, lại xoay đầu qua chỗ tôi nói tiếp: “Còn nữa, cậu chớ quên hiện tại trong mắt Cố Diễn Chi cậu chỉ là một đứa trẻ con. Tuy rằng trẻ con thường không được coi trọng, nhưng đồng thời làm trẻ con cũng có chỗ tốt, đó là tất cả sai lầm đều có thể tha thứ và có cơ hội sửa sai. Cậu say đắm không đúng người, nói không chừng về sau bị cự tuyệt sẽ thành trái tim băng giá, trái tim băng giá về sau lại tỉnh lại, cũng không còn say đắm nữa rồi. Cậu xem, như vậy không tốt sao?”

Tôi nói: “Cậu để tớ suy nghĩ cẩn thận đã.”

Diệp Tầm Tầm nói: “Có cái gì mà nghĩ, cứ như vậy đi.”

Tôi nói: “Cậu một mực cho rằng tớ nói ra sẽ gặp thất bại, dưới tình huống này mà cậu vẫn bảo tớ nói ra. Cậu như vậy thật tàn nhẫn quá đó.”

“Tóm lại là đau dài không bằng đau ngắn. Tớ hoàn toàn là muốn tốt cho cậu mà.” Diệp Tầm Tầm bấm ngón tay tính toán, “Đúng rồi, tháng sau là sinh nhật cậu rồi đúng không? Như vậy, hôm sinh nhật cậu tỏ tình với Cố Diễn Chi đi. Như vậy kết cục sẽ vô cùng thảm thiết bị tráng, không làm... thất vọng mối tình thảm thiết của cậu nhiều năm qua. Đầu phượng đuôi báo, so với đầu voi đuôi chuột không cam lòng tốt hơn, cậu thấy sao?”

Tôi dờ dẫm nhìn cô ấy một lúc: “Tớ cảm thấy cậu quá độc địa rồi đấy.”

Nhưng mà dù có nói thế nào, Diệp Tầm Tầm đều nhìn xa hơn tôi.

Cho dù lời của cô ấy đều đâm vào tim tôi, cũng không thể không công nhận những lời cô ấy rất có đạo lý. Một tháng trước sinh nhật thứ mười năm của mình, mỗi ngày tôi đều bị Diệp Tầm Tầm cầm tay tẩy não như vậy một lần. Một trong những di chứng của chuyện đó là có một đêm tôi không chịu được mà mơ đến ác mộng. Mơ thấy đúng hôm sinh nhật tôi mười năm tuổi, Cố Diễn Chi như cũ tổ chức bữa tiệc cho tôi. Tôi mặc chiếc váy liền áo mới màu trắng, ngay tại nhà họ Cố tỏ tình với Cố Diễn Chi. Trống ngực tôi đập thình thịch, khi nhìn đến vốn sắc mặt của anh còn hơi cười cười, lại dần dần lạnh đi. Chờ tôi nói xong, bỗng nhiên khoát tay, cầm cổ áo tôi lên, không chút do dự ném tôi từ cửa sổ tầng hai xuống.

Đột nhiên tôi tỉnh lại.

Tôi ngồi dậy, miễn cưỡng mở ngọn đèn ở đầu giường lên, cảm giác sợ hãi đến miệng đắng lưỡi khô. Tôi che ngực há mồm thở dốc, chợt nghe thấy có người gõ gõ cửa phòng ngủ.

Ngay sau đó giọng nói quen thuộc vang lên, mang theo chút ôn nhu không nhanh không chậm: “Oản Oản?”

Tôi bỗng nhiên trấn định lại.

Ngoài cửa Cố Diễn Chi gọi tên tôi lần nữa. Tôi lấy lại bình tĩnh, xuống giường mở cửa.

Trong phòng ngủ là một màu đen ảm đạm, chỉ hơi mở cửa, ánh sáng nhu hòa ngoài hành lang lập tức tràn vào. Cố Diễn Chi đứng ngoài cửa, một tay đang trong tư thế chuẩn bị gõ cửa, trong chớp mắt tôi mở cửa liền khó khăn dừng lại; anh mặc áo sơ mi màu sáng, hai chiếc khuy đầu tiên được cởi ra, mang vài phần cảm giác lười biếng.

Cố Diễn Chi cúi đầu nhìn tôi, khóe miệng hơi cười, lông mi rất đậm, dưới ánh đèn có vẻ gì đó mơ hồ mà ôn nhu: “Gặp ác mộng sao?”

Tôi nói: “Anh đang say rượu sao?”

Anh hơi cười cười nhìn tôi: “Trông tôi giống một người say lắm sao?” Nói xong lại hỏi, “Em gặp ác mộng gì vậy?”

Tôi ngửa đầu nhìn anh một lúc, nói: “Ảo giác, ảo tưởng tiếng anh nói thế nào?”

Lông mi của anh nhẹ nhàng nhú lại. Bộ dạng này của anh, đẹp hơn so với người khác rất nhiều. Giờ phút này khóe mắt mang theo hai phần xuân sắc, nhìn thích hơn vẻ không gần không xa kia. Tôi rất thích nghe

anh nói tiếng anh, đường đường là sinh viên trường Oxford, mỗi một chữ anh đọc đều vừa đúng vừa tao nhã, uyển chuyển như nói tiếng mẹ đẻ vậy: “Fantasy.”

Anh chậm rãi đọc một lần nữa, sau đó lại thêm lần nữa: “Fan-ta-sy. Nhớ chưa?”

Hiển nhiên là tôi vẫn nhớ. Căn bản tôi không quên. Chỉ là thuận miệng hỏi một câu thôi.

Đọc đi đọc lại một từ ba lần, đây là thói quen sau khi Cố Diễm Chi dạy thêm tiếng anh cho tôi. Từ đầu là đơn thuần là để sửa cách phát âm cho tôi, nhưng tựa như trên đời có rất nhiều việc, ước nguyện ban đầu và kết quả luôn luôn lẫn lộn. Mặc dù tôi đã phát âm được rõ ràng, nhưng vẫn thường cố ý đọc sai, suy nghĩ lúc đó là, chỉ muốn nghe Cố Diễm Chi đọc thêm hai lần nữa.

Tôi có chút thất thần, không phòng bị khiến trán bị búng một cái không nặng không nhẹ. Tôi nhìn qua, trong mắt Cố Diễm Chi đang nhìn tôi mang theo chút buồn cười: “Rất cực em làm sao vậy?”

Tôi nhỏ giọng nói: “Hai ngày nữa là sinh nhật thứ mười năm của tôi rồi.”

“Tôi biết.” Mặt anh hơi cười cười, “Lần này em muốn được tặng gì?”

“Tôi muốn cái gì anh cũng đồng ý sao?”

“Em cứ nói trước đi đã.” Anh vẫn cười cười, “Để xem tôi có làm được không đã, em xem có đúng hay không?”

Dù anh nói như vậy, nhưng lễ vật mỗi lần lại luôn vô cùng quý giá. Chỉ là cho tới bây giờ mỗi lần tặng Cố Diễm Chi lại đưa ra thật nhẹ nhàng. Tại sinh nhật năm kia, trước khi anh cầm tay tôi xuống lầu, đã đeo một chiếc vòng có viên đá màu tím trong suốt lên cổ tay. Ánh sáng của viên đá long lanh, khiến người ta không thể đi chuyển tầm mắt. Tôi hỏi anh đây là cái gì, anh thuận miệng nói: “Viên ngọc pha lê, trông đẹp không?”

Thế là tôi cứ thế mang theo viên ngọc pha lê kia xuống lầu. Sau đó thiếu chút nữa bị một đám ánh mắt bén nhọn xuyên thủng. Sau đó tôi đến tìm Diệp Tầm Tầm ở chỗ ăn uống, lúc đó cô ấy đang hăng hái chiến đấu chiếc bánh pút-đing caramel, khi nhìn đến chiếc vòng trên cổ tôi, thiếu chút nữa thì sặc bánh.

Một lúc sau cô ấy mới khôi phục lại tinh thần, chỉ vào cổ tôi nói: “Đây là quà Cố Diễm Chi tặng cậu?”

Tôi sờ sờ dây chuyền: “A. Đây là viên ngọc pha lê, đẹp không? Cá nhân tớ cảm thấy rất đẹp.”

Cô ấy lại suýt nữa sặc bánh pút-đing, sau một lúc lâu mặt không chút thay đổi nói: “Vậy cậu tặng tớ viên ngọc pha lê đó được không? Tớ lấy tất cả vòng của tớ đổi lại.”

Tôi nói: “Cậu thích sao?”

Diệp Tầm Tầm lạnh lùng nói: “Đương nhiên là tớ thích. Tất cả nữ nhân thành phố T này đều thích nha. Cậu có biết tháng trước ở Hongkong có một cuộc đấu giá vật báu, cũng có một viên kim cương như thế này, đó là một vật vô giá đó.”

“....”

Tôi nhìn sang Cố Diễm Chi, khuôn mặt anh xuất chúng như vậy, dưới ánh đèn mờ mịt, lại càng đẹp trai hơn vạn phần. Đột nhiên tôi có một chút dững dưng, thấp giọng nói: “Cố Diễm Chi, anh thích dạng con gái như thế nào?”

Anh nói: “Vì sao lại hỏi như vậy?”

Tôi nói: “Tôi thấy, anh cũng nên có bạn gái rồi. Anh xem Sở Dục và Giang Yến Nam, hai ba tháng thay bạn gái một lần, người ngoài nhìn vào cũng thấy vui tai vui mắt.”

“Đó là bọn họ.” Anh nói như không chút để ý, về sau lại cười cười, “Yên Ngọc không phải cũng đang cô đơn sao?”

Tôi nói: “Anh thích người cường ngạnh, hay thích người ôn nhu? Diệp Tầm Tầm nói đàn ông thích bộ dạng xinh đẹp, anh cũng như vậy sao?”

Kỳ thật câu hỏi này của tôi có phần không ôm hy vọng. Bởi vì thường ngày mỗi lần nói đến đề tài này, luôn bị anh bình tĩnh đánh lạc hướng. Vậy mà bây giờ anh nhìn tôi, trên mặt có phần tươi cười: “Đại khái là tôi thích dạng đáng yêu thông minh.”

Ngực tôi lại nhảy lên: “Giống Diệp Tầm Tầm sao?”

“Hả? Cô bé này thông minh quá mức, vẫn là để Yên Ngọc có vẻ hợp hơn.” Anh tiện tay cầm chiếc vòng trong tay quơ quơ, như nhớ ra cái gì đó, đem viên ngọc trong tay đưa cho tôi, “Thích không? Đồ chơi nhỏ thôi.”

“Nếu đây là quà sinh nhật anh chuẩn bị,” tôi khoanh tay, liếc mắt nhìn anh, “Tôi đây không thích.”

Anh cười nói: “Em chưa nói là em muốn gì.”

Đêm mùa xuân mang lại cảm giác se lạnh, tôi đứng bên cửa lâu như vậy, rốt cục mới cảm thấy chân rất lạnh. Người trước mắt mang phong thái mạnh mẽ, giờ tay nhắc chân đều mang hương vị ngao mạn. Nhưng cũng có khi lại ôn nhu, lại mang theo chút treu đùa. Có lẽ anh rất biết tính kẻ người, đúng là đứng trước mặt người khác, anh luôn luôn tươi cười, chưa bao giờ để lộ ra bất cứ thứ gì.

Tôi thích anh cũng chưa quá lâu. Chỉ mới ba năm. Đã được nếm tư vị ngậm đắng nuốt cay. Anh đáng, mà tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Hốc mắt tôi đau đớn chua xót. Đột nhiên không chịu được nữa, tôi ôm chặt eo anh.

15. Chương 15

Khi tôi còn ở trên núi, từng có mấy người con trai dân tộc Khương cùng đi học ở trấn trên với bọn tôi. Bọn họ thở phụng thần Bạch Thạch, tập quán không giống với chúng tôi. Chỗ cao nhất ở thôn Khương có chạm tro một con đại bàng biểu tượng cho dân tộc Khương, mỗi căn nhà đều có bốn tầng đá nhon hoắt làm thành bạch giác. Thời điểm đốt lửa trại là lúc trai gái đính ước với nhau, nếu một người con trai thích một người con gái, thừa dịp thời điểm lễ hội đang đến gần, phải luôn bên cạnh người con gái đó nói chuyện lấy lòng. Nếu người con gái đó không bài xích, người con trai sẽ thử dò xét bằng cách cầm tay người con gái, nhẹ nhàng vẽ vào lòng bàn tay họ, để diễn tả tình yêu.

Thời điểm nghỉ giữa giờ một người con trai dân tộc Khương đã kể cho tôi nghe như vậy. Lại trùng hợp bị cha tôi trên bục giảng nghe thấy, vẻ mặt ông vốn đang cứng nhắc đột nhiên lại mỉm cười. Những đứa bé ở trấn trên đều kính nể ông, chỉ có lá gan của tôi là lớn nhất, lớn tiếng hỏi: “Cha cười cái gì vậy? Chẳng qua trước khi cha từng làm như vậy rồi sao?”

Ông vuốt sống mũi hai cái, cười nhìn tôi: “Cũng có thể nói như vậy.”

Người con trai dân tộc Khương bên cạnh tôi đột nhiên lên tiếng nói: “Thầy giáo là đang nói dối, bác ở cách vách nhà con nói hoàn toàn ngược lại với thầy, rõ ràng năm đó có rất nhiều người con gái âm thầm theo đuổi người, nhưng chỉ có mẹ của Đỗ Oản là có gan lớn nhất, dám vẽ vào lòng bàn tay thầy mới đúng!”

Tay cha để trên quyển sách, vẫn mỉm cười như cũ: “Cái này thì có gì khác nhau? Nếu bà ấy không vẽ lên bàn tay thầy, thì hiện tại Đỗ Oản ở đâu. Tóm lại ta cưới được mẹ Đỗ Oản cảm thấy rất hạnh phúc, may mắn lúc ấy lại phát sinh sự kiện như vậy.”

Ngày đó tôi tan học chạy về nhà, chạy ngay ra hỏi mẹ chứng thực chuyện này. Mẹ bâng quơ trả lời: “Con không biết lúc mẹ gả cho cha con, bên cạnh hàng rào có bao nhiêu cô gái đỏ mắt muốn nhào lên đầu. Khi đó cha con mới đến trấn trên, diện mạo lại tốt, lại là người Hán bên ngoài núi, ông ấy giống như chim phượng hoàng từ trên trời bay xuống vậy, lập tức khiến những cô gái tầm tuổi mẹ đều mê đến chết đi sống lại. Nhưng qua hai năm, tất cả mọi người đều cảm thấy không xứng với ông ấy, không có một ai dám thổ lộ với ông ấy cả. Mãi cho đến khi mẹ đến tuổi lập gia đình, trong buổi đốt lửa trại liền đi đến bên cạnh ông

ấy, chủ động vẽ lên lòng bàn tay ông ấy, nói với ông ấy, mẹ thích ông ấy, muốn gả cho ông ấy, ông ấy thấy thế nào?”

“Cha trả lời mẹ như thế nào?”

Sắc mặt mẹ đột nhiên trở nên ôn nhu: “Ông ấy sao, ông ấy trả lời mẹ một chữ, được.”

Từ lúc bản thân tôi ý thức được mình thích Cố Diễm Chi, tôi cũng từng muốn rập khuôn một màn giống như vậy. Nhưng Diệp Tầm Tầm lại nói với tôi, đó là tập quán của dân tộc Khương. Theo văn hóa của người Hán, không có một người con gái nào lại chủ động như vậy cả. Đương nhiên không phải con gái thì không thể chủ động, chỉ là tình huống này cũng như uống thuốc độc vậy. Không ai sẽ sống được sau khi uống thuốc độc. Nhưng không có nghĩa uống thuốc độc là phạm pháp. Bởi uống thuốc độc là tự do của người đó, nhưng cũng đồng thời có ý nghĩa là người đó đang tự tìm đến cái chết.

Bởi vậy khi Diệp Tầm Tầm phát hiện tôi thích Cố Diễm Chi hết thuốc chữa, hơn nữa đã thích ba năm, cô ấy nghiêm túc mà thật sự đề nghị tôi tỏ tình, để nhanh chóng tìm đường chết.

Tôi giấu mặt vào trong vạt áo anh, chớp mũi có mùi rượu nhàn nhạt. Dù gần cách một lớp quần áo, nhưng tôi vẫn cảm nhận được nhiệt độ của Cố Diễm Chi. Giống như người anh vậy, ấm áp vừa đủ. Đã thật lâu rồi tôi không được gần anh như vậy. Trong lòng rất thỏa mãn, vừa sợ, lại vừa không dám thân cận quá. Tôi cẩn thận che giấu tâm tư, lại âm thầm hy vọng một ngày nào đó anh có thể phát hiện ra. Như vậy thì thật sự phức tạp quá.

Tôi ôm anh không nghĩ sẽ buông tay. Trước mặt là hoa văn tinh tế trên áo anh, tim tôi đập đến mức chính mình cũng có thể nghe thấy âm thanh thành thịch. Tôi cảm nhận được một bàn tay anh đang để trên lưng tôi, khẽ vuốt hai cái. Trên đỉnh đầu là một giọng nói ôn nhu: “Sao vậy?”

Tôi không dám ngắt đầu, nhỏ giọng nói: “Tôi có chuyện muốn nói với anh, anh có thể đừng nói gì được không? Tôi có chút khẩn trương.”

Anh cười khẽ một tiếng, rất nhanh không nói nữa. Tay phải anh tùy ý để bên cạnh người, bị tôi cầm lên. Tôi tìm đến lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng vẽ hai vòng lên đó.

Anh không hề động đậy. Tôi hít một hơi thật sâu, gắt gao nhắm mắt lại, rốt cục lấy hết dũng khí nói ra những thứ đã cố gắng che giấu ba năm qua: “Em thích anh, cả đời này đều sẽ như vậy. Anh có thể thích em không?”

Tôi cảm nhận được trong khoảnh khắc người trước mặt cứng người lại.

Trái tim tôi vì vậy mà treo ở chỗ cao nhất. Trong tiềm thức cảm thấy câu trả lời của anh sẽ không tốt, lại càng thêm ôm anh thật chặt. Qua một lúc lâu sau, tôi bị Cố Diễm Chi cầm lấy cánh tay, anh hơi dùng lực, nhẹ nhàng đẩy tôi ra.

Trong đầu tôi ơng lên một tiếng rồi trống rỗng.

Một chớp mắt thôi mà cảm thấy như rất dài. Tôi cảm thấy lạnh toát từ đầu tới chân, nhưng đôi má lại nóng rát. Giống như bị một cái tát vô hình vậy. Chỉ biết gắt gao nhìn chằm chằm chiếc giường, mười giờ tối ở nhà họ Cố, an tĩnh vắng lặng. Sau một lúc lâu, tôi nghe thấy một giọng nói bình tĩnh vang lên: “Oản Oản, ngắt đầu lên.”

Tôi không có khí lực để ngắt đầu lên nữa.

Khí lực của tôi đã dùng hết để tỏ tình rồi, hiện tại tôi chỉ muốn ngồi luôn xuống đây thôi. Tôi cảm thấy có gì đó đang vỡ vụn triệt để, từng mảnh từng mảnh đang sát vào máu thịt tôi. Thế mà nước mắt lại không rơi xuống. Khi tôi còn đang hốt hoảng thì giọng nói Cố Diễm Chi dừng lại một lúc, lại bình tĩnh nói: “Anh hy vọng sau khi em mười tám tuổi mới nói những lời này.”

Không biết sau bao lâu, rốt cục tôi chậm rãi ngắt đầu. Nhìn đôi mắt đẹp của anh dưới ánh đèn, nói: “Anh, nếu anh không thích em, anh có thể nói thẳng. Không cần lấy cớ như vậy.”

Anh cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt thâm thúy không ai có thể đoán được, không nói gì.

Tôi cố gắng điều chỉnh giọng nói thật bình tĩnh: “Có phải anh đã sớm biết không?”

Anh nhìn tôi một lúc, mới nói: “Bất cứ việc gì cũng đều có những dấu vết để lại.”

Tôi nói: “Có phải thấy trước kia em quần quýt bên cạnh anh, cảm giác đùa vui cực kỳ buồn cười đúng không?”

“.....”

Tôi nói: “Có phải anh cảm thấy em không có tự trọng hay không?”

Anh cắt ngang tôi, ánh mắt trở nên có chút nghiêm khắc: “Oản Oản.”

Tôi không để ý đến anh, tốc độ nói càng lúc càng nhanh: “Có phải anh đã từng cân nhắc qua, nếu em không nói, anh cũng sẽ giả vờ câm điếc luôn. Hiện tại em nói rồi, anh cũng chỉ cần cắt ngang ảo tưởng của em thôi. Có phải trong lòng anh đang cười nhạo em không biết tự lượng sức mình? Có phải trong lòng anh đang nghĩ, lúc trước anh cố gắng lấy quyền giám hộ em từ Đỗ Trình Sâm, hiện tại em lại sinh ra ý nghĩ đáng khinh như vậy, cho nên anh cảm thấy việc lần đó là một sai lầm đúng không? Có phải bây giờ anh đang hối hận, kỳ thật lên để em ở nhà họ Đỗ hoặc trên núi tự sinh tự diệt, thì sẽ không có phiền toái như bây giờ?”

Tôi ngửa đầu nhìn anh, cảm thấy có một giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống: “Anh có phải hay không, từng thích em một chút?”

Nước mắt nhang chóng rơi đầy mặt. Người trước mặt tôi cầm chiếc khăn tay, ý nghĩ lau mặt tôi. Tôi lùi về sau một bước, tránh tay anh, tùy tiện lau nước mắt một cái: “Anh không trả lời, nói cách khác, một chút thích em cũng không có rồi.”

Anh nhìn tôi, sau cùng nhẹ giọng nói: “Oản Oản, em còn nhỏ, em chưa hiểu hết đâu.”

Diệp Tầm Tầm đã từng nói, nguyên tắc chỉ là để một người nào đó muốn dùng để ép buộc một người khác. Người lớn đã lấy cớ, đều hoàn mỹ vừa khiến người ta thất vọng, vừa đâm vào chỗ đau nhất của người ta. Tôi thích anh ba năm, thậm chí có đôi khi cảm thấy ở phương diện này chính mình có thể trở thành triết học gia, vậy mà Cố Diễn Chi lại nói, tôi vẫn còn rất ngây thơ.

Chỉ là anh đã nói như vậy, dù tôi có nói gì cũng không có tác dụng.

16. Chương 16

Đối với việc tôi thất tình, Diệp Tầm Tầm đầu tiên khuyên răn tôi: “Người lớn là một loại sinh vật bề ngoài thì gọn gàng, nhưng nội tâm lại phức tạp kỳ lạ. Giữa bọn họ và trẻ con tồn tại một khoảng cách rất lớn. Cố Diễn Chi cự tuyệt cậu, thật sự là một chuyện đương nhiên.”

Tôi nhìn cô ấy, nói: “.....”

Sau đó cô ấy lại tiếp tục khuyên răn tôi: “Cậu có biết nữ minh tinh tên Miêu Phi Phi không? Tháng trước cô ấy cũng tỏ tình với Cố Diễn Chi, kết quả cũng bị cự tuyệt một cách tàn nhẫn. Theo người nhìn trộm, à không... Người chứng kiến Yên Ngọc nói, sau khi cô ấy bị cự tuyệt đã khóc đến mức đặc biệt khó coi, sau đó là bùng mặt chạy đi. So với bộ dạng mất hồn mất vía của cậu hiện tại khó coi hơn nhiều.”

Tôi nhìn cô ấy, nói: “.....”

Tiếp theo Diệp Tầm Tầm lại khuyên răn tôi: “Cậu xem, các cậu đều là những người bị Cố Diễn Chi từ chối. Từ đây mà nói, cậu cũng coi như ngang trình độ với Miêu Phi Phi nổi tiếng với hàng vạn fan kia.”

Tôi nhìn cô ấy, nói: “.....”

Sau cùng cô ấy lại khuyên răn tôi: “Tớ cũng chưa nghe nói có ai đó vì thất tình mà chết bao giờ, tớ cảm thấy cậu cũng sẽ không như vậy. Cho nên thực tế nó giống như cảm mạo vậy, rồi sẽ có ngày khỏi hẳn thôi.”

Tôi nhìn cô ấy, rốt cục mở miệng: “Thất tình sao có thể như cảm mạo được, nó không có thuốc gì có thể chữa dứt được, còn Miêu Phi Phi là dạng muốn kỹ xảo không có kỹ xảo, muốn mặt mũi không có mặt mũi,

cậu nghĩ tớ muốn nổi danh ó như cô ta sao, còn có Diệp Tầm Tầm cậu có biết không được an ủi bằng cách nói đến cái chết không, sau cùng cậu mà dám kể chuyện này cho Yên Ngọc nghe vậy hai ta sẽ tuyệt giao.”

Mấy lần Diệp Tầm Tầm muốn xen mồm vào đều bị tôi nhét bánh bích quy đầy mồm. Cô ấy rất không dễ dàng mới nuốt trôi được đồng bích quy, phần nộ chỉ tay vào người tôi: “Cư nhiên Đỗ Oản cậu chẳng những uy hiếp tớ còn dám vũ nhục thân tượng của tớ!”

“A.” Tay tôi đang cầm một cây bút lông, quệt thật mạnh, trong khoảnh khắc vài tờ giấy trắng da tróc thịt bong, tôi đưa mắt nhìn lên: “Cho nên?”

“....” Toàn thân Diệp Tầm Tầm run lên một phen, trừng mắt nhìn tôi nói chuyện một lúc lâu, sau cùng hừ một tiếng xoay mặt qua, “Không, không có gì.”

Rốt cục tôi ý thức được Diệp Tầm Tầm chỉ để ý đến vết thương của tôi, nhưng không khâu lại được. Thất tình là chuyện đau đến chết đi sống lại, nhưng cũng chỉ để nó từ từ khép lại. Từ tối hôm đó, tôi cố ý tránh mặt Cố Diễm Chi. Đơn giản là về nhà trễ hơn một chút, đi ngủ sớm hơn một chút. Tôi đã từng để ý đến quy luật của Cố Diễm Chi, cực kỳ hiểu biết thời gian anh về nhà và cách sống của anh, lúc ấy làm như vậy là muốn thời gian ở bên cạnh anh nhiều hơn một chút, hiện tại lại vừa lúc ngược lại.

Nhưng mà lý trí và tình cảm rất khó... cùng thực hiện được. Có thể thấy người hoàn toàn có thể không chế được hai thứ này, lực tìm khắp lịch sử toàn bộ loài người cũng không tìm thấy một ai. Kể cả những thiên tài như Phạm Cao hay Einstein cũng không thể may mắn thoát khỏi. Tôi chỉ là một nữ sinh trung học hết sức bình thường, tự nhiên lại càng rối tinh rối mù. Tôi nói chính mình phải bình tĩnh, lúc nào tránh được là phải tránh Cố Diễm Chi, nhưng cũng có lúc không nhìn được. Biểu hiện của việc đó là tôi thường xuyên nói sai và làm sai, sau đó thỉnh thoảng lại bị tai trộm chuông lừa mình dối người vụng trộm nhìn Cố Diễm Chi.

Sinh nhật mười lăm tuổi của tôi đã đến vừa xoắn xýt phức tạp vừa đau khổ như vậy đấy.

Mỗi năm sinh nhật đều có những ấn tượng khắc sâu với tôi. Nguyên nhân chủ yếu là do Cố Diễm Chi, mỗi lần sinh nhật tôi, bất luận dù ở nơi nào, cũng sẽ trở về thành phố T. Hơn nữa tiệc sinh nhật lại hết sức long trọng. Diệp Tầm Tầm từng xem nhẹ việc này, nguyên nhân xem nhẹ ở chỗ cô ấy vẫn cho rằng Yên Ngọc luôn nắm trong tay cô ấy, tại hôm sinh nhật cô ấy mười ba tuổi, lấy lý do ở Mỹ có nhiều việc cần xử lý mà bỏ lỡ sinh nhật cô ấy. Từ đó về sau, Diệp Tầm Tầm luôn xem nhẹ những bữa tiệc sinh nhật.

Nhưng ấn tượng khắc sâu nhất trong tôi cũng không phải vào sinh nhật tôi. Mà là vào một ngày năm tôi mười ba tuổi, Cố Diễm Chi đến đón tôi tan học. Mỗi lần anh tùy tiện đứng ở cổng trường luôn hấp dẫn một đám ánh mắt, ngày đó anh mặc chiếc áo khoác dài màu nâu nhạt, vừa đứng nghe điện thoại vừa ngoắc tay gọi tôi, rõ ràng tôi nghe thấy nữ sinh bên cạnh khẽ thét lên một tiếng. Lên xe một lúc, mới biết tôi không về nhà, mà lại đi đến một cửa hàng mua lễ phục. Tôi đang bóc vỏ chiếc kẹo chocolate anh vừa mang đến, nghe liền đình chỉ động tác: “Vì sao lại muốn mua lễ phục cho tôi?”

Anh chậm rãi nói: “Đi giải trí.”

“... Hả?”

Trên mặt anh lộ ra điểm tươi cười: “Em có nhớ người con trai của Vương đồng sự vừa thấp, vừa nhỏ không? Hôm nay là sinh nhật cậu ta.”

“.... Cho nên?”

“Chúng ta đến tham gia.”

Tôi nói: “Vì sao chúng ta phải trang điểm để đến tham dự? Còn có, anh mặc chiếc áo khoác này được sao? Còn có, anh nói một lần cho xong không được sao?”

Anh nở nụ cười, quay đầu lại, thuận tay hơi nâng cằm tôi lên, vẫn là bộ dạng không nhanh không chậm: “Thật ra thì, năng lực kiếm tiền nuôi gia đình của tôi mạnh mẽ hơn một chút so với Vương Bình, nếu tôi đi đến đó, ông ta sẽ không dám nói gì. Đối với em, Oản Oản, người tôi mang đến tất nhiên phải xinh đẹp, hơi trang điểm sẽ càng thêm rực rỡ chói mắt, tiệc sinh nhật của người khác có gì quan trọng, tiểu mập mập nhà ông ta sao có thể so với Oản Oản nhà ta. Đúng không?”

Tôi rốt cục đã hiểu. Lại một lúc lâu sau vẫn cảm thấy có gì không rõ: “Cố Diễm Chi.”

“Sao vậy?”

“Mặc dù tôi khá vui vẻ, nhưng trước kia tôi không phát hiện anh lại có mắt nhìn như vậy đấy...”

“....”

“Khó trách Giang Yến Nam nói anh miệng nam mô bụng bồ dao găm. Anh như vậy mà có thể dạy dỗ tốt một người chưa trưởng thành như tôi được sao?”

“....”

Nhưng mặc kệ lúc ấy tôi khẩu thị tâm phi như thế nào, mỗi lần như vậy trong lòng tôi đều luôn reo hò nhảy nhót, Cố Diễm Chi vô cùng dung túng tôi.

Giang Yến Nam gọi đó là cưng chiều. Bao bọc người ta cẩn thận, khiến người ta cảm thấy thật mềm mại mà ấm áp. Tôi hưởng thụ cảm giác này, cho rằng hạnh phúc chính là như vậy. Tôi thích sự ung dung thảnh thơi của anh, thích một chút mờ ám của anh, vui khi nhìn anh dùng lòng dạ hẹp hòi để bảo vệ tôi.

Ở tiệc sinh nhật Diệp Tầm Tầm chỉ chú ý đến ăn uống, thời điểm tôi đến khu đồ ăn tìm cô ấy, cô ấy vẫn đang nhét chiếc bánh put-ting caramel vào miệng, tôi đi qua, nói: “Sau khi thi xong, tớ định sẽ đến thành phố C học trung học.”

Diệp Tầm Tầm liếc nhìn tôi: “Không đến mức phải chạy xa thế chứ.”

Lí Tương Nam đang làm bộ tình cờ đi ngang qua chợt quay sang: “Em định đến thành phố C? Anh với em lại ở cùng một nơi rồi.”

Diệp Tầm Tầm liếc anh ta một cái, quay đầu nói với tôi: “Chao ôi, đêm qua đột nhiên tớ nhớ ra, trước kia Yên Ngọc từng nói với tớ về thuật khống chế tâm lý, cái này là thủ pháp thôi miên mà những người làm marketing quen dùng. Có thể thay đổi tư tưởng của người khác. Yên Ngọc nói hiệu quả của cái này có thể so sánh với các loại cổ trùng gì đó trong tiểu thuyết võ hiệp. Hay cậu thử dùng với Cố Diễm Chi xem, nói không chừng anh ta sẽ thay đổi ấn tượng về cậu, tẩy não anh ta thành thích cậu?”

Tôi nhìn cô ấy thật lâu: “Hiện tại tớ thất bại là do chủ ý thối tha của cậu, cậu cảm thấy tớ sẽ nghe theo lời cậu lần nữa sao?”

“....”

Diệp Tầm Tầm trầm thấp ho khan một tiếng, từ phía sau truyền đến một tiếng cười nhẹ, cổ áo tôi bị người khác xách lên: “Ồi chao, mọi người đang nói cái gì vậy? Sao không thấy Cố Diễm Chi đâu vậy?”

Diệp Tầm Tầm nói: “Bọn tôi đang nói chuyện của con gái, các anh ở đây làm gì. Anh ở đây đâm chọc thích lắm sao? Mời anh đi thẳng ra khỏi cửa rẽ phải, có cái áo bên trong là nữ quỷ đang kiếng chân chờ anh đấy.”

Giang Yến Nam lại cười một tiếng, liếc nhìn tôi, chậm rãi nói: “Đỗ Oản, em và Cố Diễm Chi giận đối nhau thật à?”

Tôi nói: “? Mời anh đi thẳng ra khỏi cửa rẽ phải, có cái áo bên trong là nữ quỷ đang kiếng chân chờ anh đấy.”

“Anh nhìn thấy hình như vừa rồi tâm tình của Cố Diễm Chi hình như không được tốt lắm. Gần đây cậu ta vừa kiếm được một khoản nên chắc không phải do chuyện đó, anh nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ nghĩ đến em thôi.” Trong tay Giang Yến Nam đang cầm một ly rượu, cười đến mức ánh mắt hơi cong cong, “Tối đây, nói chuyện với anh Yến Nam một chút xem, anh Yến Nam luôn để tâm đến những sự việc trong nhà người khác, nói nhanh xem em đã làm gì khiến cậu ta lại sinh khí như vậy?”

Tôi nói: “Hôm nay là sinh nhật tớ. Diệp Tầm Tầm cậu nói một chút, ở thời điểm người ta sinh nhật hỏi như vậy có vấn đề gì không?”

Diệp Tầm Tầm còn chưa kịp trả lời, Giang Yến Nam đã cười mở miệng: “Nói như vậy là em thừa nhận đã làm chuyện gì khiến tâm tình cậu ta không tốt rồi.”

“....”

“Nói thật, Đỗ Oản. Rót cục em đã làm được chuyện lớn gì vậy, lại có thể khiến Cố Diễm Chi lộ cảm xúc cả lên mặt thế kia?” Giang Yến Nam nhẹ nhàng lay lay ly rượu, cười nói, “Phải biết rằng anh Cố Diễm Chi của em đều không nóng không lạnh, anh cùng cậu ấy lớn lên từ bé với nhau như vậy, lúc nào cậu ta cũng đều là vẻ mặt không nhanh không chậm ngàn năm bất biến, tám trăm năm chưa từng thay đổi.”

Tâm tình của tôi đã bị tích tụ từ mấy ngày nay rốt cục bị anh ta nói đến mức không chịu được nữa.

Vừa vặn có người hầu mang hai ly rượu đi qua, tôi liền cầm cả hai chén lên, chạm cốc với Giang Yến Nam, sau đó tôi nói: “Em uống hết, anh thì tùy ý.”

Đây là lần duy nhất mời rượu. Sau đó Giang Yến Nam còn chưa kịp phản ứng tôi đã uống một hơi cạn sạch hai ly rượu.

Hương vị của rượu cũng không tồi. Giang Yến Nam không thể tin được nhìn tôi. Một lúc sau, mới thì thào nói: “Oản Oản, uống sâm banh không phải như vậy...”

Tôi uống quá nhanh, nên lập tức thấy hơi hoa mắt chóng mặt. Khi nghe qua chính giọng mình, mà tưởng như có gì đó rất xa xôi: “Là sao? Em còn nhỏ, cái gì cũng không biết.”

Tôi hoảng hốt khi nghe thấy Giang Yến Nam gọi tên Cố Diễm Chi, cảm xúc có chút bối rối. Sau đó anh ta hỏi tôi: “Đây là lần đầu tiên em uống rượu?”

Tôi nói: “Đúng vậy. Thì sao?”

Tôi không biết chuyện kế tiếp diễn ra như thế nào. Hình ảnh vừa chân thực lại như không phải thực, cứ như ở trong mơ vậy. Tôi chỉ cảm thấy có phần đứng không nổi, phải vịn vào Diệp Tầm Tầm. Cố gắng khiến giọng nói trở nên dễ nghe hơn một chút: “Diệp Tầm Tầm, Giang Yến Nam đáng ghét như cậu với Cố Diễm Chi cộng lại vậy.”

Qua một lúc lâu sau, giọng nói Diệp Tầm Tầm nhẹ nhàng vang lên: “Hóa ra tôi chán ghét như vậy sao.”

Tôi còn muốn nói tiếp, đột nhiên bị bế lên. Trước mắt hiện ra một gương mặt, khuôn mặt mang theo chút hơi lạnh. Tôi hí hóp mắt nhìn ngũ quan của người đó: “..... Cố Diễm Chi?”

Anh ta nói: “Anh là Yên Ngọc.”

Tôi a... một tiếng, cố gắng nhìn anh: “Hình như đúng là không phải...”

Anh ta không để ý tới tôi. Điểm này trái lại rất giống tính cách không kiên nhẫn lại ít nói của Yên Ngọc. Cảnh tượng trước mặt qua đi, không biết bao nhiêu lâu sau, người nọ mới dừng lại, ngón tay tôi đụng thấy một tấm vải, hình như tôi vừa được đặt lên giường.

Động tác của anh ta rất dịu dàng, hình như không giống khi Yến Ngọc đối xử với Diệp Tầm Tầm. Tôi dụi dụi mắt, cực kỳ mệt mỏi, lại không thực sự muốn ngủ. Người vừa rồi ôm tôi đang đứng ở đầu giường, nhìn tôi một lúc lâu. Tôi mơ mơ màng màng nhìn anh ta, nói: “Tôi cảm thấy hình như anh không phải anh Yên Ngọc...”

Lời tôi chưa dứt, người trước mặt đột nhiên cúi người xuống. Tay tôi bị người ta cầm lấy, cảm cũng bị người ta nhẹ nhàng nắm. Mặt anh ta càng ngày càng gần, mãi đến khi có một đôi môi nóng ấm đặt lên trên môi tôi.

17. Chương 17

Từ năm tôi mười năm đến năm mười tám tuổi, tôi vẫn học trung học ở thành phố T.

Muốn nói nguyên nhân của nó, lại cực kỳ dài dòng. Đơn giản mà nói, đại khái là, lúc đầu tôi dự định, kiên quyết vào học trường Nhất Trung ở thành phố C. Sự thực chứng minh kế hoạch luôn là để phá hoại, ngay trước kỳ thi, trạng thái tinh thần của tôi dao động giống như đồ thì hình sin vậy. Hậu quả của việc đó là chất lượng của tôi cũng dao động. Hơn nữa ban ngày thì như ở trên đỉnh núi, ban đêm lại như ở thung lũng

vậy. Vì để giải quyết tình huống này, tôi năn nỉ Diệp Tầm Tầm lấy trộm thuốc ngủ từ chỗ Yên Ngọc, mỗi đêm lại uống một viên, tình huống rất cục mới được chuyển biến khá hơn một chút. Nhưng ngay sau khi thành tích thi vừa được thông báo, ngày hôm sau sẽ phải viết nguyện vọng, sau khi uống một viên thuốc ngủ, tôi lại quay cuồng trên giường mấy chục vòng không ngủ được. Trong mơ màng tôi lại đổ thêm mấy viên thuốc nữa uống hết, lần này rất cục đã ngủ được, nhưng thời điểm tôi tỉnh lại, trước mặt lại thay đổi thành cảnh tượng khác.

Ấn tượng ngày đó đã khắc sâu vào tâm trí tôi. Rõ ràng tôi nhớ là đêm hôm trước tôi ở một mình, trên đầu giường là cốc oải hương thơm mát, khi mở mắt ra thì chung quanh là bốn bức tường màu trắng, lại có mùi thuốc sát trùng nữa. Lúc đầu tôi tưởng là không gian đã bị rối loạn. Tôi có chút đau đầu ngồi dậy, mới phát giác bên cửa sổ có một bóng người thon dài, trên người là chiếc áo sơ mi sáng màu, thân hình vô cùng hoàn mỹ, khoanh tay im lặng nhìn qua đây.

Nhất thời tôi tỉnh táo lại.

Trước đó, có một khoảng thời gian tôi không nói chuyện nhiều với Cố Diễn Chi. Mỗi ngày tôi đều đi sớm về trễ, còn bận rộn hơn anh phải xử lý sự vụ của công ty. Tôi ôm trán cố gắng tỉnh táo lại, vẫn là cảm thấy không muốn nói chuyện với anh. Nhưng lại bị ánh mắt của anh nhìn chăm chú đến mức không chịu được, sau cùng đành phải mở miệng: “Xin hỏi anh là ai?”

Người đối diện đứng trầm mặc một lúc, giọng nói trầm thấp vang lên: “Oản Oản, uống thuốc ngủ quá liều chỉ thương tổn đến dạ dày, không thương tổn đến đầu óc.”

Tôi nói: “Anh làm sao biết được là không thương tổn đến đầu óc? Nói không chừng em thật sự mất trí nhớ rồi. Dù sao máu cũng lưu thông toàn thân, mà thuốc ngủ lại có độc. Nói không chừng đã dẫn độc tố ngược lên trên, vào trong đầu em, rồi chảy vào hệ thần kinh của em rồi.”

Lâu rồi tôi mới sáng giọng như vậy. Ngày đó nằm trên giường bệnh, lại không hiểu sao sinh ra nhiều dũng khí như vậy. Có lẽ là do nhiều ngày tích tụ, hơi bị chọc vào một chút là không chịu nổi. Nhưng mà những dũng khí này lại bị Cố Diễn Chi coi như không khí, căn bản anh nghe xong vẫn bất vi sở động*: “Thần kinh là các tế bào, máu là một mô. Máu do huyết tương và các tế bào máu tạo ra. Thầy giáo sinh học của em nhất định đã từng nói qua. Nếu máu của em có bị ngược lên trên, cũng không thể vào thần kinh của em được.”

* Bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục

Tôi nói: “Thầy giáo của tôi không nói gì đến mấy cái đó cả.”

Anh nhìn tôi, nói: “Cái này không trọng yếu.”

“Cái gì mà không trọng yếu.” Tôi cường điệu, “Cái này rất trọng yếu.”

Ngữ khí người đối diện bình tĩnh: “Em còn nhớ rõ đến thấy giáo sinh học như vậy, chứng tỏ em không hề mất trí nhớ. Đây có vẻ mới là chuyện trọng yếu.”

“A,” Tôi không cần nghĩ ngợi nói, “Quả thật em nhớ rõ thầy giáo sinh học của mình, nhưng lại không nhớ rõ anh.”

Anh không hề động đậy. Ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi một lúc lâu, ánh mắt kia nặng trĩu. Đột nhiên anh mở miệng: “Vì sao lại muốn uống thuốc ngủ?”

Tôi nói: “Em không uống thuốc ngủ.”

Cố Diễn Tin không tin lời tôi, mặt vẫn như cũ: “Đỗ Oản, trả lời sự thực.”

Ngữ khí của anh vừa lạnh vừa trầm, tôi chưa từng bị anh nói chuyện như vậy. Cái cảm giác này giống như anh đối đãi với nhân viên vậy. Tôi suy nghĩ một chút, trả lời: “Đêm qua rõ ràng em ăn kẹo chocolate, không hiểu vì sao nuốt vào bụng lại thành thuốc ngủ. Đại khái chắc là trong lúc mệt mỏi uống nhầm thuốc ngủ thôi.”

“Vì sao trong phòng em lại có thuốc ngủ?”

Tôi cúi đầu nhìn xuống mu bàn tay, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, nói: “Cái này à. Đại khái chắc là lúc đến tiệm thuốc cũng quá mệt mỏi, cho nên mới mua nhầm thuốc.”

Những lời này khiến Cố Diễm Chi nhăn lại thật chặt.

Tôi chưa từng thấy biểu tình như vậy của anh. Lúc nào anh cũng ôn nhu luôn mang theo ý cười, cho dù trong phòng họp rất tức giận, giọng điệu cũng hơi trầm xuống, nhưng trên mặt cũng không biến hóa nửa phần. Tôi thấy anh không định giãn mi tâm, lại qua một lúc lâu sau, nói: “Anh à, em không phải muốn tự sát. Thật sự đó. Uống thuốc ngủ chỉ là hành động vô thức, anh không cần phải lo lắng như vậy. Lần sau sẽ không xảy ra chuyện này nữa đâu.”

Anh vẫn nhìn tôi, không nói gì.

Tôi thấy quần áo anh có chút không ngay ngắn. Anh lúc nào cũng áo mũ chỉnh tề, khó có khi lại như hôm nay. Tôi đoán khi nào thì anh phát hiện tình trạng dị thường của tôi. Có lẽ vào buổi tối, có lẽ là vào sáng sớm. Nhưng mỗi khả năng phát sinh thì đều là anh đã đi vào phòng ngủ của tôi. Nghĩ tới nghĩ lui, ý thức lại dần dần không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tôi cắt ngang ý nghĩ. Trong phòng bệnh lại tiếp tục im lặng.

Tôi cầm chính tay mình. Thấp giọng nói: “Anh à, em cảm thấy sau này chúng ta nên tận lực ít gặp nhau thôi.”

“....”

Tôi khẽ hít một hơi, nói tiếp: “Thành tích thi của em đã có, nguyện vọng của em là trường Nhất Trung thành phố C.”

Ngón tay anh vờ vờ cổ áo. Một lúc sau, tôi mới nghe được giọng nói âm trầm của anh: “Vừa rồi tôi đã gọi điện cho chủ nhiệm lớp em, đem nguyện vọng của em chuyển thành trường Nhất Trung thành phố T rồi.”

“....”

“Dù sao trường ở thành phố C cũng không bằng trường ở thành phố T, chủ nhiệm của em cũng không muốn em đến đó. Nơi em quen thuộc là thành phố T, em quen mọi người ở đây.”

Tôi cúi đầu, nói: “Em muốn tìm nhà, chuyển ra ngoài ở.”

Anh dừng lại một lúc: “Oản Oản, em không cần phải như vậy.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh. Tầm rèm đã che khuất ánh sáng, chỉ chiếu sườn mặt rất đẹp của anh. Khóe môi hơi cong lên, vẫn là cảm xúc ôn nhu. Tôi biết rõ đây là biểu hiện giả dối. Dù anh lúc nào cũng là dạng này trước mặt tôi, tôi vẫn rất khó giữ tỉnh táo.

Ngữ khí tôi kiên định: “Em vẫn muốn chuyển đi.”

Từ ngày đó xuất viện, đến trước khi sinh nhật mười tám tuổi của mình, trong ba năm tôi gặp Cố Diễm Chi không quá năm lần. Đầu là khi họp phụ huynh. Trừ lần đó ra, đối với toàn bộ tin tức về anh tôi luôn giữ nguyên tắc không hỏi không nghe. Mỗi ngày tôi chỉ chú ý đến việc học. Cái này dẫn đến việc sinh hoạt của tôi khá yên ổn. Diệp Tầm Tầm nói, quả thực tôi sinh hoạt giống như ni cô thanh tâm quả dục vậy.

So sánh với tôi như vậy, cuộc sống của Diệp Tầm Tầm không thể dùng từ muôn màu muôn vẻ để hình dung được.

Diệp Tầm Tầm không ngừng bao quát thế giới triết học, các gút mắc của nhân loại, rồi lại kéo đến việc cô ấy suy nghĩ tìm tòi về mối quan hệ giữa nam và nữ.

Những thứ này của Diệp Tầm Tầm một phần lớn đều từ Yên Ngọc. Mà một khi Diệp Tầm Tầm có phát hiện gì mới, trước tiên là sẽ tham khảo với tôi. Cái này dẫn đến lần nào tôi cũng bị tẩy não, sau đó nhanh chóng hiểu biết những thứ liên quan.

Có một lần cố ấy chạy đến, biểu tình nghiêm túc nhìn tôi nói: “Đỗ Oản, hình như đêm qua tớ có một giấc mộng xuân.”

Đầu óc tôi đang vùi vào bài toán đại số không muốn rời ra: “Chúc mừng cậu. Đối tượng là Yên Ngọc sao? Các người làm gì trong mộng vậy? Ôm? Hôn? Hay làm cái gì khác?”

“....” Cô ấy nói, “Cậu quản cái gì? Chính cậu cũng từng gặp giấc mộng như vậy thì có tư cách gì để nói? Là ai tại hôm sinh nhật mười năm tuổi phát mộng xuân đánh mất nụ hôn đầu tiên hả? Đối tượng còn là người đã từ chối mình Cố Diễm Chi nữa!”

Rốt cục tôi ngẩng đầu lên nhìn cô ấy một cái: “Không phải chính cậu chạy đến nói cậu mộng xuân sao?”

“....” Diệp Tầm Tầm nghẹn ngào một phen, rất nhanh nói, “Nhưng tớ còn chưa kể nội dung mộng xuân! Tớ hỏi cậu... Nếu người ta mơ mộng xuân với người nào, chẳng lẽ là thích người đó rồi sao?”

Tôi nhìn cô ấy một lúc: “Cậu có biết nhóm máu của Yên Ngọc là gì không?”

Diệp Tầm Tầm nghĩ nghĩ: “Hình như là A, hình như là AB? Tóm lại anh ta là loại không độc chết người không bỏ qua nên chắc chắn không phải là nhóm máu O.”

“Cậu có biết anh ấy thích mặc kiểu quần áo nào không?”

“....”

“Cậu có biết món ăn ưa thích của anh ấy không?”

“....”

“Cậu có biết thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Yên Ngọc không?”

“....”

“Cậu có nhớ lần trước cậu gặp Yên Ngọc, anh ấy đã mặc quần áo gì không?”

“....” Rốt cục Diệp Tầm Tầm then quá hóa giận, “Vì cái gì mà tớ phải nhớ những cái ý chứ!”

“Thế mới nói, căn bản cậu không thích anh ấy. Chỉ cần cậu hơi để ý anh ấy một chút thôi, những thứ này đều rất dễ để biết.” Tôi nói, “Nói như vậy, gặp mộng xuân là do người đó đang tương đối chú ý và khát vọng nó thôi. Diệp Tầm Tầm cậu đang trong giai đoạn trưởng thành, xin cậu đừng nghĩ ngợi nhiều, được không?”

Ánh mắt cô ấy đột nhiên lóe lên: “Đúng rồi, buổi sáng hôm nay tớ đã nói chuyện này với Yên Ngọc...”

“Cho nên?”

“Cho nên, sau đó... Tớ nói với anh ta, tớ cảm thấy tớ thích anh ta. Hỏi anh ta có muốn cân nhắc làm bạn trai tớ không.”

“Cho nên?”

Diệp Tầm Tầm ưỡn ưỡn ngực, hơi chột dạ nhưng vẫn rất hùng hồn: “Cho nên Yên Ngọc đã đồng ý, sao hả?”

“....” Tôi nhìn cô ấy thật lâu, “Nếu đúng thật như vậy, tớ chúc các cậu trăm năm hòa hợp.”

18. Chương 18

Năm thứ ba trung học, so với Diệp Tầm Tầm, Lí Tương Nam còn thường xuyên xuất hiện trước mặt tôi hơn. Suốt trong mấy năm học, lúc nào Lí Tương Nam cũng ngồi cùng bàn với tôi, ngồi sau lưng, không thì cũng ngồi chéo tôi.

Không thể coi đây là sự trùng hợp được. Không những không phải trùng hợp, chân tướng sự thật lại vô cùng tàn khốc. Toàn bộ đều là do sau khi kỳ thi đầu tiên ở trung học kết thúc, Lí Tương Nam đã chạy đi tìm chủ nhiệm lớp uy hiếp, nếu chủ nhiệm lớp không sắp xếp cho cậu ta ngồi gần tôi, thì vị trí thư nhất của cậu ta sẽ tuột dốc không phanh. Chủ nhiệm lớp cho rằng cậu ta đang nói vớ vẩn, liền mắng cậu ta một

trận, lúc sắp xếp chỗ ngồi lại để cậu ta cách xa tới sáu dãy bàn. Kết quả là trông đợt thi tiếp theo, thành tích của Lí Tương Nam từ vị trí đứng đầu lớp xuống tận vị trí 880. Sau đó Lí Tương Nam lại chạy đến uy hiếp chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm lớp đành bất đắc dĩ mà sắp xếp cậu ta ngồi sau lưng tôi, lần thi tiếp theo Lí Tương Nam lại trở lại vị trí đứng đầu lớp.

Học kỳ hai năm thứ ba trung học tôi mới biết chân chính từ đầu tới cuối sự việc. Tôi và Diệp Tầm Tầm đều cho rằng cả Lí Tương Nam và chủ nhiệm lớp rất vô sỉ. Biện pháp đối phó của tôi sau đó là bắt chước cậu ta trong kỳ thi tiếp theo tôi rơi xuống vị trí 1000, rồi lại chạy tới uy hiếp chủ nhiệm nếu không sắp xếp cho Lí Tương Nam đi chỗ khác, thành tích của tôi sẽ không thể nằm trong top 20 được nữa. Rốt cục chủ nhiệm lớp giận tím mặt, cho rằng hành vi của tôi và Lí Tương Nam là cực kỳ không tôn trọng ông ấy. Ông ấy muốn gọi điện thoại cho người giám hộ của bọn tôi. Đương nhiên bên Lí Tương Nam là cha mẹ cậu ta, còn bên tôi là Cố Diễn Chi.

Đối với loại uy hiếp này của chủ nhiệm lớp Lí Tương Nam cảm thấy chẳng sao cả. Thậm chí cậu ta còn lấy ghế tự ngồi xuống, hếch cằm chờ chủ nhiệm lớp gọi điện thoại. Tôi trơ mắt nhìn thầy gọi điện thoại, trong nháy mắt vừa kết nối được tôi nhảy qua bàn học, đoạt lấy di động trong tay chủ nhiệm.

Diễn đàn lê quý đôn

Đầu bên kia truyền đến một giọng nói trầm thấp “A lô”, ngay sau đó đã bị tôi cắt đứt. Thời điểm vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy chủ nhiệm đang đứng nổi giận ngay bên cạnh: “Đỗ Oản, em là có ý gì vậy? Quả thực em to gan lớn mật lắm rồi đó! Em đưa di động đây cho thầy! Em muốn nghỉ học để tự kiểm điểm bản thân phải không?”

Tôi nói: “Thưa thầy em nghĩ, thầy sắp xếp Lí Tương Nam ngồi gần em cũng không sao cả. Tóm lại cậu ấy đã ngồi như vậy hai năm rưỡi rồi, còn có mấy tháng nữa thôi nên không sao ạ. Thầy yên tâm thành tích của em sẽ rất tốt, lần sau sẽ không rơi vào tình trạng đứng thứ 1000 nữa đâu ạ. Em sẽ chịu trách nhiệm với tương lai của em được không ạ?”

Thầy chủ nhiệm trẻ mới 26 tuổi nổi giận nói: “Em trả di động lại cho thầy!”

“Thầy có thể đáp ứng em không?”

“Em cứ đem trả lại di động cho thầy đã!”

Tôi nhìn Lí Tương Nam một cái. Cậu ta lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại, nói: “Thầy à, thầy đối với chuyện em là bạn trai của Đỗ Oản đã mất nhắm mắt mở hơn hai năm, giờ chỉ còn mấy tháng nữa, việc thi lên đại học sau này cũng không liên quan gì đến thầy nữa rồi. Mà còn thầy xem em với Đỗ Oản đã qua sinh nhật mười tám tuổi rồi, bọn em đã trưởng thành rồi. Sau khi trưởng thành tình cảm lúc này không còn là yêu sớm nữa đúng không? Hơn nữa Đỗ Oản đã chủ động lùi một bước rồi, thầy sẽ không gọi điện thoại nữa, thầy xem em nói có đúng không?”

Chủ nhiệm lớp run rẩy chỉ vào cậu ta: “Lí Tương Nam, cậu được một tác lại muốn tiến thêm một bước!”

Tôi nói: “Lí Tương Nam, cậu nói cho rõ ai là bạn trai hả?”

Lí Tương Nam nói với tôi: “Chẳng lẽ cậu không biết chuyện tớ là bạn trai cậu đã truyền đi khắp lớp rồi sao?” Sau đó cậu ta lấy chiếc di động từ trong tay tôi, hai tay chuyển qua chuyển lại giữa không trung, “Nếu như không được. Thầy giáo à, thầy xem, thành tích ba năm qua của em. Em thi vào trường đại học tốt nhất chắc cũng có thể. Nếu thầy cảm thấy em nói đúng, hôm nay coi như chưa phát sinh chuyện gì, em đem trả di động cho thầy, sau đó em sẽ thi vào trường đại học tốt nhất. Nếu thầy cảm thấy vẫn không được, thành tích thi của em chắc cũng không tốt lắm đâu ạ. Dù sao bản thân em cũng cảm thấy không khác nhau nhiều lắm. Thầy thấy sao ạ?”

Hai tay chủ nhiệm lớp chống nạnh, tức giận, một lúc sau mới nói một câu: “Nghịch tử!”

Lí Tương Nam hơi hơi khom người, cung kính nói: “Thưa thầy, cha em cũng nói em như vậy đấy ạ.”

“....”

Chủ nhiệm lớp ôm trái tim nhìn chằm chằm một lúc lâu, rốt cục cầm điện thoại rồi phẩy tay áo bỏ đi. Còn tôi và Lí Tương Nam ngồi đối diện nhau trong phòng làm việc. Cuối cùng, tôi nói: “Cậu nói rõ ra cho tớ,

cái gì là việc chuyện của tớ và cậu đã truyền đi cả lớp?”

Cậu ta a lên một tiếng: “Thì là người yêu thôi, cậu xem tớ theo đuổi cậu lâu như vậy, mọi người sớm đã thừa nhận rồi. Mà chả lẽ cậu không biết thật ra chủ nhiệm lớp cũng nghĩ như vậy sao?”

“Tớ không biết.” Tôi nói, “Cậu có thể đừng đặt ra những lời đồn đại nhảm nhí nữa được không? Cậu có biết danh dự của con gái có bao nhiêu quan trọng không hả?”

Cậu ta nhìn nhìn tôi, trầm mặc một lúc, đột nhiên nói: “Ba năm nay cậu không hề để ý đến Cố Diễn Chi, nhưng hiện tại cậu vẫn thích anh ta, có đúng không? Nếu không vừa rồi cậu đoạt lấy di động của thầy chủ nhiệm làm gì?”

Tôi giống như đột nhiên bị hắt một chậu nước lạnh, trong nháy mắt tức giận dần dần biến mất. Sau một lúc lâu cảm thấy trống rỗng trong lòng, tôi nói với cậu ta: “Cái này không liên quan đến cậu.”

Từ trước tới giờ tôi và Lí Tương Nam tranh chấp, kết cục đều là tôi thắng. Nhưng bây giờ Lí Tương Nam chỉ cần nói một câu vô cùng đơn giản đã đem tất cả sự chiến thắng của tôi về con số không. Thân thể tôi cứng ngắc đứng đó, khi Lí Tương Nam chuẩn bị rời đi, đột nhiên tôi có chút thẹn quá hóa giận: “Làm sao tớ có thể thích anh ta chứ! Hiện tại tớ đã không còn có cảm giác gì với anh ta nữa có được hay không!”

Thời điểm tan học vừa đi ra đến cổng trường, Diệp Tầm Tầm kể lại chuyện Lí Tương Nam đã nói chuyện với cô ấy. Tôi nhìn về phía trước, cố gắng tỏ thái độ hờ hợt: “Khi nào mà quan hệ giữa cậu và Lí Tương Nam lại tốt như vậy, chuyện này mà cậu ta cũng kể cho cậu.”

Diệp Tầm Tầm vượt trước tôi một bước, đứng trước mặt tôi. Bắt tôi phải nhìn thẳng vào mắt cô ấy. Nghiêm túc nói: “Tới đây, nhìn tớ này. Nói Cố Diễn Chi. Nói ba lần cho tớ nghe.”

“....”

Tôi nhìn cô ấy một lúc, rất thần tốc nói xong chín chữ cái. Đột nhiên Diệp Tầm Tầm đặt tay lên trái tim tôi. Tôi không phòng bị gì cả, khi tỉnh hồn lại liền giật lùi ra sau, Diệp Tầm Tầm đã thu tay về.

Diệp Tầm Tầm mặt không chút thay đổi nói: “Cậu có biết thời điểm cậu nói ba chữ kia trái tim cậu đập thật nhanh không?”

d.đ.l.q.đ

Tôi vòng qua cô ấy định nhấc chân đi. Diệp Tầm Tầm từ phía sau nói: “Gần đây công ty của Cố Diễn Chi xảy ra vấn đề. Cậu có rảnh thì qua đó nhìn anh ta một chút.”

Bước chân tôi hơi chậm lại, rồi lại nhanh chóng khôi phục, cũng không quay đầu nói: “Tớ mới không đi nhìn anh ta.”

“Hiện tại cậu không đi, lần tới cậu nhìn thấy anh ta khả năng là lúc anh ta đính hôn đấy.” Diệp Tầm Tầm không nhanh không chậm nói, “Yên Ngọc nói, gần đây Cố Diễn Chi và Diệp Căng gặp nhau rất nhiều. Vấn đề lần này của Cố thị nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, liên hôn là biện pháp giải quyết nhanh nhất. Nếu hiện tại Cố Diễn Chi kết hôn với Diệp Căng, chỉ nửa tháng là anh ta có thể giải quyết phiền toái. Nếu anh ta không làm vậy, thì chắc phải nửa năm mới xong. Cố Diễn Chi không có người trong lòng, Diệp Căng thích anh ta lâu như vậy, hiện tại là thời cơ tốt nhất, nói không chừng chờ cậu thi đại học xong, Diệp Căng cũng đã chọn xong váy cưới rồi.”

“....”

Rốt cục chân tôi ngừng đi.

Tôi nhớ lại quan hệ giữa tôi và Cố Diễn Chi trong ba năm qua. Trong một ngày đã bị hai người Lí Tương Nam và Diệp Tầm Tầm dễ dàng phá vỡ, một phát trúng mục tiêu. Cảm giác này quả thực khó chịu đến cực điểm. Tôi đứng nguyên ở đó, Diệp Tầm Tầm từ phía sau từ từ đi tới, đá đá một viên đá trên mặt đất, nói với tôi: “Nếu không cậu đi nhìn anh ta một lần đi. Tội phạm còn có thời gian để hóng mát (tù nhân được thả ra đi dạo trong sân hoặc đại tiểu tiện), cậu đi nhìn anh ta một cái cũng không sao. Hoặc là nghe chính mồm Cố Diễn Chi nói muốn kết hôn, về sau cậu sẽ triệt để hết hy vọng cũng không chừng. Nếu anh

ta không định như vậy, chờ cậu học xong đại học lại theo đuổi anh ta một lần nữa, theo đuổi đến khi nào hết hy vọng mới thôi.”

Tôi nói: “Lời cậu có phải hơi lạc quan rồi không?”

Diệp Tầm Tầm nói: “Vậy cậu nói tớ nghe, bây giờ cậu còn nhớ Cố Diễn Chi không?”

“....” Tôi nhìn cô ấy, “Diệp Tầm Tầm, cậu có biết là đôi khi câu hỏi của cậu đặc biệt rất chán ghét không?”

Cuối cùng tôi mang một trạng thái buồn rầu trở về nhà.

Kết bạn với người như Diệp Tầm Tầm, có đôi khi cũng không tốt. Cô ấy giống như chiếc máy vi tính xử lý tức thời, bất luận là khi nào hay chỗ nào, không cần hỏi đến tâm tình của bạn, một khi phát hiện ra vấn đề, lập tức rất bình tĩnh khách quan mà chỉ ra, không trì hoãn thời gian một phút nào. Hơn nữa bạn luôn á khẩu không thể trả lời, chỉ có thể tiếp thu.

Tôi lấy chìa khóa ra mở cửa, ánh hoàng hôn tràn đầy vào phòng khách, ánh sáng chói lóa có vài phần mơ hồ. Tôi khom lưng xuống đổi giày, vừa nhấc mắt đã nhìn thấy một bóng người trên ghế sofa, thiếu chút nữa tôi hét lên thành tiếng.

Cố Diễn Chi ngồi dựa trên ghế sofa, một tay chống thái dương, hai chân đan chéo nhau. Mắt anh nhắm lại, hình như đang ngủ say.

Khoảnh khắc tôi nhìn anh. Ánh sáng chiếu lên đường nét khuôn mặt anh, vẫn ôn nhu trầm tĩnh như trước.

Tôi từ từ đi qua, ngồi xổm trước mặt anh.

Tôi không biết anh làm thế nào để vào đây. Tôi cũng không biết vì sao anh lại tới nơi này.

19. Chương 19

Vừa rồi trên đường, tôi có tạt qua tiệm báo mua một tờ báo. Đầu đề của tờ báo chính là Cố thị.

Cả trang báo rất dài, tất cả đều nói về Cố thị. Tất cả thuật ngữ trong đây tôi đều không hiểu, nhưng cố gắng đọc đi đọc lại, vẫn có thể hiểu được vài câu. Đại khái là năm năm qua Cố thị kinh doanh liên tục có lãi, nhưng năm nay các báo cáo cho thấy có biểu hiện của sự hao tổn lớn. Mặt sau tờ báo nói đến mức độ cổ phiếu của công ty bị giảm nhưng tôi lại không hiểu. Nhưng ở mặt sau nữa lại nói đến biện pháp giải quyết rất dễ hiểu. Nó nói rằng dạo gần đây Cố Diễn Chi và Diệp Căng rất hay tiếp xúc với nhau, rất có khả năng sẽ có đám cưới. Sau đó bài báo lại nói đến chuyện cá nhân của Cố Diễn Chi, trừ việc là người đứng đầu công ty, còn có chuyện xấu với các bạn gái của anh các năm gần đây.

Tôi ngồi trên thảm ngay trước mặt anh, hai tay ôm gối, nhìn anh từ đầu tới chân. Khóe môi anh vẫn hơi nhếch lên. Ngón tay thon dài, khi anh chống lên thái dương, ngón tay anh cuộn lại thành nửa vòng tròn.

Lần đầu tiên tôi gặp anh, anh vẫn là bộ dạng một thanh niên. Mặc một chiếc áo gió, mang theo khí chất thanh quý. Giữa lòng mây lúc nào cũng mang ý cười nhàn nhạt, lại mang theo chút đùa cợt, lại có chút xa xôi, nhưng lại không khiến người ta phải sợ hãi.

Diễn đàn lê quý đôn

Hiện giờ anh vẫn như vậy. Chỉ trừ bỏ anh có già dặn hơn, mỗi cái gờ tay nhấc chân càng lúc càng trầm ổn. Mười một tuổi tôi bị Giang Yến Nam gọi là Hạt Đậu Nhỏ, nhưng lần trước họp phụ huynh tôi đã cao đến khóe môi anh rồi. Chỉ cần tôi hơi giương mắt lên, là có thể nhìn thấy khóe môi anh lúc nào cũng có ý cười.

Người đàn ông có khuôn mặt xuất chúng trước mặt này, tôi đã biết anh nhiều năm như vậy sao.

Anh dạy tôi cách phát âm tiếng anh. Dạy tôi cách đánh trả ác ý của người khác. Nói cho tôi biết làm thế nào để thoải mái hưởng thụ cuộc sống. Anh đã từng nói với tôi: “Con gái tự phụ một chút, vốn là một chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

Anh đã cho tôi sự sủng ái. Cuộc sống xa xỉ, hạnh phúc yên ổn, không cái gì không có. Khi tôi phạm sai lầm, anh toàn bao che cho tôi. Giang Yến Nam từng nói đùa rằng Cố Diễm Chi không đủ tư cách làm cha mẹ. Nếu làm cha mẹ chắc hẳn sẽ không mỗi khi tôi cãi nhau, sẽ nói đều là lỗi của người nhà họ, không nên khi thành tích của tôi giảm xuống lại nói là do đề thi khó. Thời điểm Cố Diễm Chi dạy tôi cưỡi ngựa, anh ngồi sau lưng tôi, dạy tôi trên ngựa phải nắm chặt dây cương như thế nào, muốn rẽ thì nói thế nào, giọng nói anh chậm rãi, từ từ trầm thấp. Tôi cảm nhận thấy phía sau như có một sức mạnh ôm lấy tôi rất yên bình. Một lúc lâu sau, anh mới trở về nói với Giang Yến Nam: “Chuyện cãi nhau không phải lỗi ở Đỗ Oản. Cô ấy rất hiểu chuyện và thông minh.”

Anh cho tôi toàn bộ tín nhiệm như vậy.

Hoàng hôn từ từ đi qua cửa sổ, ánh sáng ban ngày đang dần dần chuyển sang màu lam. Người trước mặt tôi lông mi hơi giật giật, sau đó mắt mở ra một nửa nhìn.

Tôi ngồi thẳng lên, nhanh chóng điều chỉnh lại khuôn mặt, sau đó ho khan một tiếng.

Anh nhìn tôi, khi mở miệng giống nói có chút trầm: “Oản Oản?”

Tôi nói: “Sao anh lại đến đây?”

Rốt cục anh mở to mắt. Ngồi thẳng lên, khuy áo trong bóng tay lóe lên nhàn nhạt, có chút óng ánh. Anh nhìn tôi: “Hôm nay chủ nhiệm lớp em gọi điện cho tôi.”

Tôi a... một tiếng. Tạm dừng một lúc, nói tiếp: “Sao anh có chìa khóa căn nhà này?”

Anh lại nhìn nhìn tôi, đôi mắt tối đen lại. Lần này anh không trả lời.

Kỳ thật tôi sớm nên nghĩ đến. Trên danh nghĩa ngôi nhà này là của anh. Cho dù ngày đó tôi có ý nghĩ thay đổi khóa cửa, thì vẫn là nhà anh. Huống chi dì giúp việc chăm sóc tôi rất quen với Cố Diễm Chi, thời gian quen anh còn lâu hơn tôi.

Tôi cúi đầu nhìn nhìn ngón tay, lại ngẩng đầu lên: “Chủ nhiệm lớp em nói gì với anh?”

Anh lại nhìn nhìn tôi, lần này giọng điệu có chút từ tốn: “Thầy nói với tôi, em có một người bạn trai tên là Lí Tương Nam.”

Tôi a một tiếng. Nhìn anh, ánh mắt thành khẩn: “Em không có yêu sớm đâu. Yêu sớm là yêu đương giữa hai người chưa trưởng thành. Em đã qua sinh nhật 18 tuổi, hiện tại em đã trưởng thành rồi. Sau khi trưởng thành em sẽ tự chịu trách nhiệm với mình. Em đã cẩn thận suy nghĩ, mới chấp nhận Lí Tương Nam đấy.”

Anh nghe xong, hỏi: “Lí Tương Nam thật sự là bạn trai em?”

Tôi nói: “Đúng vậy. Anh có nhớ cậu ấy không? Trước kia anh đã từng gặp rồi đấy. Có lần sinh nhật em, cậu ấy có đến dự. Còn tặng em một chiếc khăn quàng cổ. Cậu ấy hơi gầy, nhưng cũng coi là được. Thành tích rất tốt, biết kéo đàn violin, là cậu hai nhà họ Lí ở thành Tây.”

Anh trầm mặc nhìn tôi một lúc. Mũi anh rất thẳng, đường cong ở cằm rất đẹp. Sau đó tôi nghe thấy anh nói: “Em đói bụng chưa? Chúng ta ra ngoài ăn.”

Tôi nói: “Tỷ nữa có dì đến làm cơm rồi.”

“Tôi đã nói chuyện với dì rồi, hôm nay dì ấy có việc, không có thời gian đến nấu cơm cho em đâu.”

d.đ.l.q.đ

Nói xong anh đứng lên. Tôi ngồi chồm hổm trên mặt đất lâu như vậy, chân sớm đã có chút tê dại. Hơi hơi nhức nhích, cuối cùng vẫn không thể chống đỡ. Hai tay nhanh chóng chống lên thảm. Tư thế này không được đẹp lắm, tôi có chút chán nản nghĩ như vậy. Tiếp theo tôi cảm thấy thân thể nhẹ đi, đã được người ta ôm eo đỡ lên.

Thời điểm ngón tay tôi chạm vào cổ tay anh. Cảm xúc ấm nóng mà nhẫn nại. Nghe thấy anh từ trên đỉnh đầu mở miệng: “Muốn ăn gì?”

Tôi đứng thẳng lên, rồi đứng cách anh khoảng chục cm. Nói: “Thịt.”

Khi tôi mới chuyển ra khỏi nhà họ Cố, tôi đã từng hết sức hối hận vì quyết định này của mình. Tôi cảm thấy nhất định là tôi bị chập mạch mới làm cái chuyện rút củ dưới đáy nồi, hủy hoại chỉ trong chốc lát này. Cứ mỗi lần nghĩ đến từ nay về sau không thể ở chung với Cố Diễn Chi, anh có kết giao với ai tôi cũng không thể biết, trên người anh còn rất nhiều điều bí ẩn tôi còn chưa được biết, cảm thấy nhân sinh thật tăm tối, không thể thấy ánh mặt trời, đề nghị đau dài không bằng đau ngắn của Diệp Tầm Tầm quả thực nên giết người mới đúng.

Vì thế trong thời gian nửa năm tiếp theo Diệp Tầm Tầm không thể nhìn thấy sắc mặt hòa nhã của tôi. Rốt cục có một ngày cô ấy không chịu nổi, nắm cổ áo tôi lớn tiếng nói: “Tớ không hiểu cậu cứ ở bên Cố Diễn Chi thì được cái gì! Đây rõ ràng là di chứng của thất tình, cậu không chịu thừa nhận còn đổ lên đầu tớ sao Đồ Oản! Trước kia cậu ôn nhu thuận như vậy mà hiện tại sao lại trở nên hung hãn giống tớ vậy! Sao cậu lại như vậy hả!”

Tôi nhìn cô ấy, bình tĩnh mở miệng: “Ai bảo là không được gì. Nói ví dụ như bít-tết Cố Diễn Chi làm rất tuyệt nhé, cậu không biết sao?”

Tôi vẫn nhớ rõ, thời điểm tôi còn ở nhà họ Cố, có lần phải đến nửa tháng, tối nào phòng bếp của nhà họ Cố cũng bay ra hương vị của bít-tết. Đó là do tối nào tôi cũng yêu cầu món đó, mà cuối cùng lúc nào Cố Diễn Chi cũng đồng ý làm. Có hôm chúng tôi ăn hết cả tảng thịt bò chỉ còn lại xương, chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng lái xe, không lâu sau thấy thì thấy Giang Yến Nam đi vào phòng ăn, nhìn lên bàn ăn, sững sờ một phen, đảo mắt nhìn về phía Cố Diễn Chi: “Đây là thịt bò cậu làm?”

Cố Diễn Chi tháo khăn ăn xuống để sang một bên, chậm rãi nói: “Đúng vậy.”

Giang Yến Nam tức giận nói: “Cậu làm bít-tết sao không thuận tiện làm cho tôi với! Cậu có biết vì lý do văn kiện này cho cậu mà tôi phải đi xa thế nào không? Bấy giờ cơm chiều tôi còn chưa ăn đó cậu có biết không? Cậu có biết cậu như vậy là có bao nhiêu không phúc hậu không hả?”

Cố Diễn Chi ừm một tiếng: “Vất vả cho cậu rồi. Phần văn kiện kia cũng không cần gấp đâu.”

“Vậy cậu nói trong điện thoại là gấp giống như lửa đốt là cái gì?”

Cố Diễn Chi chậm rãi nâng mắt: “Bởi vì tôi muốn nhìn thấy bộ dáng cậu nhìn chúng tôi ăn bít-tết mà cậu không được ăn, thật sự là cảm giác rất hạnh phúc nha.”

Giang Yến Nam: “....”

Cuối cùng chúng tôi đi đến quán cay Tứ Xuyên bên cạnh.

Đây là quán trước kia tôi với Cố Diễn Chi hay đến. Nhưng từng có thời gian tôi không muốn đến đây. Bởi vì tôi âm thầm quan sát, xưa nay Cố Diễn Chi thích ăn cháo, không hề thích món cay. Vì thế mỗi lần trước mặt anh tôi đều làm bộ như mình cũng không thích ăn cay, chỉ thích ăn cháo. Hơn nữa tại lần thứ ba Cố Diễn Chi muốn dẫn tôi tới đây, tôi đã lấy hết dũng khí nói với anh: “Tôi đã bảo tôi không thích ăn cay mà, chúng ta sang bên quán cháo kia không phải tốt hơn sao?”

Đúng lúc đó người phục vụ đi đến, nghe tôi nói xong, liền nở nụ cười: “Khéo như vậy, người bạn nhỏ, chúng ta lại gặp mặt. Không phải cuối tuần trước em cùng một cô bạn khác cánh gà cay sao? Cô bé kia còn uống nước trái cây, còn em vẫn ăn hết sức vui vẻ. Nhanh như vậy em đã không thích ăn cay rồi sao?”

“....”

Lời nói đối bị vạch trần. Trong nháy mắt mặt tôi đỏ bừng. Cảm thấy rất bẽ mặt. Khi Cố Diễn Chi đang nói chuyện với người phục vụ, tôi định quay đầu bước đi. Lại bị Cố Diễn Chi túm lấy kéo sang bên cạnh, tôi nghe thấy giọng nói trên đỉnh đầu có mang theo ý cười: “Tôi cảm thấy là em nghĩ tôi không quá thích ăn cay, mới nói đến tiệm cháo. Đúng không?”

“....” Tôi tránh không thoát, oán hận đá anh một cước, lớn tiếng nói, “Mới không phải như vậy!”

Anh không nói lại tôi, chỉ cầm tay tôi đi vào trong, người phục vụ như vẫn chưa thỏa mãn, ở phía sau cười nói: “Cô em gái này tri kỷ như vậy, lại cao mà xinh đẹp thế kia, về sau lớn lên không biết sẽ có bao nhiêu người thích đây.”

Tôi then quá hóa giận, hung hăng lườm cô ta một cái. Bỏ lại Cố Diễm Chi, giận dữ đi vào bên trong. Nghe thấy từ phía sau có một giọng nói từ từ vang lên: “Cô ấy sao, hiện tại đã có người cực kỳ thích rồi.”

Tôi và Cố Diễm Chi ngồi xuống gọi món. Dưới ánh đèn mắt anh rất đẹp. Tôi nhìn anh, rốt cục Cố Diễm Chi có biết anh đưa tôi tới đây, đã gọi lên cho tôi nhiều hời ức đã qua.

Tôi đánh không lại trình độ của anh. Anh nói ăn cơm, tôi liền cùng anh đi. Anh mang tôi đến quán cay Tứ Xuyên, tôi liền cùng anh ngồi xuống. Trừ lần đó ra, tôi luôn muốn nghĩ cách không đi với anh nữa.

Tôi vẫn đang bị anh chi phối. Đã ba năm như vậy rồi.

Món ăn rất nhanh được bê lên. Anh đẩy về phía tôi. Có chút không để ý hỏi: “Gần đây việc học có nặng lắm không?”

“Cũng được.” Tôi nói, “Nghe nói gần đây công ty anh có chút phiền toái. Có đúng như vậy không?”

Anh hơi hơi nhíu mày, nâng mắt nhìn tôi, có phần tươi cười: “Có một chút.”

“Cực kỳ nghiêm trọng sao?”

Anh lại nói một lần nữa: “Có một chút thôi.”

Tôi nói: “Cho nên anh có thể giải quyết nhanh chóng, đúng không?”

Anh thuận miệng ừ một tiếng: “Có muốn thêm một ít việt quất nữa không?”

Tôi nhìn anh, rốt cục đem vấn đề tôi vẫn băn khoăn hỏi: “Anh muốn đính hôn với Diệp Căng sao?”

Đầu anh không nâng lên, nhàn nhạt nói: “Sẽ không.”

20. Chương 20

Hai giây sau, tôi mới a... lên một tiếng.

Thật ra tôi vẫn còn rất nhiều vấn đề chôn dưới đáy lòng nhưng không dám nói. Ví dụ như, nếu anh không đính hôn với Diệp Căng, có phải là để kết hôn với người khác hay không? Hoặc là, nếu không phải đính hôn, có phải anh trực tiếp kết hôn với Diệp Căng không? Với cả, gần đây vì sao anh lại thường xuyên gặp Diệp Căng như vậy? Có phải anh thích chị ta không? Hay là anh thích người khác?

Tôi đang chìm ở nơi thấp nhất, nhưng lại không an phận muốn ngóc đầu lên, trong đầu không thể kìm nén mà nghĩ thêm một câu – bây giờ em đã trưởng thành rồi, anh có thể thử thích em không?

Nhưng những lời nói đó, tôi không thể nói lại lần thứ hai.

Ý nghĩ của tôi bị người dịu dàng trước mắt cắt ngang: “Đã nghĩ đến chuyện sau khi tốt nghiệp trung học sẽ thi vào đâu chưa?”

“Em chưa nghĩ ra.” Tôi vừa nhỏ giọng trả lời, vừa nhìn anh không nhanh không chậm cắt thức ăn, nghĩ nghĩ, một lúc lâu sau lại bổ sung, “Có điều Lí Tương Nam nói cậu ấy muốn học đại học ở thành phố A. Em cũng cảm thấy ở đó không tệ lắm.”

Có lần Lí Tương Nam từng nói có đôi khi kỹ thuật diễn của tôi rất kém cỏi, biểu hiện bằng việc mỗi khi giọng nói của tôi nhỏ lại, nghĩa là tôi đang nghĩ một đằng làm một nẻo. Và lần nào cũng đúng như vậy. Diệp Tầm Tầm vì thế mà chỉ tiếc rên sát không thể thành thép, khuyên tôi chú ý mà sửa vào, nhưng về sau cô ấy phát hiện ra đó là một trong những bản năng của tôi rồi, căn bản là không thể thay đổi. Chỉ có thể kệ nó.

Tôi không hề muốn đến thành phố A học đại học. Nơi đó chỉ là nơi Lí Tương Nam hướng đến. Không phải tôi. Thậm chí tôi còn không biết thành phố A có chỗ nào tốt. Nhưng rốt cục tôi không thể nói với Cố Diễn Chi rằng, tôi chỉ muốn ở thành phố T. Càng không thể trực tiếp nói với anh, vì ở thành phố T này có anh.

Như vậy có thể nói, có đôi khi lòng người khó dò cũng không phải chuyện không tốt. Ít nhất khiến tôi ở trước mặt anh, vẫn còn chút riêng tư và tôn nghiêm.

Bữa ăn kéo dài một giờ đồng hồ. Tôi vẫn cảm thấy thật ngán ngùi. Tôi đứng ở cửa chờ Cố Diễn Chi lái xe qua. Nhưng trong khoảng khắc, cách đó không xa có đèn xe chiếu đến, một chiếc xe màu đen chậm rãi chạy tới. Tôi dần dần nhìn rõ biển số xe, năm số cuối là DW001.

Diễn.đàn,lê/quý,đôn

-- Vào một ngày giữa mùa hè năm năm trước, đúng lúc cây thược dược trong sân ra hoa. Tôi vừa tỉnh lại dậy sau giấc ngủ trưa, lại nhìn thấy Cố Diễn Chi đang đứng ở cạnh giường, hơi hơi khom người, hơi mỉm cười nhìn vào mắt tôi. Tiếp theo anh xòe lòng bàn tay ra trước mặt tôi, trên đó có rất nhiều tờ giấy, nói với tôi: “Chọn một cái.”

“Đây là cái gì vậy?”

Anh nói: “Đây là để chuẩn bị chọn biển số xe thôi.”

Khi đó tôi tùy tiện chọn một cái, Cố Diễn Chi bảo tôi tự mở ra xem. Tôi mở tờ giấy nhỏ ra, trên đó viết DW001. Lúc đó lá gan tôi rất lớn, sau khi nhìn thấy hai chữ, ngửa mặt lên nhìn anh, như không có chuyện gì nói: “Đây là tên viết tắt của tôi sao? Anh muốn lấy cái này để làm biển số xe mới của anh sao?”

Anh hơi mỉm cười nhìn tôi: “Đúng vậy. Có thể chứ?”

Xe chậm rãi dừng lại. Tôi nhìn chiếc xe trước mặt, rõ ràng khác với chiếc xe năm năm trước. Nhưng biển số xe vẫn vậy. Tôi đứng tại chỗ một lúc, cửa kính xe từ từ mở ra, đôi lông mày rất đẹp của Cố Diễn Chi hiện ra: “Đứng phát ngốc gì vậy?”

Tôi lấy lại tinh thần, chui vào ghế phụ, thắt dây an toàn lại. Xe chậm rãi khởi động, một lúc sau, di động của tôi kêu lên. Đó là tin nhắn của Lí Tương Nam: “Chủ nhiệm lớp quá vô sỉ, thầy ấy vậy mà lại kể chuyện chiều nay với cha tó. Cha tó liên tiếp mắng tó là tên nghịch tử, thiếu chút nữa là lấy roi ra đánh. Cậu nói sao chủ nhiệm lớp lại như vậy hả? Còn có, ngày mai trời đẹp, nhiệt độ là 22 độ C. Cậu có thể suy xét mặc chiếc áo sơ mi trắng mà trên cổ tay có hoa văn, cái mà cậu mặc vào khai giảng năm ngoái ý, chiếc áo đó cậu mới chỉ mặc một lần, tó thấy cậu mặc chiếc áo đó đẹp lắm.”

Tôi đáp: “Đã xem.”

Lí Tương Nam rất nhanh đã trả lời lại: “Cậu có thể mỗi lần đừng chỉ nói có hai chữ như vậy không?”

Tôi nói: “Thêm dấu chấm nữa không phải là ba rồi sao?”

Tiếp theo Lí Tương Nam lại trả lời: “Kể cả là ba chữ, cậu không thể nói với tó một câu dài hơn được sao?”

Tôi nói: “....”

Tôi đang định trả lời cậu ta “Đi chết đi.”, lại nghe thấy người bên cạnh gọi: “Oản Oản.”

Tôi quay đầu lại, tay Cố Diễn Chi đang để ở tay lái, mắt nhìn về phía trước, giọng nói mang vài phần không cảm xúc: “Trước khi em tan học, dì Vương giúp việc có nói với anh, con gái bà ấy vừa mang thai, cần bà ấy chăm sóc. Bà ấy vừa về nhà rồi, hiện tại chắc bà ấy sẽ không về đây ngay được.”

Tôi tiêu hóa tin tức này mất một lúc, nói: “Vậy nên hôm nay em phải ngủ một mình, đúng không?”

Phía trước có đèn đỏ, xe chậm rãi dừng lại. Anh quay đầu nhìn tôi: “Hoặc là, em theo tôi về nhà họ Cố đi.”

“....”

“Con gái dì Vương mang thai, hôm nay nghe giọng nói của bà ấy hơi sốt ruột, nói là có dấu hiệu sinh non. Mà nửa tháng nữa em thi rồi, để dì Vương chạy qua chạy lại, thì khó có thể chiều cổ tốt được. Nếu như vậy, tôi nghỉ,” Anh dừng dừng, quay đầu nhìn tôi, “Không bằng em trở lại nhà họ Cố đi.”

“....”

Tôi nhìn anh. Giọng anh vẫn điềm nhiên như cũ. Như là khi xử lý công việc, nói ra điều kiện tiên quyết, sau đó là đưa ra đề nghị. Lúc nào cũng theo trình tự logic.

Qua một lúc lâu sau, tôi nghe thấy giọng nói của chính mình: “Được.”

- - - -

Trước khi thi tốt nghiệp nửa tháng, thật là vô cùng tàn khốc.

d.đ.l.q.đ.

Lúc này tôi cảm thấy thời gian lúc nào cũng mơ hồ và vụn vụn. Có lúc cảm thấy vô cùng ngắn ngủi, đó là lúc làm bài thi; có đôi khi lại cảm thấy cực kỳ dài, đấy là lúc chờ xem kết quả thi. Đây là tâm lý rất bình thường của học sinh. Mà biểu hiện của tôi lúc này là khó chịu. Khó chịu biểu hiện ở chỗ mỗi lần Diệp Tầm Tầm tan học chạy đến tìm tôi, đều gặp sự thương hại, châm biếm của tôi. Ví dụ có lần có lần cô ấy có ý tốt trấn an tôi nói: “Hai ngày nay chúng ta làm bài thi, tất cả mọi người đều giống nhau. Chỉ có cậu là bình tĩnh, thi đại học chỉ là con hổ giấy, đối với cậu đâu là gì.”

Tôi cảm thấy ánh mắt lúc đó tôi nhìn cô ấy hẳn là vô cùng thương hại: “Đứa bé không đi học cấp ba thật là đơn thuần, ngu ngốc nha.”

“....”

Tôi có thể nhìn ra cô ấy đang cố nhẫn nại, hơn nữa đã thành công nhẫn nại được, lại tiếp tục khuyên tôi nói, “Lần trước thủ khoa trở về trường tọa đàm không phải đã nói sao, thời điểm cảm thấy khó chịu thì hít sâu một hơi, sau đó nhắm mắt lại, lẩm nhẩm chính mình là mạnh nhất. Như vậy là tốt rồi.”

“....”

Tôi tiếp tục thương hại nhìn cô ấy: “Đứa bé không đi học cấp ba thật là đơn thuần, ngu ngốc nha.”

Rốt cục Diệp Tầm Tầm nổi giận: “Đồ Oán, chúng ta tuyệt giao!”

Hậu quả của việc Diệp Tầm Tầm nói tuyệt giao là từ đó cho đến khi thi đại học, quả nhiên cô ấy không tới tìm tôi nữa. Thay vào đó, mỗi buổi chiều sau khi tan học, người hay cùng tôi tan học trở thành Lí Tương Nam. Chuyện cứ như vậy được hai ba ngày, mãi cho đến một ngày buổi chiều tự nhiên mưa to. Đây là điều không nằm trong tin nhắn dự báo thời tiết Lí Tương Nam gửi cho tôi hôm trước. Lưng tôi đeo cặp sách, mưa to không thể ra ngoài, mặt tôi không thay đổi nhìn về phía Lí Tương Nam. Người đằng sau hắng giọng một cái, nói: “Mây gió bất ngờ, mây gió bất ngờ.”

Từ lớp học đến cổng trường cách nhau một khoảng. Tôi chờ một lúc không thấy mưa nhỏ hơn, khề cần mồi, ôm cặp sách chạy. Lại bị Lí Tương Nam kéo trở về, tay kia cậu ta đang cởi chiếc áo khoác của mình: “Cậu đợi đã, tớ với cậu cùng đi, lấy áo tớ cùng che.”

Tôi cắt ngang cậu ta: “Cảm ơn cậu, không cần đâu.”

Tôi che đầu chạy đi. Một hơi chạy đến phòng bảo vệ ở cổng trường học. Vừa mới đứng vững, Lí Tương Nam đã từ phía sau chạy lên, tôi nhìn cậu ta: “Cậu có biết đất ở đây quý giá thế nào không? Vậy mà bị cậu chiếm mất một phần năm rồi.”

Lí Tương Nam nói: “Không phải là do tớ lo lắng cho cậu sao?”

“Cảm ơn cậu, nhưng tớ không cần cậu phải lo lắng.”

Tôi nói xong, lại nhìn thấy tầm mắt Lí Tương Nam đang rơi xuống phía dưới, rơi ở chỗ dưới cổ tôi. Sau đó cậu ta ho khan một tiếng, nhanh chóng quay mặt đi. Tôi theo tầm mắt cậu ta nhìn xuống, mới nhận ra chiếc áo sơ mi hôm nay tôi mặc đã bị mưa ướt hơn phân nửa, loáng thoáng lộ ra chiếc áo bên trong.

Mặt tôi lập tức đỏ lên, lấy túi xách che trước ngực.

Lí Tương Nam vẫn lắc lắc đầu nhìn lên bầu trời, một bên đem áo khoác của mình đưa tới: “Nếu không cậu mặc cái này đi.”

Tôi nói: “Cảm ơn cậu, không...”

Tôi còn chưa nói xong, đột nhiên cảm thấy bả vai hơi chùng xuống. Trên người được khoác một chiếc áo gió sẫm màu.

Áo gió dài đến tận chân. Khi đó cúi đầu, tôi liền ngửi thấy mùi nước hoa nam tính trên vạt áo. Tôi quay mặt qua, bả vai đã bị người ta ôm lấy, hơi dùng sức. Một giọng nói nhàn nhạt vang lên từ đỉnh đầu: “Cậu là Lí Tương Nam?”

Tôi ngẩng đầu lên.

Một tay Cố Diễn Chi cầm dù, cổ tay áo được vén lên, anh mặc chiếc áo sơ mi màu sáng. Từ chỗ tôi nhìn lên, nhìn thấy đôi mắt anh rất sâu, vẻ mặt nhạt nhẽo.

Lí Tương Nam nhìn anh, lại nhìn tôi. Đường như không có chuyện gì thu chiếc áo khoác trong tay lại, sau đó nói: “Phải, tôi là Lí Tương Nam.”

Không hiểu sao tôi lại có chút chột dạ, nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Rất nhanh cảm bị nhéo một cái, hơi được nâng lên, tôi nhìn vào mắt Cố Diễn Chi: “Bị cảm sao? Là do gặp mưa?”

Tôi nói: “Sao hôm nay anh lại rảnh rồi tới đây...”

Một chiếc khăn tay được đưa tới, anh tùy ý nói: “Vừa lúc đi ngang qua. Xe đang ở bên kia.” Mặt khác anh nâng mắt lên nhìn Lí Tương Nam, miệng lộ ra nụ cười, “Nhà bạn học Lí ở xa không? Mưa lớn như vậy, nếu cậu không có ai đón, không bằng thuận tiện để tôi chở một đoạn.”

Lí Tương Nam lại nhìn nhìn anh, sau đó lại nhìn nhìn tôi. Cuối cùng nói: “Được. Cảm ơn.”

Hai phút sau, tôi ngồi ở ghế trước, trên người là chiếc áo khoác gió, trên đầu là một chiếc khăn mặt. Ngón tay Cố Diễn Chi ở ngoài lớp khăn mặt đang nhẹ nhàng mát-xa đỉnh đầu tôi, bỗng chốc tôi cứng ngắc người, từ kẽ hở của khăn mặt gian nan quay đầu, nói: “Lí Tương Nam, tớ nhớ đằng sau còn một chiếc khăn mặt nữa, cậu tìm xem, rồi lau khô tóc đi.”

Lí Tương Nam a... một tiếng. Động tác trên đầu tôi dừng lại, tiếp theo tôi nghe thấy Cố Diễn Chi hỏi Lí Tương Nam: “Nhà cậu ở đâu?”

Lí Tương Nam nói: “Tôi là người nhà họ Lí ở Thành Tây. Nhà họ Lí ở Thành Tây, anh đã từng nghe qua chưa?”

Người trước mặt tôi nhẹ nhàng băng quơ mở miệng: “Chưa từng nghe qua.”

21. Chương 21

Hình như tôi nghe thấy tiếng trái tim Lí Tương Nam bị vỡ thành hai mảnh.

Lí Tương Nam, hàng năm chủ nhiệm lớp viết bản đánh giá về cậu ta khiêm tốn, lễ phép. Không nói đến thành tích học tập, không nói đến việc giúp bạn học, ngay cả việc làm cán bộ cũng không được nêu ra. Rót cục sau lần phát bản đánh giá cuối năm trước, Lí Tương Nam nhin không được nữa, chạy xuống văn phòng phần nộ bày ra tất cả các bản đánh giá trong ba năm qua cho chủ nhiệm lớp nhìn: “Thầy có biết ba năm qua thầy viết bản đánh giá về em đều giống nhau không? Tất cả đều ngay ngắn chỉnh tề bốn chữ này! Kỳ thật thầy là người duy nhất viết bản đánh giá hàng năm đúng không? Sao thầy lại như vậy chứ? Thầy có thể viết thành tích đứng đầu lớp hay tám chữ chịu khó học tập và đoàn kết với bạn học mà, thầy không thể viết thêm nhiều chữ hơn được sao? Thầy đánh giá em như vậy là muốn bắt em phải làm sao?”

Chủ nhiệm lớp nói: “Đúng là những người đứng đầu thường học tập rất chịu khó và đoàn kết với bạn học. Nhưng cậu thật sự chịu khó học tập sao? Cậu đoàn kết với bạn học thật sao? Cậu thân là lớp trưởng vài năm nay nhưng lại làm không ít chuyện ức hiếp bạn học ức hiếp các bạn, lại hay thiên vị đúng không? Cậu có biết tôi viết bốn chữ này cực kỳ không dễ dàng gì không? Kỳ thật bốn chữ khiêm tốn, lễ phép là nói cậu

luôn khiêm tốn một cách ngạo mạn, cậu có hiểu không? Thân là một thầy giáo lại phải viết những lời đánh giá trái với lương tâm này thật ra rất đau khổ cậu có hiểu không?”

“.....” Lí Tương Nam chờ đến một lúc, nói, “Em biết rồi, thưa thầy, em đi đây.”

Chủ nhiệm lớp đá chiếc ghế trước mặt một cái, chiếc ghế bị đá sang chiếc cửa bên cạnh, bốp một cái khập cửa lại. Lí Tương Nam liền dừng bước, nghe thấy chủ nhiệm từ đằng sau nói tiếp: “Tôi còn chưa nói xong, cậu định đi đâu? Lí Tương Nam cậu xem lại chính bản thân mình xem cậu có khiêm tốn, lễ phép không, sao cậu không đi hỏi bạn học đánh giá cậu như thế nào rồi hãy đến âm ỉ với tôi? Cậu xem có ai không ghi hận với cậu không? Cậu thì đứng đầu lớp có thể không nói ra, nhưng khi có người hỏi cậu đứng thứ mấy, cậu lại trả lời không có gì chỉ đứng đầu lớp thôi, nói xong cậu còn ra vẻ khiêm tốn nữa, ai nghe thấy mà cho là cậu không ngạo mạn muốn đánh cậu chứ! Còn nếu bạn học hỏi về gia đình cậu, cậu trả lời cái gì mà “Nhà họ Lí ở Thành Tây, cậu đã từng nghe đến chưa”, cậu có biết giọng nói của cậu rất đắc ý không hả?”

Lí Tương Nam nói: “.....”

Diễn/đàn/lê/quý/đôn

Ngày đó chủ nhiệm lớp giáo huấn Lí Tương Nam trong văn phòng ước chừng nửa tiếng. Nửa giờ sau Lí Tương Nam thoải mái đi xuống, kể lại chuyện cho tôi nghe. Trùng hợp lại để Diệp Tầm Tầm nghe thấy. Vì thế từ đó về sau, Lí Tương Nam bị tôi với Diệp Tầm Tầm gọi là Lí khoe của.

Nhưng thói quen đó của Lí khoe của đã hình thành từ mười mấy năm nay, trong một sớm một chiều khó có thể sửa được. Mà theo tôi, Lí khoe của cũng không nhớ mà sửa lại đâu. Từ trước đến nay cậu ta lúc nào cũng sống theo ý mình, lần nào cậu ta bị chủ nhiệm lớp làm cho điên đảo một ngày, ngày hôm sau cậu ta lại điên đảo trở lại. Lúc người khác hỏi thành tích của cậu ta, cậu ta cũng vẫn như không có chuyện gì đáp lại: “A, cũng không có gì, chỉ đứng đầu lớp thôi.”

Tôi là một người luôn bàng quan với mọi việc, nhưng quả thực cũng muốn mở não của Lí Tương Nam nhìn một cái, sau khi cậu ta nghe thấy câu “Chưa từng nghe qua” của Cố Diễn Chi, rốt cục thần kinh cậu ta sẽ vì tức giận mà bị thiêu đốt đến mức nào.

Trong xe chợt yên tĩnh. Qua một lúc lâu sau, Lí Tương Nam ồ một tiếng, nói: “Anh là Cố Diễn Chi đúng không? Đỗ Oản đã từng kể về anh với tôi.”

Tay tôi chợt run lên, tý thì làm rơi chiếc chén Cố Diễn Chi đưa cho tôi. Sau đó tôi cố gắng trấn định lại nhìn Cố Diễn Chi, trong lòng cầu nguyện anh không hỏi nội dung những chuyện tôi nói về anh, sau khi anh ném chiếc khăn ướt sang một bên, ừ một tiếng, nói: “Ồ nhà Đỗ Oản không hề kể về cậu.”

Một mặt anh nói, một mặt lại cài khuy áo gió của tôi. Tôi được chiếc áo gió bao bọc, có chút động đậy, rất nhanh dây an toàn cũng được thắt. Cố Diễn Chi nắm cầm tôi, nhìn nhìn, khóe mắt có chút ý cười: “Em như thế này nhìn rất bé nhỏ.”

Anh nói xong, tìm di động gọi về nhà họ Cố, bảo phòng bếp chuẩn bị đun một bát canh gừng. Lúc xe chậm rãi khởi động, Lí Tương Nam ở phía sau nói: “Đỗ Oản, cậu đang ở nhà họ Cố?”

Tôi nhìn nước mưa đang không ngừng rơi ở phía trước nói: “Ừ.”

“Khi nào vậy?”

Giọng nói tôi như không có chuyện gì: “Hơn nửa tháng trước.”

“Sao giọng cậu lại như vậy?” Tôi mơ hồ có thể nghe thấy hai răng Lí Tương Nam đang nghiến chặt, “Cậu chưa từng nói chuyện này với tớ!”

Tôi đang muốn đáp lại “Nói với cậu làm gì”, nhưng nghĩ đến thân phận của Lí Tương Nam bây giờ đang là “bạn trai”, liền dừng lại, không nói nữa. Sau đó lại nghe thấy âm thanh Lí Tương Nam đang không ngừng hít thở mấy hơi, sau đó lại yên lặng một lúc, tiếp theo cậu ta nói: “Cuộc thi Ngữ Văn hôm nay cậu chọn đề nào?”

“Tớ không nhớ đề.”

“Đề mục là chọn ra thành ngữ không thích hợp, có câu gì mà làm dâu trăm họ hay lấy đồ trong túi gì gì ấy.”

“Tôi chọn lấy đồ trong túi.”

“Sao không phải là làm dâu trăm họ. Tổ chọn làm dâu trăm họ.” Lí Tương Nam còn nói, “Câu ba cậu chọn lỗi trong lời nói, lỗi ngôn ngữ đúng không? Cậu chọn cái nào?”

Cứ thế, Lí Tương Nam hỏi đáp án từng câu trong bài thi ngữ văn, sau năm phút, Cố Diễm Chi bỗng dưng mở miệng: “Ồn Ồn, buổi tối em muốn ăn gì?”

Tôi a một tiếng: “Anh thử nói xem?”

“Bò bít-tết được không?”

“Được.”

Anh liếc qua tôi một cái: “Ví tiền của tôi trong áo gió. Em lấy chiếc thẻ tín dụng màu đen hộ tôi.”

Tôi làm theo lời anh, anh đưa di động của anh cho tôi: “Gửi số thẻ này cho thư ký.”

Sau khi tôi làm xong, nghe thấy anh hỏi: “Còn nhớ mặt mã không?”

Tôi nói: “Nhớ rõ. Sao vậy?”

Anh thờ ơ nói: “Sợ em quên thôi.”

Lí Tương Nam ở phía sau trầm mặc một lúc, bộ dạng có chút u buồn: “Đỗ Oản, cậu nói lần này tớ còn đứng vị trí nhất lớp không? Nửa đề tớ chọn khác cậu. Thành tích môn văn của cậu tốt như vậy, chẳng phải nói thành tích của tớ lại đi xuống rồi sao?”

d/đ/l/qq/đ

Tôi thuận miệng nói: “Trước tiên chúc mừng cậu thành tích đã đi xuống nha Lí Tương Nam. Không phải hôm trước trong buổi lễ tuyên thệ cậu nói muốn cúi đầu đi đường không quan tâm đến tương lai sao? Mời cậu nói được phải làm được được không?”

“Lời tuyên thệ hôm đó không phải do tớ viết.” Lí Tương Nam nhìn tôi qua kính chiếu hậu, “Đỗ Oản, hiện tại nghĩ đến chuyện thi đại học, cậu có thấy hồi hộp không? Nếu hồi hộp thì bảo tớ, tớ sẽ giúp cậu.”

“Cậu đang nghĩ muốn nhìn tớ xấu mặt đúng không?”

Lí Tương Nam nói: “Tớ hoàn toàn không có ý đó. Đêm qua tớ có đọc bài báo nói về cách giải tỏa áp lực, cảm thấy có thể áp dụng. Nếu cậu cảm thấy hồi hộp, cứ nhấn tin cho tớ, nói chuyện phiếm một lúc, lúc nào cũng được. Nếu không nhìn được có thể phát giận vào tớ, đánh tớ cũng được, tóm lại tớ là bạn trai của cậu, cậu làm gì tớ cũng sẽ bao dung vô điều kiện.”

Cậu ta vừa dứt lời, bỗng nhiên xe rẽ ngoặt một cái, khó khăn tránh một chiếc xe khác. Lại đi tiếp bốn năm trăm mét nữa, đột nhiên xe dừng lại.

Đầu tôi lập tức thấy choáng váng, đang mê man lại nghe thấy giọng nói của Lí Tương Nam, hình như còn mê man hơn tôi: “Hình như đây không phải là nhà tôi...”

“Đây là nhà họ Cố. Thân thể Đỗ Oản không tốt, hôm nay lại dính mưa, bây giờ phải lập tức uống nước gừng. Huống chi tôi không biết nhà cậu ở đâu.” Dây an toàn của tôi được tháo ra, cách xe không xa có mấy người đang cầm ô chạy đến, tôi ôm trán, nghe thấy giọng nói bình tĩnh của Cố Diễm Chi: “Lập tức sẽ có tài xế đưa cậu về.”

Vừa nói xong, cửa xe được người từ bên ngoài mở ra. Hai chiếc ô cùng lúc được mở hai bên xe, hoàn toàn chắn cơn mưa phùn ngoài trời. Quản gia hơi khom người, mỉm cười nói: “Thiếu gia.” Lại nhìn vào bên trong, “Đỗ tiểu thư.”

Cố Diễm Chi ném chìa khóa xe cho một người khác: “Ghé sau có bạn học của Đỗ Oản, chú Hồ đưa cậu ta về nhà đi.”

- - -

20 phút sau, khi tôi tắm rửa xong xuống lầu, Cố Diễm Chi đã ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách rồi.

Anh mặc bộ quần áo ở nhà mỏng màu vàng nhạt, tóc hơi ướt, hình như cũng vừa tắm rửa xong. Khuôn mặt nhìn nghiêng cùng với mái tóc ngắn tuấn tú chỉnh tề, hai chân vắt một chỗ, đang lật xem văn kiện. Nghe thấy bước chân tôi, anh tiện tay ném văn kiện lên bàn, vươn tay ra chỗ tôi, khéo mắt có phần hơi cười: “Oản Oản, tới đây.”

Thời điểm anh nói, ánh mắt nhìn qua, lông mày hơi xếch lên, hình như mang theo chút dịu dàng. Giống như mùa xuân tháng hai, rõ ràng cách xa hàng nghìn dặm, lại không hiểu sao vẫn khiến người ta thấy ấm áp.

Tôi dừng một lúc, mới đi đến. Khi cầm lấy bát nước gừng anh đưa đến, tôi ngửi thấy mùi sữa tắm tỏa ra từ người anh.

Từ khi trở về nhà họ Cố, tôi chưa từng ở riêng một chỗ với anh. Thậm chí mấy ngày nay chúng tôi còn cực ít nói chuyện với nhau. Chính xác hơn mà nói, trước khi gặp anh ở trường hôm nay, trong thời gian hai mươi ngày, tôi và anh nói với nhau tổng cộng được 71 câu thôi. Tôi nhớ rõ ràng là như vậy.

Sau một lúc, anh cầm lấy bát nước gừng trong tay tôi, hỏi: “Ngày mai là chủ nhật, em có rảnh không?”

Tôi nhìn anh, nói: “Có. Có chuyện gì không?”

Tiếng nói vừa ngừng, điện thoại trong lòng bàn tay vang lên hai tiếng. Tôi mở ra, là tin nhắn của Lí Tương Nam: “Tớ về đến nhà rồi. Mai cậu có rảnh không? Tớ mang cậu đến một chỗ được không?”

Tin nhắn của cậu ta ít khi lại ngắn gọn như vậy. Tôi đang định trả lời, đột nhiên Cố Diễn Chi hỏi: “Sao em quen Lí Tương Nam?”

Tôi ngẩng đầu, tư thế của anh thoải mái tùy ý, câu hỏi vừa rồi như nói chuyện phiếm vậy. Nhưng tôi không thể nghĩ đó là câu nói chuyện phiếm được, dừng một lúc, tôi mới lơ đãng nói: “A... em quen cậu ta ở hội học sinh hồi còn học cấp hai.”

“Sau đó cậu ta lại theo em đến cấp ba, đúng không?”

Tôi không muốn thảo luận vấn đề này, nhưng vẫn gật gật đầu. Sau đó anh lại mở miệng: “Cậu ta theo đuổi em lâu rồi đúng không?”

Tôi lại gật gật đầu. Sau đó nghe thấy anh nói: “Cuối cùng bây giờ cũng theo đuổi được, thành bạn trai em, đúng không?”

Tôi bắt đầu cảm thấy đầu không thể gật được nữa. Dừng một lúc, mới nói: “Đúng vậy.”

Anh nhìn tôi, nói: “Vậy em thích cậu ta ở điểm nào?”

Tôi nhìn anh. Lần này rốt cục không chịu đựng nổi nữa.

Nếu đổi lại là một người khác, tôi đều có thể coi như không có chuyện gì mà che giấu. Nhưng đối với Cố Diễn Chi, có đôi khi tôi hoài nghi có phải là anh cố ý hay không. Sao anh có thể điềm nhiên hỏi một cô gái lấy hết dũng khí thổ lộ với anh, sau khi bị anh từ chối vẫn thích anh sâu đậm như vậy cậu cô ấy thích người khác ở điểm nào chứ?

Vấn đề này quả thực quá khó xử.

Tôi cứng đờ một lúc, cuối cùng vẫn tránh né ánh mắt anh. Cúi đầu nghịch ngón tay, nói: “Cái này, nói ra dài lắm. Khi khác nói sau. Hôm nay bài tập tương đối nhiều, em lên lầu làm bài tập trước.”

Tôi chưa kịp đứng lên, cổ tay đã bị nắm lại. Chỉ cảm thấy thân thể bị kéo xuống, ngay sau đó được ôm lấy. Eo của tôi bị anh kéo lại, ép sát vào ngực. Cằm bị nắm lấy, nâng lên, ngay sau đó tôi trở mặt nhìn khuôn mặt anh tuấn trước mặt cách mình ngày càng gần, mãi cho đến khi đôi môi ấm nóng áp vào môi tôi.

Răng tôi bị cạy mở. Đầu lưỡi được khéo léo quấn lấy.

Miệng bị mút vào thật mạnh.

22. Chương 22

Óc tôi đột nhiên lóe sáng, giống như bị nổ liên tiếp vậy, tất cả đều trống rỗng.

Đầu lưỡi anh tiến quân thần tốc vào khoang miệng tôi, sau đó là càn quét cướp đoạt, mang theo sự chân thật đến đáng tin. Tôi không thể không nâng cằm lên, dường như tay chân đều run rẩy, lại rất nhanh hoàn toàn không tự chủ được mà yếu đuối hạ xuống.

Tôi chưa từng trải qua cảm giác này. Hoàn toàn xa lạ, không thể tin, như cơn sóng động trời vậy.

Trong nháy mắt đại não rơi vào trạng thái tê liệt, dù trời đất có ngã nghiêng thì tôi cũng sẽ không phát hiện ra. Thật lâu sau tôi mới cảm giác mình bị đè lên ghế sofa, cổ tay bị nắm lấy, nơi nào đó được vuốt ve nhẹ nhàng. Mãi đến khi tôi không thở được nữa, thứ trong miệng mới rời đi, rất nhanh môi dưới lại bị ngậm lấy, rất nhanh chóng bỏ ra, rồi lại bị mút vào, cứ dịu dàng đùa nghịch như vậy. Giọng nói mơ hồ mang theo chút dụ dỗ: “Oản Oản, hô hấp.”

Tôi mở mồm hé miệng, thở từng hơi từng hơi một. Toàn thân tôi suy yếu, dường như không còn chút hơi sức nào vậy. Môi dưới bị mút càng lúc càng sâu, mãi đến khi gáy tôi bị anh nắm lấy, lưỡi anh một lần nữa lại quần quýt với lưỡi tôi, lực đạo vừa dịu dàng vừa bá đạo.

Ngón tay tôi vì nộ hôn mà nhũn ra, mũi chỉ có thể thở một cách yếu ớt. Không biết qua bao lâu tôi cảm thấy trước mắt trống rỗng, chiếc lưỡi trong miệng miễn cưỡng lui ra, giọng nói càng dịu dàng hơn so với lúc này vang lên, mang theo sự bất đắc dĩ: “Oản Oản ngoan, thở sâu nào.”

Trước mắt vì hít thở không thông nên nước mắt mơ hồ rơi xuống. Theo lời anh mà từ từ hít thở từng hơi từng hơi một. Cánh tay sau lưng tôi nhẹ nhàng giúp tôi thuận khí. Rốt cục trước mắt dần dần rõ ràng.

Tôi nhìn anh, hoàn toàn không biết nên làm cái gì. Không biết qua bao lâu, rốt cục tôi tìm lại giọng nói của chính mình, lại nghe như giọng nói đó đang ở nơi rất xa, căn bản không thể hiểu chính mình đang nói cái gì: “... Anh đang làm gì vậy?”

Anh nói: “Hôn em.”

“..... Vì sao?”

“Anh cho rằng,” dung mạo người trước mặt vẫn anh tuấn, tôi có nhìn mãi cũng không thấy chán, mà giọng nói thì cực kỳ dịu dàng, “Một người đàn ông hôn người con gái anh ta thích, là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

Toàn thân tôi chấn động, rốt cục mới tỉnh táo lại.

Tôi trừng mắt nhìn anh, như đang nhìn một thứ rõ ràng không có khả năng thực hiện lại đột nhiên đạt được. Không biết bao lâu sau, tôi vẫn cảm thấy không chân thật, lắp bắp mở miệng: “Mới vừa, vừa rồi, anh nói, anh nói anh thích...”

Anh cúi xuống nhìn tôi. Lông mi anh rất đậm, hơi dịu dàng: “Oản Oản, đây là anh đang thổ lộ.”

Trong khoảnh khắc tôi như rơi vào một giấc mộng to lớn xa xỉ.

Tôi gắt gao nhìn chăm chăm anh, không muốn dời mắt đi. Hai tay vô ý thức níu chặt vạt áo anh, như muốn đem anh kéo vào lòng mình. Tôi nghe thấy giọng nói trầm thấp chậm chậm: “Anh vốn định để sau khi em thi xong đại học mới nói, sợ ảnh hưởng đến thành tích thi của em. Kết quả nhất thời lại không nhận được. Nhưng giờ anh nghĩ lại, cho dù thi thật sự không tốt, dù sao vẫn có anh ở đây. Cũng không có gì khiến em phải sợ cả. Nếu em nguyện ý, anh nuôi em cả đời, cũng không có gì là không thể. Em cảm thấy thế nào?”

Tôi chậm chạp mở miệng nói từng chữ từng chữ, thật cẩn thận như sợ kinh động đến giấc mơ, thậm chí tôi có thể nghe thấy âm thanh tim tôi đang đập thịnh thịnh kịch liệt: “Anh... thật sự, thích em sao?”

Anh nói: “Anh cũng cảm thấy, em cũng thích anh đúng không?”

“..... Đúng vậy, nhưng tại sao anh lại thích em?”

Anh nhìn tôi, giọng nói nhẹ nhàng trầm thấp đến khó tin: “Chính anh đã nuôi lớn một cô bé. Từ nhỏ cô bé đó luôn nhu thuận hiểu chuyện, thông minh xinh đẹp. Lại dũng cảm tiến tới, dũng cảm thiện lương. Trừ

những cái đó ra, cô ấy còn rất thích anh. Anh đợi lâu như vậy, rốt cục đã đợi được đến lúc cô ấy trưởng thành. Anh còn lý do nào để không thích cô ấy đây?”

Đột nhiên tôi cảm thấy muốn khóc.

Giống như đang ở một nơi tối đen sống lẻ loi một mình lâu như vậy. Lâu đến mức cảm thấy đó là một thói quen, hơn nữa không có biện pháp nào khác, chỉ có thể tiếp tục thói quen đó. Đột nhiên trước mắt lại xuất hiện ánh sáng rực rỡ.

Cứ mỗi khi nhìn anh tôi lại tưởng tượng khoảnh khắc anh xuất hiện trước mặt tôi, mang theo nụ cười ấm áp, nói với tôi rằng anh thích tôi, đã thích rất lâu rồi. Trong một khắc kia, tôi cảm thấy dù phải chờ đợi trăm ngàn lần như thế nữa cũng đáng.

Tôi không thể khống chế, trước mắt vẫn cảm thấy hơi mơ hồ, lau nước mắt một cái, bỗng ôm chặt lấy anh, đột nhiên a một tiếng.

Cổ Diễn Chi có phần buồn cười nhìn tôi: “Đây là phản ứng kiểu gì vậy?”

Tôi vội vàng níu chặt tay áo anh, ngửa mặt lên nhìn anh: “Đợi một chút, vừa rồi anh nói, anh nói, anh, đợi em lâu rồi, đúng không?”

Khóe mắt anh có vài phần dịu dàng. Giữa lông mày hơi nhíu nhíu lại: “Đúng là như vậy.”

Tôi hơi há miệng thở dốc, lại há miệng thở dốc. Sau khi trừng mắt nhìn anh thật lâu, vẫn cảm thấy không thể tin được.

Hồi lâu sau vẫn cảm thấy như ảo giác chưa tan. Bởi vì thời gian chờ đợi quá lâu, khi nó chân chính trở thành sự thật lại không thể tin được: “Đúng vậy, vì sao?”

Anh cười nhìn tôi, cầm tay tôi, ở trong lòng bàn tay nhẹ nhàng uốn cong hai lần: “Vì sao lại có nhiều vì sao như vậy?”

Một bàn tay tôi nắm chặt tay áo anh, không chịu buông ra.

Ngoài cửa sổ có hạt mưa rơi xuống mái hiên, tay được anh nắm cực kỳ ấm áp. Ngón tay tôi được anh nắm trong lòng bàn tay, mang lại cảm giác nhả nhụi ấm áp. Trên bờ môi dường như vẫn còn lưu lại cảm giác mềm mại từ nụ hôn của anh. Tôi chớp chớp mắt, nghe thấy anh nhẹ giọng gọi tên tôi: “Oản Oản?”

Rốt cục tôi mới thừa nhận đây là sự thật.

Tôi ngẩng đầu, nghiêm túc nói với anh: “Nhưng là, trước tiên anh nên biết, em còn rất nhiều khuyết điểm. Ví dụ như em thường xuyên cảm thấy mơ hồ, có tật xấu cực kỳ nghiêm trọng là hay quên trước quên sau, hay ghen tị, cũng không có chủ kiến như Diệp Tầm Tầm, em là một người rất bình thường, thật ra em cũng không dũng cảm, nếu không phải bắt buộc dĩ, em cũng không biết nên làm gì. Mà em còn không hiểu những chuyện của người lớn các anh, mặt khác, đúng rồi, thành tích môn toán của em cũng không tốt, lần thi trước em chỉ đứng thứ 780, ưm...”

Tôi đang liên tưởng không ngừng nhưng vì một nụ hôn không báo trước mà bị gián đoạn. Thời điểm tách ra, tôi che ngực thở dốc, nghe thấy anh rảnh rang hỏi: “Một lần nữa?”

Tôi lập tức gắt gao che miệng lại. Nhìn anh chằm chằm không dám nháy mắt, giọng nói phần nộ từ sau tay truyền đến: “Anh, sao anh có thể như vậy!”

Anh nói: “Nếu không em muốn thế nào? Ôm em dỗ em ngủ? Cũng có thể.”

“....”

Anh cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt lưu luyến đặt trên mu bàn tay đang che miệng: “Còn muốn nói tiếp?”

“.... Sao anh, sao có thể như vậy chứ,” Tôi nói, “Quả thật anh khiến người ta giận sôi!”

Anh cười nhẹ một tiếng, coi tôi như bột mì xoa nắn hai lần, chậm rãi mở miệng: “Em nói những thứ này đều là chuyện anh đã biết, em còn phiền não cái gì?” Nói xong hai ngón tay anh duỗi ra, chọc chọc cằm tôi

hai cái, nói: “Còn hiện tại, việc em nên làm, chẳng lẽ không phải là thành thật khai báo với anh, vì sao lại muốn nói dối chuyện Lí Tương Nam là bạn trai em sao?”

Tôi im lặng một lúc lâu sau, mới khẽ giọng nói: “Làm sao mà anh biết được?”

“Vốn anh đang có phần không xác định, giờ em nói như vậy, anh đã xác định được rồi.” Tay anh đặt phía sau lưng tôi hơi chần chờ, rồi anh sờ đến chỗ thắt lưng, ngón tay ở nơi đó nhẹ nhàng vẽ vẽ, toàn thân tôi cứng đờ, im hơi lặng tiếng mềm yếu như nước. Tôi nghe thấy anh không nhanh không chậm mở miệng, nhưng vẫn mang theo ý cười, “Chỗ này mẫn cảm vậy sao? Còn ở đây?”

“Khoan đã, đợi một chút.” Tôi vội vàng đề tay anh lại, mặt đỏ bừng, “Rốt cục vì sao mà anh biết được?”

Đang nói chuyện, chiếc di động ở trên bàn ọng ọng vang lên hai lần. Tôi không muốn hỏi nữa, lập tức cầm tay định cầm lên, lại bị Cố Diễn Chi cầm cổ tay trực tiếp kéo về, anh chậm rãi nói: “Anh cảm thấy, bản lĩnh nói sang chuyện khác của người nào đó có vẻ kém?”

Tôi nhìn anh một lúc. Sau đó thành khẩn nói: “Bỗng nhiên em cảm thấy có phần mệt mỏi...”

“....”

Tôi từ từ nhắm mắt lại, thì thào, giọng nói ngày càng nhỏ: “Em ngủ thiếp đi đây.”

“....”

Từ khi bắt đầu gặp Cố Diễn Chi năm mười một tuổi, đến khi mười tám tuổi lại có sự kinh hỉ vượt xa dự tính, thời gian bảy năm qua, với hồi ức đã qua cho đến bây giờ tôi hai mươi hai tuổi, chỉ cảm thấy mọi việc đều tốt đẹp đến mức quá đáng. Tôi vẫn nhớ kỹ ngày đó gần tối. Từ giọt mưa khẽ rơi ngoài cửa sổ, đến cây hoa hải đường nở rộ trong phòng khách, cùng với người trước mặt tôi khi đó, khóe mắt anh dịu dàng nét cười.

Tôi luôn tin tưởng, cho đến cuối đời, những ký ức này vẫn luôn tồn tại trong trí nhớ của tôi.

Theo như lời nói của Diệp Tầm Tầm, thời gian có một loại ma lực, khi bạn đang cảm thấy hạnh phúc, nó có thể khiến mọi thứ trở nên vô cùng lãng mạn.

Trước ngày tôi bị chẩn đoán là bị ung thư xương, lúc nào tôi cũng cảm thấy hạnh phúc. Có người lúc nào cũng đi bên cạnh bạn, anh ấy luôn dễ dàng giải quyết những khó khăn của bạn. Mỗi một chi tiết anh ấy đều sắp đặt thỏa đáng. Anh ấy luôn có gì đó thích trêu đùa, nhưng lại khiến bạn ỷ lại và tín nhiệm. Trước mặt bạn, lúc nào anh ấy cũng dịu dàng tươi cười, ung dung trầm tĩnh.

Anh ấy đối với những người khác đều không chút để ý. Anh ấy lại đặt bạn ở trong lòng. Anh ấy là thần đèn Aladin của một mình bạn.

Đúng lúc tôi có một người như vậy. Anh là người mang đến tất cả hi vọng ái ố cho tôi từ khi mười một đến hai mươi hai tuổi.

Tôi không thể phủ nhận, cho dù hiện giờ mắc phải bệnh ung thư xương, tôi vẫn cảm thấy tràn đầy sức sống. Nếu cả đời này tôi phải kết thúc trong đau ốm như vậy, nếu với bản thân tôi mà nói, quả thực cũng không phải là không thể.

23. Chương 23

Sau bữa trưa ngày hôm sau, tôi bưng hai cốc trà sữa, đi tìm Diệp Tầm Tầm. Cô ấy đang chống má ngăn người trên lan can trước phòng học.

Tư thế này với Diệp Tầm Tầm mà nói là thập phần bình thường, bình thường đến mức những người theo đuổi Diệp Tầm Tầm đều nhất trí cho rằng đây là tư thế đại biểu cho tính cách của cô ấy. Mà chính Diệp

Tầm Tầm cũng thích động tác này. Nhưng là cái này không quan hệ đến những thứ mà những người theo đuổi cô ấy nói, mà cô ấy chỉ đơn giản cho rằng tư thế này cực kỳ phù hợp với một học giả là cô ấy.

diễn đàn lê quý đôn

Mà cô ấy tự xưng như thế, kỳ thực cũng không có gì khác biệt với câu nói “Cũng không có gì, chỉ đứng đầu lớp” của Lí khoe của, tôi cho rằng sau khi cô ấy nói như thế, kỳ thực đang rợn rạo muốn phong chính mình là triết học gia rồi. Nhưng mà những người tài giỏi của giới triết học quá nhiều, cô ấy dù rất vừa ý với bản thân mình cũng không dám trực tiếp so sánh mình với các vĩ nhân như Khổng Tử, Thích Ca Mâu Ni, Socrates, đành ủy ủy khuất khuất phong chính mình là học giả. Sau đó có một ngày tôi nói với cô ấy là cô ấy có thể được gọi là triết học gia, nhất thời hai mắt Diệp Tầm Tầm sáng lên hỏi tôi làm như thế nào, tôi nói, cậu chỉ cần thêm hai chữ phía trước triết học gia là được rồi. Cô ấy rất nhanh hỏi tôi thêm hai chữ gì, tôi nói, cậu có thể tự phong là mỹ nữ triết học gia. Như vậy cậu chính là mỹ nữ trong giới triết học, cậu xem được không?

Vì thế mới dẫn đến việc Diệp Tầm Tầm không ngừng đưa ra một trận đòn hiểm.

Chỉ là hôm nay tư thế của Diệp Tầm Tầm không giống bình thường một chút. Cô ấy đang đứng hít thở trước phòng học, trên mũi là một chiếc kính râm, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt cô ấy. Các bộ phận còn lại đều lạnh nhạt, không có biểu tình gì. Toàn thân cô ấy mặc một bộ đồ đen, làn da lại cực trắng, tóc lại vừa dài vừa đen, thoát nhìn một tổ hợp như vậy, rất giống một nữ quỷ âm lãnh vừa bò lên từ trong nước. Khó trách những người đi qua đây đều hai mắt nhìn cô ấy. Tôi vẫn chưa đi qua, có một nam sinh bộ dạng đẹp mắt đi trước tôi hai bước đến gần, cũng dựa lên trên lan can, chan chứa ý cười nói với cô ấy: “Tầm Tầm, cậu lại đang tự hỏi cái gì vậy?”

Diệp Tầm Tầm quay sang nhìn, mặt không chút thay đổi phun ra hai chữ: “Cút ngay.”

“....”

Tôi và cậu nam sinh kia đồng thời cứng ngắc tại chỗ. Tôi đang do dự không biết có nên khôi phục lại quan hệ với cô ấy ngày trước không. Nhưng Diệp Tầm Tầm đã nhìn thấy tôi đang đứng đằng sau cậu nam sinh kia, hơn nữa rất nhanh đã hất cằm về phía tôi, có chút tự phụ ngạo mạn: “Cậu tới đây làm gì? Không phải chúng ta đã tuyệt giao rồi sao?”

Tôi a một tiếng: “Tuyệt giao chỉ có cậu nói thôi, tớ chưa đáp ứng. Uống trà sữa không? Trà sữa trân châu, là vị cậu thích nhất, có người đặc biệt đến cửa tiệm ở đường Hà Tây mua về đấy. Lại vẫn còn nóng nhé.”

Mắt Diệp Tầm Tầm sau kính râm lườm tôi một cái: “Là Cố Diễn Chi thì nói là Cố Diễn Chi, nói cái gì mà có người chứ.” Nói xong không chút khách khí cướp lấy cốc trà sữa.

“Cậu đeo kính râm ở trường học làm gì?”

“A..., hai ngày trước mắt có chút vấn đề, mấy ngày nay đều phải đeo kính râm, không được bỏ ra. Tớ đã đề cập chuyện này với chủ nhiệm lớp rồi, cô ấy đồng ý rồi. Đây là kính tớ mới mua, đẹp không?”

Tôi đối diện với cô ấy một hồi, bỗng nhiên vươn tay, như sét đánh nhanh nhẹn tháo kính của cô ấy xuống.

Diệp Tầm Tầm a một tiếng, lập tức thò tay muốn cướp lại, tôi không để ý khiến mu bàn tay bị tóm lấy, sinh đau. Thời điểm nhìn lên cô ấy đã kịp đeo kính vào rồi, nhưng tôi cũng nhìn thấy mắt cô ấy, tức cười một hồi: “... Rốt cục vì sao cậu có thể khóc thành như vậy.” Trước khi cô ấy mở miệng còn bổ sung, “Tớ nói này cậu không cần lại nói với tớ là mắt cậu có vấn đề nhé, tớ không tin.”

Diệp Tầm Tầm đẩy đẩy kính, nhìn phía xa, dường như không có việc gì nói: “Cũng không có gì, chỉ là tớ thất tình thôi.”

“....” Tôi há mồm thật to, “Lần này là Yên Ngọc đá cậu sao?”

“Cậu lại muốn tuyệt giao sao Đỗ Oản! Làm sao tớ có thể bị đá chứ!” Bỗng nhiên Diệp Tầm Tầm nổi trận lôi đình, “Là tớ đá Yên Ngọc mới đúng! Cậu nghe tớ nói cho rõ ràng đây, mặc kệ có bao nhiêu lần yêu đương, cũng đều là tớ đá người khác! Lần trước tớ đá anh ta, lần này cũng vẫn là tớ đá anh ta! Tớ mới không phải bị đá! Cậu nhớ kỹ điều này cho tớ! Còn dám nói lần thứ hai chúng ta sẽ thật sự tuyệt giao!”

Tôi nói: “Vậy cậu còn khóc cái gì?”

Diệp Tầm Tầm lập tức không nói gì nữa, a... một tiếng, bộ dạng tùy ý: “Muốn khóc nên mới khóc một chút, cũng không có ai quy định là tớ không thể khóc nha. Đúng rồi, hôm nay sao lại tới tìm tớ, lại còn tặng tớ cốc trà sữa nữa? Trước kia Cố Diễn Chi cũng đưa cậu đi, tớ cũng chưa từng thấy cậu đặc biệt tới tặng trà sữa cho tớ như vậy?”

Tôi nhìn cô ấy, cũng a... một tiếng, dựa lên lan can, giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ: “Bắt đầu từ hôm qua, tớ tùy tiện nói chuyện yêu đương, sau đó cảm thấy tin tức này cần phải nói với cậu, cho nên hôm nay mới tới đây.”

Diệp Tầm Tầm đang uống trà sữa bị sặc một cái, ngẩng đầu lên nhìn tôi chăm chăm: “Với ai?”

Tôi a một tiếng, ra vẻ bình tĩnh nói, “Là người đã lái xe qua đường Hà Tây mang cốc trà sữa lại đây đó.”

“....”

Chúng tôi mới nói đến đây, vì tiếng chuông báo hiệu vào lớp mà chấm dứt. Chờ lúc tan học tôi lại gặp Diệp Tầm Tầm, cô ấy đã chờ tôi từ sớm rồi, tôi vừa bước ra đã cầm tay tôi: “Cậu nói rõ ràng cho tớ, cậu thật sự yêu đương với Cố Diễn Chi sao?”

Khó có lúc Diệp Tầm Tầm lại không để ý đến hình tượng ở nơi công cộng mà lớn tiếng như vậy. Ngay lập tức đã hấp dẫn một đồng ánh mắt bay đến. Trong khoảnh khắc mang tai tôi như bị đốt đến đỏ bừng, túm lấy cô ấy chạy ra cổng trường, người đầu tiên phục hồi lại tinh thần là Lí Tương Nam: “Này Đỗ Oản, cậu chờ tớ một chút! Vừa rồi Diệp Tầm Tầm nói gì vậy?”

Tôi không ngừng chạy, nhưng vẫn bị Lí Tương Nam chặn lại. Cậu ta nhìn chăm chăm vào tôi, còn khấn trượng hơn so với ánh mắt Diệp Tầm Tầm ban trưa: “Đỗ Oản, vừa rồi Diệp Tầm Tầm nói gì vậy? Cậu với Cố Diễn Chi yêu đương rồi sao? Là thật?”

Phía sau tôi truyền tới một giọng nói, giọng điệu hết sức tự nhiên: “Là thật.”

Tôi lập tức quay đầu.

Cố Diễn Chi đang đứng sau lưng chúng tôi, mặc một chiếc áo màu vàng nhạt. Hai bên cổ tay được xắn lên, bộ dạng tùy ý nhàn rãi. Tôi há to mồm, nhỏ giọng nói: “Sao anh lại ở đây?”

“Tìm hiệu trưởng các em có chuyện.” Anh vừa nói, vừa cầm túi xách trong tay tôi, “Bọn em đang làm gì vậy? Lại chạy trong sân trường như vậy, anh gọi từ bên kia mà em cũng không nghe thấy.”

Tôi còn chưa nói gì, thì có một người đàn ông tuổi trung niên vừa đuổi theo Cố Diễn Chi, mang theo cặp kính đen, bộ dạng cười hề hề: “Đây là Đỗ Oản sao?”

d2đ#l\$q%đ

Tôi mở to mắt, đứng thẳng nhìn ông một lúc, mới khom người cúi chào: “Em chào hiệu trưởng ạ!”

“Tốt tốt.” Hiệu trưởng Viên Đôn Đôn cười hiền hậu, quay đầu nói với Cố Diễn Chi, “Đột nhiên tôi nghĩ tới, rất nhiều năm về trước có người muốn đăng thông báo tìm người trên các báo chiều ở thành phố T, kết quả suýt thì đăng trọn vẹn cả một trang báo, về sau kể lại là đăng để tìm một cô bé, hình như họ Đỗ, là Đỗ Oản phải không?”

Tôi nghe ông ấy nói đến đỏ bừng cả khuôn mặt. Chân đang định lùi ra phía sau Cố Diễn Chi, vai lập tức bị Cố Diễn Chi ôm lấy. Tôi nghe thấy trong giọng anh có ý cười: “Đúng là có chuyện như vậy. Là thành tích huy hoàng đầu tiên của Đỗ Oản nhà tôi.”

Một bàn tay tôi níu lấy góc áo anh, nhìn lên trời. Giày anh đang để sát chân tôi, tôi liền nâng chân lên, hung hăng giẫm lên một phát.

Cố Diễn Chi vẫn bất động. Chỉ chỉ Diệp Tầm Tầm đứng bên cạnh, chậm rãi giới thiệu: “Đây là con gái Diệp Chính Thuần, Diệp Tầm Tầm.”

Hai tay Diệp Tầm Tầm đan chéo để trước thân, hơi rút tề vuốt cằm: “Em chào hiệu trưởng. Hai ngày nay mắt em có vấn đề, không thể gỡ kính mắt. Xin thầy đừng để ý.”

Hiệu trưởng ồ một tiếng, vẻ mặt vẫn ôn hòa như cũ: “Em học lớp mấy rồi?”

“Em kém Đỗ Oản một năm học, lớp 11 ạ.”

Hiệu trưởng tươi cười gật đầu, ánh mắt lại chuyển sang Cố Diễm Chi, sau đó liếc Lí Tương Nam một cái. Một khoảnh khắc lặng im. Tôi và Diệp Tầm Tầm đồng thời ngẩng đầu lên nhìn Cố Diễm Chi, anh như đột nhiên mới nhớ tới còn có Lí Tương Nam, ừm một tiếng, chậm rãi mở miệng: “Đây là bạn học của Đỗ Oản, họ Lí.”

Lí Tương Nam liếc anh một cái, mặt không chút thay đổi, quay đầu sang chỗ khác hơi khom người chào hiệu trưởng: “Em chào hiệu trưởng. Em là Lí Tương Nam, học lớp 12 ạ.”

Đội hiệu trưởng rời đi, Diệp Tầm Tầm nhìn chằm chằm bàn tay đang ôm vai tôi của Cố Diễm Chi, yếu ớt mở miệng: “Em chúc hai người trăm năm hòa hợp.”

Tôi cảm thấy mặt như bị đốt vậy, cúi đầu nhìn xuống mặt đất, mũi chân hơi hơi di chuyển, muốn bất động thanh sắc thoát khỏi phạm vi tay của Cố Diễm Chi. Rốt cục lúc tôi cho là thành công, nhưng lại bị Cố Diễm Chi hơi dùng lực một chút, lại đứng nguyên tại chỗ. Tôi nghe thấy giọng nói không nhanh không chậm vang lên trên đỉnh đầu: “Em yên tâm. Bọn anh nhất định sẽ cố gắng.”

Tôi nói: “....”

Diệp Tầm Tầm trầm mặc mà nghiêm túc nhìn anh, đột nhiên Lí Tương Nam đang đứng một bên mở miệng: “Đỗ Oản, ngày mai là sinh nhật tớ, trong nhà mở một buổi tiệc nhỏ. Cậu đi được không?”

Giọng nói trên đỉnh đầu vẫn không nhanh không chậm như cũ: “Ngày mai Đỗ Oản đi chơi bóng với tôi, không có thời gian.”

Lí Tương Nam nói với tôi: “Sau đó tớ sẽ bồi bổ cho cậu.”

Vẫn là giọng nói không nhanh không chậm trên đỉnh đầu: “Cảm ơn cậu, Oản Oản nhà tôi không cần cái này.”

Lí Tương Nam nói: “....”

Tôi nói: “....”

Giọng nói âm trầm của Diệp Tầm Tầm vang lên: “Cố Diễm Chi, anh thật không biết xấu hổ.”

Sắc mặt Cố Diễm Chi có phần tươi cười: “Thì sao. Không phải giống như năm mười hai tuổi nụ hôn đầu của bạn học Diệp bị Yên gì đó cướp đi sao.”

Diệp Tầm Tầm nói: “....”

24. Chương 24

Qua cặp kính râm, tôi vẫn có thể cảm nhận được đôi mắt Diệp Tầm Tầm đang phát ra ánh thù hằn mãnh liệt.

Theo như tôi biết, trong phòng ngủ của Diệp Tầm Tầm, có hai cuốn sổ nhìn bề ngoài mộc mạc nhưng lại cực kỳ quan trọng. Trong đó có một bản bên trong ghi lại tất cả các vấn đề bất quá quan trọng. Trong đó bao gồm lịch sử phần đầu của người nổi tiếng, lại có cả tình sử và con riêng vân vân. Theo giới thiệu của Diệp Tầm Tầm, đây là cuốn sổ vô giá. Cô ấy đã từng lợi dụng những tin tức trong đó mà kiếm được không ít những viên ngọc phi thúy yêu thích, trong đó thậm chí có cả chiếc vòng tay pha lê màu xanh biếc. Trong cuốn sổ kia là những ghi chép về mức độ tiếp xúc với kẻ thù, dùng mười ngôi sao để phân chia, những kẻ thù linh tinh có mức độ nhẹ nhất, càng lên trên mức độ càng tăng dần. Mỗi ngày Diệp Tầm Tầm đều không ngại phiền toái mà sửa cuốn sổ này một lần. Trong đó Yên Ngọc quanh năm đều có tới 10 ngôi sao, thỉnh thoảng tôi mới có 3,4 ngôi, còn Cố Diễm Chi, thời điểm tôi nhìn đến tên anh lại không thấy có dấu hiệu 10

ngôi sao, tức thì tôi hỏi Diệp Tầm Tầm, cô ấy a... một tiếng, vân đạm phong khinh nói: “Cột của anh ta đã sớm bị nổ tung rồi.”

Tôi nói: “....”

Trước hôm nay, tôi có chút không hiểu mức độ thù hận của Diệp Tầm Tầm đối với Cố Diễn Chi. Nhưng Diệp Tầm Tầm vẫn luôn dùng thái độ không kiên nhẫn mà cự tuyệt nói nguyên nhân, tôi lại không thể tự nghĩ ra được. Đương nhiên tôi vẫn không ngu đến mức chạy đến Cố Diễn Chi về vấn đề thù hận của Diệp Tầm Tầm, anh có biết nguyên nhân không được. Cho nên kết cục là cứ giấu ở trong lòng. Nhưng mà sau hôm nay, bỗng nhiên tôi đã hiểu Diệp Tầm Tầm rồi.

Nếu đổi lại tôi là Diệp Tầm Tầm, lúc nào cũng là người đánh đầu thắng đó chưa bao giờ bị vượt qua; sau khi không gì có thể thắng nổi đầu lưỡi của mình, nói gì cũng bị Cố Diễn Chi đáp trả còn ác độc hơn mình, cứ liên tiếp bị như thế, tôi cũng nguyện ý đặt Cố Diễn Chi vào vị trí nhất bảng trong danh sách kẻ thù.

Ngày đó thời điểm chúng tôi đi ô tô trở về nhà họ Cố, dĩ nhiên đèn đã được bật lên sáng trưng.

Diễn đàn lê quý đôn

Đây chủ yếu là do sau khi chúng tôi rời trường học, lại đi đến cửa hàng trước, rồi lại đi ăn tối. Tôi nhớ rõ tình hình lúc đó từ đầu đến cuối. Từ tư thế cầm lái của Cố Diễn Chi, đến việc anh dừng lại trên đường, đưa tôi vào một cửa tiệm mua quần áo. Trước khi tôi rời nhà họ Cố năm mười lăm tuổi, mỗi quý anh đều đưa tôi đi một lần. Cho dù công tác bận rộn, anh vẫn cố gắng rút thời gian ra một ngày, dẫn tôi đi các cửa tiệm, chọn lựa những thứ mới nhất. Vậy mà đã qua ba năm, anh vẫn tự nhiên mà đưa tôi đi như vậy.

Tôi cũng nhớ rõ thời điểm anh ký hóa đơn, đột nhiên cầm mu bàn tay tôi hỏi việc trưa đi tìm Diệp Tầm Tầm, cùng với lúc sau khi lên xe, đột nhiên anh vươn tay, ôm tôi đến vị trí lái xe, tách hai chân ra, ngồi trên người anh, cảm bị nắm lấy, ngay sau đó anh lại bá đạo hôn sâu một trận.

Đồng thời tôi nhớ rõ cả bàn tay anh đặt trên eo tôi, dù ngăn cách lớp áo mỏng nhưng vẫn cảm nhận được độ nóng. Tay kia đan chéo cùng năm ngón tay tôi, nụ hôn lại cực kỳ tinh tế. Thật lâu sau tôi mới khôi phục lại từ trạng thái thất thần, lại như không có chuyện gì, kéo vạt áo, kéo anh lại gần, thân tốc khẽ hôn một cái, như chuồn chuồn lướt nước lên má phải anh.

Lúc làm xong chuyện này, tim tôi đập vô cùng dữ dội. Nhìn đôi mắt đẹp trước mặt, tôi ưỡn ưỡn ngực, lóe ra suy nghĩ, giọng nói vừa có chút chột dạ vừa có chút cứng rắn: “Là đáp lễ thôi! Dựa vào cái gì anh có thể chủ động, em lại không được chứ!”

Từ mười tám đến hai mươi hai tuổi, tôi vẫn nhớ rõ rất nhiều sự việc như vậy.

Có hay không một loại cảm giác, bạn chấp tay một lòng đưa lên, chờ đợi nhiều năm, khi cảm thấy có chút tuyệt vọng, lại đột nhiên được người khác tiếp nhận. Khi bạn đang hoan hô nhảy nhót, đột nhiên lại phát giác, bước tiếp theo không biết phải làm gì mới tốt.

Hình như làm cái gì đều đã không tốt. Lại luôn có phương thức càng thích hợp hơn. Bạn lo lắng bộ dạng mình trong mắt đối phương, cảm thấy có phải quá mức chủ động rồi không, lại cảm thấy có phải lại quá mức ngại ngùng chẳng, hoặc cảm thấy chính mình không tốt, lại cảm thấy chính mình không đủ thành thực. Nhiều khuyết điểm như vậy. Nhưng đồng thời bạn lại hy vọng mình trong mắt đối phương, hoàn mỹ như đối phương trong mắt bạn vậy.

Bạn sử dụng toàn bộ tâm tư, thật cẩn thận giữ gìn đoạn tình cảm này.

Tôi nhớ rõ đoạn thời gian đó tôi đột phát rất nhiều ý tưởng. Ví dụ như có ngày đột nhiên tôi bày tỏ muốn học làm bánh, sự thực sau đó chứng minh tôi đã làm hỏng bét, thiếu chút nữa làm nổ cả phòng bếp, sau đó chỉ có thể tiêu diệt sạch các dấu vết coi như cái gì cũng chưa phát sinh trước khi Cố Diễn Chi về; ví dụ như có ngày lại cảm thấy chiếc khăn trải giường màu xám trong phòng ngủ của Cố Diễn Chi có vẻ đẹp, sau đó lại cảm thấy đột nhiên thay đổi ý thích này có phải quá rõ ràng rồi hay không, sau đó do dự nhiều ngày, cho đến một ngày Cố Diễn Chi sau khi tan làm mang về một chiếc khăn trải giường mới màu tím mà chấm dứt; lại ví dụ như trước khi thi đại học một hôm, đột nhiên tôi tóm Diệp Tầm Tầm đi đến cửa hàng thử giấy cao gót.

Cuối cùng tôi chọn một đôi cao mười phân. Bề mặt giày là vải nhung màu đen, gót chân một miếng bằng màu đỏ thanh nhã.

Sau khi tôi đi vào, cảm thấy thế giới hình như có sự bất đồng.

Người bán hàng đứng một bên mỉm cười nói với tôi: “Đi giày cao gót thì phải uốn ngực, ngẩng đầu, mũi chân chạm đất trước, rồi mới đến gót. Chính là như vậy.”

Tôi cẩn thận đi theo. Diệp Tầm Tầm ngồi trên ghế sofa, ngửa mặt nhìn tôi: “Cậu có thể đứng vững không? Tổ cảm giác cậu sẽ không đứng vững được.”

Tôi vịn vào bức tường, giữ vững hô hấp, chịu đựng đau đớn dưới chân, nhẹ giọng nói: “Thử một lần là được ngay mà.”

Tôi muốn mình lớn lên. Lúc đó khái niệm lớn lên của tôi vẫn còn nông cạn, nhưng vào thời điểm kia, tôi làm tất cả mọi thứ để khiến mình lớn lên. Giày cao gót chỉ là một trong số đó. Tôi ở quầy thử đồ rất lâu, mãi đến khi Diệp Tầm Tầm không còn kiên nhẫn chờ đợi nữa, tôi vẫn không thể học được cách đi giày cao gót tự nhiên mà tao nhã. Nhưng mà tôi vẫn mua, hơn nữa còn dứt khoát kiên quyết dùng thẻ của Cố Diễn Chi.

Tôi mang theo giày trở về nhà họ Cố. Cực kỳ may mắn là Cố Diễn Chi chưa về. Tôi chạy vào phòng mình, đóng cửa lại, đi giày cao gót, từ từ đi trên tấm thảm lông dê màu trắng. Giày cao gót đẹp nhưng lại giày vò người gì đó, vào ngày đó tôi đã nhận thức đầy đủ về điều này. Mũi chân vì bị đè ép mà sưng lên, gót chân do không thích ứng mà rất đau. Tóm lại mỗi chỗ dưới chân đều đang kêu gào kháng nghị. Nhưng tôi ngoảnh mặt làm ngơ. Hơn nữa ý chí chiến đấu sục sôi. Tôi đi không biết bao nhiêu lâu, đột nhiên cửa bị gõ hai lần, rất nhanh được đẩy ra từ bên ngoài.

Diễn!đàn@lê#quý\$đôn

Trong lòng tôi cả kinh, dưới chân đứng không vững, thân thể trong không trung loáng một cái lệch đi, không thể khống chế mà ngã ngay trước mắt Cố Diễn Chi.

Mắt cá chân của tôi lập tức bị tẹo. Giày cao gót bắn xa nửa thước. Cái này dẫn đến việc hai ngày đi thi đại học tôi đều lấy tư thế khập khiễng tiến vào trường thi. Nhưng mà thời điểm ngã xuống kia tôi không thể tưởng tượng được nhiều như vậy. Đầu tôi trống rỗng, trong nháy mắt nước mắt liền chảy ra.

Cố Diễn Chi bước những bước thật to nhanh chóng đi tới, ngồi xổm xuống, chân tôi rất nhanh được anh nhẹ nhàng cầm lên. Một mặt anh cao giọng gọi quản gia lấy khăn mặt và đá, một mặt hỏi tôi: “Có đau không?”

Tôi đau đến nhe răng, nhưng tôi nhin xuống toàn bộ âm thanh, nước mắt cũng thu hồi lại, trấn định nói: “Có một chút.”

Bỗng nhiên tôi được anh bồng lên, đưa đến giường. Cố Diễn Chi nửa ngồi trước giường, đệm của tôi chỉ đến trên đầu gối anh. Anh để chườm đá lên mắt cá chân tôi. Cảm giác đau nhức liên tục phát ra, thậm chí tôi cảm thấy dây thần kinh ở não cũng đau. Từ từ nhắm mắt nửa người trên không dám nhúc nhích. Chợt nghe thấy giọng nói của Cố Diễn Chi, vẫn ung dung trầm tĩnh, không nhanh không chậm: “Oản Oản, bắt luận em ở thời điểm nào cũng tốt. Anh mãi thuộc về em. Không cần nóng vội.”

Tôi vẫn cảm thấy, gặp được Cố Diễn Chi, là việc tốt nhất trong cuộc đời này của tôi.

Diệp Tầm Tầm thường nói trí nhớ tôi không tốt, không tốt biểu hiện ở chỗ tôi hay quên trước quên sau, sau đó cho rằng đây là di chứng của việc trước kia tôi uống thuốc ngủ. Nhưng tôi vẫn nhớ rõ những việc liên quan đến Cố Diễn Chi. Sau khi thi vào trường đại học tôi từng thảo luận với Diệp Tầm Tầm, chúng tôi so sánh mức độ hiểu biết về Cố Diễn Chi và Yên Ngọc. Sự thực nhiều năm sau đó chứng minh, mức độ hiểu biết của về Yên Ngọc của Diệp Tầm Tầm vẫn giới hạn ở chiều cao nhóm máu. Cô ấy thậm chí còn không biết số đo kính mắt của Yên Ngọc. So sánh với mức độ hiểu biết của tôi với Cố Diễn Chi thì kém hơn rất nhiều, bao gồm nhiều phương diện như chiều cao cân nặng, dị ứng gì, thậm chí tôi còn có thể bắt chước chữ của Cố Diễn Chi giống như đúc. Tôi thuộc mọi thứ như lòng bàn tay, rốt cục khiến Diệp Tầm Tầm không chịu được mà sụp đổ.

Cô ấy đối với việc làm bánh, mua giày cao gót của tôi trước đó đều không quá hứng trí, cũng cảm thấy không thể nói lý. Không thể nói lý đến một ngày, rốt cục không thể nhận được nữa mà lật bàn. Đối với nhận thức của tôi về Cố Diễn Chi từ không thể nói lý thành không thể tin, kiên khó hiểu.

Cô ấy ở trong phòng vòng vo mấy chục lần, rốt cục dừng lại, trịnh trọng nói với tôi là cô ấy cho rằng Cố Diễn Chi đã tẩy não tôi mới khiến tôi trở nên như thế này. Tôi ngây người bày tỏ vẻ không thể tin, kiên khó hiểu, sau đó nói với cô ấy là cô ấy suy nghĩ nhiều rồi. Diệp Tầm Tầm ngồi xuống trước mặt tôi, nắm tay tôi, nghiêm túc nói với tôi: “Tớ nói cậu này, nhất định Cố Diễn Chi đã tẩy não cậu. Việc tẩy não này cực kỳ khủng bố, nhưng quả thực nó tồn tại rất chân thật. Nhất định Cố Diễn Chi đã đem lợi ích phù hợp với anh ta mạnh mẽ giáo huấn vào trong đầu cậu, phá vỡ nguyên bản thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan của cậu, khiến cậu lệ thuộc vào anh ta, cậu mới trở thành như bây giờ. Loại tẩy não này đặc biệt áp dụng với những người có vẻ thuần khiết, lại không có năng lực suy nghĩ, ví dụ như cậu. Mà bất tri bất giác trong cậu đã bị ăn mòn rồi. Cậu và Cố Diễn Chi ở cùng nhau lâu như vậy, cơ hội để anh ta hạ thủ rất nhiều. Yên Ngọc cũng biết cái này, mà thủ pháp của anh ta còn đặc biệt quen thuộc, đã thử nghiệm trên rất nhiều người, xác suất thành công cao lên đến một trăm phần trăm. Nhất định là Yên Ngọc đã dạy cho Cố Diễn Chi, sau đó Cố Diễn Chi mới dùng với cậu. Nhất định là như vậy.”

Thật lâu sau tôi cũng không mở miệng. Diệp Tầm Tầm rung rung vai tôi tiếp tục tuyên truyền: “Có phải tớ nói rất có đạo lý không? Cố Diễn Chi rất có vấn đề, anh ta âm hiểm như thế, lại còn không biết xấu hổ, làm việc này là thuận buồm xuôi gió nhất, Đồ Oản cậu khẩn trương tỉnh lại đi!”

Lại một lúc lâu sau, tôi nhìn cô ấy, chậm rãi nói: “Hóa ra trong lòng cậu, tớ là người không có năng lực suy nghĩ.”

“....” Diệp Tầm Tầm nói, “Đây không phải là trọng điểm! Cậu đã bị Cố Diễn Chi khống chế, đây mới là trọng điểm có được hay không? Kỳ thật cậu không thích anh ta, bị anh ta khống chế mới cảm thấy anh ta tốt như vậy, cậu tỉnh lại đi có được hay không? Thích một người cực kỳ vất vả, chẳng lẽ cậu không thấy vất vả sao?”

Tôi nói: “Tớ cảm thấy trọng điểm là trong lòng cậu, tớ là người không có năng lực suy nghĩ. Làm bạn với một người không có năng lực suy nghĩ, Diệp Tầm Tầm cậu cũng thật vất vả. Cậu có thấy mệt không? Hay chúng ta tuyệt giao đi?”

“....”

Diệp Tầm Tầm đối mặt với tôi thật lâu, rốt cục buông tha, vẻ mặt bi phần chi tiết luyện sắt không thể thành thép, đột nhiên sập cửa bỏ đi.

25. Chương 25

Không lâu sau khi thi đại học, tôi trở về núi tảo mộ.

Mộ của cha lúc nào cũng có người dọn dẹp, cho nên lúc tôi đến vẫn sạch sẽ. Vài năm trước tôi trồng một cây tùng ở trước mộ, hiện giờ đã cao đến nửa người tôi rồi. Tán cây xanh um tươi tốt. Tôi đứng một lúc lâu ở trước mộ, còn Cố Diễn Chi thì đứng chờ ở dưới chân núi.

Tôi còn nhớ rất rõ giọng nói và dáng điệu của cha. Ngữ khí của ông khi nói chuyện rất độc đáo. Nó mang theo điểm nhẹ nhàng ung dung khó nói nên lời. Mẹ thường từng nói, thời điểm theo tôi chập chững tập đi, so với tất cả những người cha ở trần thì ông kiên nhẫn hơn. Mà tôi vẫn nhớ, khi còn bé ông công tôi lên núi, đường đi hơi xóc nảy, ông liền kể chuyện cười cho tôi nghe.

Cũng có rất nhiều chuyện trước kia tôi còn nhớ rõ. Không dám quên, cũng chưa từng quên. Có lúc còn mơ thấy. Đều là chuyện xưa, ầm ập khó nói nên lời, cảnh trong mơ thoáng như mới ngày hôm qua, chỉ là hình ảnh hơi có màu vàng của thời gian. Có khi lại chỉ mơ thấy mỗi mình cha thôi, không có thêm bất kỳ chuyện gì khác, chỉ có ông đứng ở đó, lặng im, ôn hòa nhìn tôi, khóe mắt có ý cười nhàn nhạt.

Hàng năm tôi trở lại tảo mộ, ít thì một lần, nhiều thì ba bốn lần. Thời gian mỗi lần ở lại đều không ngắn, tôi thường nói với cha những việc lớn việc nhỏ gần đây. Những người tôi nhắc đến gồm Diệp Tầm Tầm, Yên Ngọc, Giang Yên Nam, thỉnh thoảng có cả Lí Tương Nam nữa, đương nhiên, người tôi đến nhiều nhất vẫn là Cố Diễm Chi. Mà năm nay chắc tôi sẽ đứng ở trước mộ rất lâu.

Trong một bữa liên hoan trước đó không lâu, Giang Yên Nam cần ly rượu đỏ nhìn tôi và Cố Diễm Chi. Dáng vẻ tươi cười mang ý thích thú. Không được bao lâu sau anh ta vẫn không nhịn được, lắc lắc ly rượu từ từ nói, anh ta cảm thấy Cố Diễm Chi là do cha tôi phải tới thay ông chiếu cố tôi. Từ lúc đầu đến giờ, toàn bộ chuyện đều phát sinh đúng như vậy. Sớm hơn một chút hay chậm hơn một chút, không chừng đã là một câu chuyện khác rồi. Duyên phận kỳ diệu như vậy, như là ông trời đã định trước vậy.

Diễn đàn lê quý đôn

Giang Yên Nam người này, Cố Diễm Chi nhận xét anh ta là, thường xuyên ngu dốt nói bài văn nọ tiếp bài văn kia, thỉnh thoảng mới thể hồ quán đỉnh (câu này ta không hiểu nên đành để nguyên, các nàng thông cảm nha). Tôi cảm thấy lời nói của anh ta bây giờ là thuộc cái sau. Tôi đứng trước mộ cha trầm mặc một lúc lâu, nhìn ngũ quan dung mạo trên ảnh ông, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn thấp giọng nói: “Cha, cha có cảm thấy, hiện tại con đang quá mức hạnh phúc không? Quả thực hạnh phúc này có phần không giống sự thật, con cảm thấy bỏ đi hơn phân nửa chuyện đã qua mới là bình thường. Con cảm thấy chính mình như đang trên mây vậy, đúng là loại cảm giác này, nên từ từ dùng đến tương lai mới đúng, bây giờ toàn bộ đã đến, vạn nhất sau này dùng hết, con nên làm sao bây giờ?”

Khi tôi xuống núi, hoàng hôn đã cận kề. Núi cao nơi xa cùng với những đám mây rộng lớn, giống như những dải tơ lụa vậy. Cố Diễm Chi đứng dựa bên cạnh xe, anh mặc chiếc áo màu trắng, trên mặt là cặp kính râm, tư thái lại vô cùng tùy ý. Chờ tôi đến gần, liền kéo tôi đến, động tác rất tự nhiên. Sau đó anh cúi đầu nhìn tôi, khóe miệng có phần tươi cười: “Có khó khăn gì sao?”

Tôi nói với anh: “Em vừa kể chuyện thi đại học cho cha nghe, kể chuyện em ở trường thi. Sau đó nói lần này em thi không tốt. Sau khi nói xong em cảm thấy cây tùng bên cạnh mộ cha lung lay hai cái, anh nói xem, có phải cha ở dưới đất biết chuyện, trách cứ em không?”

Cố Diễm Chi ừ một tiếng, tháo kính xuống, đeo lên mắt tôi, cười nói: “Để anh đi nói một câu với cha em.”

Tôi cho rằng anh chỉ thuận miệng đùa vui, nhưng quả thật Cố Diễm Chi đã lên núi. Tôi trở mắt nhìn anh biến mất sau bụi cây, quá nửa giờ sau mới thấy anh đi xuống. Trước kia Cố Diễm Chi chưa từng làm như vậy bao giờ, tôi chạy đến phía trước, vội hỏi anh đã làm gì, anh tùy tiện nói hai câu. Tôi nói anh lỡ mà lỡ mờ đi lên tìm cha tôi cha tôi sẽ không thể nhận thức anh, Cố Diễm Chi a... một tiếng nói cha tôi nhất định sẽ nhận thức anh, nói xong anh mở cửa xe, từ phía sau tôi gắt gao ôm lấy anh không cho phép đi, kiên trì muốn biết trên núi anh đã nói cái gì, trong đầu rất nhanh nhớ lại chính mình gần đây có để người này nắm được nhược điểm gì của mình không, sau đó cực kỳ chán nản phát hiện ra quả thực toàn thân tôi đều là nhược điểm, Cố Diễm Chi tùy tiện tố cáo một chuyện tôi cũng không thể giải thích được cái gì. Nhận thức này quả thực làm người ta tuyệt vọng, đương nhiên tôi càng thêm sốt ruột, túm thật mạnh áo sơ mi của anh kiên trì muốn anh nói rõ ràng mọi chuyện, cuối cùng Cố Diễm Chi bị tôi giày vò không chịu nổi nữa.

Đột nhiên hai bên cổ tay tôi bị anh nắm lấy. Cả người bị một cổ lực đạo phía trước áp lên thân xe. Tôi theo bản năng vùng vẫy, nhưng không có hiệu quả, khuôn mặt phía trước càng ngày càng áp sát gần hơn, tôi cố gắng quay mặt sang một bên: “Chờ, chờ chút! Bây giờ đang ở bên ngoài! Bên ngoài đây!”

Chóp mũi tôi bị anh cản một cái, anh chậm rãi mở miệng: “Anh biết là đang ở bên ngoài.”

Nói xong liền hôn tôi đến không thể thở được. Mãi đến khi trong đầu tôi trống rỗng, hốt hoảng mới nghe thấy giọng nói của anh: “Anh chỉ nói với cha em, năm sau khi chúng ta trở lại đây, nói không chừng ông ấy đã trở thành cha vợ anh rồi. Mong ông ấy có thể chuẩn bị tâm lý trước.”

Tôi không thể phân rõ đông tây nam bắc gì nữa, trong mơ màng ừ... một tiếng, liền bị mang vào trong xe. Mãi đến năm phút đồng hồ sau, xe đã chạy ra được hơn nửa đường, đột nhiên tôi quay sang hỏi: “Anh vừa nói cái gì cơ? Cha vợ?”

Anh nói: “Ừ.”

Tôi cũng người, bị giọng nói đặc biệt bình tĩnh của anh làm cho mơ hồ: “Em cảm thấy, hình như em đã hiểu sai, cảm thấy hình như không đúng.”

Trong mơ hồ lại nghe thấy giọng nói trấn định như cũ: “Oản Oản, em không hề hiểu sai. Chờ sau sinh nhật hai mươi tuổi của em, chúng ta sẽ kết hôn.”

“....”

Tôi trừng mắt nhìn anh, tiêu hóa những lời này trong 3 phút.

d.d.l.q.đ

Khi mở miệng, vẫn nói năng lộn xộn như cũ: “Chờ một chút, anh nói chuyện chúng ta sẽ kết hôn khi nào? Trước đây anh chưa từng nói qua đúng không? Anh trực tiếp lên núi, nói chuyện kết hôn với cha em sao? Đến lúc đó rõ ràng em còn chưa tốt nghiệp đại học, người nào, người nào muốn kết hôn với anh sớm như vậy chứ?”

“Trước tiên có thể đăng ký trước, chờ em tốt nghiệp thì cử hành hôn lễ.” Anh ôn hòa nhã nhặn nói, sau đó nhìn tôi một cái, giọng nói lại càng ôn hòa hơn, “Oản Oản, đến khi em hai mươi tuổi, anh đã ba mươi tuổi rồi.”

“Nói như vậy cũng không sai...” Ngữ điệu của anh mềm nhẹ như vậy, khiến tôi không tự chủ được mà thì thào, rồi lại cảm thấy không đúng lắm, “Nhưng là, cảm giác thấy thiếu thiếu một cái gì đó...”

Anh từ chối cho ý kiến, đột nhiên không biết lấy từ đâu ra một thanh chocolate, đưa tới trước mặt tôi: “Ăn kẹo không?”

“....”

Từ trong núi trở về, dựa theo kế hoạch ban đầu, kế tiếp là một chuyến du lịch đến bãi biển. Nhưng lại không ngờ lịch đi công tác của Cố Diễn Chi có thay đổi. Ngày thứ ba chúng tôi trở về thành phố T, Cố Diễn Chi cùng mấy người thư ký phải đi thành phố A. Buổi tối trước hôm anh đi, tôi nằm trên giường nhìn anh chuẩn bị hành lý, hỏi: “Các anh sẽ đi bao lâu?”

“Trên dưới nửa tháng.”

Tôi ở một tiếng. Tạm ngừng hồi lâu, cầm quần áo lên gấp rồi đưa cho anh. Lại hỏi: “Nửa tháng các anh đều ở thành phố A sao?”

Anh ừ một tiếng, nghĩ nghĩ, nói: “Anh sẽ mang cho em bánh ngọt từ bên kia về. Nghe nói hương vị cũng được.”

Trong lòng tôi nghĩ tôi mới không có hứng thú gì với bánh ngọt đó, một mặt ngửa mặt lên, lại hỏi: “Trong đoạn thời gian này các anh sẽ bề bộn nhiều việc sao?”

Động tác của anh hơi hơi dừng lại, quay đầu lại, nhìn nhìn tôi. Tôi lập tức bổ sung: “Là em tùy tiện hỏi thôi, anh không cần trả lời đâu.” Dừng một chút, lại nhìn lên trần nhà, tùy ý nói một câu, “Đương nhiên, nếu anh nói cho em biết, anh cũng không có tổn thất gì, đúng không?”

Tôi nghe thấy một tiếng cười nhẹ, đột nhiên bị một vòng tay ôm lấy. Tôi theo bản năng níu chặt áo, cảm đã bị nâng lên. Người trước mặt tôi rất anh tuấn, khỏe mạnh vẫn còn ý cười: “Nhiều việc hay không, tóm lại không có quan hệ gì. Nếu em nhớ anh cứ thử gọi điện thoại cho anh, xem có phải trong vòng ba tiếng chuông anh sẽ nhắc máy không.”

Tôi nhỏ giọng hỏi: “Cái này, nếu anh không nhắc máy thì sao? Ví dụ như thư ký tìm anh, hoặc có mỹ nhân tìm anh, lại ví dụ như, thư ký mỹ nhân tìm anh, vân vân...”

Cầm lên bị anh nâng lên, nhẹ nhàng lắc lắc hai cái. Trong giọng nói của Cố Diễn Chi mang theo vẻ buồn cười: “Có người đang lo lắng, muốn cùng đi với anh sao?”

Tôi nhìn anh, trong lòng cảm thấy có chút nhụt chí.

Đến một lúc nhất định, chung quy vẫn là có lòng tham không đáy. Được đáp lại ngày càng nhiều, lại càng tham lam hơn. Trước kia Cố Diễn Chi đi công tác, kỳ thật không khác gì hiện tại, đã nhiều năm như thế, tôi đều không hỏi qua vấn đề này. Đúng là hiện tại tôi hỏi anh hơi nhiều. Sau khi hỏi xong vẫn cảm thấy không lỗi. Mà loại tình cảm này càng về sau, thậm chí tôi còn cảm thấy có chút oán niệm anh – rõ ràng anh biết tôi lưu luyến anh như vậy, vậy mà vẻ mặt tươi cười trên mặt anh vẫn không thay đổi, giọng nói vẫn trêu đùa thoải mái, căn bản không thể hiện chút không lẽ nào lại cả.

Tôi có chút buồn bực, lập tức quên toàn bộ hứa hẹn vừa rồi của Cố Diễn Chi, chỉ nhớ rõ một câu nói đùa của anh. Gạt tay anh ra, mang theo vẻ giận dữ: “Em mới không đi.”

Bản thân tôi đã nói như vậy, đến ngày hôm sau, Cố Diễn Chi và hai người thư ký vẫn như tự nhiên rời đi. Thư ký của Cố Diễn Chi xinh đẹp mà mang chút khí khái, vừa nhìn đã biết là người phụ nữ giỏi giang thành thực. Tôi suy nghĩ xu thế phát triển tính cách tương lai của chính mình, cảm thấy tôi tuyệt đối không thể có được loại khí chất này. Cũng không thể làm thư ký của Cố Diễn Chi. Cho nên chỉ có thể buông tha, có phần ghen tỵ nhìn bọn họ cùng nhau rời khỏi phòng khách. Một mặt nhìn còn mặt kia lại nghĩ nếu đêm qua tôi bị cảm lạnh, hôm nay sáng sớm nếu để Cố Diễn Chi thấy tôi cảm mạo phát sốt, cũng không biết anh có đau lòng không. Cũng không tùy ý chỉ để lại cho tôi một bóng lưng như vậy. Nghĩ như vậy nên khi thấy bọn họ đi càng ngày càng xa, mắt thấy anh gần bước vào trong xe, rốt cục tôi vẫn không nhìn được, đứng ở trên bậc thang dùng toàn lực ho khan hai tiếng.

Ngay sau đó liền nhìn thấy động tác của Cố Diễn Chi dừng lại, xoay người lại nhìn tôi. Sắc mặt tôi bình tĩnh mà ho hai cái nữa, rốt cục anh đi về chỗ tôi. Nhưng chưa chờ đến khi anh đến gần, đột nhiên quần gia chui ra, che khuất hơn nửa tầm mắt tôi, thân thiết hỏi tôi: “Đỗ Oản, đêm qua bị cảm lạnh sao?”

Tôi đè thấp giọng nói, cố gắng làm như yết hầu không được khỏe: “Vâng.”

Diễn~đàn!ê@quý#đôn

Về mặt quần gia hiền lành: “Ai, vừa lúc tôi có bài thuốc bí truyền, sau khi uống vào mấy thứ bệnh đơn giản này, kể cả đối với cảm lạnh, chẳng bao lâu cô sẽ khôi phục lại đâu. Đừng đừng ở đây hứng gió nữa, vào nhà đi tôi sắc thuốc cho cô.”

“....”

Tôi vùng vẫy không muốn đi, rốt cục đợi đến khi Cố Diễn Chi đến trước mắt. Rất nhanh quần gia cũng nhìn thấy anh, quan trọng hơn là, tôi còn chưa kịp mở miệng ông đã có phần kinh ngạc mở miệng trước: “Sao thiếu gia lại trở lại? Không phải việc quan trọng bây giờ là đến sân bay sao, nên khẩn trương đi đi thôi. Đỗ Oản chỉ là hơi cảm lạnh thôi, rất nhanh sẽ tốt. Cậu không cần phải lo lắng.”

“....”

Tôi dờ dẩn mà tuyệt vọng trừng mắt nhìn quần gia, cơ hồ muốn trừng đến khi có một lỗ thủng trên lưng ông. Sau đó lại quay đầu nhìn Cố Diễn Chi đầy trông mong, anh ừ một tiếng với quần gia, quay đầu hỏi tôi: “Còn chỗ nào không thoải mái không? Có cần anh gọi Yên Ngọc qua không?”

Đây không phải câu trả lời tôi muốn nghe. Đột nhiên tôi cảm thấy nhụt chí. Bả vai rụt lại, nhìn xuống mặt đất nói: “Không có, chỉ là cảm lạnh thôi, uống thuốc là được rồi. Anh cứ đi đi, gặp lại sau.”

Nói xong tôi xoay người vào nhà, đi thẳng lên lầu. Không lâu sau tôi nghe thấy tiếng khởi động xe. Tôi nằm úp sấp trên giường, nhìn chiếc xe đang dần dần đi xa, rồi biến mất, tôi chống cằm ngăn người thật lâu. Bỗng nhiên nghe thấy có người gõ cửa, tôi hoảng sợ, lao tới, là Yên Ngọc mang theo hòm thuốc đứng ở trước cửa, anh đẩy đẩy kính mắt, mặt không chút thay đổi nhìn tôi.

Anh nói: “Cố Diễn Chi gọi điện nói em bị cảm, bảo anh đến xem. Làm ơn lần sau ồm nhẹ vậy đừng gọi anh được không, cái này người không học y cũng biết, các em làm như vậy là đang đại tài tiểu dụng biết không hả? Đúng rồi, Cố Diễn Chi đâu? Vừa rồi dưới lầu anh không gặp.”

Tôi ừ... một tiếng, suy sụp nói: “Anh ta cùng thư ký bỏ trốn rồi.”

26. Chương 26

Cố Diễn Chi và thư ký bỏ trốn hơn một tuần chưa về.

Trong thời gian này, mỗi ngày tôi đều phải kềm chế các loại cảm xúc lộn xộn lại, bình tĩnh tuân theo nguyên tắc “Anh đã thoải mái đi mà không để ý tôi như vậy, vậy tôi đây cũng không cần phải để ý đến anh nữa”, vì vậy tôi không gọi một cuộc điện thoại nào cho anh cả.

Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không được nghe giọng nói của anh. Mỗi ngày dù sớm hay muộn, Cố Diễn Chi cũng sẽ gọi điện về nhà họ Cố hai lần. Buổi sáng đầu tiên anh gọi điện về, tôi vừa mới ăn bữa sáng xong đang ở phòng khách đọc sách, bắt đầu thấy mệt mỏi. Cho đến khi tôi nghe thấy tiếng quản gia nói một tiếng “Thiếu gia” với người trong điện thoại, tôi lập tức ngẩng đầu nhìn qua. Quản gia quay đầu liếc tôi một cái, tươi cười ừ một tiếng. Tôi lập tức coi như không có chuyện gì ngồi thẳng dậy. Đồng thời kìm nén biểu tình thành lạnh nhạt, không thèm để ý. Quản gia rất nhanh đã mang điện thoại đi đến, nói rằng Cố Diễn Chi muốn nói chuyện với tôi, tôi a... một tiếng, bảo quản gia nói với anh rằng tôi còn chưa dậy, bảo anh cúp máy đi, sau đó tôi liền nghe thấy giọng nói Cố Diễn Chi qua điện thoại, cũng chậm rãi a... một tiếng: “Vậy à?”

Tôi nói: “....”

Chúng tôi cứ không mặn không nhạt nói chuyện điện thoại với nhau như vậy được năm ngày. Đến ngày thứ sáu, tôi cảm thấy sự nhần nại của tôi đã đến giới hạn, thời điểm đồng hồ vang lên báo hiệu chín giờ tối, cũng là thời điểm Cố Diễn Chi sẽ gọi về nhà, khi điện thoại vang lên được nửa tiếng tôi đã nhắc máy: “Sao anh toàn gọi về máy bàn vậy? Anh không thể gọi vào di động của em được sao?”

Anh không nhanh không chậm trả lời: “Chỉ là để thuận tiện điều tra vị trí của em thôi mà.”

Tôi nói: “....”

Tôi nắm chặt điện thoại, trong lòng có thắc mắc, tôi cực kỳ muốn hỏi về quy luật gọi điện về nhà của anh, rốt cục có phải chỉ là nhiệm vụ với tôi hay không, có phải chỉ là làm cho qua thôi hay không. May mà tôi không nói gì, một bên thì nghĩ như vậy, đồng thời một bên lại hiểu rõ là mình nghĩ quá nhiều, nhưng vẫn không thể không nghĩ như vậy được. Hậu quả chính là tôi cảm thấy bản thân tôi đã biến thành một sợi dây thừng bị rối.

Diễn đàn lê quý đôn

Tôi do dự một lúc, nhỏ giọng nói: “Vậy bây giờ anh đang làm gì vậy? Anh toàn là người gọi cho em trước vậy.”

Tôi vẫn là không nhin được. Tôi vẫn muốn hỏi anh về vấn đề này. Hơn nữa, kỳ thật lúc nào tôi cũng muốn cùng anh nói chuyện điện thoại, để biết anh đang làm gì, đang ở với ai. Cho dù không nghe thấy giọng nói của anh, ít nhất tôi cũng nghe thấy hơi thở của anh. Đương nhiên điều này là không có khả năng. Thậm chí quả thực là tôi đang già mồm át lẽ phải. Bản thân tôi biết rõ điều này. Chỉ là rốt cục tôi phát hiện tôi đã nhin được trong sáu ngày rồi, ở một khắc này lại thất bại trong gang tấc, hơn nữa khí thế còn rất hung mãnh, không ngừng phun trào ra.

Anh nói: “Anh đang tùy tiện vẽ lung tung thôi.”

“Anh vẽ cái gì vậy?”

Anh trầm ngâm một lúc, khi mở miệng giọng nói mang một chút hưng trí: “Một quả địa cầu đầy thú vị.”

Tôi biết mỗi lần Cố Diễn Chi vẽ rất chuyên chú. Mặc dù anh vẽ rất ít, nhưng lại rất sinh động. Một bên tôi tưởng tượng tay anh cầm bút chì, ống tay áo xắn lên một nửa để vẽ tranh, bất kể nghĩ thế nào cũng cảm thấy đó là một bức tranh thật đẹp. Nhất thời một chút ghen tỵ chậm rãi bốc lên, tôi không tự chủ được thốt ra: “Em thật sự ghét chiếc bút kia.”

Cố Diễn Chi “Hử” một tiếng, rốt cục tôi mới phản ứng lại vừa rồi tôi nói cái gì vậy, trong khoảnh khắc mặt tôi đỏ bừng, luống cuống tay chân để che giấu: “Cái, cái gì cũng đều không có! Em không có ý tứ gì khác

đâu! Là do anh suy nghĩ nhiều thôi! Không cho phép anh như vậy! Này, sao anh vẫn cười? Không cho phép anh như vậy!”

Tôi nhìn thấy bộ dạng tức giận đến mức giậm chân của mình trong chiếc gương không xa, rốt cục tiếng cười bên kia mới hơi ngừng lại. Tôi nghe thấy giọng nói của Cố Diễm Chi, rõ ràng trầm thấp, mang theo giọng điệu dịu dàng: “Anh cũng rất nhớ em.”

Đột nhiên tiếng giậm chân dừng lại. Tôi nghe thấy hơi thở của chính mình. Nhìn vào người trong gương, má hơi nâng lên, bộ dạng hơi oán giận. Một lát sau, tôi thấp giọng phủ nhận: “Em mới không thèm nghĩ đến anh nha.”

Nhưng hành động mấy ngày kế tiếp của tôi rõ ràng đã để lộ rằng tôi đang nói ngược với lòng mình. Tôi nhớ lại lời hứa hẹn sẽ nhắc máy trong vòng ba tiếng chuông kia của Cố Diễm Chi, không ngừng thôi miên chính mình, nếu Cố Diễm Chi đã nói anh nhớ tôi, nếu anh đã hứa hẹn với tôi, sao tôi không tận dụng chứ. Thôi miên hai ngày như vậy, rốt cục tôi mới thôi miên chính mình hoàn tất, vào một buổi sáng tôi đã gọi điện thoại đến thành phố A.

Điện thoại chỉ mới vang hai tiếng, đã được nghe máy. Quả nhiên tôi nghe thấy giọng nói của Cố Diễm Chi: “Ồn Ồn.”

Tôi trấn định ừ một tiếng. Dựa theo kế hoạch đã đặt ra từ trước, có phần tùy ý mà hỏi anh: “Anh đang làm gì vậy? Có bận không?”

Anh nói: “Cũng không bận lắm.”

Hình như tôi nghe thấy tiếng óa người bên kia ho khan kịch liệt. Rốt cục tôi nhớ ra hôm nay là thứ hai. Như thường lệ, chín giờ sáng Cố Diễm Chi đang có cuộc họp mới đúng. Tôi a một tiếng: “Anh đang họp sao?”

Cố Diễm Chi trả lời: “Không phải.”

Tôi nghe thấy hình như bên kia có vật gì đó rầm rầm ngã xuống đất: “Thật sự là anh không họp sao?”

Giọng nói của anh rất chắc chắn: “Không có mà.”

Tôi rốt cục yên tâm, có chút đúng lý hợp tình: “Vậy là tốt rồi. Cái này, em gọi điện cũng không có chuyện gì khác, chỉ là, điều tra vị trí của anh thôi. Nếu anh có thể điều tra vị trí của em, thì em cũng có thể điều tra vị trí của anh đúng không? Vừa rồi trong ba tiếng chuông anh đã nhắc máy, vậy là không có vấn đề gì rồi. Em cúp máy đây.”

Lập tức người bên kia gọi lại, giọng nói Cố Diễm Chi mang theo ý cười, tôi có thể tưởng tượng ra, giờ phút này mặt mày anh vẫn như bình thường rất nhẹ nhàng, bộ dạng có phần tươi cười: “Em không có lời nhắn nào sao?”

Tôi cắn cắn môi. Do dự một lúc. Bên kia rất kiên nhẫn không nói gì. Không biết qua bao lâu, tôi thở ra một hơi, nhắm mắt lại, thần tốc nói một câu “Em nhớ anh”, rồi vội vàng cúp điện thoại.

Rốt cục tôi ý thức được có một số việc không thể che giấu được. Nó giống như dòng nước trôi qua khe hở, giống như việc kìm nén cơn ho trong cổ họng, hay giấu đầu hở đuôi, bịt tai trộm chuông vậy. Tôi nằm ở trên giường, trong đầu đều là giọng điệu nói chuyện của Cố Diễm Chi vừa rồi, còn có ý cười trên mặt anh nữa. Càng nghĩ càng cảm thấy đứng ngồi không yên. Khi vừa nhảy xuống giường, tôi nhìn thấy quần gia đang bung một chén nước đi toilet, cười nói: “Sao bộ dạng tiểu thư lại gấp gáp như vậy?”

“Không có gì ạ. Là do cháu nằm nhiều nên hơi mệt thôi.” Tôi hồn nhiên mở miệng, “Từ nay đến thành phố A, đi máy bay thì mất bao lâu ạ?”

“Khoảng hai tiếng. Sao vậy?”

“Cháu chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi ạ.” Tôi lại nói, “Như vậy, Cố Diễm Chi cũng đang ở khách sạn của nhà ta ở thành phố A sao?”

Quần gia nghĩ nghĩ, cười nói: “Hắn là như vậy.”

Đợi quần gia rồi đi, trong vòng hai phút tôi đưa ra quyết định.

Tôi rất ít suy nghĩ thần tốc như vậy, vậy mà hành động còn quả quyết hơn suy nghĩ. Chỉ mất nửa phút để tìm tiền và chứng minh thư, tôi cho quần áo vào một cái ba lô, cuối cùng lại mất nửa giờ để thay quần áo. Nửa giờ sau tôi chạy ra khỏi phòng ngủ, khi xuống cầu thang lại gặp quần gia đang cầm một bó hoa lên lầu. Đúng lúc tôi dừng lại, nhìn ông trấn định nói: “Vừa rồi Diệp Tầm Tầm gọi điện cho cháu, muốn cháu đến nhà cô ấy chơi. Chín giờ tối cháu sẽ về.”

Quần gia không nghi ngờ gì, cười nói một câu đã biết. Ngay sau đó tôi dùng tốc độ sét đánh xông ra ngoài.

Sau khi tôi ra khỏi cửa, thuận lợi đến mức tôi cảm thấy ông trời cũng đang chiếu cố đến tôi.

Từ lúc đó đến sân bay, bình thường phải mất một tiếng mà hôm nay chỉ mất 35 phút. Tôi một đường chạy đến cổng sân bay, mua vé chuyến bay gần nhất từ thành phố T đến thành phố A. Máy bay sẽ cất cánh trong 45 phút nữa. Khi đi qua cửa kiểm tra, trong lòng tôi đang nghĩ đến chuyến đi hôm nay. Nghĩ rằng tôi chỉ muốn đến thành phố T nhìn Cố Diễn Chi một chút, nhìn xong sẽ trở về luôn. Như vậy sẽ không ai biết tôi làm gì hôm nay, thời gian muộn nhất tôi trở về nhà họ Cố sẽ gọi điện thoại điều tra vị trí của Cố Diễn Chi trước. Càng nghĩ càng thấy lạc quan. Không hề thấy có chỗ nào không ổn cả.

Bốn giờ sau, tôi đến cửa khách sạn nhà họ Cố.

Tôi còn chưa xuống khỏi xe tắc xi, khi quay đầu định mở cửa xe, đã thấy Cố Diễn Chi đang đi ra từ khách sạn. Anh đeo kính râm, theo sau là vài người mặc áo trắng quần tây, chỉ mình anh là mặc chiếc áo sơ mi sáng màu, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều như không chút để ý, thời điểm đi qua cửa, là một dạng bắt mắt sao vậy quanh trăng.

Tôi nhìn bọn họ lên xe. Chính mình cũng đeo dây an toàn vào. Quay đầu nói với lái xe: “Phiền chú đi theo chiếc xe kia.”

Tôi đi theo đến một hội sở có kiến trúc màu xám, thấy có người từ chiếc xe phía trước đi ra. Người lái xe bỗng nhiên mở miệng: “Cô bé này, người trong xe kia có quan hệ gì với cô vậy?”

Tôi nói: “Bên trong là anh trai cháu, anh ta cùng thư ký bỏ trốn đến thành phố A, mà đã thật lâu rồi chưa trở về. Có người nhờ cháu đến đưa anh ta về. Chú có biết hội sở này là đâu không?”

Lái xe a... một tiếng thật dài, ánh mắt nhìn tôi mang theo ý vị thâm trường: “Nhiệm vụ này của cháu có thể rất khó khăn đấy. Hội sở này nổi tiếng nhất thành phố A đấy, tất cả mọi thứ thuốc lá, rượu chè, gái đẹp đều là thứ nổi trội nhất thành phố A. Đi vào thì rất dễ dàng, có tiền là được. Nhưng nếu muốn từ bên trong đi ra, đúng là khá khó khăn đấy.”

Trong nháy mắt trái tim tôi lạnh đi một nửa.

Trong chớp mắt đoàn người trong xe phía trước tiến vào hội sở, tôi thần tốc nhảy xuống khỏi tắc xi, có chút tùy ý xen lẫn vào đoàn người đang muốn đi vào hội sở, cố gắng đè nén cảm giác tồn tại, cứ nhìn xuống dưới đất đi vào. Sau khi đi vào mới phát hiện bên trong trang hoàng hoàn toàn khác so với bên ngoài. Trắng lẹ, hết sức xa hoa lãng phí.

27. Chương 27

Tôi hít sâu một hơi, cố gắng ổn định tinh thần.

Kiểu hội sở này, trước kia tôi đã từng được nghe nói vài câu. Đều là nghe được lúc nghỉ giữa giờ học, đó chính là chỗ tiêu khiển uống trà nổi tiếng nhất thành phố T. Nhưng tin tức cũng khá ít ỏi, hơn nữa những người nói cái này đều là con trai, họ đều làm bộ dạng thần bí không thể nói. Nhưng trong biểu tình rõ ràng có pha trộn sự hâm mộ. Mãi đến một lần họ nói chuyện bị Diệp Tầm Tầm nghe được, cô ấy liền đập bàn đứng lên. Về mặt khinh thường nhìn họ: “Đó đều không phải là thuốc lá, rượu chè, người đẹp sao? Một

đám các người giả bộ cái gì? Thấp kém! Vô sỉ! Bĩ ổi! Muốn đi là đi! Được, tôi mời khách! Để một đám các người khi về đi nhận lỗi với chủ nhiệm luôn!”

Diễn đàn lê quý đôn

Lúc ấy Lí Tương Nam đang hết sức chuyên chú bóc vỏ quýt, bóc xong liền đưa tôi, tôi nói: “Cám ơn cậu, tớ không cần.”

Lí Tương Nam quay đầu nói với Diệp Tầm Tầm: “”Có phải chỗ đó Yên Ngọc đã từng tới không?”

Những lời này càng khiến Diệp Tầm Tầm nổi tung, hung hăng trừng mắt nhìn cậu ta: “Anh ta dám!”

Tôi đứng tại chỗ một lúc, xung quanh đều là hành lang và phòng bao, có chút mờ mịt. Tùy tiện đi bừa vài bước, đột nhiên từ đằng sau truyền đến một giọng nữ nghiêm khắc: “Này, cô đang làm gì vậy? Sao cô lại ở đây?”

Bả vai tôi run lên, quay đầu lại, một người phụ nữ trung niên mặc bộ đồng phục đỏ thẫm đang bước nhanh tới chỗ tôi, giày cao gót phát ra âm thanh lộc cộc lộc cộc. Tôi lùi về sau một bước, bà ấy đã đứng ở trước mặt tôi, đánh giá tôi từ trên xuống dưới đến mấy lần, giọng nói nghiêm khắc, mang theo hai phần khinh thường: “Lại là người ở bộ phận A hả? Vương miện đã được đưa đến cho các cô rồi, cô lại từ phòng bao nào chạy đến đây vậy? Rốt cục các cô có còn quy củ không?”

Tôi chu chu mỏ, nói: “Có một vị khách mặc chiếc áo màu xám vừa vào, bọn họ có năm người tổng cộng, bác biết anh ấy...”

Tôi còn chưa nói xong, đã bị cắt ngang: “Cố tiên sinh đến từ thành phố T đúng không? Ngài ấy làm sao, ngài ấy hay đi đi về về ở đây cô không thích ngài ấy ở chỗ nào? Cô không chịu được ngài ấy thì cô chịu được người nào? Hiện tại tất cả các cô đều mỏng manh như vậy, chẳng nhẽ lại muốn hội sở theo ý các cô nữa sao? Các cô dựa vào cái gì? Có cốt khí cũng đừng tới nơi này công chúa phòng bao nữa (hình như là kiểu mấy cô nàng phục vụ trong phòng bao ý), nếu không có cốt khí đó thì đừng giả mồm cãi láo với tôi nữa! Lập tức lên tầng ba cho tôi, chỉ là chịu một chút ủy khuất thôi mà!”

Tôi nói: “.....”

Tất cả đều do câu nói “Ngài ấy hay đi đi về về ở đây” khiến đầu tôi vang lên những tiếng ầm ầm như của máy nghiền vậy. Lúc tôi còn đang trong cơn hốt hoảng chưa kịp nói gì đã bị kéo vào một chiếc thang máy, trong chớp mắt đã đi đến tầng ba, tiếp theo tôi bị ném vào một phòng bao nào đó, cuối cùng tôi mới hoàn toàn thanh tỉnh: “Đợi một chút, tôi không phải...”

Bên ngoài phòng bao còn có bốn cô gái trẻ đang đứng, trong đó có một người đang định gõ cửa, nghe tiếng liền quay đầu lại, mấy người đưa mắt nhìn nhau. Người phụ nữ trung niên đẩy tôi đến trước mặt họ: “Đưa cả cô ta vào.” Lại lạnh lạnh mở miệng nói với tôi, “Dám không ngoan ngoãn nghe lời xem, để xem tối nay ta có cho cô hoa quả mà ăn không.” Nói xong mở cửa phòng bao ra.

Rất nhanh hơi thở tràn đầy mùi thuốc lá nhàn nhạt. Trước mặt tôi không xa là người mà hôm nay tôi định đến thành phố A để tìm. Tư thái anh lười biếng, có chút không để ý. Anh đang nói chuyện với người ngồi ở ghế sofa đối diện, sau khi nghe thấy tiếng cửa anh liền quay mặt qua, khóe miệng vẫn mang ý cười.

Tôi nói: “.....”

Buổi chiều ngày nào đó cộng với buổi tối ngày nào đó, tôi biết được rất nhiều việc. Còn vượt quá cả những thứ Diệp Tầm Tầm đã dạy cho tôi. Ví dụ tôi đã biết rõ ràng cái gì là hộp đêm, cái gì là công chúa phòng bao chân chính, với cả cái gọi là bữa tiệc không phải cứ ăn một bữa cơm là được, mà đôi khi còn phải tự động có sự giải trí sau khi ăn cơm nữa. Và, đối với quan hệ nam nữ, cũng không phải chỉ là giấc mộng xuân hôn môn như lời Diệp Tầm Tầm.

Nhưng mà trong nháy mắt tôi với Cố Diễn Chi bốn mắt nhìn nhau, trong đầu tôi trống rỗng chỉ có tiếng vo ve mà thôi.

Não tôi trống rỗng cho đến khi Cố Diễn Chi vươn tay hướng tới chỗ tôi, giọng nói ảm áp bảo tôi qua. Vẫn là một bộ dạng ung dung không nhanh không chậm đó. Tôi vẫn đứng tại chỗ không dám đi, thành linh bị

người phía sau đẩy một cái, tôi không phòng bị gì, liền bước một bước dài, cuối cùng liền rơi vào một vòng tay ấm áp.

Trừ bỏ mùi thuốc lá và rượu, tôi còn ngửi được một mùi rất mát mẻ. Giọng nói của người phụ nữ trung niên từ đằng sau lại vang lên, khác hẳn với giọng nói lạnh lùng vừa rồi, quả thực có thể nói giọng nói này rất dịu dàng như tấm gió xuân vậy: “Đây là đứa nhỏ mới tới, không hiểu lắm về quy củ, nếu khiến ngài thấy khó chịu, mong Cố tiên sinh tha thứ.”

Tôi nói: “....”

Tôi cố vùng vẫy hai lần, nhưng vẫn bị Cố Diễn Chi ôm chặt trong ngực. Ngón tay hung hăng nhéo anh một cái, nghe thấy anh chậm rãi mở miệng: “Được. Em ra ngoài trước đi.”

Đợi đến khi cửa phòng bao một lần nữa đóng lại, tôi vừa ngẩng đầu lên, cảm đã bị nắm lấy. Trước mắt là một đôi mắt khác gần trong gang tấc, hơi hơi nheo lại, đuôi mắt hàm chứa ý như cười như không. Khoảng cách gần đến mức có thể nghe thấy tiếng hô hấp. Tôi không tự chủ được rút ra đằng sau một cái: “Vừa rồi em nghe nói ưm...”

Chóp mũi bị cắn một cái thật mạnh, lại trước khi tôi kịp phản ứng lùi về, eo đã bị ôm thật chặt, muốn động dậy một chút cũng không được. Tôi ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đen như mực của anh. Hình như hơi thở của anh không thâm trầm như ngày trước. Tôi trở mắt nhìn anh chế trụ ót mình, từ từ áp sát. Khóe môi anh khẽ sát môi tôi, giọng nói xa xa khác hẳn với hơi thở khe khẽ, gần như có thể chảy ra nước: “Nhớ anh rồi hả? Đã tìm đến tận đây rồi.”

Hơi thở của anh rất ấm áp, rơi lên làn da tôi, khiến người ta không tự chủ được mà run rẩy. Tôi cố gắng kéo dài khoảng cách ra một chút, nhưng lại không được, nhiệt độ cơ thể anh mặc dù ngăn cách bởi một lớp quần áo, nhưng vẫn mang theo sự nóng bỏng. Tôi cảm thấy tình cảnh lúc này có chút xa lạ, còn có chút hoảng sợ, tôi cố gắng bình tĩnh: “Người nào, người nào nhớ anh chứ! Em là, là đến thành phố A chơi thôi! Cũng không phải chỉ có một mình anh ở đây, căn bản là không có quan hệ gì với anh cả!”

Tôi nghe thấy một tiếng cười nhẹ, một lần nữa được ôm vào trong ngực, sau lưng bị chà xát hai lần. Tôi khó khăn ngẩng đầu lên hô hấp, cảm lại bị cố định, tôi trở mắt nhìn Cố Diễn Chi đang tiến tới càng ngày càng gần, cho đến khi đầu lưỡi anh cho vào trong miệng mình.

Tôi bất ngờ không phòng ngự, liền nếm được vị rượu nồng đậm. Yết hầu bị sắc một cái, thứ đang quấy rầy trong miệng thoáng lùi lại, lại rất nhanh tiến trở vào. Lực đạo rất hung mãnh, vẫn mang theo vị còn mát lạnh. Lặp lại mấy lần như vậy, gần như muốn nuốt vào. Ngón tay níu vạt áo càng ngày càng buông lỏng, tình quang trước mắt dần dần sáng lên, trời đất ngả nghiêng.

Không biết qua bao lâu rốt cục mới ngừng lại. Tôi xụi lơ, chỉ biết há mồm thở dốc. Sau lưng được một cánh tay chặt chẽ ôm lên, một giọng nói mờ mờ ảo ảo vang đến bên tai: “Cố Diễn Chi, tôi nhớ rõ trước kia ở đây cậu chưa từng hứng trí như bây giờ.”

Tôi được anh nửa ôm nửa kéo đứng lên, trên đỉnh đầu có giọng nói không nhanh không chậm trả lời: “Hôm nay có việc, hôm khác gặp lại.”

Đối phương trầm mặc trong khoảnh khắc, lúc mở miệng mang theo chút tức giận: “Cậu và Yên Ngọc đều là một dạng không biết xấu hổ! Chả nhẽ những người ở thành phố T đều như vậy!”

Cố Diễn Chi bình tĩnh ừ một tiếng: “Bởi vì bọn tôi không giống với Sở thiếu gia, bọn tôi đều là những người đã có vợ.”

“....”

Tôi càng ngày càng cảm thấy mình say rượu thật rồi.

Tôi miễn cưỡng tròn tròn mắt, suy nghĩ không khống chế được bắt đầu hỗn loạn. Tôi biết người trước mắt là người quen thuộc với mình, tôi được anh ôm ngồi vào trong xe. Sau khi dây an toàn được cài lên, trên trần truyền đến cảm giác được hôn nhẹ. Một lúc lâu sau xe mới chậm rãi khởi động, trí nhớ về những chuyện sau đó đều trống rỗng, một lúc sau, tôi đã đang nằm trên một chiếc giường mềm mại, được đắp một chiếc chăn màu xám, tôi nghiêng người, một người đang mỉm cười, một tay chống thái dương nhìn tôi.

Một giọng nói dịu dàng hỏi tôi: “Oản Oản, còn muốn ngủ nữa không?”

Tôi thông thả lắc đầu, vươn tay sờ sờ lông mi dài trước mặt, thì thào mở miệng: “Em còn có chuyện muốn hỏi rõ ràng, không muốn ngủ...”

Tay tôi được anh nắm lấy, từ lòng bàn tay tới ngón tay, đều được anh dịu dàng hôn qua. Thật lâu sau. Anh mới ôn nhu hỏi: “Em muốn hỏi cái gì?”

Tôi bị hôn khiến bản thân như nhũn ra, theo bản năng ức chế tiếng rên đang chuẩn bị phát ra. Thật lâu sau mới chậm rãi nói từng chữ: “Vừa rồi có người nói với em, anh đi đến nơi đó rất nhiều lần. Anh cực kỳ thích nơi đó sao?”

“Không thích.” Anh nhẹ nhàng cầm ngón tay tôi, chậm rãi vuốt ve, giọng trầm thấp, “Anh thích em.”

Đột nhiên mũi tôi cảm thấy có chút chua xót. Tôi nghĩ một lúc, nhỏ giọng nói: “Nhưng là em cảm thấy em thích anh nhiều hơn anh thích em một chút. Anh xem em nhớ anh, nhớ đến mức chạy đến tận đây. Hình như căn bản anh không hề để ý. Mỗi ngày anh chỉ gọi hai cuộc về nhà, anh không thể làm nhiều hơn được à? Kỳ thật em càng hy vọng mỗi thời mỗi khắc đều được nhìn thấy anh. Nhưng là cuối cùng em lại không thể nói với anh, em hy vọng anh là của em, anh không thể rời khỏi em được. Anh không phải là của em, anh chính là anh. Nên là em là của anh mới đúng. Nhưng là em hy vọng anh là của em, em thật hy vọng rằng em có đầy đủ sắc nhọn, có thể cắn anh, đi đâu cũng không nhả, vậy thì thật tốt.”

Anh nhẹ nhàng di chuyển. Kề bên tôi một chút nữa, tay ôm eo tôi, cúi đầu, từ trán đến mắt, đến chóp mũi và miệng, mỗi chỗ đều hôn một cái. Mềm nhẹ giống như lông vũ của chim non mới chào đời vậy. Qua một lúc lâu sau, tôi mới nghe thấy anh mở miệng, vẫn cực kỳ dịu dàng như cũ, nhưng không có ý cười, mà có vẻ trịnh trọng: “Oản Oản, anh rất yêu em.”

Tôi nhìn anh. Giật mình, cảm thấy giờ khắc này, mặt anh dịu dàng đến không chịu được.

Cuối cùng hốc mắt tôi thấy chua xót. Tôi níu áo anh, kéo anh xuống, kéo đến khi không còn khoảng cách nào nữa. Tôi ôm cổ anh, hung hăng cắn lên bờ môi anh.

Đột nhiên lực đạo ôm tôi lớn hơn. Bỗng nhiên hô hấp Cố Diễn Chi trở nên nặng nề. Tôi không nặng không nhẹ bị áp lên giường, không thể vùng vẫy. Eo bị bóp chặt, ngón tay anh mơn trớn chỗ nào đấy, toàn thân tôi cứng đờ, ngay sau đó bị anh kéo lên, gât gao kẻ sát anh.

28. Chương 28

Kể tiếp là cảm giác luồng cuồng rất xa lạ, trước kia tôi chưa từng biết.

Mắt cá chân bị anh nắm lấy, sau đó cẳng chân từ dưới lên trên, mỗi một tác đều được anh vuốt ve. Tôi cảm thấy xương cốt toàn thân cũng mềm yếu theo, hình như nụ hôn cùng mềm mại tinh tế hơn cả trước kia nữa. Tôi không nhận được giãy giụa một phen, từ hơi thở phát ra tiếng rên khe khẽ. Đến khi tôi cảm thấy không thở được nữa, rút cục môi anh mới thoáng rời đi, không hiểu sao cổ họng tôi trở nên khô ran, chán nản ngồi xuống đất nức nở. Nhưng rất nhanh miệng lại được một nụ hôn đánh tới. Nụ hôn bây giờ giống như gió táp mưa rào, tràn đầy trời đất.

Hai bên đùi được ôm lên, ôm chặt thắt lưng Cố Diễn Chi. Tôi như đang trong sương mù thì chợt nhận ra ngón tay anh đang tinh tế va chạm, vuốt qua chân tôi, đi đến một nơi nào đó giữa hai bên chân. Tư thế này khiến tôi cảm thấy có chút lạ, tôi hơi rút về phía sau một chút, ngón tay anh đã đi trước một bước chạm vào làn da mẫn cảm như tơ nhện của tôi, loại cảm giác này khiến tôi cực kỳ không quen, lập tức theo bản năng khép hai chân lại.

Tôi nghe thấy tiếng anh hít thở. Vẫn trầm ổn như cũ, lại mơ hồ giống như anh đang cố gắng kiềm chế cảm xúc. Tôi cảm thấy thân thể lại nhanh chóng nóng lên, không thể khống chế được. Đột nhiên cảm bị cắn một cái, anh nhẹ giọng gọi tên tôi: “Oản Oản.”

“... Gì vậy?”

Anh cúi đầu nhìn tôi, đôi mắt dịu dàng mà sâu sắc, giọng nói trầm thấp: “Hôm nay tiến hành chu công chi lễ* trước, được không em?”

*Chu công chi lễ: tương truyền Tây Chu năm thứ nhất, nam nữ lạm tình, Chu công thấy như vậy là không được, vì thế đã quy định: nam nữ trước khi kết hôn không thể tùy tiện phát sinh quan hệ “tình dục”, trừ phi tới ngày kết hôn. Sau mọi người gọi đó là “Chu công chi lễ – lễ nghi của Chu công”. “Chu công chi lễ” hiện tại thông tục chỉ vợ chồng cùng phòng, làm tình, phát sinh quan hệ.

Mười giây sau tôi mới hiểu ý tứ của anh. Mặt liền đỏ đến tận mang tai.

“Anh nói, anh nói, vợ chồng cái kia... Anh muốn... Em...” Tôi không thể nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ dám nhìn chiếc cằm của anh, nói năng lộn xộn, “Việc đó em anh...”

Diễn đàn lê quý đôn

Một bàn tay anh vuốt ve làn da chỗ eo tôi, chậm chậm mà khe khẽ, tôi cảm thấy toàn thân tôi bị một trận run rẩy, sau đó nghe thấy giọng nói chậm rãi của anh: “Hử? Anh với em làm sao?”

“....”

Tôi không còn là đứa bé mười một tuổi chạy như điên khắp núi nữa. Tôi đã mười tám tuổi rồi, đã từng đọc qua một chút, nghe qua một chút, tuy phần lớn chỉ lướt qua, nhưng cũng đã biết ý nghĩa của sự trưởng thành.

Cũng không phải chỉ có con trai mới có hứng với vấn đề kia. Có một lần nghĩ giữa giờ, tôi cũng từng nghe hai người con gái nói tới chuyện này. Giọng điệu hưng phấn mà cẩn thận. Hơn nữa sau đó có nói đến cả việc quan hệ nam nữ sẽ khác sau khi nam nữ quan hệ. Đó là vào cuối năm cấp ba, vậy mà các cô ấy lại vứt bỏ sách vở đến nói chuyện càng ngày càng nhiều, khiến tôi ngồi đằng trước nghe thôi cũng mặt đỏ tía tai rồi. Tôi không nhận được nữa quay đầu lại nhìn, rốt cục các cô ấy mới ngừng lại, che giấu mà ho ho hai tiếng.

Tôi cũng từng âm thầm đọc qua một chút. Tuy chỉ là sơ sơ, nhưng cũng mơ hồ hiểu được, giữa hai người thích nhau, muốn khoảng cách ngày càng gần, có lẽ không chỉ có những động tác ôm hôn đơn giản như vậy.

Tôi cảm thấy trái tim mình giờ phút này, hình như cũng không phải quá sợ hãi, mà chỉ có chút khẩn trương.

Người trước mắt từ từ cúi đầu xuống, đôi mắt dịu dàng. Trong đôi mắt anh phản chiếu bộ dạng thẹn thùng của tôi lúc này. Anh lại cúi thấp hơn nữa, bắt đầu từng chút từng chút hôn tôi. Hôn từ dưới lên đến cổ, đến xương quai xanh, lại dời lên trên, mãi cho đến tai tôi, sau cùng dừng ở tai tôi. Ngay sau đó hàm răng anh nhẹ nhàng chạm nhẹ một cái.

Tôi không thể đè nén được nữa mà rên lên một tiếng. Mơ hồ mang theo sự ghen ngào. Thân thể mềm mại đến không ngờ. Phía trước bị nước mắt làm cho mờ hồ, lơ mơ nhìn đến ngọn đèn êm dịu ngay giữa phòng. Khi mở miệng, tôi mới phát giác giọng nói của chính mình lại mềm mại đến không thể tưởng tượng được: “... Có phải là sẽ đau không?”

Tay tôi được anh cầm lên, mười ngón tay giao nhau. Ngón tay anh đặt trên mu bàn tay tôi nhẹ nhàng vuốt ve: “Anh sẽ hết sức nhẹ nhàng. Nhưng chắc vẫn sẽ hơi đau.”

“... Chỉ đau một lần thôi đúng không?”

Anh hôn lên trán tôi, giọng nói rất dịu dàng: “Đúng vậy.”

Tôi ngẩng đầu lên, cố gắng che giấu cảm giác thấp thỏm trong lòng, bình tĩnh nhìn anh: “Vậy, sau này, có phải anh sẽ làm cùng người khác nữa không?”

Anh nhẹ giọng trả lời tôi: “Sẽ không.”

“Còn có...” Tôi tạm dừng một lúc, ngửa mặt lên, có chút do dự nhìn anh.

- - Tôi tràn ngập ghen tỵ, muốn hỏi anh, vậy ngày trước thì sao? Ngày trước trước khi gặp tôi, cả lúc sau khi gặp tôi, anh đã từng làm chuyện này chưa?

Thế nhưng câu hỏi đến cửa miệng rồi lại không thốt được ra tiếng.

Tôi vẫn còn sót lại một tia lý trí, nó nói với tôi những chuyện trước kia không có quan hệ gì với tôi cả. Cuối cùng tôi vẫn không thể bọc Cổ Diễn Chi vào trong một chiếc túi, chỉ thuộc về mình tôi được. Vậy nên mặc dù rất muốn xác nhận việc này, tôi cũng chỉ biết dốc sức khiến anh thích mình hơn một chút. Mà hiển nhiên tôi không nên ghen tỵ như thế. Rõ ràng tôi không nói vấn đề này ra, nhưng đúng một giây sau tôi rõ ràng nghe được một giọng nói rõ ràng, dịu dàng mà trả lời tôi: “Trước kia cũng chưa từng.”

“....”

Tôi nhìn anh, khuôn mặt anh ở ngay phía trên tôi. Gần đến mức tôi có thể đếm từng sợi lông mi của anh, dày đặc và cong dài. Tôi thực sự thích anh ôm tôi như bây giờ. Tôi gắt gao nín vạt áo anh, cố gắng trấn định, nhỏ giọng mở miệng: “... Em muốn tắt đèn.”

Tôi nhìn thấy khóe mắt anh mang theo ý cười. Trong nháy mắt tôi hoàn toàn sa vào ánh mắt của anh, tôi nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của chính mình. Hơn nữa trong bóng tối tiếng thở dốc càng lúc càng rõ ràng và cấp bách, hai tiếng thở xen lẫn vào một chỗ. Làm cho đôi má người ta nhanh chóng nóng lên. Nhưng thật may mắn lúc này Cổ Diễn Chi không nhìn thấy, gương mặt anh càng ngày càng áp sát, chớp mũi liền kề chớp mũi, mí mắt liền kề mí mắt, nhẹ nhàng ma sát với tôi.

Qua một lúc lâu sau, tôi cảm giác hình như anh hơi rời ra một chút. Anh trầm thấp mở miệng, không nhanh không chậm, vẫn trấn định ung dung, đồng thời lại có mùi phẫn dụ dàng: “Oản Oản, đừng sợ.”

Yết hầu tôi khô cạn, cảm thấy hơi khó thở, âm thầm khẩn trương đến mức này. Một lúc sau, tôi mới nhỏ giọng nói: “Không, em không sợ.”

Anh hắc ám cười nhẹ một tiếng: “Thật sự?”

Tôi bị anh cười có phần thẹn quá hóa giận, liền đá một cái. Rất nhanh bị anh thuận thế bắt được chân, một lần nữa quán quanh eo anh. Nhất thời tay tôi với không tới cổ anh, đang chơi với không có chỗ bám, rất nhanh được anh nắm trong lòng bàn tay.

Tôi bị anh ôm lấy, ngồi vào trong lòng anh. Bàn tay tinh tế nhẹ nhàng xoa nhẹ lên lưng tôi, cởi từng chiếc cúc trên váy xuống. Trong bóng tối tôi không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng lại rõ ràng nghe thấy âm thanh từng chiếc quần áo lần lượt được cởi ra. Sau lưng bại lộ ra không khí, lập tức cảm thấy mát lạnh, gương mặt tôi cũng bị bóng đến cực điểm, bỗng nhiên tay tôi được anh kéo qua, đặt lên trên quần áo anh, nghe thấy anh dịu dàng mở miệng: “Oản Oản, cởi quần áo giúp anh.”

Tôi còn nhớ rõ từng chi tiết sau đó. Phải thật lâu sau tôi mới cởi được nút áo anh, lại phải dùng thời gian lâu như thế mới cởi hết được quần áo của anh. Ngón tay tôi mềm nhũn không còn nghe theo ý mình nữa, mà anh nhấn nạt mười phần, không ngừng hôn trán và mí mắt tôi. Mỗi một cái đều rất nhẹ nhàng, từ đó về sau lần nào cũng như thế.

Tôi cũng nhớ rõ sau khi tôi cởi bỏ hết quần áo anh, đột nhiên lại nảy sinh dũng khí. Chiếc váy còn trên người còn chưa được hoàn toàn lột bỏ, đột nhiên tôi từ phía sau đẩy anh một cái, anh hơi ngừng một chút, liền từ từ ngã xuống. Tôi cười lên trên người anh, cúi người, nhìn xuống cổ anh, cắn một cái.

Hàm răng tôi sắc nhọn, mà tôi còn dùng hết sức lực để cắn. Rất nhanh đã tràn đến mùi máu tươi. Thật lâu sau tôi mới nhả ra, rốt cục nhớ tới Cổ Diễn Chi từ này giờ không có cử động, rất không có thành ý liếm liếm miệng vết thương, đang định lại bổ sung thêm một câu không có thành ý “Thực xin lỗi” nữa, chợt nghe thấy Cổ Diễn Chi trầm thấp kêu lên đau đớn.

Tôi a một tiếng: “Có phải đau lắm ...”

Tôi chưa kịp nói hết đã bị một chiếc hôn hung hăng đánh tới. Chưa kịp nói thêm chữ nào, cả người đã bị anh ôm chặt thắt lưng đưa về phía giường, hai tay bị nắm lấy, đặt lên hai bên bả vai. Thân dưới không thể động đậy. Môi lưỡi quấn nhau không một khe hở, đại não của tôi dần dần trống rỗng, rất nhanh không thể nổi.

Thời điểm tôi cảm thấy đau đớn, trước mắt như có ánh sao hiện lên.

Có một người như thế. Anh ấy hơn bạn mười tuổi. Ánh mắt anh luôn lạnh lùng, thâm trầm. Anh trước sau cơ trí, anh tuấn, trầm ổn và ung dung. Anh có thể ở một thế giới khác một tay che trời, hô mưa gọi gió. Nhưng ở trước mặt bạn, anh luôn luôn hiểu rõ tâm ý của bạn. Khóe mắt anh dịu dàng tươi cười. Anh ấy dạy bạn những đạo lý. Mang bạn đến những nơi tuyệt vời nhất. Ôm bạn qua tất cả những nơi bụi gai hay bùn lầy. Vì bạn mà bất động thanh sắc che tất cả mưa gió.

Mà cuối cùng anh ấy lại thuộc về bạn.

Đây là sinh mệnh của tôi, có thể có được, là hạnh phúc nhất. Không gì có thể địch nổi.

29. Chương 29

Khi tôi hỏi Yên Ngọc, anh có thể sử dụng tâm lý học và hành vi học mà anh từng được học qua, rồi sửa lại ký ức của Cố Diễm Chi từ sau khi tôi thi đại học được không, anh trầm mặc một lát, lạnh nhạt mở miệng: “Em không nhất định phải dùng phương thức này. Em cứ trực tiếp nói với Cố Diễm Chi là em thay lòng đổi dạ, như vậy không phải là được rồi sao?”

Diễm đàn lè quý đôn

“Em không nghĩ là nói trực tiếp với anh ấy như vậy, anh ấy sẽ tin.” Tôi nhìn anh, “Em cũng không có nhiều thời gian để khiến anh ấy tin tưởng điều đó. Em chỉ có thể tìm anh hỗ trợ thôi.”

“Nhưng đó là một chủ ý hoang đường, Đồ Oản.” Yên Ngọc đẩy đẩy mắt kính, chậm rãi trả lời tôi, “Anh không phủ nhận quả thực như lời cha anh nói, anh hiểu thuật khống chế tâm lý. Nhưng anh muốn nói rõ với em một điều, khống chế tâm lý và mất trí nhớ là hai việc hoàn toàn khác nhau. Nếu hiện tại Cố Diễm Chi mất trí nhớ, anh có thể tùy tiện sửa chuyện ngày trước nói với cậu ta là em thay lòng đổi dạ. Anh bảo đảm cậu ta sẽ tin tưởng mà không có chút nghi ngờ nào. Nhưng hiện tại thần trí cậu ta thanh minh hơn ai hết. Cái gọi là thuật khống chế tâm lý, cũng không thể thay đổi trí nhớ của một người được.”

Tôi tạm ngừng một lúc, nhỏ giọng nói: “Nhưng là nếu hiện tại Cố Diễm Chi mất trí nhớ thật, bản thân em cũng có thể tự nói với anh ấy là em thay lòng đổi dạ. Đâu cần nhờ anh ra trận.”

“....”

Về mặt Yên Ngọc lạnh lùng nhìn chằm chằm tôi. Trên mắt kính bỗng dưng phát ra một luồng ánh sáng chói mắt.

“Anh Yên Ngọc,” tôi thấp giọng nói, “Những thứ anh nói em đều biết rồi.”

“....”

“Đúng là khống chế tâm lý không thể làm thay đổi trí nhớ của một người. Nhưng nó có thể khiến một người đang mềm yếu nhất, bất động thanh sắc thay đổi thế giới quan và giá trị quan của một người mà. Tiềm ẩn có thể sẽ khiến một người từng trải đột nhiên hoài nghi những sự thay đổi xung quanh mình.” Tôi ngừng đầu lên, “Nó là một loại khống chế hành vi. Hơn nữa em biết, anh đều biết những thứ này.”

Yên Ngọc nheo mắt, nhìn tôi qua cặp kính. Sau một lúc, chậm rãi mở miệng: “Xem ra chủ ý này của em không phải là chuyện phát sinh nhất thời. Em tra những thứ này từ khi nào?”

Tôi thành thật trả lời: “Đêm qua ạ.”

Khi Yên Ngọc quyết định tiến hành kiểm tra lại lần thứ hai, tôi đã không còn ôm ấp một tia hy vọng nào nữa rồi. Từ ngày hôm trước tôi đã lẫn lộn khó ngủ, mãi cho đến khi có kết quả chẩn đoán hôm nay. Lòng tôi tràn đầy ý nghĩ tương lai sau này sẽ thế nào. Nếu nhất định không lâu sau tôi sẽ chết, tôi hy vọng mình sẽ ra đi không một tiếng động. Tôi muốn tìm một biện pháp giải quyết tốt nhất, giúp mọi người không phải bị thương. Vì thế tôi bận rộn đến mức căng thẳng, hai ngày này thậm chí tôi còn không có thời gian để rơi

nước mắt. Đêm qua bỗng nhiên tôi nghĩ ra chủ ý này, tôi liền từ trên giường bật dậy, kiểm tra tư liệu cả buổi tối.

Yên Ngọc thâm sâu nhìn tôi. Không lâu sau, anh bình tĩnh mở miệng: “Em nói đúng, đúng là anh biết hết. Trên thực tế cái này cũng không quá khó khăn gì, rất nhiều người đều có thể làm. Nhưng là Đỗ Oản, anh không giống những người đó, anh là một bác sĩ. Cho dù anh cực kỳ không thích bệnh viện, nhưng anh vẫn là một bác sĩ. Anh hoàn toàn khác với những thứ loạn thất bát tao hay bán hàng đa cấp. Không chế tâm lý, hay nói một cách khác, đó là tẩy não. Đây là việc làm phi đạo đức, cho dù anh biết, nhưng anh cũng không dễ dàng sử dụng cho người khác đâu.”

Tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý bị anh từ chối. Tôi nghe xong liền bất động, chỉ biết càng khẩn cầu nhìn anh. Yên Ngọc trầm mặt một lúc, tiếp tục nói tiếp: “Mặt khác, thuật không chế tâm lý cũng không phải có thể sử dụng với tất cả mọi người. Bán hàng đa cấp cũng là dùng thủ thuật này, họ thường chọn những người nhìn đời chưa sâu, kinh nghiệm không phong phú. Rất nhiều người là học sinh, hoặc là những người già. Tâm trí Cổ Diễm Chi cứng rắn, cho dù anh sử dụng với cậu ta, cơ bản cũng không thể thành công.”

Tôi tiếp tục khẩn cầu nhìn anh, gần từng chữ rõ ràng: “Xin anh cố gắng giúp em.”

Anh vờ vờ cổ tay áo. Sau lưng là cánh hoa đào rơi lả tả. Ánh nắng mặt trời cuối xuân thật ấm áp. Mà vẻ mặt anh lại lạnh băng, dường như không muốn nể mặt. Tôi đứng ở đó thật lâu, đang nghĩ có nên khóc một chút để Yên Ngọc buông lỏng không. Việc này đối với tôi bây giờ kỳ thực không khó. Bỗng nhiên tôi nghe thấy anh nhẹ nhàng mở miệng: “Anh có thể đáp ứng em.”

Tôi ngửa mặt lên, anh từ trên cao cúi xuống nhìn tôi: “Anh biết em nghĩ như thế nào. Nếu thất bại, bất quá em phải nói với Cổ Diễm Chi em bị ung thư xương. Nhưng nếu vạn nhất có thể thành công, anh hy vọng chính em phải chuẩn bị cho tốt về hậu quả sau đó.”

“..... Cái gì?”

Anh nhàn nhạt nói: “Ngày em mất đi, Cổ Diễm Chi sẽ không biết. Chờ sau khi em qua đời, cậu ta cũng sẽ không tới viếng mộ em. Hồi ức về những ngày đã qua của hai người, từ nay về sau chỉ còn lại mình em nhớ. Sau này có khả năng Cổ Diễm Chi sẽ cưới người khác. Nếu em xác định em có thể chịu đựng được hết tất cả những thứ này, như vậy anh có thể thử giúp em một tay.”

Từng chữ anh nói quả thực như đang chém vào tim tôi vậy.

Một lúc lâu sau, rốt cục tôi a... một tiếng. Lí trí của tôi rất muốn tỏ vẻ không sao cả mà nói một câu không có quan hệ gì cả. Nhưng sự thật chứng minh thời khắc này không hiểu sao sáu chữ này như có sức nặng ngàn cân. Tôi há mồm thật lâu, nhưng vẫn không thể nói lên lời. Chỉ có thể nhỏ giọng trả lời một câu: “Có thể.”

Bỗng nhiên tôi nhớ tới một câu nói mà Diệp Tầm Tầm đã nói với tôi sau khi vào đại học. Khi đó có rất nhiều đồn dập xảy ra: năm đó Lí Tương Nam đỗ thủ khoa trường khoa học tự nhiên, không lâu sau liền rời thành phố T, hướng đến đại học A trong lòng cậu ta; Diệp Tầm Tầm và Yên Ngọc hợp lại lần thứ hai, không lâu sau lại chia tay lần thứ ba, không lâu sau cô ấy cũng vào đại học T giống tôi, mà một mình Yên Ngọc lại đến thành phố A. Mọi người xung quanh tôi đều độc thân, chỉ riêng Cổ Diễm Chi và tôi mỗi lần xuất hiện đều có đôi có cặp. Rốt cục vào ngày sinh nhật tôi hai mươi tuổi, Diệp Tầm Tầm bị kích thích đến không chịu nổi, dùng ánh mắt oán hận nhìn tôi, sâu xa nói, Đỗ Oản, cậu hạnh phúc như vậy, khiến Thượng Đế cũng phải đổ kỵ.

Diệp Tầm Tầm vô ý nói một câu lại thành lời sấm.

Bây giờ nghĩ lại, bốn năm qua của tôi có thể tổng kết thành ba chữ, thật mỹ mãn. Mỗi một sự kiện đều có thể khiến Diệp Tầm Tầm tuyệt giao với tôi. Tôi còn nhớ rõ lần bản thân tôi lặng lẽ đến thành phố A ngày đó, ngày hôm sau khi tỉnh lại, tôi cảm giác chiếc khăn trải giường ở bên dưới rất sạch sẽ lại gọn gàng. Cổ Diễm Chi mặc bộ quần áo ngủ màu tím đang nằm nghiêng bên cạnh, khiến chúng tôi nằm kề sát vào nhau, gần đến mức tôi có thể nhìn thấy xương quai xanh, và vùng làn da dưới cổ đang được che bởi chiếc áo ngủ. Cánh tay kia của anh đặt trên lưng tôi, đang cuộn một lọn tóc của tôi, khóe miệng có chút tươi cười. Rồi sau đó anh từ từ tiến tới, hôn lên trán tôi một cái.

Mười năm trước Cố Diễm Chi có trồng một cây bạch quả ở trước sân nhà, hiện giờ nó đã trưởng thành cao vút; năm ấy khi tôi mười chín tuổi, nhà họ Cố từng vì để chào đón tân hôn mà sửa chữa lại một lần, phòng ngủ của Cố Diễm Chi được trang trí thành một màu sáng mộc mạc theo tâm nguyện của tôi; khi gần tới sinh nhật hai mươi tuổi của tôi, truyền thành ở thành phố T từng tranh nhau đưa tin một vùng đất ở trung tâm thành phố, sau khi động thổ một tháng lại không thấy xây dựng gì, mà là dựng lên một nhà ấm bằng thủy tinh gồm hai tầng để trồng hoa.

Lúc đó tôi không hiểu, lại không nghĩ chuyện này có liên quan gì đến Cố Diễm Chi. Mãi đến một ngày Giang Yến Nam tìm đến cửa, một cước đá văng cửa phòng Cố Diễm Chi, coi như không nhìn thấy vị thư ký đang che hai mắt đứng phía sau, và tôi đang bị ôm trong ngực Cố Diễm Chi, nổi giận nói: “Cố Diễm Chi! Cậu thật không biết xấu hổ! Khối đất ở trung tâm thành phố kia là của tôi! Là đất của tôi! Khi cậu mua nó từ tay tôi không phải cậu nói là muốn xây dựng công viên giải trí sao? Việc chia hoa hồng bây giờ phải làm sao? Phải làm sao hả? Cậu phải bồi thường tiền cho tôi! Cậu xây dựng cái nhà thủy tinh đó để làm gì? Cậu để hoa sống nhưng cũng phải để người khác sống với chứ! Quả thực cậu điên rồi! Cậu nói xem, cậu xây dựng cái nhà đó để làm gì hả? Hả?”

Cố Diễm Chi chờ anh ta một hơi rống hết, ừ một câu, bình tĩnh nói: “Bởi vì có người thích, tôi cũng vui hơn.”

Giang Yến Nam nói: “....”

Tôi nói: “....”

Tôi đang được Cố Diễm Chi ôm vào trong người liền qua một khe hở nhỏ, nhìn thấy Giang Yến Nam đang run rẩy chỉ vào Cố Diễm Chi, miệng tức giận đến run run một lúc lâu sau, bỗng đem ngón tay chỉ đến người tôi.

Giang Yến Nam mắng to một tiếng: “Cậu là cái đồ hôn quân!”

Tôi từ phía sau run rẩy một cái, khép khe hở lại. Tôi cảm giác được tay của vị hôn quân đang vỗ nhẹ lên lưng mình, ở đó vuốt ve trấn an, sau đó không chút để ý nói: “Oản Oản, em xem, người đàn ông vừa ly hôn đáng sợ đến mức này đấy.”

Giang Yến Nam nói: “....”

Tôi nói: “....”

D!đàn@lê#quý\$donn

Tôi cũng nhớ rõ sau hôm sinh nhật hai mươi tuổi của tôi, tôi và Cố Diễm Chi đã đi đến cục dân chính. Đến bây giờ tôi vẫn nhớ rõ bộ dạng nhẹ nhàng, ấm áp ngày đó. Chúng tôi ngồi ở phòng đăng ký, ngoài cửa sổ có bông hoa tường vi đang ra hoa, nhân viên công tác cách một cái bàn đánh giá tôi một lúc lâu, lại nhìn Cố Diễm Chi một cái, sau cùng tầm mắt lại dừng trên thân tôi, có chút do dự nói với tôi: “Cô à, rốt cục cô đã trưởng thành chưa vậy? Đây là chuyện hôn nhân đại sự, không phải chuyện đùa. Cô chưa trưởng thành lại đến nơi đây hồ nháo cái gì vậy?”

Tôi nghiêm túc nói: “Tôi không hồ nháo.” Hai tay lại đưa hộ khẩu lên, đoan đoan chính chính bổ sung một câu, “Chính anh xem đi, tôi đã hai mươi tuổi rồi đúng không?”

Đôi mắt anh ta không chút tin tưởng nhìn tôi. Rốt cục mới đưa tay nhận sổ hộ khẩu. Một mặt hỏi: “Tên gì? Cô tên gì?”

Tôi a một tiếng, nghiêm túc nói: “Cố Đỗ thị.”

“....”

Từ này giờ Cố Diễm Chi chỉ ngồi một bên không nói gì lúc này lại sắc mặt một tiếng, vươn tay ra, sờ đầu tôi, sau đó kéo vai tôi lại, cười nói: “Đỗ Oản. Cố Diễm Chi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cơ bản hồi ức đã kết thúc.

Từ chương này trở đi sẽ trở lại từ tiết tử.

30. Chương 30

Tôi còn nhớ rất rõ rất nhiều chuyện tốt đẹp như vậy. Cũng nhớ rất rõ rất nhiều lần đối thoại tốt đẹp như vậy. Tốt đẹp đến mức chỉ cần hơi nghĩ đến một chút, là không thể ngừng lại được, như bị nghiện vậy. Về vấn đề tiền tài, từng có thời gian Diệp Tầm Tầm phân chia đàn ông thành bốn cấp, cấp thấp nhất là người đàn ông không sử dụng một chút tinh lực cũng như tiền tài nào lên người bạn, cái chuyện gọi là lấy vợ sinh con bất quá chỉ là phản năng sinh lý sau khi thành niên mà thôi, do đó người chồng như vậy chỉ bằng không cần; người đàn ông cấp cao hơn là người đàn ông đồng ý dùng một chút tinh lực và tiền tài lên người bạn, đó gọi là hôn nhân lấy lệ thôi; cấp cao hơn là người đàn ông sử dụng phần lớn tinh lực và tiền tài lên người bạn, hôn nhân như vậy mới thật sự ngọt ngào; đương nhiên người đàn ông cực phẩm nhất là người đồng ý dành tất cả tinh lực và tiền tài cho bạn, vắt óc tìm cách lấy lòng bạn. Nhưng người đàn ông như vậy trên đời này thật sự là trăm năm khó gặp.

Cuối cùng, Diệp Tầm Tầm liếc tôi một cái, bổ sung thêm: “Cậu xem, Cố Diễm Chi đã tốn không ít tinh lực và tiền tài cho cậu, điều đó cho thấy Cố Diễm Chi chính là người đàn ông cấp thứ hai. Cho nên cậu mới có thể ngọt ngào như vậy.”

Tôi cúi đầu nhìn mu bàn tay, khi ngẩng đầu lên, tôi phải cố gắng khắc chế không để khóe miệng vì bị kích thích mà nhếch lên: “Thật ra, hôm sinh nhật hai mươi tuổi của tớ, Cố Diễm Chi đã chuyển tất cả số bất động sản và tiền tiết kiệm của anh cùng với một nửa số cổ phần sang danh nghĩa của tớ. Hơn nữa trong hiệp nghị chuyển nhượng còn viết một câu, nếu ly hôn, tất cả tài sản trong hiệp nghị này chỉ thuộc về một mình Đỗ Oản. Anh ấy nói cái này coi như là một phần hiệp nghị trước hôn nhân, có hiệu lực pháp lý.”

“....” Diệp Tầm Tầm trừng mắt với tôi, yểu hầu như bị người ta bóp chặt, há mồm nghẹn ngào một lúc lâu, mới tìm lại được giọng nói, “ Vì cái gì mà Cố Diễm Chi phải làm như vậy?”

Tôi ừ một câu, nhìn ra ngoài cửa sổ, thờ ơ như không có chuyện gì: “Cũng không có gì cả. Khi đó anh ấy nói mười chữ, gia tăng cảm giác an toàn của tớ mà thôi.”

“....”

Diệp Tầm Tầm sâu xa nhìn tôi một lúc lâu, u ám nói: “Tớ ghét nhất là phải nhìn mấy người yêu nhau ân ái.”

Diễm đàn lê quý đôn

Nếu ba ngày trước tôi khám lại ở thành phố A, nếu bây giờ chúng tôi còn ở thành phố T, như vậy đây chính là lúc cuối xuân ấm áp, dựa theo kế hoạch sớm đã định ra từ trước, tôi vốn nên cùng Cố Diễm Chi đi đến cửa hàng áo cưới mặc thử váy cưới rồi.

Từ hơn ba tháng trước áo cưới đã bắt đầu được lựa chọn, phải mất ba tháng làm bằng tay ở Milan. Tôi nhớ rất rõ bộ váy cưới đó. Chiếc găng tay bằng tơ lụa màu trắng, chiếc voan che đầu mờ mờ ảo ảo, chiếc đuôi váy yểu điện duyên dáng, cùng với một sợi kim tuyến tinh tế, toàn thân được trang trí bởi những bông hoa bách hợp. Tất cả đều đẹp đến mức khiến người ta mê luyến.

Tôi còn nhớ rất rõ tư thái Cố Diễm Chi lật mở từng trang váy cưới khi đó. Anh không chút để ý lật từng trang một từ đầu đến cuối, ngón tay anh thon dài đặt trên trang sách, hơi hơi cong lại, là bộ dạng cực kỳ tùy ý. Hình như những chiếc váy cưới mà nhà thiết kế đã sử dụng hết tâm tư vào nó cũng không thể lọt vào mắt anh. Rõ ràng tôi cảm thấy bất cứ một thứ gì, nhìn đều rất được. Mãi cho đến khi anh quảng quyển đó đi, lại lật một quyển khác, là những bộ váy cưới đệ nhất thế giới, ngón tay Cố Diễm Chi mới dừng lại, thân người hơi thẳng lên, đưa mắt nhìn sang, mỉm cười nhìn tôi: “Oản Oản, bộ này nhìn có được không?”

Từ nhỏ đến lớn, mỗi một bộ quần áo hay trang sức mà anh chọn lựa, đều rất tinh quý.

Tháng sáu năm nay, tôi sẽ tốt nghiệp đại học. Tháng chín năm nay, tôi vốn nên cử hành hôn lễ với Cố Diễm Chi. Thiếp mời đã thiết kế xong, chỉ chờ tôi trở lại thành phố T, ký tên lên thiếp mời cùng với Cố Diễm Chi là xong.

Tôi vắt hết óc nghĩ cách lấy lòng một người, hao hết tâm tư muốn anh ấy thích mình. Tôi cố gắng lâu như vậy, cuối cùng cũng được một kết quả tốt. Chưa bao giờ tôi nghĩ đến có một ngày tôi sẽ ly hôn với Cố Diễm Chi. Có thể bị anh oán hận, bị anh vứt bỏ. Hình dung anh cùng với người khác.

Bắt đầu từ đêm hôm qua, mỗi lần nghĩ đến như vậy, lòng tôi đều đau như cắt.

Một mình tôi trở lại khách sạn. Đến khi ăn bữa tối, tôi nhận được điện thoại của Yên Ngọc, không nhanh không chậm nói: “Đột nhiên anh nghĩ đến, sao em lại nói với Cố Diễm Chi ba ngày nữa mới trở về? Sao tối hôm nay em không đi luôn đi? Em chỉ còn có bốn tháng nữa thôi, em ở đây phát ngốc không làm gì, không bằng mau trở về thành phố T đi, ở chung với Cố Diễm Chi thêm vài ngày. Chờ anh chuẩn bị xong tài liệu sẽ trở về thành phố T giúp em, khi đó em có thể sẽ không có cả thời gian để tạm biệt đâu.”

Tôi nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út trầm mặc một lúc lâu, nói: “Bác sĩ Yên à, anh có còn tình thương không?”

“Hả?”

Tôi một hơi nói tiếp: “Anh cảm thấy một người vừa mới biết mình bị bệnh nan y, có thể ngay lập tức cực kỳ phần chấn, trước mặt người mà cô ấy thích nhất có thể che giấu chân tướng, coi như cái gì cũng chưa phát sinh sao? Anh nghĩ rằng em và anh giống nhau sao? Anh cho rằng ai cũng có thể giống anh, mỗi tình đầu kết hôn vẫn có thể vân đạm phong khinh đi giày tây đến hôn lễ người ta vui vẻ trò chuyện rồi còn khẳng khái khoan dung mừng năm vạn nhân dân tệ sao? Chẳng lẽ anh cho rằng như anh mới là người bình thường sao? Anh không biết logic của anh không bình thường sao? Anh không tự biết rằng kỳ thật căn bản bác sĩ Yên Ngọc anh không có tình thương sao?”

“....” Yên Ngọc bị tôi chặn họng, khi mở miệng, vẫn bình tĩnh lý trí đến mức trời đất không dung, “Em đã luyến tiếc như vậy, vậy thì cần gì phải suy nghĩ lung tung làm gì. Tóm lại xác suất thành công của cái kia rất nhỏ, lại còn hao phí tâm lực của anh. Không bằng bây giờ em trực tiếp chạy về nói với Cố Diễm Chi, em bị ung thư giai đoạn cuối, chỉ còn lại bốn tháng, ngay cả bác sĩ Yên Ngọc giỏi nhất cả nước cũng không thể giúp được em. Anh tin tưởng cậu ấy nhất định sẽ đau lòng mà che chở cho em gấp bội lần.”

Tôi bị anh nói đến trầm mặc.

Làm sao tôi có thể chưa từng nghĩ qua cơ chứ. Trên đời này không có người nào nguyện ý chịu đựng thống khổ cả. Tôi chỉ mong sao ngay bây giờ có thể trở về thành phố T, nhào vào lòng Cố Diễm Chi khóc lớn một trận. Đem nguyên nhân đau nhức xương gân đây, cùng với kết quả chẩn đoán của Yên Ngọc nói với anh. Tôi chỉ mong sao được anh lập tức ôm vào trong ngực nhẹ nhàng an ủi. Tựa như những khó khăn trong quá khứ vậy, khi nào không có biện pháp có thể nói với Cố Diễm Chi, đem tất cả những vấn đề khó khăn ném cho anh.

Chưa bao giờ tôi trải qua tình trạng như bây giờ. Một mình ở trong khách sạn, bốn phía yên tĩnh không một âm thanh. Mà vừa buổi trưa tôi mới biết tin chẩn đoán chính xác về căn bệnh nan y của mình.

Kỳ thật hiện tại tôi cực kỳ sợ hãi.

Tôi hy vọng biết bao rằng Cố Diễm Chi bây giờ cũng như trong quá khứ vậy, không chút để ý mà an bài tất cả mọi chuyện. Nhưng chung quy anh cũng không phải là thần linh.

Anh trầm ổn ung dung, không chút gợn sóng. Anh nhẹ nhàng băng quơ nói một câu cũng được cả thế giới tôn sùng là thánh kinh, một hành động mờ ám của anh cũng khiến truyền thông ùn ùn kéo tới, mười một năm trước anh từng đưa một đứa trẻ từ vùng núi về thành phố T, về sau lại thay đổi cuộc sống của cô ấy đến long trời lở đất.

Anh làm được tất cả mọi chuyện. Chuyện duy nhất anh không thể làm được chính là chuyện sinh tử.

Nếu chuyện này phát sinh ở ba mươi năm sau, tôi sẽ không chút do dự mà nói với Cố Diễm Chi. Nhưng bây giờ, tôi thực sự không thể.

Vào sinh nhật tôi một năm trước, Cố Diễm Chi đưa tôi lên chùa, để định ra hôn lễ năm nay. Thời điểm lái xe xuống núi đã gần đến hoàng hôn, tôi nâng má nhìn bộ dạng anh vén tay áo lên chuyên chú lái xe, ý vào ngày hôm đó là sinh nhật của mình, một hơi hỏi anh rất nhiều chuyện.

Rõ ràng bản thân tôi cũng biết mình đang cố tình gây sự, vậy mà mỗi lần anh vẫn rất kiên nhẫn trả lời từng vấn đề của tôi. Mà vấn đề cuối cùng tôi nói đến là: “Nếu em chết trước anh, anh có thích người khác không?”

Tôi cho rằng anh sẽ đáp lại một câu “Sẽ không”, nhưng anh lại từ chối cho ý kiến. Hơn nữa còn hỏi lại tôi: “Oản Oản, bốn chữ sinh lão bệnh tử, mỗi người đều sẽ phải đối mặt với chữ cuối cùng. Thời điểm đến lượt chúng ta, em hy vọng em sẽ sống lâu hơn anh, hay ngược lại?”

“....”

Trước đó, tôi chưa bao giờ nghĩ qua về vấn đề này. Tôi nghĩ chuyện sinh tử cách rất xa với tôi. Cái gọi là giả thiết, cũng chỉ là thuận miệng nói ra thôi. Nhưng Cố Diễm Chi hỏi lại tôi như vậy, căn bản tôi không biết nên trả lời như thế nào. Rốt cục tôi mới ý thức được giả thiết vừa rồi tôi nói với Cố Diễm Chi có bao nhiêu tàn nhẫn. Chợt nghe thấy Cố Diễm Chi dịu dàng nói: “Anh hy vọng mặc kệ như thế nào, anh có thể sống lâu hơn em một chút, chỉ cần mấy ngày thôi. Chờ anh tổ chức lễ tang thật tốt, sau đó sẽ đi theo em.”

Tôi giật mình trong lòng, đột nhiên ngẩn đầu.

Trên núi là bầu trời tươi sáng rực rỡ. Khuôn mặt người trước mắt tôi vẫn luôn trầm tĩnh, giống như chuyện anh vừa nói là hết sức bình thường. Tôi mơ hồ hoài nghi có phải anh đã từng suy nghĩ rất lâu về vấn đề này không. Tôi nói không lên lời, một lúc lâu sau, mới nhỏ giọng hỏi: “Nhưng là, nếu em mất rất sớm, nếu ba mươi tuổi đã mất thì sao? Chẳng lẽ anh cũng làm như vậy sao?”

31. Chương 31

Sáu năm trước, cha Cố Diễm Chi vì bệnh tật mà qua đời, lúc đó tôi đang ở bên cạnh anh, vậy mà tin tức qua đi thật lâu, tôi mới biết được. Mà khi đó đúng hôm họp phụ huynh, tôi cẩn thận quan sát kỹ biểu tình của Cố Diễm Chi, nhưng anh đã sớm trở lại thái độ vẫn đạm phong khinh trước kia. Nhưng tôi vẫn nhớ rất rõ ba năm trước, mẹ Cố Diễm Chi vì nhớ thương chồng, buồn bực mà qua đời, sau khi Cố Diễm Chi ra nước ngoài xử lý hậu sự trở về, thần sắc anh lạnh nhạt, nhiều ngày không nói lấy một từ nào. Tôi không phải là người giỏi an ủi, nhìn anh như vậy lại càng sợ mình sẽ nói sai điều gì đó. Có người hay khuyên rằng người chết rồi không thể sống lại, hãy nén bi thương mà thuận theo ý trời, nhưng kỳ thực khuyên như vậy chẳng khác không khuyên là mấy. Mẹ Cố Diễm Chi buồn bực không vui ba năm, cũng vì không thể đi theo chồng. Tôi từng nghĩ nếu có người nói với tôi việc này, tám phần là tôi sẽ lập tức đuổi anh ta đi ngay. Tôi nghĩ thật lâu nhưng rốt cục vẫn không biết phải an ủi thế nào, nhưng đồng thời tôi cũng cực kỳ lo lắng Cố Diễm Chi có thể ưu sầu thành bệnh mất, anh vẫn luôn là người con có hiếu, hiện tại cha mẹ lại lần lượt qua đời. Tôi do dự một hai ngày, cuối cùng liền cầm quả đào đi đến trước mặt anh, nói với anh: “Chuyện kia, anh thật sự không cần em đến an ủi sao?”

Tôi đã sẵn sàng chuẩn bị tâm lý thật tốt, nghĩ thầm, rằng nếu anh vẫn giống hai ngày trước nói không cần, tôi sẽ a... một tiếng rồi đưa quả đào cho anh, nói một câu quần gia nhữ em mang đến cho anh rồi xoay người rời đi. Nhưng bây giờ Cố Diễm Chi đang giương mắt nhìn nhìn tôi, hơi hơi lộ ra vẻ tươi cười. Tiếp theo anh duỗi tay về phía tôi: “Tôi đây.”

Tôi đi lên phía trước một bước, bị anh ôm đặt lên đùi, anh ôm rất chặt. Cầm anh đặt trên đỉnh đầu tôi. Trước mắt tôi là chiếc áo len sơn dương màu xám với hoa văn tinh tế. Bàn chân rất nhanh cũng được anh ôm vào trong ngực. Ngón tay anh để trên gan bàn chân tôi vẽ vẽ hai lần, tôi kêu một tiếng, anh liền cười hai tiếng, cả người đều được anh ôm vào trong ngực. Tư thế này hình như khá quen thuộc, tôi suy nghĩ một chút, hình như giống với bộ dạng của đứa trẻ sơ sinh cuộn mình trong bụng mẹ còn chưa được sinh ra.

Ý nghĩ này khiến má tôi có chút nóng, sau đó tôi nghe thấy giọng nói của anh trên đỉnh đầu: “Như vậy em định an ủi anh thế nào đây?”

Tôi lấy lại bình tĩnh, nói ra câu đã chuẩn bị từ lâu: “À, anh nghĩ mà xem, nếu trên trời có linh thiêng thì bác gái và bác trai, sẽ không hy vọng anh ưu sầu như vậy, đúng không?”

Anh ừ một tiếng: “Còn gì nữa?”

“Còn có, anh không cần chôn toàn bộ khổ sở trong lòng như vậy, sẽ không tốt cho thân thể.”

Anh lại ừ một tiếng, lần này hình như có mang theo ý cười: “Còn gì nữa?”

“Còn có, anh còn có công ty nữa. Còn một đồng sự vụ cần anh xử lý kìa. Tiếp nữa, nếu anh nguyện ý,” tôi làm như không có chuyện gì nói, “Từ nay về sau anh vẫn còn có em mà.”

Anh nhẹ cười ra tiếng. Lòng ngực tự nhiên chấn động. Rốt cục tôi ý thức được rằng căn bản anh không nghe thấy gì, căn bản anh chỉ đang trêu đùa tôi thôi. Lập tức tôi thẹn quá hóa giận, lập tức muốn nhảy từ đầu gối anh xuống, bị anh nhanh tay lẹ mắt ôm chặt vào trong ngực, ôm thật chặt, không thể vùng vẫy được. Tôi nói: “Anh buông tay, buông tay, buông tay ra mau!”

Đột nhiên anh hôn lên tai tôi. Cố Diễm Chi cười gọi tên tôi. Bên trong dần dần yên tĩnh, bên ngoài cửa sổ có tiếng hạt mưa rơi lên tấm kính. Anh nhẹ nhàng băng quơ nói: “Không còn ai khác. Anh chỉ còn lại mình em.”

Tôi hoàn toàn yên tĩnh lại. Qua một lúc lâu sau, mới nhỏ giọng nói: “Em cũng vậy.”

Tôi suy nghĩ lung tung rất nhiều chuyện như vậy, mắt vẫn mở to đến buổi sáng hôm sau. Buổi tối hôm trước Yên Ngọc đặc biệt dẫn tôi trong điện thoại ngày phải ăn đủ ba bữa cơm, nếu không tốc độ ra đi sẽ nhanh hơn. Anh nói gọn gàng dứt khoát như vậy, khiến tôi mãi một lúc lâu sau mới nói được: “Bác sĩ Yên à, anh nói chuyện như vậy, có bệnh nhân nào đã từng bị dọa chết rồi không?”

Yên Ngọc lạnh nhạt trả lời: “Nhưng hù chết người cũng không cần bồi thường. Không ảnh hưởng tới anh là được.”

“....”

Tôi đi xuống nhà ăn, hơi giương mắt đã nhìn thấy Yên Ngọc đang ngồi ở gần đấy, trước mặt là một đồng bát đĩa, thần sắc lạnh nhạt vẫy tay về phía tôi. Tôi chờ đợi một lúc, đi qua: “Sao anh lại đến đây?”

Anh nói: “Sáng hôm nay lương tâm anh phát hiện, có vẻ em vẫn rất đáng được thông cảm. Cứ đến đây anh sẽ thương xót cho em.”

“... Cảm ơn anh. Em không cần. Nhưng ngược lại em có một vấn đề muốn hỏi anh.” Tôi do dự một lúc, nói, “Trước kia anh đã từng đồng ý với Diệp Tầm Tầm chuyện gì?”

Tay Yên Ngọc đang cầm chiếc bánh rán liền dừng lại, mí mắt lạnh lạnh nâng lên nhìn: “Đỗ Oản, lá gan em to lên rồi đấy.”

“Con người đến lúc sắp chết, lời nói cũng thay đổi, lá gan cũng to hơn.” Tôi khiêm tốn nói, “Như vậy, những chuyện anh đã từng đồng ý, anh sẽ làm được chứ?”

Mi tâm Yên Ngọc bắt đầu nhíu lại, mơ hồ có dấu hiệu phát tác: “Em quản được anh sao?”

Tôi a... một tiếng: “Ý tứ này của anh chắc là làm được rồi. Anh làm được cái gì? Giữ mình trong sạch, thủ thân như ngọc sao? Hay là không phải Diệp Tầm Tầm sẽ không cưới?”

Yên Ngọc ném chiếc khăn ăn xuống, rốt cục cũng nổi giận: “Em quản anh làm cái gì? Lão tử làm cái gì cũng không liên quan tới các người! Lão tử như thế nào cũng không có nửa xu quan hệ với Diệp Tầm Tầm! Đỗ Oản, em nhanh chóng ăn cho xong đi! Nhanh lên!”

“Anh đã làm được những việc này,” tôi dường như không nghe thấy, thấp giọng nói tiếp, “Như vậy, Cố Diễm Chi cũng từng hứa với em, nếu em chết, mặc kệ là khi nào, anh ấy sẽ an bài tang lễ cho em trước, sau đó sẽ

cùng đi với em. Lúc anh ấy nói như vậy, anh ấy cực kỳ trịnh trọng. Như vậy anh cảm thấy, anh ấy có thật sự làm như vậy không?”

Tôi nhìn Yên Ngọc chăm chăm, cực kỳ hy vọng anh có thể trả lời một câu không.

Diệp Tầm Tầm đã từng cực kỳ không tình nguyện mà thừa nhận tôi và Cố Diễn Chi là một cặp đôi trời sinh. Cái này chủ yếu là do tính cách chúng tôi hợp nhau. Dựa theo lời cô ấy, tôi là một người do dự, mấy năm nay trừ việc theo đuổi Cố Diễn Chi là có vẻ chắc chắn, còn mọi chuyện còn lại đều không được như vậy. Sau đó lại nói Cố Diễn Chi và tôi lại vừa vặn tương phản nhau. Tôi luôn theo nguyên tắc không muốn nhìn thẳng vào khuyết điểm, nên tôi luôn bày tỏ phủ nhận, nhưng qua nhiều năm như vậy, tôi không thể không thừa nhận cô ấy nói rất chính xác. Tôi luôn nghĩ rất nhiều chuyện, việc giấu đi hay thẳng thắn nói ra lúc nào cũng quanh co trong lòng. Lời thề vào buổi sáng hôm qua ở ngoài phòng khám, qua một đêm suy tư, tôi lại bắt đầu thay đổi.

Tôi thử tưởng tượng một lần bộ dạng Cố Diễn Chi ghét mình. Cảm thấy tôi không thể chống đỡ được. Rốt cục tôi ý thức được mình tuyệt đối không thể vĩ đại như trong tưởng tượng được. Tôi thích một người thật lâu, rốt cục đợi được đến khi anh ấy nói yêu mình, tôi tình nguyện nhớ thương người ấy nhiều năm, nhưng cũng không thể chịu được cảnh anh ấy hận tôi. Chung quy tôi vẫn ích kỷ đến mức này.

Chỉ cần Cố Diễn Chi không đi theo mình, tôi sẽ nói sự thật với anh. Tôi chăm chú nhìn chăm chăm Yên Ngọc, nhìn bờ môi anh. Rốt cục thật lâu sau anh mới mở miệng, chậm rãi nói: “Khó trách vì sao em kiên trì muốn khống chế tâm lý cậu ta như vậy. Loại cổ chấp này, chỉ có thể dùng thuật khống chế tâm lý thôi.”

Tôi vẫn ôm một tia hy vọng: “Có thể có khả năng, anh ấy chỉ lừa em thôi đúng không?”

“Tuy Cố Diễn Chi là người bụng dạ khó lường,” Yên Ngọc đẩy đẩy cặp kính, nhàn nhạt nói, “Nhưng là, Đỗ Oản, em phải thừa nhận, cho tới bây giờ cậu ta chưa từng nói dối cái gì.”

Rốt cục tôi hết hy vọng.

Yên Ngọc nhìn tôi, nói: “Sao rồi, cảm thấy đau lòng sao?”

Tôi hữu khí vô lực ừ một tiếng, giọng nói nhỏ đến mức chính mình cũng không nghe thấy. Sau đó cũng không mở miệng nữa. Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên tôi cảm thấy cổ tay bị nắm lấy, bát cháo bị sánh ra ngoài, mà người đến lại không hề để ý, chỉ kích động hỏi tôi: “Đỗ Oản, quả thật cậu bị ung thư xương giai đoạn cuối sao?”

Tôi ngẩng đầu, là Lí Tương Nam đã bốn năm không gặp.

Mặt cậu ta so với khi thi đại học thì già dặn hơn. Dựa theo thẩm mỹ của con gái hiện nay, có thể cho là cực kỳ anh tuấn. Nhưng quần áo lúc này lại không chỉnh tề, cổ áo nghiêng, nút áo cài sai vị trí. Có thể thấy vừa rồi cậu ta chạy như điên như thế nào. Trong mắt có sự khẩn trương không hề che giấu, còn có thương tâm, tôi nhìn cậu ta, từ từ nói: “Ừ.”

Nói xong lập tức quay đầu trừng Yên Ngọc, anh đến mí mắt cũng không nâng lên, không nhanh không chậm uống cà phê, mới mở miệng: “Anh cảm thấy nếu em muốn tẩy não Cố Diễn Chi, sẽ phải dùng đến cậu ta. Hôm nay hai người gặp nhau trước, làm nóng người. Thuận tiện thảo luận xem vở kịch người thứ ba chen chân vào phải hợp lý thế nào, mới có thể thuận lợi ly hôn.”

Tôi nói: “....”

Lí Tương Nam lơ đi câu nói của Yên Ngọc, chỉ nhìn chăm chăm tôi: “Sao lại bị ung thư xương? Phát hiện ra khi nào? Không phải cậu vẫn cực kỳ khỏe mạnh sao? Hiện tại trị liệu như thế nào? Còn có thể sống bao lâu? Cậu đừng sợ, có tớ ở đây rồi.”

“Lời cậu vừa nói là lời kịch kinh điển trong phim Hàn mười mấy năm trước rồi Lí Tương Nam.” Tôi nói, “Cậu có thể buông tay tôi ra trước không? Nói thật là rất đau đấy, tôi có không bị ung thư xương cũng bị cậu nắm chặt đến ung thư xương mất.”

Cậu ta lập tức buông tay. Ngồi xuống bên cạnh tôi, yên lặng nhìn tôi, không hé răng. Tôi vốn không có khẩu vị, ánh mắt cậu ta lại nhìn tôi như nhìn một thi thể lạnh lẽo vậy, khiến tôi ngay cả khi múc một miếng

cháo đến miệng rồi cũng không thể nuốt trôi được, đang muốn bỏ xuống, vị bác sĩ trước mặt lạnh lùng mở miệng: “Anh không thích nhất là bệnh nhân không nghe lời anh nói. Mau ăn hết cho anh.”

Tôi nói: “....”

Lí Tương Nam lập tức nói: “Cậu bây giờ không thể cầm nổi bát sao? Để tớ đút cho cậu.” Nói xong liền không do dự cầm chiếc bát nhỏ trước mặt tôi lên, đưa thìa lên miệng tôi.

Tôi dờ dẫm không nhúc nhích nhìn cậu ta. Qua một lúc lâu sau, rốt cục Lí Tương Nam từ từ để bát xuống. Tôi từ từ ăn xong bát cháo dưới bốn con mắt, cảm giác thống khổ không thể nói thành lời. Sau đó tôi nghe thấy Lí Tương Nam thấp giọng nói: “Đồ Oản.”

Tôi nói: “Hả?”

“Yên Ngọc đã nói với tớ chuyện của cậu rồi. Tớ sẽ phối hợp với cậu. Cậu cần tớ làm gì cứ nói.” Cậu ta hạ mí mắt xuống nhìn tôi, môi hơi nhếch lên, từ từ nói, “Cậu không cần cảm thấy cái gì mà lợi dụng với không lợi dụng, đây là tớ cam tâm tình nguyện.”

Tôi nói: “Cám ơn cậu. Tớ không thể làm như vậy được.”

Cậu ta vội vàng nói: “Cậu đừng quan tâm đến những cái khác. Cậu từ chối tớ tớ sẽ rất đau khổ. Hiện tại luận văn của tớ cơ bản đã xong, dù sao cũng không bận gì. Cậu cứ tùy tiện coi tớ là một người bạn, có việc cần tớ giúp. Cậu không cần cảm thấy thiếu nợ tớ, nếu cậu cảm thấy như vậy không tốt, vậy thì trả tiền cho tớ là được rồi. Có thể lấy tiền bạc ra trao đổi đúng không? Cậu cứ ra giá đi.”

Yên Ngọc ở một bên xoa xoa má, lạnh nhạt nói: “Thật đúng là tình thâm a.”

Tôi trầm mặc một lúc lâu, mới thấp giọng nói: “Vậy thì phải cám ơn cậu rồi.”

Buổi sáng thứ bảy tôi và Lí Tương Nam cùng trở về thành phố T.

Trên máy bay, tôi xác nhận mắt đã bớt sưng. Biểu tình trên mặt cũng cực kỳ bình thường. Khi đi vào sảnh đón vẫn có chút khăn trương, đột nhiên quay người lại, thiếu chút nữa đụng vào người Lí Tương Nam.

Tôi chỉ vào mặt mình, hỏi: “Như vậy được chưa?”

Cậu ta nhìn một lúc: “Vẫn còn chút căng thẳng. Nên lạnh nhạt uể oải hơn. Đề khéo môi xuống.”

Tôi theo lời làm theo: “Như vậy được chưa?”

Cậu ta gật gù đầu: “Được rồi.”

Trái tim tôi căng thẳng đập thành thịch. Rốt cục cũng đi qua cửa, giương mắt lên, liền nhìn thấy một bóng dáng thon dài đang ở sảnh đón xa xa.

Anh luôn luôn khiến mọi người phải chú ý. Cho dù là ở giữa một bữa tiệc ánh sáng chói lóa, nhưng cũng chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn thấy. Huống chi là ở sân bay. Tôi không biết anh đã đợi bao lâu. Tôi không tự chủ được đi càng lúc càng nhanh, lời Lí Tương Nam nói đằng sau cũng không lọt vào tai, vừa rồi cố gắng để biểu tình lạnh nhạt cũng thể hiện được, chỉ chăm chú nhìn vào khuôn mặt cách không xa kia, khóe mắt tươi cười rất quen thuộc.

Anh đứng từ xa mở rộng hai tay hướng đến tôi. Hình như tôi chạy chậm lại. Rốt cục mới đến gần. Rương hành lý bị buông ra. Tôi tiến lên một bước. Cánh tay bao quanh eo anh, ôm thật chặt.

Tôi ngửi thấy mùi hương rất dễ chịu trên vạt áo anh. Hốc mắt tôi có phần ẩm ướt. Tôi cảm giác mình được ôm lấy ngày càng chặt, không còn khe hở. Giọng anh trầm thấp dịu dàng: “Oản Oản.”

32. Chương 32: Đồ Thị Chú Ý.

Mũi của tôi đau xót, tôi cắn chặt đầu lưỡi của mình. Chỉ thiếu chút nữa, đã bật nói ra chuyện bị bệnh.

Trong lòng luôn có một giọng nói dụ dỗ tôi. Giống như là những sợi chỉ mỏng chồng chéo lên nhau, rất mảnh mai mà lại không cho phép trốn tránh. Luôn nói với tôi, nói mọi chuyện cho Cố Diễn Chi, để cho anh giải quyết. Anh ấy đáng giá để cô toàn tâm toàn ý tin cậy. Tất cả vấn đề khó khăn ở trong mắt của anh đều sẽ không còn là vấn đề khó khăn. Trước kia là như vậy, hiện tại cũng không có ngoại lệ. Anh ấy sẽ có biện pháp giải quyết tốt hơn. Anh ấy đã cho cô bất kỳ thứ gì cô muốn. Châu báu, trang phục hoa lệ, sự tự tin, quan tâm, sự xinh đẹp, còn có tình yêu. Anh ấy mạnh mẽ như vậy, có lẽ anh chính là Thần Linh hạ phàm.

Suy nghĩ như vậy, càng trở nên mãnh liệt khi cô đi trên con đường ồn ào trở về thành phố T. Bên tai hình như có âm thanh ông ông. Tất cả phòng tuyến xây dựng trong lòng cũng sắp bị ép tới vỡ mất, trong tim trong đầu chỉ còn lại một câu nói, nói cho Cố Diễn Chi, nói cho anh ấy biết.

Tôi cần một cái ở bờ vai của anh. Rốt cuộc vẫn không thể nhịn được nước mắt, trước mắt nhanh chóng mờ hồ ướt át. Sau một lúc lâu, lại vang lên một tiếng thút thút không hề nén được.

Cố Diễn Chi hơi ngừng lại, lòng ngón tay sờ nhẹ, đúng là sờ thấy một chút ướt ướt. Anh hôn lên tóc tôi, truyền đến tiếng cười khê: “Nhớ anh đến mức này?”

Tôi ôm chặt anh. Biết rằng chắc chắn những người xung quanh sẽ nhìn sang, lại vẫn níu chặt lấy vật liệu may mặc trên người anh, vẫn không chịu buông tay. Cũng không cho anh buông tay. Một bên lại nặng nề gập đầu trong ngực của anh. Tay anh vuốt ve trấn an sau lưng tôi, cười nói: “Thực tập khổ như vậy?”

Tôi lại lần nữa nặng nề gập đầu. Bởi vì nghẹn ngào mà giọng nói mơ hồ không rõ ràng lắm: “Rất khổ đó. Rất khổ rất khổ.”

Ngón tay anh sờ tới gương mặt của tôi, thấp giọng dụ dỗ: “Vậy để anh nhìn xem, mấy ngày nay có gầy đi không?”

Tôi ôm lấy anh chặt hơn: “Không muốn. Bây giờ xấu lắm.”

Bên cạnh rốt cuộc có người chịu không nổi mà nặng nề ho khan một tiếng. Lý Tương Nam chậm rãi mở miệng: “Ổn Ổn.”

Cả người tôi cứng đờ, cuối cùng cũng có chút tỉnh táo. Lý Tương Nam lấy từ trong túi áo ra một cái điện thoại di động, mặt không thay đổi đưa qua: “Điện thoại của em rút ở chỗ anh.”

Tôi nhận thấy được ánh mắt của Cố Diễn Chi trên đỉnh đầu. Không dám ngẩng đầu, yên lặng đưa tay nhận lấy di động. Nghe thấy Lý Tương Nam lại nói: “Em xác định thời gian, ngày mai anh chọn được chỗ sẽ tìm em.”

Đột nhiên bả vai bị người nào đó không nhẹ không nặng ôm lấy, người đứng bên cạnh tôi mỉm cười mở miệng: “Tìm Ổn Ổn làm gì?”

Lý Tương Nam nói: “Có việc.”

Cố Diễn Chi nâng giọng ừ một tiếng, vẫn cười nhạt: “Việc gì?”

Lý Tương Nam trả lời hời hợt: “Việc riêng.”

Tôi nghe mà da đầu tê dại. Cảm thấy Cố Diễn Chi dừng một chút, bình tĩnh chậm rãi gọi một tiếng: “Ổn Ổn.”

Tôi ngẩng đầu trả lời. Hai mắt anh sâu lắng, đuôi mắt dường như khê héch lên, có mấy phần cảm giác cười như không cười: “Đây là xảy ra chuyện gì?”

Tôi cúi đầu, không dám nâng lên. Nhỏ giọng nói: “Chính là việc riêng.”

“Loại việc riêng anh không thể hỏi tới?”

Tôi trả lời: “Đúng vậy.”

Ngón tay của anh đang sờ ống tay áo, dừng lại trong giây lát.

Tôi chỉ hi vọng mình nhắm mắt lại, chuyện này sẽ nhanh chóng xẹt qua.

Trước kia tôi chưa bao giờ trả lời với Cố Diễn Chi như vậy.

Tôi vẫn luôn cảm thấy, việc của tôi so với việc của Cố Diễn Chi, chỉ có thể xem là chuyện vụn vặt. Vì vậy bình thường nếu có thể không quấy rầy thì sẽ không quấy rầy, lại phát hiện ra rằng mỗi khi việc vụn vặt gặp vấn đề, tôi còn chưa nhờ giúp đỡ, Cố Diễn Chi đã như từ trên trời giáng xuống mà giúp đỡ tôi. Từ việc trời đổ mưa vào giờ tan học, đến việc tôi chọn ngành ở đại học, anh đều kịp thời xử lý, đưa ra đề nghị thích hợp. Anh hiểu tôi còn hơn bản thân tôi. Diễnnndkdan/leeequhydonnn

Từ trước đến giờ tôi đều không cảm thấy giữa chúng tôi có việc gì cần phải giấu giếm nhau. Ví như mỗi đêm trước lúc ngủ tôi nằm trong ngực anh cầu nhàu không dứt những chuyện xảy ra trong ngày đó với anh, còn anh nhẹ nhàng như không nói cho tôi biết tất cả các loại mật mã của anh. Ví như anh trêu chọc tôi về cái bớt trên xương quai xanh, tôi thuộc lòng việc anh hay mặc quần áo bằng bông len lông cừu và cây đay. Ví như chỉ cần là tôi hỏi, anh sẽ trả lời. Tôi chỉ tiếc nuối rằng tôi không thể sâu sắc hiểu rõ Cố Diễn Chi giống như anh đã hiểu tôi. Anh chưa bao giờ nổi giận với tôi, tôi lại vẫn lo sợ mình có chỗ nào không hợp ý anh, khiến anh âm thầm tức giận.

Một khắc kia thời gian hình như trôi qua chậm chạp gấp mười lần. Cố Diễn Chi xách rương hành lý của tôi lên, quay sang dắt tay tôi đi ra ngoài. Lý Tương Nam bị bỏ lại xa xa đằng sau. Tôi ngưỡng mặt lên, cẩn thận nhìn dáng vẻ của anh. Cảm thấy anh nên rất tức giận, nhưng vẻ mặt anh rõ ràng rất lạnh nhạt, giống như vốn không để ý đến. Tôi trù trù một hồi lâu, vẫn nhìn không được mà hỏi: “. Anh tức giận có phải không?”

Cố Diễn Chi quay đầu sang, mặt vẫn mang nụ cười: “Không có.”

Tôi có chút yên tâm. Nhưng không yên lòng vẫn nhiều hơn. Tiếp tục hỏi: “Thật?”

Anh nhàn nhạt trả lời: “Giả.”

“.”

Tôi mang theo lòng dạ không yên đi theo Cố Diễn Chi vào trong xe.

Cuối cùng tôi cũng thấy được vẻ mặt tức giận của Cố Diễn Chi. Nhưng hình như so với ngày thường cũng không có gì khác biệt. Thậm chí ngay cả tư thế và tốc độ lái xe cũng không hề thay đổi, còn có vẻ mặt từ đầu đến cuối vẫn ung dung. Chỉ là không nói một tiếng. Trong xe yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của tôi. Qua không lâu lắm, tôi đã không chịu nổi, thử nói chuyện với anh, mỗi lần đều là nói một câu thật dài cộng thêm giọng nói đầy vui sướng, sau đó cũng chỉ nhận lại được ba loại câu trả lời “Ừ” , “Đúng vậy” , “Không”.dieēndaànleequydonnnnn

Tôi rốt cuộc không biết phải làm thế nào. Nhìn anh bằng ánh mắt thành khẩn một lúc lâu, cũng không thấy anh quay đầu sang một lần. Cuối cùng không thể tiếp tục chịu đựng, tay chân trở nên luống cuống. Bỗng nhớ lại thư ký của Cố Diễn Chi đã từng sâu kín cảm thán rằng, thà phá mười ngôi miếu, hủy một đám cưới, cũng vạn lần không thể nhổ một sợi tóc của tổng giám đốc Cố.

Bây giờ nghĩ lại, cảm thấy thật đáng sợ.

Rõ ràng Cố Diễn Chi không làm gì, tôi lại mang trong lòng một loại cảm xúc run sợ trở lại nhà họ Cố. Rất nhanh quần gia đã ra chào đón, sau khi mở cửa xe, cười nói với tôi: “Thời gian này ở bên ngoài rất khổ cực sao? Sáng hôm nay tôi có bảo phòng bếp nấu canh, một lát uống là vừa vặn. Cô hôm nay đi đường chắc cũng đã mệt mỏi, đi lên lầu tắm đi, sau đó tôi cho người bưng vào phòng ngủ được không?”

Tôi bị quần gia ngăn trở, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cố Diễn Chi không quay đầu lại đi lên lầu hai, căn bản không thể nghe vào lời nói của quần gia, chỉ lo vòng qua ông ấy xông về hướng lầu hai: “Tôi còn có việc có chuyện gì chờ chút rồi nói sau.”

Vừa nói vừa vọt tới trước phòng ngủ chính ở lầu hai. Tôi nhìn cánh cửa khắc hoa trước mắt, hít sâu một hơi, gõ cửa. Đợi một lúc, nhưng không có tiếng trả lời. Lại gõ hai cái, lần này nhỏ giọng kêu một tiếng Cố Diễn Chi, vẫn không có tiếng trả lời. Rốt cuộc xác nhận lần này Cố Diễn Chi thật sự nổi giận. Cẩn thận từng li từng tí mở khóa cửa, chỉ mới kéo ra một cái khe hẹp, liền bị một cổ sức lực kéo vào trong phòng. Cửa phòng bị lưu loát đóng lại vang lên một tiếng bịch. Tôi bị người ôm lấy eo, đè chặt trên ván cửa.

Có một đầu gối nâng giữa hai chân tôi, khiến cho mũi chân của tôi rời khỏi mặt đất. Mắt của người trước mặt đen nhánh như mực, vẻ mặt bình thản. Hai tay của tôi bị anh đè ở hai bên. Tôi nhìn mặt anh càng

ngày càng gần, thân thể hoàn toàn không có biện pháp nhúc nhích. Chỉ còn miệng có thể phát ra âm thanh: “Anh anh anh, em, anh muốn làm cái gì ưnh.”

Đôi môi bị ngậm một nửa, bị dùng mười phần sức lực cắn một cái. Tôi không đề phòng, trong cổ họng lập tức vang ra một tiếng nức nở nghẹn ngào. Muốn nói chuyện với anh, lại có một đầu lưỡi thừa cơ mở ra hàm răng, sau đó tiến quân thần tốc. Từ trên xuống dưới vờ vét. Hôn như vậy rất ít xảy ra, nhưng sẽ luôn khiến người ta nhanh chóng lâm vào mơ hồ. Mơ hồ cảm thấy có ngón tay từ vạt áo thăm dò đi vào, trêu chọc làm loạn nơi thất lưng tôi. Cả người tôi mềm xuống, may nhờ bị anh đè lên cánh cửa, mới không rơi xuống mặt đất. Lại cảm thấy trên người bắt đầu như có lửa nổi lên, buồn buồn hừ một tiếng.

Không biết lúc nào thì hai tay của tôi đã ôm lấy cổ anh. Dần dần nụ hôn của anh trở nên dịu dàng, lui ra ngoài hôn khẽ từng nụ từng nụ ở khóe môi tôi, thỉnh thoảng cắn một cái ở cằm tôi, chơi đùa trêu chọc. Tôi biết rõ anh đang tức giận, lại từ từ rơi vào loại mê loạn không thể tự kiềm chế này. Sự thật chứng tỏ rằng khi đụng chạm da thịt với anh như vậy, tôi cuối cùng cũng không có cách nào để tự kiềm chế mình. Nghiêng đầu muốn cắn anh, lại bị anh tránh đi. Tôi có chút gấp gáp, lại nhanh chóng được anh giữ lấy cằm tỉ mỉ liếm hôn. Nếu như dùng một loại so sánh không quá thích hợp, thì nụ hôn như vậy làm cho người ta nhớ tới dây tơ hồng tạo cảm giác uyển chuyển hàm xúc. Tôi có chút thúc giục mà ôm lấy anh chặt hơn, cảm thấy anh cắn cắn môi của tôi, giọng nói trầm thấp: “Ồn Ồn, nói em yêu anh.”

Đầu óc của tôi đã không thể suy nghĩ từ lâu, dưới sự thúc giục của bản năng mở miệng lẩm bẩm: “Em yêu anh.” d’đ

l/q’d

Tay của anh chậm rãi vuốt ve sau lưng tôi. Bên môi vẫn là những nụ hôn không nhanh không chậm. Giọng nói trở nên trầm hơn: “Em thích Lý Tương Nam, hay là thích anh hơn?”

Tôi đang trong sự hỗn loạn, cảm thấy hai vấn đề này căn bản không có khả năng so sánh với nhau, có chút khó chịu nhìn về phía anh, bởi vì trước mắt ươn ướt nhẹ mà cảm thấy hoàn toàn không rõ ràng: “Em thích anh hơn.”

Lời vừa nói xong môi của anh cũng đồng thời hạ xuống trên cổ tôi, hung mãnh mà trần trọc mút vào. Tôi bị ép phải ngửa đầu lên, sau khi anh cắn một cái tựa như có ý muốn trừng phạt, rốt cuộc kìm nén không được mà nức nở, mang theo giọng mũi nồng đậm gọi lên: “Anh.”

Tôi nghe thấy giọng nói của anh bởi vì kìm nén mà trở nên khàn khàn: “Có muốn anh không?”

Tôi nghe thấy giọng nói của chính mình, ngọt ngào đến không thể tin nổi: “Muốn.”

33. Chương 33: Trong Thế Giới Của Em Chưa Từng Có Người Khác. Chỉ Có Anh.

Bất chợt thân thể tôi bị đẩy lên cao. Thất lưng được ôm lấy, áo vén lên tận sườn. Hô hấp của Cố Diễn Chi đè nén thật thấp, đôi môi rơi xuống bên môi tôi vừa hôn vừa liếm cắn, chỉ chốc lát sau môi lưỡi đã quấn quít lấy nhau thật sâu, mang theo sức lực khiến tôi gần như không thể hít thở.

Cả người tôi run rẩy một cách không khống chế được. Hai chân nhỏ nhắn bị anh cầm lấy, đặt lên hông của anh. Tôi cảm thấy một bàn tay của anh mang theo nhiệt độ nóng bỏng, trêu chọc ở dưới quần áo tôi, tìm được nút áo ngực, nhẹ nhàng mở “tát” một tiếng, trói buộc trên người tôi theo đó mà cởi ra. Cuối cùng tôi cũng tỉnh táo được mấy giây từ sự mê loạn, bắt đầu luống cuống tay chân ngăn cản anh: “. Từ từ, đợi đã nào...!”

Cố Diễn Chi đang cúi xuống cắn nhẹ tai tôi một cái, động tác dưới tay không ngừng lại chút nào, hơi thở hơi trầm xuống đầy mập mờ: “Sao vậy?” diễn_đàn*lê+quý#đôn

Tôi run rẩy một trận, may mà còn có thể nhớ mình muốn nói gì: “Không, không được ở chỗ này!”

“Tại sao không được?”

“” Nơi ngón tay của anh lướt qua, dường như đều để lại lửa cháy đầy trời, tôi nỗ lực tập trung một tia lý trí cuối cùng, bắt lại cánh tay anh nói nhỏ, “Lát nữa quần gia sẽ lên đây! Ông ấy sẽ nghe thấy!”

Cố Diễn Chi nói: “Ông ta dám.”

Tay của anh bao lấy vùng da thịt ở phía trong chân tôi, trượt lên trượt xuống mà trêu chọc. Dường như mạng lưới hàng nghìn hàng vạn dây thần kinh dính líu với nhau đều bị tác động, tôi nghe thấy tiếng rên rỉ không thể ức chế từ chính bản thân mình. Nhất thời vệt đỏ ửng lan tràn đầy từ mặt đến tai. Tôi tự lừa dối bản thân bằng cách lấy đôi tay che mắt lại, Cố Diễn Chi ghé tới gần, hôn lên từng ngón tay một. Dịu dàng đến dường như có thể an ủi đến tận sâu trái tim.

Mấy năm nay mỗi lần hoan ái, đều giống như một bữa yến tiệc thịnh soạn, khắc sâu ấn tượng. Cuối cùng, tôi vẫn không chịu nổi sự khiêu khích của anh, chỉ cần nghe thấy hơi thở trầm tĩnh trên người Cố Diễn Chi lúc anh tiến tới gần, cũng đủ khiến tôi xao động đến mặt đỏ rực tim đập nhanh. Diệp Tầm Tầm đã từng nghiêm túc đề nghị tôi cách Cố Diễn Chi xa một chút, tốt nhất đạt tới cự ly hoàn mỹ là khiến cho anh ta muốn ăn mà ăn không được, tất nhiên xa hơn một chút cũng có thể, tóm lại là không thể để mặc cho Cố Diễn Chi muốn làm gì thì làm. Cô ấy đưa ra lý do là đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, rượu đủ cơm no sẽ dễ cảm thấy chán, chán rồi nói không chừng sẽ đi tìm phụ nữ khác, như vậy hậu quả cơ bản cũng là ly hôn. Cho dù sau khi ly hôn tài sản của Cố Diễn Chi đều sẽ thuộc về tôi, cũng không thể đảm bảo anh ta sẽ không nóng đầu lên mà muốn ly hôn. Huống chi loại việc này vốn là không tốt cho cơ thể, tăng thu giảm chi là đúng đắn nhất, túng dụng quá độ sẽ tổn hại sức khỏe. Diệp Tầm Tầm thề thốt chân thật mà nói, khiến tôi lo lắng âu sầu suốt một buổi chiều. Buổi tối hôm đó ở thư phòng, vào thời điểm không khí dần trở nên không tầm thường, tôi đẩy Cố Diễn Chi một cái, sau đó nhanh chóng lui ra sau hai bước lớn.

Tôi và anh đứng trong thư phòng không chút tiếng động nhìn thẳng vào mắt nhau. Nhìn đến mức đáy mắt anh trầm xuống, nường mảy: “Oản Oản?”

Tôi ổn định tinh thần lại, nhỏ giọng nói: “Anh thấy đó, ngày hôm qua chúng ta đã, ngày hôm trước cũng đã cái đó, sau đó hôm nay còn. Cho nên. Không tốt lắm.”

Am thanh đoạn sau nhỏ như tiếng muỗi kêu, có lẽ Cố Diễn Chi không có nghe rõ, vì vậy anh hỏi: “Cho nên?”

“Cho nên, cái đó, có người...,” Tôi đằng hắng giọng, lấy hết dũng khí, một hơi dứt khoát nói hết, “Có người nói cho em biết tăng thu giảm chi mới ổn thỏa. Túng dụng quá độ đối với thân thể không tốt.”

Tôi dường như nhìn thấy khóe mắt của anh giật giật. Nhưng giọng điệu của anh lúc đó vẫn rất bình tĩnh mà trả lời: “Tăng thu giảm chi hình như không phải dùng trong trường hợp này.”

Anh ấy vừa nói, vừa đi về phía tôi. Tôi theo bản năng nhận thấy không tốt, lập tức lui về phía sau, lui đến tận góc bàn, không thể lui tiếp, đành chán nản ngăn cản mà không ôm chút hi vọng nào: “Anh chỉ cần hiểu ý của nó thôi có được hay không?”

Ngay sau đó tôi bị anh ôm đặt trên bàn sách. Áo ngủ trên người bị anh vén lên trước ngực. Cố Diễn Chi cúi người xuống, trước khi chạm được khóe môi tôi thì trả lời: “Ý của nó chính là, ‘có người’ mang tên Diệp Tầm Tầm kia rõ ràng là đang ghen tỵ.”

“”

Đôi môi bị hôn từng nụ từng nụ, vấy dài đến gối bị vén đến tận thắt lưng. Có ngón tay đi vào giữa hai chân, động tác xoa nắn chứa đựng sự dịu dàng. Cảm giác truyền đến não bộ lại tương đối mãnh liệt, khiến tôi không nhận được mà hôn lên khóe môi anh. Sau đó liền nhận lấy sự đáp lại tỉ mỉ. Thân thể tựa như hóa thành một vũng nước, không cách nào tự điều khiển được cử động của mình. Đột nhiên chúng tôi nghe thấy có tiếng bước chân từ bên ngoài cánh cửa, không lâu sau tiếng gõ cửa truyền vào, kèm theo giọng nói của quần gia: “Cô Đỗ? Tôi bưng canh cá lên rồi đây.”

“”

Tôi cắn chặt môi dưới, khắc chế tiếng rên rỉ thiếu chút nữa đã tràn ra. Đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Cố Diễm Chi tỏ vẻ cầu xin. Ngay sau đó trên mắt được anh hôn hôn, khiến cho tôi không thể không nhắm mắt lại, tiếp theo một tiếng “cùm cụp” nhẹ nhàng vang lên, cửa bị khóa, tôi mở mắt ra, trở mắt nhìn anh hôn một cái trên khóe môi tôi, giọng nói giống như đang từ từ đút vào miệng tôi: “Không cần để ý ông ấy.”

Tôi dừng lại một chút: “Nhưng, nhưng.”

Còn chưa nói xong, liền nghe thấy bên ngoài cánh cửa có vật gì đó lắc lư hai cái, tiếp theo chính là âm thanh thanh thúy rầm rầm rào rào như có gì đó rơi xuống đất bể tan tành. Tiếp theo nữa là âm thanh bước nhanh xuống cầu thang. Tôi ngẩng đầu lên không nói gì nhìn Cố Diễm Chi, khóe miệng của anh mang nét cười nhẹ, động tác phía dưới lại tiếp tục, cảm giác mãnh liệt mười phần. Tôi lập tức theo bản năng ôm chặt lưng anh, trong lúc mơ mơ màng màng tôi cảm thấy lo lắng liệu móng tay có gây ra vết trầy trên lưng anh không, nhưng lại không tiếp tục để ý đến điều đó, vì cảm giác càng ngày càng kịch liệt, cho đến khi bắt đầu không chịu nổi, phải hé miệng thở từng ngụm từng ngụm, còn có nức nở nghẹn ngào một cách đứt quãng.

Trí nhớ ở đoạn sau không còn quá đầy đủ. Chỉ nhớ dường như trong ánh trăng mờ tôi được Cố Diễm Chi ôm trở lại trên giường, anh cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt bất giác chảy nước mắt của tôi.

Tôi ôm cổ anh muốn anh nhẹ nhàng hơn, quả nhiên anh dịu dàng rất nhiều, nhưng lại ngậm lấy vành tai của tôi, nhẹ nhàng trêu chọc, cho đến khi tôi run rẩy không ngừng, mới nghe thấy anh mở miệng, trong giọng nói còn mang theo ý cười: “Lát nữa chúng ta lại đến một lần?”

Ngày đó, vào lúc thực sự ngừng lại để nghỉ ngơi, ý thức của tôi đã hỗn loạn đến khó mà nhận biết được gì. Chỉ nhớ rõ qua một lúc lâu sau mới được ôm vào phòng tắm tắm rửa, khi đó tôi đã mộng lung đến không mở mắt ra nổi, đợi đến khi được quần khăn tắm vào rồi ôm về trong chăn, đã lập tức ngủ mê man. Cũng chỉ lát sau lại bị lay tỉnh một cách khe khẽ, có người hôn một cái lên trán của tôi, dụ dỗ bằng giọng nói dịu dàng: “Oản Oản, ăn chút gì đó rồi ngủ tiếp.”d///dlqd

Hai mắt tôi nhắm chặt không muốn mở ra, trong bóng tối, tôi vươn tay về phía giọng nói kia. Đụng tới một mảnh vải trên người anh, nín chặt lấy. Ý thức lâm vào hôn mê, ngọng nghịu yêu cầu: “Không muốn ăn. Anh tới đây.”

Chủ nhân của giọng nói kia dừng lại một chút, rồi để chén kiêu bằng sứ lại trên bàn, một tiếng “két cạch” nhẹ nhàng vang lên. Ngay sau đó, chăn bị vén lên một nửa, tôi được ôm dịu dàng vào một lồng ngực chắc chắn, hai chân bị nhét vào giữa hai chân anh, được anh vuốt ve sau lưng một cách nhẹ nhàng chậm chạp, cảm của anh kề trên đỉnh đầu tôi.

Tôi rất cuộc cảm nhận được sự an tâm mà mấy ngày nay không cảm thấy. Tâm thần buông lỏng, hoàn toàn chìm vào bóng tối ngọt ngào.

Chính vào lúc đang ở trong trạng thái ý thức mơ hồ tôi đã mơ một giấc mơ.

Tôi lại nằm mơ thấy ba tôi. Lần gần nhất tôi nằm mơ thấy ông là vào mấy tháng trước. Trong một bối cảnh u tối, ông im lặng, ôn hòa nhìn tôi, khóe miệng mang nét mỉm cười, không nói gì với tôi, từ đầu tới cuối cũng đều không lên tiếng. Lần này cũng như vậy. Chỉ có điều giữa hai đầu lông mày của ông hình như hiện lên chút lo lắng, nhưng mà bất kể tôi nói gì, dáng vẻ của ông vẫn chỉ là mỉm cười bao dung. Không nhúc nhích, cũng không mở miệng. Tôi phối hợp nói liên miên, cho đến khi nói xong lời cuối cùng, rất cuộc cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô. Im lặng một lát, nhỏ giọng nói cho ông biết: “Con bị ung thư xương, ba.”

Bỗng nhiên tôi cảm thấy có chút đau lòng, cảm giác muốn khóc không đè nén được. Ôm chặt lấy ông trong giấc mơ, từng giọt từng giọt nước mắt trượt xuống gương mặt: “Là ung thư xương giai đoạn cuối. Bác sĩ nói con chỉ còn có thể sống thêm bốn tháng. Gần đây con hay bị đau xương. Ba, nhưng con không muốn chỉ được sống thêm bốn tháng. Con nên làm thế nào đây? Ba có thể nói cho con biết không?”

Ông vẫn là trước sau như một không chịu nói chuyện, cũng không động đậy. Chỉ là nụ cười giảm bớt một chút, ánh mắt nhìn tôi trở nên phức tạp. Tôi lau nước mắt, chúng lại rơi xuống nhiều hơn. Dường như tôi đang đứng trên mặt thủy tinh, có thể nghe thấy tiếng vang “tí tách” thanh thúy khi nước mắt rơi xuống.

Tôi cảm thấy càng ngày càng đau, lại cảm thấy có chút lạnh lẽo, nhưng không thể xác định được đến cùng là đau ở chỗ nào, lạnh ở chỗ nào. Chỉ có cảm giác khó chịu đến không yên là nhận thấy rõ ràng, rốt cuộc không nhịn được mà nhào vào ngực ông, khóc thật lớn tiếng. Đợi quy y đến

Tôi khóc thật lâu, dường như muốn giải tỏa tất cả tâm tình đè nén những ngày qua mới thỏa mãn. Đến cuối cùng tôi cảm thấy trái tim co rút đến đau đớn, trước mắt không ngừng choáng váng. Bỗng có người hôn tôi một cách nhẹ nhàng, từ cái trán đến chóp mũi rồi đến gương mặt, từng nụ từng nụ, mỗi một nụ đều ấm áp vô cùng. Trong cơn mộng lung có người vỗ nhẹ sau lưng của tôi, dịu dàng kêu tên của tôi từng lần một: “Oản Oản? Oản Oản?”

Tôi từ từ mở mắt ra. Nhận thấy ánh sáng nhu hòa ở mép giường, cùng với khuôn mặt đẹp mắt quen thuộc trước mắt. Rốt cuộc chậm rãi ý thức được mới vừa rồi chỉ là một giấc mộng. Tôi đang được Cố Diễn Chi ôm vào trong ngực, ngón tay anh vuốt ve trên mặt tôi, lau đi một chút nước mắt của tôi, động tác dịu dàng, xúc cảm ấm áp.

Anh nhẹ nhàng hỏi: “Nằm mơ thấy gì? Khóc đến mức như vậy.”

Tôi nhỏ giọng trả lời: “Nằm mơ thấy ba.”

Anh nhướn nhướn lông mày: “Ông ấy nói gì?”

Tôi lắc đầu một cái. Trong cổ họng vẫn còn có chút nghẹn ngào. Không nói một lời ôm ngược lấy anh. Nghe thấy anh nói: “Chúng ta tìm thời gian trong tháng này, về núi một chuyến?”

Tôi lại lắc đầu. Cảm thấy có chút cảm giác đau đớn không rõ ràng ở mắt cá chân. Nhớ lại Yên Ngọc từng nói qua một trong những triệu chứng của ung thư xương chính là ban đêm so với ban ngày có thể đau đớn hơn rất nhiều. Tôi muốn không dấu vết bỏ qua loại cảm giác này, vậy mà cảm giác đau đớn càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng đã đạt tới trình độ khó có thể chịu đựng được. Tôi đau đến bắt đầu hấp khí, rốt cuộc bị Cố Diễn Chi nhận thấy: “Sao vậy?”

“.....” Tôi trả lời, “Bị chuột rút.”

Anh quan sát tôi. Rất nhanh nhận thấy mắt cá chân của tôi đang bị đau, cầm, đặt trên ngực anh mà vuốt ve nhẹ nhàng. Lực tay êm ái vừa phải. Tôi ngẩng đầu nhìn anh. Lông mi dày, sống mũi cao, khóe môi cho dù không cười cũng có vẻ hơi nhếch lên một chút. Anh vẫn dễ nhìn như vậy.

Mũi tôi đột nhiên lại có chút chua. Vừa lúc anh nhìn lên, nên bị nhìn thấy. Mặt anh giãn ra thành một nụ cười tươi: “Sao miệng lại vênh lên thành như vậy?”

Tôi do dự một lát, vẫn nhịn không được muốn nói ra. Ánh mắt của tôi giờ phút này có chút tham lam, không chớp mắt nhìn anh: “Chính là cảm thấy, nếu có một ngày anh rất chán ghét em, cũng đừng quên em. Có được không?”

34. Chương 34: Trong Thế Giới Của Em Chưa Từng Có Người Khác. Chỉ Có Anh.

Cố Diễn Chi nhìn tôi, trong mắt có chút ý cười: “Sao lại có ngày anh chán ghét em được?”

Một lát sau, tôi “à” một tiếng. Cúi đầu nhìn mu bàn tay một chút, rồi ngẩng đầu nhìn trần nhà một chút, làm như không có việc gì mà mở miệng: “Vấn đề này rất dễ xảy ra đó. Không chừng là có mối nói cũ, anh nhớ xem, trước kia anh đã từng ghét bỏ em ở điểm này điểm kia, có lẽ về sau sẽ càng ghét bỏ em ở nhiều điểm khác nữa, anh thấy đó, trước kia không phải vì như vậy mà Diệp Tâm Tâm và Yên Ngọc mới chia tay sao?”

Anh cười hỏi: “Trước kia anh có ghét bỏ em ở điểm nào rồi hả?”

Tôi nghiêm túc trả lời: “Anh không nói rõ ràng ra là anh ghét bỏ em, nhưng mà chắc chắn trong lòng anh từng ghét bỏ em.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như, có lẽ anh từng ghét bỏ em không thông minh bằng anh, thậm chí có khả năng đã cảm thấy em rất ngốc. Sau đó có lẽ còn cảm thấy tài nấu nướng của em cũng không bằng anh, hơn nữa công việc ở công ty anh, một chữ em cũng không biết, không những không giúp đỡ được gì, bình thường còn gây ra không ít chuyện lộn xộn khác, hơn nữa em còn nói rất nhiều, có lẽ anh đã ghét bỏ từ lâu, đã cảm thấy chịu không nổi, sau đó vẫn luôn suy tính chuyện ly hôn, tìm một cô gái thông minh hơn yên tĩnh hơn hiểu chuyện hơn.”

Tôi nói xong, nhìn anh chằm chằm. Cố Diễn Chi mở miệng: “Như thế nào lại gọi là anh ghét bỏ. Chẳng lẽ bản thân em không ngốc à?”

“ ”

Tôi ngốc trệ, sau đó mới kịp nhận ra ý tứ trong những lời này của anh. Nhẹ nhàng ồ một tiếng, nói: “Vậy thì thật là làm khó cho anh. Em cảm thấy tối hôm nay chúng ta nên phân giường ngủ đi.” Sau đó định bò qua người anh để xuống giường, lại bị anh ôm lại, giọng nói mang ý cười: “Mỗi lần ngủ riêng đều sẽ suy nghĩ lung tung mất mấy ngày. Em không mệt sao? Ngoan ngoan ngủ đi.”

Tôi bị đặt ở vị trí trái tim của anh, nghe tiếng tim đập có quy luật. Tưởng tượng về sau có thể có một ngày, Cố Diễn Chi sẽ đối với người khác làm những chuyện giống như bây giờ làm với tôi. Lập tức đã cảm thấy khó có thể chịu được. Sau đó liền có chút oán hận ông trời sao mà bắt công. Tôi chưa từng làm chuyện gì quá đáng, tôi chỉ là thích một người, muốn sống chung với anh lâu dài một chút mà thôi. Cho tới bây giờ, chúng tôi sống với nhau tổng cộng cũng chỉ chưa tới bốn năm. Trừ đi khoảng thời gian xa cách nhau, thời gian còn dư lại so sánh với cả cuộc đời, thật sự là rất ngắn.

Đêm đó giấc ngủ của tôi không tốt. Tôi nằm trong lòng Cố Diễn Chi, nhắm hai mắt giả bộ ngủ, không biết qua bao lâu. Gần tới lúc trời sáng mới cảm thấy có chút buồn ngủ, vậy mà không lâu sau đã nghe thấy tiếng Cố Diễn Chi rời giường. Từ trước đến giờ động tác rời giường của anh đều rất nhẹ, lần này cũng giống trước kia. Mà tôi vẫn không thể nào ngủ tiếp, kê đầu trên gối nhìn bóng dáng mơ hồ của anh đang cài nút áo ở phía sau tường thủy tinh, một bên tường tượng đến dáng vẻ thoải mái lưỡi biếng của anh khi cởi hai nút áo sơ mi phía trên. Một lát sau anh từ bên trong đi ra, tôi lập tức nhắm mắt lại.

Anh dịu dàng hôn tôi một cái, nhẹ nhàng mở miệng: “Nếu đã tỉnh, không bằng ăn bữa sáng với anh.”

“Vậy...” đôi mắt của tôi mở ra một cái khe hẹp, qua cái khe đó thăm dò vẻ mặt của anh, thử thăm dò nói, “Anh cầu xin em à?”

Tôi bị kéo từ trong chăn ra ngoài. Trên đỉnh đầu có người mở miệng cười: “Anh cầu xin em, ăn sáng với anh đi. Sáng hôm nay có bánh bao chiên em thích ăn nhất.”

Tôi mở mắt ra, khuôn mặt trước mắt hơi nâng môi trên, lộ ra một nụ cười nhẹ. Nhớ đến chuyện sắp làm sau khi Yên Ngọc về lại thành phố T chiều nay, tâm lý vốn tưởng là đã chuẩn bị tốt bỗng sụp đổ hoàn toàn, tôi nắm lấy cổ áo của Cố Diễn Chi, dần dần nắm đến mức nhăn nhó.

Anh nhướn mày nhìn tôi. Tôi cúi đầu, không dám nhìn vào mắt anh, nhỏ giọng nói: “Ừm, hôm nay anh có thể không đi đâu hay không? Anh xem, nếu anh đã xin em cùng ăn sáng, em cũng đã đồng ý, vậy anh có thể cũng đồng ý với em hay không? Hôm nay không đi công ty, có được hay không? Từ trước đến nay em chưa từng yêu cầu anh làm như vậy, chỉ lần này thôi, về sau tuyệt đối cũng sẽ không như vậy nữa.” Dừng một chút, rồi lập tức bổ sung, “Anh đừng nghĩ nhiều, em nói vậy không phải là vì rất nhớ nhung anh gì gì đó, em mới không có nhớ anh. Có điều em cảm thấy, cảm thấy, có thể hôm nay sẽ có sấm chớp, bên ngoài sẽ rất không an toàn, anh có thấy thế không?”

Tôi nghe thấy có người cười khê hai tiếng. Ngay sau đó cảm bị nắm lấy, lắc nhẹ. Sau đó anh nói: “Thật giống đứa trẻ nghĩ một đằng nói một nẻo.”

Tôi và Cố Diễn Chi ở nhà cả một ngày.

Thật ra thì cũng không làm gì. Chỉ là một ít chuyện hằng ngày hay làm, cùng nhau tưới nước cho cây bạch quả trước cửa, rồi trêu chọc mấy con cá vàng trong bể thủy tinh. Sau đó song song ngồi trong phòng nghe nhìn xem một bộ phim, cứ như vậy, không biết từ lúc nào màn đêm đã buông xuống. Trước kia chưa từng ý thức được một ngày 24h trôi qua nhanh như vậy, cảm nhận được một cách rõ ràng thời gian giống như là gió lùa qua ngón tay, muốn bắt cũng không bắt được. Vào buổi trưa tôi có gửi tin nhắn cho Lý Tương Nam và Yên Ngọc, nói cho bọn họ biết chuyển mọi việc đã bàn trước đó sang ngày mai. Lý Tương Nam chỉ đáp lại một chữ, được, còn Yên Ngọc đáp lại bằng một đoạn văn thật dài đầy rung động: Ngu xuẩn! Ngu ngốc! Xử trí theo cảm tính! Bây giờ tôi đã bước chân lên đường chạy ra sân bay cô lại nói với tôi như vậy! Tôi thấy cô căn bản là dù bốn tháng cũng không muốn sống, cô căn bản là muốn tự sinh tự diệt đúng không!

Trong lòng tôi run lên một cái, dường như có thể tưởng tượng ra cảnh Yên Ngọc vì bị cho leo cây mà lửa giận bốc lên ba mét. Lập tức tắt điện thoại.

Buổi chiều ngày thứ hai, lúc tôi đến quán cà phê đã hẹn trước, Lý Tương Nam đã đợi ở đó. Sau khi nhìn thấy tôi trên mặt cô bày ra một nụ cười, hướng tôi vẫy vẫy tay.

Sau khi tôi ngồi vào chỗ của mình, nói: “Nếu anh cười không nổi thì không cần phải cười có được không? Nói thật nụ cười vừa rồi của anh có chút dọa người. Anh nhìn xem, em bây giờ không phải còn rất tốt sao, nói không chừng lại xuất hiện kỳ tích mà sống tiếp đó. Bây giờ anh đừng bày ra một khuôn mặt lã chã chực khóc có được hay không?”

Lý Tương Nam uất ức nói: “Anh phải vừa khóc vừa cười cũng rất kiểm chứng năng lực có biết hay không? Em biết trong lòng anh bây giờ khổ sở đến thế nào không? Anh không ngủ không nghỉ tra xét tài liệu suốt hai ngày, ngay cả khi thi tốt nghiệp trung học anh cũng không chuyên chú đến như vậy.”

“Tra ra kết quả thế nào?”

Anh ta im lặng một lát, nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi quay đầu lại sửa lời: “À em muốn uống gì? Anh đi mua.”

Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nữ thanh lệ đầy kinh ngạc: “Hai người sao lại ngồi chung một chỗ?”

Tôi quay đầu lại nhìn, Diệp Tầm Tầm mặc một bộ áo đầm màu tím nhạt đứng cách đó không xa, một tay cầm ly cà phê, tay kia cầm kính mát, đang nhếch lông mày thật cao nhìn chằm chằm chúng tôi. Nói xong tầm mắt đặt trên người Lý Tương Nam: “Cậu trở về lúc nào?”

Diệp Tầm Tầm hỏi người khác chuyện gì đó, khả năng rất cao chỉ là hỏi một câu mà thôi, cũng không cần người trong cuộc phải trả lời. Nói một cách khác, cô ấy chỉ đang dùng một loại giống như câu hỏi mà trên thực tế là dùng nó để tăng cường giọng nói thôi. Mà hiển nhiên Lý Tương Nam đã sớm hiểu rõ điều này, nghe vậy cũng không nhìn cô ấy, mà đứng lên nói với tôi: “Anh đi mua đồ uống gì đó cho em.”

Diệp Tầm Tầm không chút khách khí ngồi xuống vị trí Lý Tương Nam vừa ngồi, hỏi: “Hai người các cậu đang nói chuyện gì? Hai người có thể có chuyện gì mà nói? Hai người sao lại gặp được nhau? Hai người sao lại ngồi chung ở chỗ này?”

Tôi trả lời: “Đang bàn chuyện ly hôn với Cố Diễn Chi.”

Diệp Tầm Tầm “ồ” một tiếng: “Nguyên nhân ly hôn?”

Tôi đáp: “Vợ chồng không hòa thuận.”

“Cậu xác định cụm từ này là dùng trên người hai người, mà không phải dùng trên người tớ và Land.” Diệp Tầm Tầm tiện tay đặt kính mát lên bàn, vẻ mặt lơ đãng, “Được rồi, nói hươu nói vượn cái gì vậy, tớ hỏi cậu nghiêm chỉnh đó.”

Tôi chuyển hướng vấn đề: “Sao cậu lại tới nơi này một mình?”

“Đi shopping mệt mỏi, tới đây nghỉ một chút.”

“. Cậu vậy mà không mua gì?”

“Có thích, có điều chưa mua.” Diệp Tầm Tầm không để ý nói, “Bây giờ Land đang bị kẹt xe trên đường, lát nữa anh ấy sẽ đến đây.”

“Anh ta đến đây làm gì?”

Diệp Tầm Tầm tỏ vẻ hoàn toàn đương nhiên: “Trả tiền.”

Tôi nhìn cô ấy một lát. Vẫn không thể nào hiểu được ý nghĩa sâu sắc trong lời nói đó. “Tại sao?”

“Tại sao cái gì?”

“ Tại sao Portland phải đến trả tiền! Trước kia có bao giờ cậu gọi người khác đến trả tiền! Không phải đều là tự cậu trả sao! Không phải cậu nói sau khi cậu và Land kết hôn thì hai người nước sông không phạm nước giếng sao!”

Diệp Tầm Tầm lại “ồ” một tiếng, bình tĩnh mở miệng: “Nhưng mấy ngày trước ví tiền của tớ bị ăn cắp, mất hơn mấy ngàn đó. Land nói để bồi thường, hôm nay mặc kệ tớ ở trung tâm thương mại thích thứ gì, anh ấy đều sẽ đến trả tiền. Tớ nghĩ, tóm lại tớ cũng đã gả cho anh ta, cả đời này nói không chừng cứ như vậy trải qua với anh ấy, nếu anh ấy cũng đã mở miệng, mà tớ lại không bị lỗ, từ chối tiếp thì có vẻ quá giả dối rồi, cậu nói có đúng không?”

Tôi nhìn cô ấy, chậm rãi nói: “Không phải cậu vẫn luôn rất giả dối sao?”

Diệp Tầm Tầm ghen hòng, ho khan nói: “Cậu thích nói thế nào thì nói.”

Cách một lát, tôi đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Đợi chút, Lan và cậu hẹn gặp ở đâu? Cậu còn ngồi ở chỗ này bao lâu?”

Diệp Tầm Tầm vẻ mặt không hiểu nhìn tôi: “Tớ ngồi ở chỗ này chờ anh ấy tới.”

Tôi: “ ”

Cuối cùng tôi cũng ý thức được có một số việc đang phát triển theo hướng vượt ra khỏi tính toán của tôi. Sau khi ngẩn ngơ, tôi lập tức cầm điện thoại di động lên gọi cho Yên Ngọc, đang định đổi chỗ hẹn sang nơi khác, bỗng có tiếng chuông gió vang lên ở cửa. Tôi quay đầu lại, Yên Ngọc một tay kéo rương hành lý, một tay khác cầm điện thoại áp vào bên tai, cửa tiệm sau lưng đang khép lại một cách khó khăn. Ngay sau đó tôi nghe thấy một giọng nói lạnh nhạt truyền đến từ loa điện thoại trong tay: “Này? Tôi đã đến.”

Tôi nhìn điện thoại, nuốt một ngụm nước bọt, nói: “ ”

Tôi còn chưa kịp nghĩ ra câu từ gì thích hợp, lại nghe thấy tiếng chuông gió thanh thúy vang lên lần nữa. Tôi im lặng cầu nguyện, ngẩng đầu lên, nhìn thấy người chỉ mới gặp một lần trong hôn lễ của Diệp Tầm Tầm ở mấy tháng trước, bạn đời hợp pháp hiện giờ của Diệp Tầm Tầm, mặt mày sắc nét, rồi lại khó hiểu tạo cho người khác một loại cảm giác dụi dằm khiêm tốn, Portland mặc một bộ áo quần dài sáng màu, đang một bên nhìn khắp bốn phía một bên đẩy cửa đi vào.

Rất cuộc tôi hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng.

Khóe mắt len lén quét về phía Diệp Tầm Tầm. Cô ấy đang ngồi khoanh tay, khuôn mặt đã hoàn toàn lạnh lẽo.

35. Chương 35

Cảnh này thật sự rất khiêu chiến điểm cuối trong số tuổi còn lại của tôi – một bệnh nhân ung thư đáng thương. Tôi cảm thấy nếu như chưa tới bốn tháng tôi đã rời đi thế giới này, nhất định không có quan hệ gì với việc tôi không chịu kiên trì uống thuốc, mà phần lớn là do chiều nay bị dọa sợ gây ra.

Không khí xung quanh giống như bị ngưng đọng lại. Tôi cảm thấy da đầu tê dại, nghe thấy Yên Ngọc kêu hai tiếng qua điện thoại. Có lẽ do tôi không trả lời khiến anh ta cảm thấy không đúng, Yên Ngọc cầm điện thoại di động đứng ở cửa ra vào, khẽ giương mí mắt, ngay sau đó anh ta đối diện với tầm mắt của Diệp Tầm Tầm.

Trên mặt Yên Ngọc vốn không có biểu cảm gì ngay lập tức trở nên lạnh như băng sương.

Tôi ôm tâm tình xem một vở kịch đặc sắc cuối cùng trong cuộc đời này, xem hết mới có thể chết mà không hối tiếc, dũng cảm mạo hiểm nhìn tới nhìn lui giữa hai người bọn họ. Yên Ngọc đứng tại chỗ, đối mắt với Diệp Tầm Tầm một lát, mới kéo rương hành lý từ từ đi tới. Đi tới gần thì đột nhiên chuyển ánh mắt ngoặt sang bên cạnh, đặt trên người của tôi.

Ánh mắt của anh ta giống như Bạo Vũ Lê Hoa Châm, dường như có thể đâm ra trăm lỗ thủng trên người tôi. Trái tim tôi đập nhanh, lập tức giơ hai tay lên giải thích: “Không phải em cố ý không đứng không phải em cố ý là Diệp Tầm Tầm cố ý cũng không đứng thật ra thì cậu ấy cũng không cố ý cậu ấy vốn cũng không biết, có điều cậu ấy tới quán cà phê nhìn thấy em ngồi ở chỗ này sau đó cậu ấy cũng đến ngồi xuống sau đó anh tới rồi sau đó.”

Giọng nói của tôi càng ngày càng nhỏ, cuối cùng dưới ánh nhìn chăm chăm đầy giận dữ dường như hiện ra ý “Tôi lười nghe lý do của cô, tôi liệu chết từ thành phố T tới đây, kết quả cô cho tôi gặp cảnh này” của Yên Ngọc mà khóc không ra nước mắt. Cuối cùng Lý Tương Nam cũng bưng cà phê về, đi tới gần, dừng một chút, nhìn tình huống trước mắt, khi phản ứng lại, liền không khống chế được “a” một tiếng.

“” Tôi nuốt một ngụm nước miếng, bày ra trạng thái suy yếu, khó khăn mở miệng, “Lý, Lý Tương Nam, em cảm thấy đầu có chút choáng váng, cần nghỉ ngơi. Hay là chúng ta đi trước một bước”

Lý Tương Nam lập tức phối hợp đi tới đỡ tôi. Yên Ngọc lạnh lùng nhìn chúng tôi một lát, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Diệp Tầm Tầm. Sau đó chậm rãi mở miệng: “Đã lâu không gặp. Diệp Tầm Tầm.”

“Cũng không quá lâu. Không phải trong hôn lễ có gặp sao, còn chưa đến nửa năm đâu.” Diệp Tầm Tầm khoanh tay, nhìn phía trước, không nhìn anh ta cái nào, giọng nói càng lúc càng lạnh, “Không ngờ hôm nay lại gặp anh ở đây. Thẳng thắn mà nói, anh xuất hiện liền khiến tôi rất không vui.”

Ngay lúc đó sắc mặt Yên Ngọc thật sự giống như đông lạnh thành một khối băng Nam Cực.

Khóe miệng của anh ta hạ xuống, ánh mắt khẽ nheo lại giống như muốn ăn thịt người. Diệp Tầm Tầm không chút yếu thế nhìn lại. Bốn luồng ánh mắt đối nhau, đều giống như lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ. Tôi trợn mắt nhìn không khí càng ngày càng quỷ dị giữa hai người bọn họ, có loại cảm giác khẩn trương cùng kích thích giống như đang quan sát cao thủ võ lâm sắp đánh nhau ở cổ đại.

Tôi dám cam đoan, nếu như Yên Ngọc nói một câu chọc giận người khác nữa, Diệp Tầm Tầm tuyệt đối có thể làm người ra tay trước hất ly cà phê trong tay vào anh ta. Hoàn toàn không để ý mọi người xung quanh. Cô ấy luôn luôn có năng lực xem mọi người thành tĩnh vật trừ bản thân ra. Tôi càng nhìn càng hưng phấn, tránh khỏi sự nâng đỡ của Lý Tương Nam từ lúc nào cũng không biết, thật sự là muốn lập tức tua qua cảnh hai người bọn họ giằng co, chuyển sang xem hai người kịch liệt tranh đấu. Bất ngờ có một cánh tay nhẹ nhàng khoác lên vai Diệp Tầm Tầm.

Cánh tay kia bảo dưỡng rất tốt, khớp xương rõ ràng, chỉ liếc mắt một cái liền biết là một cái tay sống trong cảnh giàu sang, còn chủ nhân của cánh tay kia thì ôn hòa mở miệng: “Sao lại ngồi ở đây. Khiến anh phải đi tìm.”

Không khí căng thẳng mới vừa rồi đột nhiên biến mất. Portland hơi cúi người, giải cứu ly cà phê sắp bị bóp vỡ trong tay Diệp Tầm Tầm ra, một bên quay sang, hướng về phía chúng tôi gật đầu chào hỏi. Tôi chỉ mới gặp anh ta một lần, anh ta lại có thể gọi ra tên tôi một cách chính xác. Không biết Lý Tương Nam đã gặp anh ta lúc nào, bây giờ anh ta cũng có thể gọi ra tên. Tới Yên Ngọc, Portland vẫn mang dáng vẻ trầm tĩnh lễ độ, nhàn nhạt mở miệng: “Yên tiên sinh.”

Yên Ngọc mím môi, sắc mặt âm trầm đến mức sắp chảy nước ra. Áo sơ mi trắng trên người hoàn toàn không ngăn cản được khí thế băng hàn mãnh liệt bắn ra từ anh ta. Một lát sau, rốt cuộc mặt không thay đổi gật đầu.

Portland quay đầu lại hỏi Diệp Tầm Tầm: “Đã chờ ở đây bao lâu?”

Diệp Tầm Tầm lạnh lùng trả lời: “Được một lát rồi. Anh đến hơi chậm.”

“Đi dạo phố với cô Đỗ Oản sao?”

“Ai muốn đi dạo phố với cậu ta. Tôi và cậu ta mua thứ gì cũng không cùng một phong cách được không.”

Portland khẽ mỉm cười: “Vậy em thích thứ gì? Bây giờ chúng ta đi mua có được không?”

“Bây giờ đột nhiên lại không muốn mua nữa.” Diệp Tầm Tầm giơ cằm về phía chúng tôi, “Trừ phi ba người bọn họ rời khỏi đây, nếu không tôi cũng không muốn đi đâu hết. Tôi hiện giờ chỉ muốn ngồi ở chỗ này.”

“” Lý Tương Nam mở miệng, nói, “Diệp Tầm Tầm, vị trí này rõ ràng là tôi tới trước, bây giờ là cậu chiếm chỗ ngồi của tôi được không?”

Diệp Tầm Tầm ngồi ở chỗ đó vững như bàn thạch, vuốt ve kính mát trong tay, không ngẩng đầu lên chậm rãi hỏi: “Cho nên?”

Lý Tương Nam: “”

Yên Ngọc đứng một bên lạnh giọng mở miệng: “Diệp Tầm Tầm, cô hiểu đạo lý một chút.”

Diệp Tầm Tầm đột nhiên nâng mí mắt, bật lớn tiếng: “Tôi có hiểu đạo lý hay không liên quan gì tới anh!”

Tôi và Lý Tương Nam bị chấn động phải cùng lùi một bước về phía sau. Bỗng cảm thấy tất cả mọi người trong quán cà phê đều đang nhìn về phía này. Im lặng một lát. Tôi lại nuốt nước miếng lần nữa, gọi nhỏ Yên Ngọc, giọng có chút thương lượng: “Nếu không thì, chúng ta đi quán khác?”

Yên Ngọc cũng không quay đầu lại lạnh lùng hỏi: “Tại sao?”

“” Tôi quyết định từ bây giờ ngậm kín miệng im lặng không nói gì.

“Tầm Tầm,” Portland đứng một bên ôn hòa lên tiếng, “Phương thức giải tỏa tức giận có rất nhiều. Nhưng mà làm khó người khác và làm khó bản thân là hai chuyện khác nhau. Em cảm thấy thế nào?”

Diệp Tầm Tầm vẻ mặt lạnh lẽo, nhưng không nói lời nào. Lý Tương Nam đứng bên cạnh nhỏ giọng nói với tôi: “Câu này của Portland là có ý gì? Anh nghe không hiểu.”

“Em cũng nghe không hiểu.” Tôi nhỏ giọng thở dài một cái, “Nhưng mà từng có một lần Cố Diễn Chi nói với em, nói chuyện với Diệp Tầm Tầm, không cần để Diệp Tầm Tầm nghe hiểu. Diệp Tầm Tầm vốn là một người không thể đâm xuyên qua. Ý của câu không thể đâm xuyên qua chính là cô ta có thể nói đạo lý với mọi người, nhưng bất kể kẻ nào cũng không thể nói đạo lý với cô ta. Cho dù Diệp Tầm Tầm hiểu đạo lý, cô ta cũng sẽ không làm theo. Đây là bệnh chung của con gái, nhưng bệnh chung này phát huy trên người Diệp Tầm Tầm đặc biệt rất tinh tế, bất kể kẻ nào nói đạo lý với cô ta đều chỉ có thể làm cho cô ta nổi trận lôi đình. Vậy nên, phương pháp đối phó với Diệp Tầm Tầm chỉ có hai, hoặc là giống cô ta không nói đạo lý, nhưng phương pháp này rất không đẹp mắt, không thích hợp; hoặc là dùng đạo lý Diệp Tầm Tầm nghe không hiểu để nói đạo lý với Diệp Tầm Tầm, vấn đề sâu sắc hoặc tỏ vẻ sâu sắc sẽ khiến Diệp Tầm Tầm không có cách nào tiếp tục dùng những lý luận kia của cô ta để đáp lại em. Thật ra thì vũ khí của Diệp Tầm Tầm cũng chỉ có bộ lý luận kia, bây giờ vũ khí không dùng được, hơn nữa vốn là cô ta cũng không phải không hiểu đạo lý, thật ra thì cô ta cũng chột dạ, cho nên khi em bình tĩnh nói chuyện với cô ta thì cô ta sẽ dần dần không nói được một lời, đến cuối cùng chỉ có thể nghe lời em. Cố Diễn Chi nói, đối phó loại con gái này thì đây là biện pháp thích hợp nhất.”

Lý Tương Nam im lặng một lát, chậm rãi nói: “Anh thật sự rất ghét Cố Diễn Chi.”

Tôi không để ý tới anh ta. Phía đối diện, cuộc nói chuyện của Portland và Diệp Tầm Tầm vẫn đang tiếp tục một cách bình tĩnh: “Tầm Tầm, chuyện dù thế nào cũng phải có một biện pháp để giải quyết. Tất nhiên chúng ta có thể ngồi ở chỗ này, để bọn họ đi trước. Nói chung chỗ này một năm không biết đã có bao nhiêu người thay phiên sẽ ngồi qua, bọn họ chẳng qua một trong những người đó. Nhưng như vậy so với việc chúng ta đi trước thì thế nào. Em quên từng dạy anh rằng cơ hội là tiền vốn sao? Giá trị của thời gian em cũng quên mất rồi? Có một số việc một khi cố chấp sẽ bỏ qua rất nhiều thời cơ tốt. Không phải em mới vừa gọi anh mau đến đây, để tránh một cái túi màu đỏ bị người khác mua mất sao? Tất nhiên cho dù có bị người khác mua đi nữa thì hai ngày nữa em vẫn có thể đi nước Mỹ mua cái khác, nhưng cần gì phải hành hạ mình như vậy? Không lẽ em cảm thấy ngồi ở chỗ này hờn dỗi, so với đi trung tâm thương mại thỏa thích quét thẻ của anh còn vui hơn?”

Sắc mặt của Diệp Tầm Tầm dịu bớt. Ánh mắt của tôi di chuyển qua lại giữa Portland và Yên Ngọc. Mặt mày Yên Ngọc vô cùng lạnh lẽo, dần dần mang vẻ xơ xác giống như núi hoang bị băng tuyết mùa đông bao

trùm. Bỗng nhiên tôi cảm thấy không đành lòng, nhưng không biết nên mở miệng khuyên giải như thế nào, bên kia Portland đã vừa cầm lấy túi xách của Diệp Tầm Tầm, vừa nửa dụ nửa ôm nâng Diệp Tầm Tầm đứng dậy.

Một phút sau, Diệp Tầm Tầm hất cằm lên, không nói một tiếng rời đi. Portland bước chậm vài bước so với cô ấy, hướng về phía chúng tôi gật đầu: “Tạm biệt.” Sau đó nhìn về phía tôi, khéo miệng mang nụ cười nhẹ, “Nếu như cô Đỗ có rãnh rồi, chào mừng cô thường xuyên đến nhà chúng tôi làm khách. Tầm Tầm rất hi vọng cô có thể đến chơi.”

Tôi im lặng gật đầu. Chờ đến khi nhìn thấy anh ta đã đi xa, Lý Tương Nam không nhịn được than: “Quả nhiên người mở ngân hàng miệng đều rất ngọt.”

Tôi lần nữa im lặng gật đầu. Một bên không nhịn được mà len lén nhìn Yên Ngọc thăm dò. Anh ta đã ngồi xuống ghế sa lon, mở rượu hành lý, rút tài liệu bên trong ra. Lần nữa nâng đầu nhìn chúng tôi, vẻ mặt đã như bình thường: “Hai hôm nay cô và Cố Diễn Chi trải qua thế nào? Sáng mai tôi sẽ đi tìm Cố Diễn Chi. Sau ngày mai, ba ngày tiếp theo cô đừng để cho anh ta tìm thấy. Tôi đề nghị trong ba ngày này cô có thể tìm một chỗ chuẩn bị thỏa thuận ly hôn. Nếu như ba ngày sau tôi thành công, cứ dựa theo ý nghĩ của cô, cô ly hôn với anh ta. Nếu không thành công, tôi cũng chưa có biện pháp khác.”

Tôi “ồ” một tiếng, tạm thời không thích ứng được với sự thay đổi cảm xúc nhanh như vậy của anh ta. Yên Ngọc tiếp tục nói: “Cô thật sự không uống thuốc? Cho dù không muốn trị liệu bằng cách khác, nhưng mà đến thuốc cô cũng không chịu uống? Cô có biết không, thật ra tôi đặc biệt không thích loại bệnh nhân cứng đầu như cô?”

Tôi “à” một tiếng, gật đầu một cái. Lý Tương Nam ngồi cạnh tôi, nói ra vấn đề tôi muốn hỏi mà không dám hỏi: “Anh chắc chắn anh không sao chứ? Mới vừa rồi anh còn... Bây giờ anh lại...”

“Chuyện của tôi không có liên quan gì tới hai người.” Yên Ngọc không để ý mà vuốt ống tay áo, rồi giương mắt nhìn tôi, “Sau khi ly hôn cô tính mang theo khoản tiền lớn đó đi đâu? Nghe nói trước khi Cố Diễn Chi kết hôn với cô có ký một bản hiệp ước trước hôn nhân đúng không? Đối với anh ta việc hai người ly hôn thật đúng là một tai nạn khổng lồ. À đúng rồi, còn cậu nữa,” đồng thời ánh mắt chuyển qua Lý Tương Nam, vẻ vui sướng phía sau mắt kính rõ ràng một, “Thân là nguyên nhân khiến hai người bọn họ ly hôn, cậu cần phải chuẩn bị tốt tư tưởng phải gánh chịu hậu quả thảm khốc. Cho đến bây giờ Cố Diễn Chi đều không phải là một người độ lượng, bụng dạ anh ta cực kì hẹp hòi, phải gặp cảnh tiền mất tật mang, anh ta có thể làm ra chuyện gì, tôi không chịu trách nhiệm.”

Mười giờ tối, tôi trở về nhà họ Cố.

Tôi rất ít khi về nhà muộn như vậy. Hơn nữa chưa bao giờ có việc không báo trước một cách lịch sự, nói rõ lý do về nhà muộn. Lý Tương Nam dừng xe ở đầu đường, tôi dọc theo con đường từ từ đi về, quả nhiên thấy quán gia ở đằng xa đang nhìn quanh không ngừng, sau khi nhìn thấy tôi lập tức bước nhanh tới, vẻ mặt lo lắng: “Cả ngày nay Cô Đỗ đi đâu vậy? Sao điện thoại vẫn luôn tắt máy?”

Tôi vừa cúi đầu đi về phía trước, vừa không yên lòng trả lời: “Điện thoại di động hết pin rồi.”

Giọng ông ấy rất không đồng ý: “Ít nhất cũng phải mượn điện thoại người khác gọi về. Trước kia chưa từng xảy ra chuyện như vậy, cậu chủ đã đợi thư phòng cả một buổi tối. Sau tám giờ rưỡi liền bắt đầu gọi điện thoại cho tất cả những người quen biết, họ đều nói không gặp cô. Điện thoại di động của cô Diệp Tầm Tầm cũng tắt máy, cậu chủ chỉ sợ các cô xảy ra chuyện.” Nói đến một nửa, dừng một lát, rồi bổ sung, “Bây giờ về tới là tốt rồi. Ăn tối chưa? Có muốn gọi phòng bếp làm một ít thức ăn khuya cho cô không?”

“Không cần. Tôi không đói.”

Âm tiết cuối vừa vang lên, có người đã nghe được. Giọng nói không lớn, có thể nói là ôn hòa từ trên đỉnh đầu tôi truyền tới: “Không nói tiếng nào chạy đi đâu, bây giờ mới về.”

Tôi ngẩng đầu lên. Cố Diễn Chi đứng trên bậc thang, vẫn mặc bộ áo quần dài sáng màu giống buổi sáng khi rời đi. Thân thể anh dưới ánh đèn rất cao lớn, có gió nhẹ làm tóc trên trán lay động nhẹ nhàng. Mặt mũi rõ nét, mặt mày mang theo chút dịu dàng, trong trẻo như ngọc.

Tôi nhìn anh một lát. Mới thu hồi ánh mắt, không để ý mở miệng: “Chính là tán gẫu với người ta cả ngày. Không chú ý thì đã nói cho đến giờ.”

Mắt anh khép hờ, nhìn tôi một cái. Trái tim tôi đập như trống đánh. Nhéo lòng bàn tay, cố gắng tiếp tục giữ bình tĩnh. Một lát sau, nghe thấy anh nhẹ giọng mở miệng: “Nhưng mà anh còn chưa ăn tối.”

Dùng khí của tôi dường như rất dễ dàng mà bị những lời này của anh đánh tan mất một nửa.

Ngẩng đầu nhìn về phía anh. Lông mi của anh rất dài, che trên đôi mắt mang vẻ nhu hòa không rõ, không tìm thấy những cảm xúc khác ở bên trong. Tôi phải đấu tranh giữa việc nói xin lỗi và việc làm ra vẻ không quan tâm. Đây thực sự là một cuộc đấu tranh vô cùng khó khăn. Cách một lúc lâu, tôi chịu thua.

Cẩn thận từng chút một ôm lấy hông của anh, không cảm thấy ý từ chối, ôm anh chặt hơn. Giọng nói buồn bực: “Thật xin lỗi.”

Tay anh luồn qua khe hở giữa túi túi xách và cơ thể tôi, nửa người trên được anh ôm chặt vào ngực. Sau lưng cảm thấy nhiệt độ quen thuộc từ đầu ngón tay anh. Gương mặt của tôi dán vào nút áo anh, nhắm mắt lại, hít sâu hai cái. Cảm giác đỉnh đầu được vuốt nhẹ, Cố Diễm Chi mang chút ý cười mở miệng: “Ngày mai đi thử áo cưới?”

— Xế chiều hôm nay Yên Ngọc nói với tôi, cái gọi là quản lí cảm xúc, chín phần là thật, một phần là giả. Khiến người ta không nhận thấy được. Cố Diễm Chi không thể biết được sự thật này. Nhưng ngoại trừ anh ta, cô cũng phải tỉnh táo giống như tôi, biết mình đang làm gì. Lòng dạ cứng rắn, cẩn thận tỉ mỉ. Đây là việc riêng của cô. Tự cô phải cố gắng.

Môi của tôi bị chính mình cắn phát đau. Cách một lát, như không xảy ra chuyện gì “à” một tiếng: “Nhưng ngày mai em muốn đi tìm Diệp Tầm Tầm.”

“Vậy thì ngày kia?”

“” Tôi gọi, “Anh.”

Anh “ừ” nhẹ.

Rõ ràng tôi cảm thấy thật khó thở. Giọng nói lại bình tĩnh ngoài dự đoán: “Ba ngày sau, em có chuyện muốn nói với anh.”

36. Chương 36

Cố Diễm Chi “ừ” một tiếng, hỏi lại: “Nhất định phải là ba ngày sau?”

Tôi đáp: “Đúng. Ba ngày sau.”

Trên đời này luôn có vài chuyện không theo ý mình như vậy. Cụ thể có thể biểu hiện ở rất nhiều phương diện. Ví dụ như, người cô ta thích không thích cô ta. Người cô ta không thích thích cô ta. Người cô ta không thích không thích cô ta. Và, người cô ta thích thích cô ta, nhưng bọn họ lại không thể ở bên nhau.

Mức độ đau khổ của từng người trong bốn trường hợp trên, nói cho cùng cũng như việc mỗi người uống nước vậy, nóng hay lạnh chỉ có bản thân mới biết. Mà tôi, bây giờ đang hiểu sâu sắc cảm giác của loại người thứ tư. Hơn nữa tôi so với loại người thứ tư càng đau khổ hơn ở chỗ, người cô ta thích thích cô, nhưng hai người không những không thể ở bên nhau, anh ta còn có thể vì cách làm của cô mà chán ghét cô.

Ngay cả người rất khiêm tốn như Lý Tương Nam, lúc mới biết tính toán của tôi cũng không nhin được kín đáo khuyên tôi, Đỗ Oản, em cần gì phải làm vậy.

Thật ra thì suy nghĩ kỹ lại, tôi cũng không cần phải làm vậy.

Dù sao làm một người sắp chết, tính toán cho mình nhiều hơn hay tính toán cho mình ít đi, thật ra cũng đều giống nhau, không thể phân biệt rõ ràng. Vậy nên tất nhiên muốn suy nghĩ nhiều hơn cho người mà

mình quan tâm. Người tôi quan tâm bây giờ tất nhiên chính là Cố Diễn Chi. Tôi không muốn anh đi theo tôi cùng an nghỉ, cũng không muốn trong đoạn đời còn lại anh sẽ làm ra chuyện gì đó rất bất bình thường, vậy nên chỉ có thể là tự tôi làm ra chuyện bất bình thường. Tất nhiên khi làm những chuyện này không thể nào không đau lòng, nhưng dù sao đau lòng cũng không phải bệnh ung thư, mặc dù không ai thích phải đau lòng, nhưng chỉ cần chịu đựng một chút sẽ qua đi. Nhất là ở trước mặt căn bệnh ung thư thời kỳ cuối, chút đau đớn này có thể bỏ qua không tính đến.

Tôi tự thuyết phục mình, cũng cố gắng thuyết phục Lý Tương Nam đang ở cùng phòng khách sạn với tôi không chịu đi. Về mặt anh ta không đồng ý, im lặng một lát, cuối cùng có lẽ do không tìm được lời thuyết phục nào cho tốt, không thể làm gì khác hơn là thở dài, sau đó tiếp tục im lặng. Ngoài cửa sổ thành phố T lúc này đã chuyển về chiều, nhìn ra ngoài từ độ cao hai mươi mấy tầng, có thể nhìn thấy rõ ràng hai màu đỏ xám giao nhau nơi cuối chân trời. Mặt trời chỉ còn lại một phần cuối cùng, chậm rãi hạ xuống, cho đến khi không còn nhìn thấy. Tôi quay đầu nhìn đồng hồ treo tường, kim giờ chậm chạp nhích dần đến mười chín giờ. Cách thời gian tôi rời khỏi nhà họ Cố vào buổi sáng mười tiếng đồng hồ.

Theo giải thích của Yên Ngọc, khả năng anh ta có thể thay đổi trí nhớ của Cố Diễn Chi, làm anh ấy tin tưởng tôi chưa bao giờ thích anh ấy là số lẻ. Cho nên chỉ có thể lấy lùi để tiến, miễn cưỡng xé ra một khe hở từ điểm Cố Diễn Chi vô cùng tin tưởng tôi sẽ không thay lòng. Mặc dù cũng là làm theo nguyên lý khổng chế tâm lý, nhưng thật ra đã có chỗ khác với khổng chế tâm lý. Quá trình cụ thể giải tích rất phức tạp, nhưng kết quả cuối cùng chính là trong thời gian ngắn ngủi, nhanh chóng khiến Cố Diễn Chi tin tôi cho dù có thích anh ấy, nhưng có mối nối cũ là bản tính trời sinh của con người, hơn nữa bản thân Lý Tương Nam cũng không thua kém ai, chúng tôi lại là bạn cùng lứa tuổi, có thể là do có nhiều tiếng nói chung hơn, vậy nên so với Cố Diễn Chi, bây giờ tôi thích Lý Tương Nam hơn.

Yên Ngọc chuẩn bị thêm những chuyện không có thật này vào những chuyện có thật mà tôi đã kể cho anh ta biết. Nội dung cụ thể sau khi thêm mắm dặm muối là lúc ở thành phố A anh ta nhìn thấy tôi và Lý Tương Nam hẹn hò một lần, nửa năm trước cũng bắt gặp một lần, mấy ngày trước lại bắt gặp một lần, hơn nữa còn thấy tôi và Lý Tương Nam vừa nói vừa cười uống chung một ly nước. Tối hôm qua, lúc anh ta vô cùng biểu cảm nói cho tôi nghe đến đoạn này, rốt cuộc tôi nhin không được, gờ tay lên cắt đứt lời nói của anh ta: “Được rồi, em biết rồi, anh không cần phải nói chi tiết với em đâu. Anh còn có chuyện gì không? Hết rồi thì anh có thể về nhà nghỉ ngơi?”

Yên Ngọc có vẻ vẫn chưa nói đủ. Thở dài nói với tôi: “Cô xác định không muốn nghe tiếp? Tôi không ngủ không nghỉ mất hai ngày mới sáng tác ra một chuyện tình tay ba xuất sắc như vậy. Chi tiết rõ ràng rành mạch, như vậy Cố Diễn Chi mới có thể tin tưởng. Câu chuyện tôi sáng tác đặc biệt lên xuống pháp phồng đau buồn không dứt, quả thật có thể làm cho núi đá cũng phải xúc động, cô tin hay không?”

“” Mặt tôi không thay đổi nhìn anh ta, “Thật là khiến anh vất vả rồi. Nhưng em xác định em không muốn nghe.”

Ba ngày tôi ở khách sạn, căn bản không yên tâm ăn uống thứ gì, ngoại trừ chuyện đó, còn thiếu chút nữa cắn thủng toàn bộ đầu ngón tay. Tôi cứ đi tới đi lui trong phòng, sau đó Lý Tương Nam không thể không đứng chặn trước mặt tôi, giữ cánh tay tôi dùng sức ấn tôi ngồi xuống: “Đỗ Oản, em đừng như vậy.”

“Em cũng đâu có làm gì. Chỉ là em hơi lo lắng thôi.” Tôi ngẩng đầu nhìn về anh ta, “Anh cảm thấy, Cố Diễn Chi sẽ chán ghét em đến mức nào?”

Anh ta hỏi lại: “Em hi vọng anh ta chán ghét em đến mức nào?”

“Anh ấy sẽ chủ động nói ly hôn với em sao?”

“Mặc kệ anh ta chán ghét em như thế nào, có thể là ly hôn, tóm lại chính là chán ghét em rồi, đây không phải là mục đích của em à?” Lý Tương Nam nhìn tôi, nhẹ nhàng mở miệng, “Có phải em vẫn cảm thấy không nở từ bỏ, bây giờ có thể gọi điện thoại cho Yên Ngọc. Em vẫn còn cơ hội đổi ý, Đỗ Oản.”

Giọng nói của anh ta hơi lạnh lùng. Tôi ngẩn người, rốt cuộc bị anh ta nói cho tỉnh táo lại.

Không khí bên ngoài rất nóng bức. Đây đã là buổi chiều ngày thứ ba. Yên Ngọc nói trễ nhất sẽ gọi điện thoại tới báo kết quả vào chiều ngày thứ ba. Tôi và Lý Tương Nam im lặng chờ đợi. Trong lòng tôi càng

ngày càng thấp thỏm, nhưng không nói một câu nào nữa. Cho đến khi đồng hồ treo tường chạy đến hai giờ, chuông điện thoại trong tay tôi đột nhiên vang lên.

Tôi cầm lên, trên màn hình biểu thị tên Yên Ngọc. Lập tức bấm nhận, tay hơi run khê. Giọng nói của Yên Ngọc truyền đến, không nhanh không chậm, giọng nói đơn giản và tỉnh táo: “Chúc mừng cô, cô Đỗ, cô thành công. Cố Diễn Chi tin hơn một nửa lời nói của tôi. Bây giờ cô có thể về nhà họ Cố rồi.”

Tôi nghe thấy âm thanh “ông ông” của máy điều hòa không khí trong phòng. Một lát sau, tôi nghe thấy bản thân “ồ” một tiếng.

Giọng nói Yên Ngọc tỏ vẻ không để ý: “Sau đó muốn ly hôn hay là thế nào, cô tự tính toán. Dĩ nhiên, nếu muốn hiệu quả hơn giống thật hơn, cô cũng có thể để Lý Tương Nam tiễn cô về. Hôn nhau trước mặt Cố Diễn Chi hay gì đó, cũng có thể. Nói chung ba ngày qua rung động anh ta nhận được đã đủ nhiều, chắc cũng sẽ không quan tâm nhiều hơn một chuyện.”

Lần này thật lâu tôi vẫn không trả lời.

Rõ ràng đã nghĩ tới kết quả sẽ là như vậy. Đến lúc chuyện thật sự xảy ra, vẫn thật khó có thể bình tĩnh chấp nhận. Chỉ cảm thấy quanh người hơi lạnh lẽo, đại não hoàn toàn trống không, trái tim siết chặt. Tôi đứng hơi lảo đảo muốn ngã, được Lý Tương Nam giữ chặt lấy cánh tay mới không đến mức ngã xuống. Đầu bên kia Yên Ngọc dừng lại một lát, giọng điệu có điều hòa hoãn: “Hối hận?”

Giọng nói của tôi nhẹ nhàng: “Không biết.”

“Vậy là cảm thấy đau lòng?”

Điện thoại bị người khác rút ra khỏi tay, Lý Tương Nam nói vào loa: “Có phải nói hơi quá rồi không?”

“Tôi cũng chỉ là giúp cô ấy chuẩn bị tinh thần thôi.” Yên Ngọc lạnh lùng trả lời, “Lời của tôi thì đã là gì, lát nữa nhìn thấy Cố Diễn Chi, người tên Đỗ Oản cũng đừng diễn đến hỏng hết mọi chuyện.”

Lúc tôi về đến nhà họ Cố thì đã là buổi tối.

Thật ra thì tôi cũng không có chú ý tới ban đêm đã phủ xuống. Kể cả làm sao rời khách sạn, làm sao ngồi vào xe, làm sao được Lý Tương Nam đưa về cũng không chú ý. Mãi cho đến khi xe chậm rãi dừng lại, cách đó không xa là ánh đèn ngoài cửa nhà họ Cố, đến khi Lý Tương Nam vươn người giúp tôi cởi dây an toàn ra. Một tiếng “két cạch” nhỏ vang lên, tôi mới bỗng nhiên bị chấn động, phản ứng trở lại.

Lý Tương Nam nhẹ giọng mở miệng: “Cần anh vào với em không?”

Tôi ổn định tinh thần. Vừa mở cửa xe, vừa nói: “Không cần.”

Tôi dường như có thể nhìn thấy dáng vẻ của Cố Diễn Chi. Có lẽ sắc mặt anh sẽ lạnh lẽo, có lẽ sẽ tức giận tra hỏi, cũng rất có khả năng xem tôi là không khí mà không nói một câu. Nhưng khách quan mà nói, thì cho dù là loại nào trong mấy loại phản ứng này, đối với tôi, cũng không có gì khác nhau.

Tuy nhiên sự thật là anh không mang bất kỳ một dáng vẻ nào trong suy đoán của tôi. Lúc tôi đi vào, phòng khách yên tĩnh, Cố Diễn Chi đang mặc một bộ quần áo ở nhà sáng màu ngồi trên ghế salon lật tạp chí. Ngón tay dừng lại trên trang giấy có vẽ rất tùy ý. Nghe thấy tiếng vang anh khê ngẩng đầu, khi nhìn thấy tôi, vẻ mặt bình tĩnh. Dường như mang theo hai phần mệt mỏi. Sau đó một bên đuôi lông mày nhếch nhẹ.

Giọng nói của anh cũng giống như vẻ mặt của anh đều không chút để ý: “Từ chỗ Diệp Tầm Tầm về? Ăn cơm tối chưa?”

Tôi mở miệng. Lời nói đã chuẩn bị nhiều ngày một câu cũng không dùng được, im lặng một lát, chỉ có thể bị động dựa theo vấn đề của anh mà trả lời: “Còn chưa ăn.”

Năm phút sau, tôi và Cố Diễn Chi ngồi đối diện nhau ở trong phòng ăn. Trơ mắt nhìn anh bưng bánh ga-tô ở chỗ xa đến trước mặt tôi, rồi dời đĩa súp lơ trước mặt tôi đi. Đây là động tác quen thuộc của anh từ trước đến giờ. Hành động hôm nay, so với thường ngày cũng không có khác biệt gì. Từ đầu đến cuối vẻ mặt anh

đều bình tĩnh, bình tĩnh như không có chuyện gì. Khi tôi đang chờ đợi, anh gấp một miếng thịt bò vào trong chén của tôi: “Nếm thử xem mùi vị hôm nay so với bình thường có khác nhau không.”

Tôi cầm đôi đũa đâm vào trong bát một lúc lâu. Nhỏ giọng nói: “Em có lời muốn nói.”

Anh nói: “Sau khi ăn cơm tối xong rồi nói tiếp.”

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn từng phần trên khuôn mặt anh. Mỗi một milimet đều tựa như được điêu khắc tỉ mỉ, đẹp mắt đến vậy. Cách một lát, tôi nhẹ nhàng nói: “Cố Diễm Chi, chúng ta ly hôn đi.”

Cuối cùng anh cũng đã dừng động tác. Ngẩng đầu nhìn tôi một cái. Vẻ mặt vẫn không hề thay đổi. Một lát sau, anh bình tĩnh mở miệng: “Oản Oản, đừng vô lý.”

“Em không có vô lý.” Tôi nói, “Em không muốn tiếp tục ở bên anh. Nhiều năm như vậy, chẳng lẽ anh không cảm thấy chán ghét chút nào sao? Em cảm thấy bây giờ tình cảm giữa chúng ta đã không còn giống trước kia. Em không muốn tiếp tục như vậy nữa. Em đã thích người khác.”

Tôi nói tựa như chém đinh chặt sắt, không có chút ngập ngừng hay do dự nào. Lần này anh cẩn thận nhìn tôi một lúc lâu. Ánh mắt ôn hòa bình tĩnh. Cuối cùng nặng nề hỏi “Lý Tương Nam?”

Tôi trả lời: “Đúng. Lý Tương Nam.”

Anh nhàn nhạt nói: “Anh không tin.”

37. Chương 37

Lúc anh nói câu đó, trong tay còn cầm một miếng bánh ngọt phủ bơ. Đầu ngón tay được cắt chỉnh đều đặn, ngón tay thon dài đẹp mắt.

Tôi suýt nữa đã hoài nghi Yên Ngọc đang lừa tôi. Có vẻ như Cố Diễm Chi căn bản không tin tưởng lời nói của tôi. Có lẽ việc không chế tâm lý không thành công như Yên Ngọc nói, có lẽ giờ phút này người trước mắt đã đoán được tính toán của tôi, thậm chí có lẽ anh đã hợp tác với Yên Ngọc, hoặc là ép hỏi ra sự thật từ Yên Ngọc, hiện giờ trong lòng đã biết rõ, chỉ chờ vạch trần tôi từng bước một. Tôi suy nghĩ lung tung đến mức hơi hoảng hốt, cho đến khi nhìn thấy Cố Diễm Chi đặt miếng bánh ngọt xuống, cầm khăn tay bên cạnh không nhanh không chậm lau lòng bàn tay.

Trái tim đang treo ngược thật cao của tôi đột nhiên rơi xuống.

“Là thật.” Giọng điệu của tôi hơi hốt, “Lý Tương Nam yêu thích em, so với anh yêu thích em không ít hơn một chút nào. Có thể anh cảm thấy Lý Tương Nam không giàu có bằng anh, anh ấy cũng có thể không có kinh nghiệm bằng anh. Nhưng dù sao anh ấy cũng trẻ tuổi hơn anh, những gì hiện giờ anh có, không nhất định tương lai anh ấy cũng không có. Huống chi, anh ấy tôn trọng ý kiến của em hơn anh. Anh ấy cũng hiểu em hơn. Mấy năm nay có rất nhiều việc đều là do anh quyết định, anh nói thế nào thì phải là thế ấy, ngoài mặt có thể sẽ rất dịu dàng, nhưng trên thực tế anh vốn không cho người khác chất vấn phản bác. Thật ra thì em rất không thích anh làm như vậy. Thật ra em có rất nhiều ý kiến không giống với anh. Nhưng lúc em giấu trong lòng so với lúc em nói ra ít hơn rất nhiều. Hơn nữa, em cũng không thích anh luôn bận rộn như vậy. Trong một tháng có rất nhiều ngày anh ở bên ngoài, sẽ có rất nhiều người giao thiệp với anh, có thể anh cảm thấy thời gian anh dành cho em đã rất nhiều, nhưng đối với em, thời gian em ở một mình càng nhiều hơn. Tất nhiên điều này cũng không thể trách được anh, chỉ có thể tự trách em. Anh cứ xem như là chúng ta không hợp, em không đủ định lực, không đáng giá anh phí tâm phí sức vì em. Cố Diễm Chi, chúng ta ly hôn đi.”

Tôi đã sống chung với anh nhiều năm như vậy. Có thể vẫn chưa quen thuộc phương thức xử lý chuyện công ty của anh, nhưng cũng đã quen thuộc chiều dài rộng của xương quai xanh anh, và nhiệt độ lòng bàn tay anh, quen thuộc sự dịu dàng của anh, và tất cả các thói quen nhỏ. Trên đời này không có ai so với tôi biết rõ hơn khi anh không chắc chắn về một vấn đề thì sẽ tùy ý cầm vật gì đó gần tầm tay, cũng không có ai so

với tôi biết rõ hơn anh rất để ý đến hai nhược điểm trong tình cảm của chúng tôi —— chênh lệch tuổi tác, thời gian làm bạn bên nhau.

Đây đều đã từng là lời thảo luận tâm tình trước khi chúng tôi ôm nhau ngủ. Chúng tôi khi đó bàn tay đan vào nhau, môi kề môi, nhỏ giọng lẩm bẩm. Tôi đoán là Cố Diễm Chi chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày tôi lấy chúng làm một thanh kiếm sắc bén như vậy. Giọng nói của tôi rất nghiêm túc, không hề có ý đùa giỡn, giống như thật sự đang oán giận khi tình cảm đã tan vỡ.

Anh im lặng nhìn tôi. Ánh mắt đen bóng sâu sắc. Một lát sau, chậm chậm mở miệng: “Oản Oản, nếu như không thích khuyết điểm của một người, có thể nói ra, anh ta sẽ thay đổi. Giữa vợ chồng sẽ có gây gổ, đây là chuyện rất bình thường. Nhưng đây không phải lý do để ly hôn.”

Tôi nói: “Em hiểu ý của anh. Nhưng anh cũng nên hiểu ý của em. Anh phải hiểu em không gây gổ, em đang nghiêm túc nói chuyện với anh. Có một số việc đã nhìn đến một giai đoạn nhất định, thay đổi cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi. Em không cho rằng em sẽ thích anh lần nữa. Bản chuyển nhượng tài sản anh ký trước khi kết hôn kia, hai ngày sau em sẽ trả lại y nguyên không thay đổi cho anh. Em hi vọng chúng ta có thể nhanh chóng ly hôn, em sẽ không lấy một đồng tiền mà rời đi. Cứ như vậy đi.”

Anh nhìn tôi: “Nếu thật sự là như vậy, mấy ngày trước khi trở về từ thành phố A em chủ động là vì cái gì?”

Tôi trả lời: “Chẳng qua là cảm thấy hơi áy náy với anh thôi.”

Anh im lặng một lát. Đột nhiên mở miệng: “Oản Oản, đến cùng đã xảy ra chuyện gì với em?”

Trong lòng tôi nặng nề giật mình. Ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt của anh đen nhánh, ánh mắt sâu lắng không có chút ánh sáng. Tôi néo mạnh vào lòng bàn tay, làm như không có việc gì trả lời: “Không có chuyện gì. Có điều em cảm thấy quyết định lúc trước là rất thiếu suy nghĩ. Có lẽ, em không nên kết hôn với anh sớm như vậy. Trước kia anh nói rất đúng, em còn quá trẻ, không biết suy nghĩ thấu đáo, có rất nhiều việc thích làm thì làm, không nghĩ đến hậu quả về sau. Trước kia em không biết mình muốn gì, cho nên làm chậm trễ rất nhiều thời gian của anh. Bây giờ em đã hiểu, em nghĩ em cần kịp thời sửa chữa sai lầm của mình. Cũng không làm chậm trễ thời gian của anh nữa. Là như vậy thôi.”

Anh nói: “Mỗi người đều sẽ gặp một vài chuyện khiến bản thân cảm thấy mới mẻ, thỉnh thoảng cũng sẽ sinh ra yêu thích nhất thời, chuyện này không hiếm gặp. Nhưng mà cảm xúc đó đều sẽ có một ngày trôi qua, sau khi đầu óc tỉnh táo lại, sẽ biết quyết định trước đó cũng không hợp lý và chính xác. Oản Oản, ly hôn là chuyện nghiêm túc. Không thể quyết định dưới sự xúc động nhất thời. Có những lời không thể dễ dàng nói ra khỏi miệng, nói ra có thể sẽ rất khó để cứu vãn. Anh không nghĩ rằng hôm nay là thời điểm thích hợp để nói chuyện này, chúng ta bàn lại vào lúc khác.”

Anh nói xong định đứng lên. Tôi nói nhanh: “Em nghĩ rằng em đã phải suy tính rất kỹ càng rất sâu sắc. Em không nghĩ rằng chúng ta cần đổi ngày khác. Anh, trước kia tình cảm của em dành cho anh mới là yêu thích nhất thời. Không phải là tình cảm của em và Lý Tương Nam.”

Anh khựng lại. Chuyển ánh mắt qua chỗ tôi. Một lúc lâu sau xoay người rời đi. Tôi nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của anh: “Oản Oản, câu này của em rất tàn nhẫn.”

Buổi tối hôm đó tôi chủ động ngủ ở phòng khách.

Lúc tôi im lặng ôm gối đầu rời khỏi phòng ngủ chính, Cố Diễm Chi nhìn tôi một cái. Có lẽ là anh nhìn ra tôi có một đồng lòng nói đã chuẩn bị xong chỉ chờ phản bác anh, cho nên cuối cùng anh cũng chỉ là nhìn tôi một cái, không nói một câu nào. Tôi nằm ở trên giường phòng khách từ rất sớm, tắt đèn trở mình trần trọc. Suy đoán xem lúc này Cố Diễm Chi ở căn phòng cách vách đang suy nghĩ gì. Có phải anh cũng đang trở mình trần trọc hay không. Hoặc là trong âm thầm đã bắt đầu chán ghét tôi. Tôi nghĩ, nếu như Cố Diễm Chi cư xử với tôi giống như cách tôi vừa đối xử với anh, chắc là tôi sẽ khóc ngay tại chỗ. Nhưng Cố Diễm Chi không phải là tôi. Nói không chừng chỉ là tôi suy nghĩ quá nhiều, có lẽ anh sẽ giải quyết việc này giống như giải quyết bất kỳ ngăn trở trong công việc, qua hôm nay, có lẽ anh sẽ ly hôn rồi rời khỏi một cách nhanh chóng gọn gàng cũng không chừng.

Tôi nghĩ như vậy, rồi lại không ngừng bác bỏ. Tâm tình cứ mâu thuẫn như thế. Cho đến khi Yên Ngọc gọi điện thoại tới hỏi thăm tình hình. Tôi không còn chút hơi sức trả lời: “Thì giống như đã bàn trước thôi.”

Yên Ngọc không chút để ý hỏi: “Đau không?”

“ ”

Yên Ngọc suy nghĩ một chút, hỏi: “Cần tôi an ủi cô không?”

Bỗng nhiên tôi có dự cảm không quá tốt: “Anh. Cũng biết an ủi người khác?”

Yên Ngọc nói rất chân thành: “Loại chuyện đau lòng vì tình này, dùng bệnh tật để loại bỏ sự đau lòng là một phương pháp rất tốt. Tưởng tượng thử xem cô sẽ vì khối u mà bị phù thũng, đau nhức, và đau nhức sẽ dẫn đến mất ngủ, phiền não, rồi thì thiếu máu, gầy gò, đến cuối cùng cô sẽ đau đến không ra hình người, cơ thể gầy gò giống quỷ, đến lúc đó cô sẽ không còn tâm tình để ý tới đau lòng gì đó, không phải sao? Nếu không tôi cho cô xem mấy tấm hình của những bệnh nhân ung thư xương giai đoạn cuối? Chỗ tôi có hình khối u cắt từ bệnh nhân, bảo đảm sau khi cô xem xong tinh thần phấn chấn, suốt đêm đắm chìm trong cơn ác mộng, sẽ không lại nhớ một chút xíu chuyện về Cố Diễm Chi.”

“ ”

Đột nhiên tôi hơi hơi hiểu vì sao Diệp Tầm Tầm lại chia tay với Yên Ngọc. Toàn thân không khống chế được mà run lên, sau đó mặt tôi không chút thay đổi trả lời lại: “Cảm ơn anh, em không cần.”

So với Yên Ngọc không hiểu phong tình, lời nói của Lý Tương Nam có vẻ ôn hòa hơn rất nhiều. Có điều cũng chỉ là khác với Yên Ngọc thôi. Loại chuyện này bất kỳ ai an ủi đều là gãi không đúng chỗ ngứa, không có hiệu quả gì. Dù sao đạo lý thì ai cũng hiểu, ngược lại nghe người khác khuyên một lần, bản thân lại đau hơn một tầng. Lý Tương Nam tận tình khuyên bảo tôi một lúc lâu, cuối cùng có lẽ cảm thấy chịu thua trước vẻ mặt không thay đổi của tôi, chỉ có cần rằng bỏ cuộc. Anh ta im lặng một lát, ngược lại khuyên tôi từ phương diện khác: “Tại sao em lại không chịu tiếp nhận trị liệu? Dù là ung thư thời kỳ cuối, nhưng vẫn còn vấn đề thời gian dài ngắn mà. Chú của anh chính là một ví dụ tích cực. Nói không chừng em tiếp nhận trị liệu sẽ xuất hiện kỳ tích, cũng có thể sống thêm một năm hai năm thậm chí rất nhiều năm nữa. Làm như em bây giờ chính là điều mà bệnh nhân ung thư cần tránh nhất. ”

Tôi cúi đầu lật lật bàn tay, chậm rãi cắt đứt lời của anh ta: “Aiz, đột nhiên cảm thấy chỗ này hơi ồn ào. Không bằng em về nhà trước.”

Nói xong tỏ vẻ định đứng dậy, Lý Tương Nam lập tức im miệng. Nhìn chằm chằm tôi hơi có vẻ trách móc và không cam lòng. Tôi ngồi xuống, ngậm ống hút nhìn ngoài cửa sổ. Có bầu trời trong suốt, có mây bay gió thổi. Có đường phố sạch sẽ. Có người già và trẻ nhỏ chậm rãi đi ngang qua. Có chiếc xe màu trắng từ từ lướt qua. Hạt bụi trong không khí hoạt bát nhảy lên dưới ánh mặt trời. Một lát sau, tôi quay mặt sang, sâu kín nói với anh ta: “Còn sống tốt vô cùng. Lý Tương Nam. Tương lai lúc khắc chữ lên bia mộ của em, anh hãy khắc năm chữ này lên xem như văn bia của em. Anh nhất định phải nhớ đó.”

Về mặt Lý Tương Nam không chịu nổi: “Em có thể đừng nói loại chuyện đáng sợ này. ”

Anh ta nói đến đoạn sau bỗng nhiên dừng lại, yên lặng nhìn phía sau tôi, sau đó lập tức ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng rốt cuộc vẫn không thể hoàn toàn che giấu động tác trước đó. Tôi đang định quay đầu lại xem thử, lại bị Lý Tương Nam giữ chặt lại. Tôi hơi rù mắt nhìn, anh ta đã lại gần bên tai tôi nói: “Đừng quay đầu. Cố Diễm Chi đang ở phía sau.”

Thật ra không cần anh ta giải thích. Cửa sổ sát đất trước mặt tôi đã chiếu ra cảnh tượng phía sau tôi. Tôi chỉ cần hơi nâng mắt, sẽ thấy một bóng dáng quen thuộc. Bóng dáng kia thon dài cao lớn, chỉ cách tôi hai cái bàn tròn. Sau lưng có bốn, năm người tây trang chỉnh tề, trong đó có một người chính là quản lý cấp cao mà tôi đã từng gặp ở trụ sở chính của công ty họ Cố. Cố Diễm Chi đột ngột đứng lại tại chỗ, những người khác đang có vẻ hơi thắc mắc. Tôi không biết thì ra chỗ này cũng nằm trong phạm vi quản lý của Cố Diễm Chi. Nếu biết, nhất định tôi sẽ tránh thật xa. Cửa sổ sát đất cao lớn sáng bóng, rõ ràng đầy đủ phản chiếu về mặt của Cố Diễm Chi. Tầm mắt của anh đang rơi vào trên người tôi và Lý Tương Nam, hơi mím môi, vẻ mặt lạnh lùng mà tôi chưa bao giờ gặp.

38. Chương 38

Xung quanh dường như không còn chút âm thanh nào. Tôi nhìn anh qua cửa sổ sát đất, tưởng tượng động tác tiếp theo của anh. Có lẽ anh sẽ tiến lên tra hỏi, có lẽ xem như không có chuyện gì xoay người bỏ đi, cũng có khả năng sẽ gọi quản lý chỗ này tới, khoanh tay đứng nhìn chúng tôi bị mời ra khỏi cửa. Nhưng trên thực tế tôi chờ một lát, Cố Diễn Chi vẫn không có hành động gì. Anh đứng ở đó, giống như đã quên mất chuyện cần làm, chỉ nhìn qua đây không nói một lời.

Lý Tương Nam ghé sát một bên mặt tôi, khoảng cách chưa tới 10cm, nhỏ giọng hỏi: “Có cần anh hôn em không?” Nói xong lập tức bổ sung, “Chỉ là chạm môi.”

Tôi cúi đầu, cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh. Vừa nói: “Anh dám.”

Lý Tương Nam mím môi nhìn tôi. Tôi nói: “Lấy tay anh ra.”

“Cố Diễn Chi vẫn còn ở đây.”

“Cũng bởi vì anh ấy đang ở đây.” Tôi hạ mí mắt, nói, “Lấy tay anh ra.”

Lý Tương Nam uất ức mở miệng: “Anh cũng không phải cố ý ăn đậu hũ của em. Nhưng mà mục đích của em còn thiếu một chút nữa sẽ đạt được, chẳng lẽ bây giờ em lại để ý chút thiệt thòi này sao?”

Tôi nói: “Lấy tay anh ra.”

Anh ta nghiêng mắt nhìn chằm chằm tôi, có lẽ cảm thấy bộ dáng của tôi thật sự rất bình tĩnh, hơi dừng lại, cuối cùng cũng lấy tay ra. Tôi thấy bóng dáng của Cố Diễn Chi trên cửa sổ sát đất bước tới phía trước một bước. Lại dừng lại. Khoảng cách giữa tôi và anh đã gần như vậy, gần đến mức tôi có thể thấy rõ ràng cả khuy tay áo sơ mi của anh hôm nay. Màu vàng nhạt, hình vuông. Chính là cặp khuy tay áo tôi mua tặng anh vào đêm thất tịch năm ngoái. Tôi còn nhớ rõ khi anh nhận được quà tặng thì hơi nhướn mày. Đó là lần đầu tiên tôi đứng như ý nghĩa tặng quà cho anh, âm thầm chuẩn bị trước sau rất lâu. Vốn là muốn tự tay làm một vật gì đó, ví dụ như đồ gốm hoặc là khăn quàng cổ vân vân, vậy mà sự thật chứng minh độ khó hơi lớn, lại không dễ giấu, nên thôi. Cuối cùng chọn tới chọn lui chọn trúng một cặp khuy tay áo, sau khi mua lại cảm thấy có thể anh sẽ không thích, ôm tâm tình thấp thỏm như vậy mãi cho đến ngày thất tịch. Buổi tối khi tôi cuối cùng cũng lấy quà tặng ra lúc tâm tình thật sự rất hồi hộp, nhưng về mặt của tôi lại che giấu tâm tình rất tốt, dáng vẻ dường như rất tùy ý nói với anh: “Chỉ là một món đồ chơi nhỏ. Anh thích thì tốt, anh nhất định thích thì.”

Anh hỏi: “Không thích thì thế nào?”

Tôi nhẹ nhàng nói: “Không thích thì em không tặng nữa.” Nói xong cũng nhảy dựng lên muốn lấy lại khuy tay áo từ trong lòng bàn tay anh, bị Cố Diễn Chi một tay ôm lấy eo áp xuống ghế salon, sau đó giữ lấy cằm của tôi hôn sâu, mãi cho đến khi thở không nổi. Tôi nín lấy vạt áo của anh mở miệng lớn hô hấp, nghe thấy anh nói: “Về sau có thể tạo ra nhiều niềm vui như thế này hơn.”

Tôi ngửa mặt nhìn nét mặt anh giãn ra. Về mặt mang ý cười, nhìn một chút đã làm người ta cảm thấy trong lòng như nhũn ra. Tôi rất muốn trực tiếp nói cho anh biết tôi thật sự thích anh vô cùng. Vậy mà lời đến khóe miệng lại thay đổi thành: “Anh xem, em rất nghiêm túc mua quà tặng đó, tiền cũng là em tự đi làm công kiếm được. Bây giờ anh biết, có cảm thấy cảm động hơn một chút hay không đây?”

Tôi bị anh ôm chặt lấy, có thể cảm nhận được nhiệt độ trong lòng ngực anh. Cảm thấy anh không ngừng hôn mặt của tôi, dường như muốn hòa tan tôi. Sau đó tôi nghe thấy anh dịu dàng mở miệng: “Anh cũng muốn như vậy. Nhưng đã đầy mắt rồi, không chứa được nhiều hơn nữa, phải làm sao đây?”

Tôi trừng mắt, muốn cố gắng ngăn cản những giọt nước mắt sắp chảy ra từ hốc mắt.

Thân ảnh thon dài chiếu ra từ cửa sổ sát đất trước mặt suy tư một lát, cuối cùng vẫn đi về hướng tôi. Cả người tôi căng thẳng, đột nhiên giương mắt, thẳng thắn chống lại tầm mắt của anh qua cửa sổ sát đất. Bước chân của Cố Diễn Chi hơi dừng lại. Tôi nhìn ánh mắt của anh, trong đó sâu không thấy đáy, che lại tất cả

cảm xúc. Tôi đối mặt với anh một lúc lâu, chậm rãi đưa tay chạm vào tay Lý Tương Nam, anh ta hiểu ý ngay, lập tức cầm trở lại. Sau đó tỏ vẻ ân cần an ủi đôi câu. Tôi thấy tầm mắt Cố Diễn Chi rơi vào trên tay chúng tôi một lúc lâu. Đột nhiên anh rời tầm mắt, xoay người, nhanh chóng rời đi.

Bóng dáng của anh ở trên cửa sổ sát đất càng ngày càng xa, cũng càng ngày càng nhỏ. Cho đến khi bóng lưng đi qua khúc ngoặt, không lại nhìn thấy. Những người sau lưng không rõ chân tướng, cách một lát mới cuống quýt theo sau. Tôi che mắt, ngẩng đầu lên, muốn làm cho tất cả nước mắt quay ngược trở về, da mặt lại chạm vào một vật cứng rắn trên ngón vô danh, đó là vào ngày sinh nhật hai mươi tuổi của tôi, Cố Diễn Chi ở trong phòng ngủ lộng lẫy, đeo chiếc nhẫn này vào tay tôi. Bên trong chiếc nhẫn có khắc tên, bên ngoài chiếc nhẫn được vây quanh bởi kim cương, chỉ hơi động, liền ánh lên chói mắt. Một chiếc nhẫn khác có cùng một kiểu dáng đeo trên ngón vô danh của Cố Diễn Chi, tôi đã từng không chỉ một lần khi nhìn thấy có cô gái khác đến gần Cố Diễn Chi thì tiến lên một bước đan tay vào tay anh, sau đó lễ thắng khí hùng giơ lên tuyên bố chủ quyền.

Chúng tôi đã từng hạnh phúc đến như vậy. Ký ức của chúng tôi đẹp như vậy.

Lý Tương Nam ngồi một bên nhìn tôi, đột nhiên có chút sợ hãi, vừa luống cuống tay chân muốn tìm khăn giấy cho tôi lau mặt, vừa nói: “Này em đừng khóc đừng khóc, em đừng khóc mà.”

Tôi cố gắng tự trấn định, liếc anh ta một cái từ trên cao: “Đương nhiên em sẽ không khóc. Như bây giờ đã khóc, sau này phải làm thế nào?”

“” Anh tức cười nhìn tôi, sau đó cẩn thận chỉ vào mắt tôi tôi, “Nhưng mà, bây giờ em đã khóc rồi. Em không nhận thấy sao?”

Tôi đưa tay sờ, quả nhiên sờ thấy khuôn mặt đầm nước. Đột nhiên có chút thẹn quá thành giận, lấy hai tay che mặt. Sau đó không thể áp chế nổi. Trước mắt từ từ trở nên mơ hồ, Lý Tương Nam yên lặng đưa khăn giấy tới, tôi cầm lấy lung tung xoa xoa gương mặt. Cổ tay đột nhiên bị anh ta cầm, sau đó mạnh mẽ mở lòng bàn tay ra. Tôi muốn rút tay về, lại phát hiện trong lòng bàn tay của mình có đầy vết móng tay bấm vào, có hai chỗ có vẻ như còn rỉ máu. Lý Tương Nam cầm khăn giấy đè lên, ngẩng đầu nhìn tôi: “Có đau không?”

Thật ra thì căn bản không có cảm giác đau đớn gì. Đại khái Yên Ngọc nói lấy thương ngưng đau thật sự có đạo lý. Vị trí trái tim như đang bị bóp chặt từng cơn, so với nó thì chút đau trong lòng bàn tay này căn bản không là gì. Cùng lúc đó nước mắt của tôi bất ngờ chảy xuống như lũ, giọng nói càng thêm khó có thể tiếp tục vững vàng: “Aiz, Lý Tương Nam, anh nói lần này có phải rốt cuộc Cố Diễn Chi cũng chán ghét em rồi không?”

Buổi tối hôm đó tôi không trở về nhà họ Cố, mà ở khách sạn. Lúc Yên Ngọc gọi điện thoại tới, tâm tình của tôi mới vừa hơi ổn định trở lại. Lần này anh ta khó có khi không phát huy chức năng sắc bén của đầu lưỡi, coi như ôn hòa mở miệng: “Cho dù cô từ chối trị liệu, cũng cần có một ít thuốc giảm đau chứ?”

Lòng tôi không yên trả lời: “Không phải anh đề nghị lấy thương ngưng đau à, tôi cảm thấy có tác dụng. Tạm thời không cần thuốc giảm đau, uống phí sự quan tâm của anh rồi. Anh còn có việc gì không? Không có việc gì tôi cúp.”

Yên Ngọc im lặng một lát, tức giận nói: “Đồ Oản, là cô yêu cầu tôi làm khống chế tâm lý! Bây giờ cô dùng giọng điệu này nói chuyện với tôi là có ý gì! Chẳng lẽ cô đang hoài nghi y thuật của tôi! Cô dám hơi gạt đầu một cái thử xem!”

“Thật sự mà nói thì tôi hơi hoài nghi y thuật của bác sĩ Yên.” Tôi lau mặt một cái, rốt cuộc quyết định nói thật, “Rốt cuộc anh có làm thành công không? Bây giờ Cố Diễn Chi vốn không tin lời tôi, anh nói tôi phải tin anh thế nào, nói cho tôi biết với!”

Giọng nói của Yên Ngọc lập tức tăng âm lượng gấp năm lần: “Cô cho rằng một người lớn sống sờ sờ là tượng gỗ sao! Quá trình khống chế tâm lý vốn là rất giống phản ứng dị ứng! Nhanh chóng mạnh mẽ truyền thụ vào những quan niệm vốn không phải là của bản thân, làm sao có thể không làm cho bản thân người đó phản kháng! Đây vốn chính là một quá trình tiêu diệt và phản tiêu diệt! Theo thời gian thì một người mới có thể từ từ tiếp nhận những quan niệm này cô có hiểu hay không! Tôi thật sự là chịu đủ loại người không hiểu y thuật còn giả hiểu như các người rồi! Nếu không phải vì nể tình cô là bệnh nhân bệnh ung

thư, tôi thật sự không muốn để ý đến cô cô có biết hay không! Đừng tưởng rằng cô là bệnh nhân thì cô có đặc quyền! Nói xin lỗi tôi! Tôi muốn cô lập tức nói xin lỗi tôi!”

“” Tôi lập tức thành khẩn nói, “Thật xin lỗi. Em sai rồi. Anh đừng nóng giận.”

“Tôi vốn đang nghĩ xem có nên nói cho cô biết hay không, bây giờ mới thấy tôi thật là có lòng tốt lại bị người ta xem là kẻ lừa đảo.” Cơn giận còn sót lại của Yên Ngọc còn chưa tiêu tan, “Cô không phải là cảm thấy Cố Diễm Chi vốn không bị ảnh hưởng sao, rất tốt. Rất tốt! Một tháng nữa, nếu cô không nhìn thấy tin tức Cố Diễm Chi và Diệp Căng đi chung với nhau trên tivi, Yên Ngọc tôi theo họ Đỗ của cô! Tôi đến đồn công an đổi tên Đỗ Ngọc cô tin không!”

“ Có ý gì?”

“Ý tứ chính là,” Yên Ngọc hơi dừng lại, giọng nói từ từ bình tĩnh lại, “Dù sao Cố Diễm Chi cũng coi như là một nửa người bạn từ nhỏ của tôi, tôi không thể trở mặt nhìn anh ta độc thân cả đời sau khi hai người ly hôn. Diệp Căng cũng đã thích anh ta nhiều năm như vậy, đến giờ còn không chịu kết hôn, vậy nên cùng lúc với việc tôi tạo ra khoảng cách giữa cô và Cố Diễm Chi, nhân cơ hội thúc đẩy họ đến gần nhau, dù sao cũng tốt hơn để Cố Diễm Chi cô đơn đến già.”

Tôi há miệng, một lúc lâu vẫn không tìm được giọng nói của mình. Yên Ngọc im lặng một lát, nói tiếp: “Đỗ Oản, cô đừng oán hận tôi. Tôi vẫn còn có chút lương tâm, dù sao tôi vẫn phải tính toán cho người sống. Tất nhiên, vừa rồi thật ra tôi chỉ giận dữ mà nói như vậy, cũng không nhất định Diệp Căng và Cố Diễm Chi sẽ ở bên nhau. Đây là tâm lý và tình cảm, không phải thuốc bắc và thuốc tây. Tôi chỉ thử khuyên Cố Diễm Chi làm như vậy, đến cuối cùng anh ta có nghe hay không, tôi cũng không chắc chắn.”

Tôi cúi đầu nhìn lòng bàn tay của mình, máu ứ đọng phía trên vẫn chưa tan, lúc xế chiều bị Lý Tương Nam mạnh mẽ dán hai miếng băng keo cá nhân. Cách một lúc lâu, tôi hướng về phía điện thoại chậm rãi “ồ” một tiếng. Nhẹ giọng trả lời: “Vậy cũng rất tốt.”

Sau khi cúp điện thoại, không biết ngẩn người bao lâu. Lại nâng đầu nhìn bản thân chiếu ra từ trong chiếc gương to trước mặt, đôi mắt rõ ràng có hơi đỏ, khuôn mặt cũng có vẻ hơi sưng vù. Hơn nữa khóe môi hạ xuống, dáng vẻ thể hiện một cách rõ ràng cảm xúc hạ xuống rất thấp. Lần nữa cảm thấy hôm nay quyết định không về nhà là chính xác. Đang định đi rửa mặt, chợt có người gõ nhẹ hai cái vào cửa phòng. Tôi ngẩng đầu lên, ngay lập tức nghe thấy giọng nói của Cố Diễm Chi: “Oản Oản.”

Cả người tôi đột nhiên cứng ngắc. Lại nghe thấy anh nói tiếp: “Mở cửa. Anh biết em ở trong này. Chúng ta nói chuyện một lát.”

Tôi đi chân trần tới. Đứng bên cạnh cửa một lát. Cố gắng giữ giọng nói bình tĩnh hỏi anh: “Anh muốn nói chuyện gì?”

Anh im lặng một lát. Lần nữa mở miệng thì âm thanh trở nên trầm thấp nhẹ nhàng chậm chạp, có chứa sự dịu dàng không thể quen thuộc hơn được: “Mặc kệ như thế nào, chúng ta bỏ qua hết, có được không?”

39. Chương 39

Tôi che miệng lại, cổ hết sức mới nhịn được không khóc thành tiếng.

Là tôi ép anh thành ra như vậy. Trước kia tôi còn nghiêm túc nói với Diệp Tầm Tầm, nếu như cậu và Yên Ngọc thật sự yêu nhau, thì đừng tính toán với nhau, tính toán đến mức cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi thì sẽ không còn gì. Như vậy thực sự là hành hạ lẫn nhau. Tôi nhất định sẽ không nhẫn tâm nhìn người tôi thích bị thương tổn vì tôi cố ý.

Khi đó tôi nói lời thề son sắt như vậy. Nhưng bây giờ tôi lại làm chuyện tàn nhẫn gấp trăm lần so với chuyện Diệp Tầm Tầm đã làm. Bằng chứng là tôi đã khiến Cố Diễm Chi phải nói ra những lời này. Anh vẫn luôn

mặt không thay đổi, dáng vẻ kiêu ngạo tự phụ, không có người nào có thể khiến anh hạ mình. Bây giờ tôi lại làm cho anh phải nói ra lời như vậy.

Tự tôi cũng bắt đầu ghét mình.

Tôi kê sát vào cánh cửa, nhìn ra ngoài qua mắt mèo. Cổ Diễm Chi đứng ở bên ngoài, trong tay xách theo một hộp giấy nhỏ. Tôi thấy được dấu hiệu bên ngoài hộp giấy, đó là dấu hiệu của một cửa hàng bánh ngọt ở đầu đường Tân Nhai. Khi còn nhỏ, có một khoảng thời gian mỗi ngày tôi đều ăn một cái, cho đến khi bị sâu răng mới thôi. Sau đó Cổ Diễm Chi vẫn thỉnh thoảng mua về một hai cái, lúc hỏi thì anh chỉ hơi hờ hợt trả lời rằng thuận đường. Về sau tôi mới từ Diệp Tầm Tầm biết được thật ra cửa hàng đó không cho mua vượt quá số lượng giới hạn, chỉ có Cổ Diễm Chi mới có đặc quyền mua quá định mức.

Người được Cổ Diễm Chi yêu thích có thể nhận được nhiều điều tốt đẹp. Đây chẳng qua chỉ là một chút xú trong đó mà thôi.

Dần dần tôi cảm thấy đứng không vững. Từ từ trượt xuống dọc theo cánh cửa. Cảm thấy trái tim đau đớn như bị vật sắc đâm vào, lấy tay ôm thật chặt. Bên ngoài im lặng một lát, đột nhiên tĩnh lặng không chút âm thanh, tôi hoảng hốt tưởng rằng Cổ Diễm Chi đã đi, thì lại nghe thấy anh kêu tên của tôi.

“Yên Ngọc nói với anh, em thích người khác. Nửa năm trước em đi thực tập ở thành phố A, lần này lại đi, anh ta nói anh ta đã hai lần nhìn thấy em và Lý Tương Nam cùng một chỗ. Anh ta chưa từng nói dối, thế nhưng anh không thể tin. Anh nhìn thấy em ở bên cạnh anh lớn lên từng chút một, anh tin tưởng trực giác và hai mắt của mình. Em vẫn luôn chung thủy và lương thiện, không thể nào chỉ vì cảm giác mới mẻ mà dễ dàng ly hôn với anh. Năm em mười lăm tuổi đã nói với anh em yêu thích anh, em đã nói cả đời đều sẽ đối xử thật tốt với anh. Anh biết rõ lúc đó em không phải chỉ là thuận miệng mà nói. Trước khi đi thành phố A đã quyết định lúc trở về sẽ thử áo cưới, rồi còn chọn nghỉ tuần trăng mật ở hòn đảo nào, những điều này em đều đã đồng ý. Anh không có cách nào tự nói với mình, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi như vậy em lại đột nhiên thay lòng. Anh không thể tin.”

Tôi cắn tay áo của mình, nước mắt rơi xuống không ngừng, lại không dám phát ra một chút âm thanh.

“Những chuyện đã qua anh không có cách nào bù đắp, nhưng Lý Tương Nam không thể hiểu rõ em hơn anh. Anh ta không thể nào biết ngón tay của em vừa đúng bằng chiều rộng của lòng bàn chân, anh ta cũng không thể nào biết trên người em có vết bớt ở chỗ nào. Thời gian anh ta và em bên nhau còn thua rất rất xa thời gian chúng ta bên nhau. Anh ta cũng không thể so với anh hiểu hơn rằng em có thói quen suy nghĩ cẩn thận, còn có lúc mạnh miệng nhưng thật ra là đang làm nũng. Khi nào thì em muốn một mình, khi nào thì muốn có người ở bên cạnh, lúc nào sẽ sợ, lúc nào sẽ tức giận, tất cả những điều đó anh ta đều không thể rõ ràng hơn anh. Anh tình nguyện tin tưởng là do em có bí mật không chịu nói cho anh biết. Nhưng dù có bất kỳ khó khăn gì, em tìm đến anh, cũng không phải là chuyện gì mất mặt. Oản Oản, em có thể khóc với anh, giận đối với anh, và làm đủ việc ngốc nghếch, anh đều chắc chắn có thể kiên nhẫn trải qua với em cho đến già. Duy nhất không thể cư xử với anh như thế này. Chúng ta làm hòa, có được không?”

Cuối cùng tôi cũng không nhận được, đứng phắt lên mở cửa ra.

Trước mắt bị nước mắt làm mờ hồ, Cổ Diễm Chi chờ ở đó, vẫn như thường ngày bình thản tao nhã. Nhưng ánh mắt của anh lúc bình thường không có nhãn nhện đến như vậy, làm cho người ta chỉ liếc mắt đã cảm thấy đau lòng. Tôi biết dáng vẻ lúc này của tôi nhất định là rất lộn xộn. Hoàn toàn không biết nên nói điều gì, lời của anh không có chút sơ hở, những lý do yếu ớt kia của tôi căn bản không đủ sức để phản bác lại. Tôi còn chưa nghĩ xong, đã bị anh bắt được cánh tay kéo qua, đè lên trên tường.

Hộp giấy trong tay anh rơi xuống đất. Anh ôm lấy eo tôi, một tay nâng cằm của tôi lên, hôn mạnh xuống. Răng của tôi bị cạy mở, bên trong miệng bị càn quét chiếm đoạt mạnh mẽ chưa từng trải qua. Dần dần tràn ra mùi vị tanh mặn. Từ trước đến giờ Cổ Diễm Chi luôn chú trọng đến tình huống và cử chỉ, là anh tự tay dạy tôi những lễ nghi hoàn mỹ, anh luôn tuân thủ lễ nghi rất tốt. Nhưng mà bây giờ anh lại đè tôi lên vách tường hành lang, thân thể dán sát tôi, nụ hôn của anh kéo dài và rất hung mãnh. Môi của tôi dần dần chết lặng, dường như anh muốn nuốt luôn vào bụng từng chút từng chút vào bụng mới chịu bỏ qua, nhưng cũng vì vậy mà khiến tôi cảm nhận được sự đau buồn và thống khổ của anh.

Một lúc lâu sau anh mới buông tôi ra. Eo vẫn bị anh ôm nên mới không bị té xuống. Anh hôn mắt của tôi,

khuôn mặt vốn bị nước mắt làm cho lạnh lẽo lúc này cảm nhận được mềm mại. Lời của anh từng chữ từng chữ vang lên: “Oản Oản, thu hồi lời nói trước kia của em. Chúng ta làm lại từ đầu.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn về phía anh. Trước giờ anh vẫn luôn là một người bình tĩnh và mạnh mẽ. Anh không nên như thế này, dùng giọng điệu như vậy để bắt cứ ai. Tôi nhéo thật mạnh vào lòng bàn tay mình.

Tôi hỏi: “Nhưng chẳng lẽ anh chưa từng chán ghét em sao?”

Anh hỏi lại: “Sao anh lại chán ghét em được?”

“Nếu anh đã nói là làm lại từ đầu, có nghĩa anh đã biết những gì Yên Ngọc nói với anh là thật.” Tôi đón ánh mắt của anh, “Đúng là từ rất lâu về trước em đã giấu anh quen với Lý Tương Nam, lần này Yên Ngọc cũng không có gạt anh. Là em lừa anh. Em vẫn luôn chân đứng hai thuyền, bọn em rất xấu, lợi dụng sự tin tưởng của anh, lại phụ lại lòng tin của anh. Em lừa gạt anh như vậy, anh nên chán ghét em. Thật ra anh cũng rất chán ghét em có đúng không? Từ xưa tới giờ chưa từng có ai đối xử với anh như thế. Đúng là tội của em không thể tha thứ. Anh nghĩ về em như thế nào cũng có thể. Thật ra anh rất chán ghét em đó, chỉ là không nói ra mà thôi, có đúng không?”

Anh nghiêm túc nhìn tôi, một lúc lâu sau, nhỏ giọng hỏi: “Những câu vừa rồi mới là gạt anh, có đúng không?”

“Em không lừa anh. Những gì em nói đều là thật.” Tôi nói, “Anh đến với Diệp Căng có được không? Cô ấy đã chờ anh nhiều năm như vậy, cô ấy xinh đẹp, lại hiểu chuyện, đáng giá để anh thích hơn em. Em thật sự không thích anh, anh tiếp nhận sự thật này có được không?”

Tôi chưa bao giờ nói nhiều lời nói dối trong cùng một lúc như vậy. Vẫn luôn nhéo chặt lòng bàn tay để giữ bình tĩnh. Anh khép hờ đôi mắt nhìn tôi. Tôi nghĩ, bây giờ chỉ cần anh nói thêm một chữ nữa tôi sẽ thất bại trong gang tấc ngay. Dù cho anh chỉ gọi tôi một tiếng “Oản Oản”, hoặc là nói lại lần nữa “em đang gạt anh”...tôi sẽ lập tức nhào vào trong ngực anh khóc lớn, ôm lấy hông anh nói cho anh biết tất cả. Tôi đã nhẫn nhịn lâu như vậy, dần dần đã không còn sức để tiếp tục khống chế bản thân. Nhưng anh không nói một câu nào nữa, từ từ buông tôi ra. Chỉ một lát sau, xoay người rời đi. Không hề dừng lại.

Tôi rất ít khi nhìn thấy bóng lưng của anh. Trước kia Cố Diễn Chi từng nói, bóng lưng sẽ mang lại cho người ta cảm giác bị thương. Nếu như có thể, anh sẽ làm hết sức để cho tôi đi ở phía trước. Từ sau khi đó mỗi lần đi công tác, anh đều sẽ cố hết sức tránh để tôi nhìn anh rời đi. Nhưng mà hôm nay tôi đã nhìn thấy bóng lưng của anh hai lần liên tiếp.

Cố Diễn Chi biến mất ở khúc quanh của hành lang. Một tuần sau đó, tôi không gặp lại anh.

Một tuần này, tôi bỏ ra thời gian một ngày để điều chỉnh cảm xúc. Ở ngày thứ hai, tôi tìm luật sư, hẹn ở một quán cà phê lộ thiên, nói rõ những việc liên quan đến chuyển nhượng tài sản. Sau khi tôi nói tóm tắt ý của mình một cách ngắn gọn rõ ràng, ông ta nhìn tôi, tim đập mạnh và loạn nhịp trong chốc lát, chần chừ hỏi: “Cô Đỗ, cô là, vợ của, chủ tịch công ty nhà họ Cố Cố Diễn Chi?”

Tôi nâng kính mát trên sống mũi, nói: “Không phải.”

Ông ta cười nói: “Cô Đỗ nói đùa. Cho dù cô đeo mắt kính, người khác không nhận ra, thế nhưng có thể đặt một khoản tiền lớn ở trước mặt tôi như vậy, trừ khi là vợ của Cố Diễn Chi, còn có thể là ai được đây. Người toàn thành phố đều biết chủ tịch công ty nhà họ Cố che chở vợ của mình đến mức muốn giấu làm sở hữu riêng. Vợ tôi còn thường kể những chuyện chủ tịch Cố đã làm vì người yêu cho tôi nghe đó. Hơn nữa chuyện hai người đăng ký kết hôn hai năm trước vẫn luôn là đề tài nói chuyện của mọi người. Làm sao có thể không phải đây?”

Tôi nói: “Ông nói vậy thì coi như vậy đi.”

“Tâm tình của cô Đỗ không tốt?” Đột nhiên ông ta trở nên hơi nhiệt tình và hưng phấn quá đáng, nói với tôi, “Sao đột nhiên cô Đỗ lại muốn chuyển những tài sản này trở lại danh nghĩa của ông Cố vậy? Thật ra thì tình cảm của cô Đỗ và ông Cố tốt như vậy, đặt dưới danh nghĩa của người nào cũng không có gì khác nhau. Không phải bình thường phụ nữ đều hi vọng đàn ông chuyển bất động sản về dưới danh nghĩa của mình, để gia tăng cảm giác an toàn sao? Sao cô Đỗ lại muốn làm ngược lại?”

Tôi hí hóp mắt nhìn ông ta, sâu sắc cảm thấy mình gặp phải kẻ bịp bợm. Rõ ràng sáng hôm nay, lúc hẹn trước, người phụ trách đặc biệt nói rõ vị luật sư Chương này vốn là một trong những luật sư nổi tiếng và chuyên nghiệp nhất ở phương diện này. Mức độ chuyên nghiệp và nổi tiếng của ông ta có thể chứng minh bằng giá đô-la Mỹ mỗi giờ đồng hồ cổ vấn. Bây giờ nhìn lại, rõ ràng là hàng thật không khớp với thuyết minh.

Tôi nhìn ông ta một lát, cuối cùng vẫn nhin không được hỏi ra: “Ông thật sự họ Chương sao? Thật sự là chữ Chương bao gồm chữ “lập” và chữ “tảo”? Chữ không phải là chữ Trương có chữ “cung” bên cạnh sao?”

***Chú thích: : trương, bao gồm chữ (bộ) “cung” () bên cạnh chữ trường/trưởng/trưởng (); : chương, gồm có chữ “lập” () ở trên chữ “tảo” (). Cách phát âm hai từ này giống nhau.

Ông ta nói: “A. Chương Nhất Minh. Chương gồm có chữ “lập” và chữ “tảo”, Nhất trong nhất nhị, Minh trong nhật nguyệt.” Nói xong nhìn tôi tha thiết, “Tôi nghe nói, cha của cô Đỗ là ông Đỗ Tư Thành đúng không? Tôi còn nghe nói, mười mấy năm trước cô Đỗ được chủ tịch Cố mang về thành phố T từ vùng núi phía Tây đúng không? Đúng là vậy phải không? Khi đó hình như chủ tịch Cố cũng mới khoảng hai mươi tuổi nhỉ? Qua nhiều năm như vậy, tình cảm của cô Đỗ và chủ tịch Cố vẫn tốt như vậy. Quả thật chính là duyên phận do ông trời sắp đặt. Thật là khiến người ta hâm mộ.”

Tôi không nói gì.

Trong mấy năm nay, các loại nhận xét như “tình cảm rất tốt”, tôi đã từng nghe vô số lần từ miệng của rất nhiều người khác nhau. Từng nhận được vô số ánh mắt hoặc hâm mộ hoặc ghen tị. Từ đầu đến cuối đều cảm thấy đây là chuyện đương nhiên để kiêu ngạo. Chưa bao giờ nghĩ tới sẽ biến thành tình trạng như ngày hôm nay.

Mười mấy năm trước vào cuối mùa xuân đó, thời gian trong núi không được rõ ràng. Tôi ôm chặt lấy một người, không chịu buông tay. Trong mũi ngửi được một mùi vị nhẹ nhàng thoả mái không giống bình thường vẫn ngửi được. Một tay kéo miềng vải che trên mắt xuống. Ngày hôm đó ánh trời chiều lúc hoàng hôn đỏ quạch như máu, còn con người xa lạ trước mắt tôi thì hơi nhướn mày, khuôn mặt có nét ranh mãnh nhàn nhạt, đồng thời còn mang nụ cười dịu dàng nụ cười.

Từ lúc bắt đầu, cho đến bây giờ, tất cả thật giống như ông trời sắp đặt sẵn.

Tác giả có lời muốn nói: Thấy cuối chương Po-laris có để lại một đoạn bình luận, cảm thấy rất hay. Nói đến khiến tôi muốn che mặt. Nhưng vẫn không nhin được mà chép lại:

Với Oản Oản mà nói cuộc đời này chỉ cần có anh Cố là đủ rồi, đáng tiếc tạo hóa trêu người.

Cô ấy đang tuổi trẻ đầy sức sống, lại bất ngờ phải nhận lấy một đòn phủ đầu nghiêm trọng.

Nếu như không thể thay đổi, vậy không bằng chịu đựng tất cả, chấm dứt vào lúc tôi đang hạnh phúc nhất.

”Em thà trong những năm sau này, bị anh hận thù và oán trách, cũng không hi vọng anh đau thương một mình,

Em thà trong những ngày sau này, bị anh lạnh nhạt quên lãng, giam vào kí ức, em thà trở thành quá khứ của anh.”

Yêu là phải có tinh thần dâng hiến, yêu là bao dung, là hy vọng có thể làm nhiều việc vì anh hơn,

Cho nên dù Oản Oản đau đớn, cô vẫn quyết định trở thành cứu thực của Cố Diễn Chi. Cô muốn anh tiếp tục sống.

Trên người bọn họ có cùng một loại tính cách bướng bỉnh, cùng chọn một con đường.

Giữa người yêu và bản thân, vậy thì để bản thân đau khổ thôi. Bọn họ đều là loại người chấp nhận vì đối phương mà bỏ ra càng nhiều.

Đối với tình yêu bọn họ có thể nhìn được rất rộng rất sâu, thay vì sống qua ngày trong sự so đo được mất chỉ bằng bỏ ra toàn tâm toàn ý, ngọt ngào hạnh phúc để lại sẽ càng nhiều. Yêu nhau dễ dàng, gần nhau khó khăn, bọn họ là những người chọn cách yêu đương rất thông minh.

40. Chương 40: Chuyện Gì Cũng Nhớ, Làm Sao Tiếp Tục. (hai)

Trước kia tôi chưa từng cố tìm hiểu xem địa vị và danh vọng của nhà họ Cố ở thành phố T. Một gia tộc cây lớn rễ sâu, tác phong trước sau như một đều là khiêm tốn làm việc, không thay đổi. Cho dù là người không gì không biết như Diệp Tầm Tầm, cũng chỉ nói với tôi rằng nếu tôi để Cố Diễn Chi làm người giám hộ, so với Đỗ Trình Sâm sẽ tốt hơn gấp trăm lần. Vậy mà đến tận cùng là tốt ở chỗ nào, cô cũng không nói rõ được.

Bây giờ nghĩ lại khi đó chúng tôi cũng không phân biệt được khái niệm giàu có và rất giàu có. Cho đến sau này khi đã thi tốt nghiệp trung học xong, có một lần tôi theo Cố Diễn Chi đi dự một bữa tiệc, ngẫu nhiên Đỗ Trình Sâm cũng ở đó, một đồng người vốn đang vây quanh anh ta vui đùa nói chuyện, sau khi thấy Cố Diễn Chi bước vào, lập tức đổi chiều gió rồi rít vây quanh anh. Khi đó tôi được Cố Diễn Chi dắt tay ngăn ở phía sau, mới tránh khỏi bị đám người như thủy triều liên miên không dứt xông tới làm buồn bực đến hít thở không thông mà chết. Sau đó tôi có nhìn Đỗ Trình Sâm đang đứng ở bên kia một cái, tất nhiên về mặt của anh ta có hơi khó coi. Rồi đến sau đó, khi chúng tôi sắp rời đi, nhân lúc Cố Diễn Chi đi lấy áo khoác, tôi bị phía tổ chức nhét một cái hộp vào tay. Muốn từ chối lại nghe nói là đưa cho Cố Diễn Chi, vì vậy chỉ có thể nhận lấy. Chờ Cố Diễn Chi lấy áo quay lại, người tặng quà đã không thấy đâu. Cố Diễn Chi giúp tôi mặc áo khoác, cúi đầu nhìn thấy cái hộp trong tay tôi, cầm lấy mở ra nhìn sơ qua, hơi nhú mày, rồi tiện tay khép lại, cười hỏi tôi: “Là Vương thúc thúc hơi mập bên phía tổ chức tặng?”

Khi anh mở rồi đóng hộp quà tôi thấy có ánh sáng màu xanh chập chờn ở bên trong, hình như là một chiếc vòng tay. Tôi ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt của anh, nụ cười của Cố Diễn Chi vẫn không thay đổi, tôi lại vẫn cảm thấy anh cũng không phải rất vui vẻ. Vì vậy “a” một tiếng, nhỏ giọng hỏi: “Có phải em đã làm sai không?”

Anh nói: “Không có.” Suy nghĩ một chút, lại mở cái hộp ra, hỏi tôi: “Thích không?”

Vòng tay này có màu xanh lá cây nhạt, kiểu dáng xinh đẹp mà mát mẻ. Thật ra tôi cảm thấy rất thích, nhưng mà lại mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, vì vậy cuối cùng vẫn là lắc đầu một cái, nghiêm túc nói: “Không phải rất thích.”

Anh vuốt vuốt đầu tóc của tôi, khoe miệng mang nụ cười nhẹ: “Ngày mai tặng cho em một cái đẹp hơn.” Sau đó gọi tới một người phục vụ, nhỏ giọng nói hai câu. Người phục vụ đó liền đáp lời mang theo cái hộp rời khỏi, Cố Diễn Chi dắt tay tôi xoay người đi về. Trên đường về tôi cuối cùng cũng nhận ra ý nghĩa sâu xa trong việc đó, quay đầu nhìn anh một chút, hỏi lên: “Ở bên ngoài anh rất được tôn kính sao?”

Bên ngoài đang là đèn đỏ, xe chậm rãi dừng lại. Cố Diễn Chi đưa tay qua, vuốt ve từng ngón tay của tôi đang được anh cầm lấy. Sau đó anh khẽ cắn một cái trên ngón vô danh, cười hỏi tôi: “Nhìn anh đã già đến vậy rồi sao?”

Anh không trả lời vào vấn đề, tôi cũng vào đêm đó bị khơi dậy lòng hiếu kỳ. Vì vậy vào ngày thứ hai tôi tốn thời gian một ngày lên mạng tra tìm tài liệu về công ty họ Cố, cuối cùng cảm thấy, Cố Diễn Chi còn lớn mạnh hơn so với trong tưởng tượng của tôi. Dưới tay anh nắm giữ công ty họ Cố, tài sản và nhân viên kia, kỹ thuật và chiến lược kia, đã vượt ra ngoài phạm vi tôi đã từng nhận thức. Còn anh, bối cảnh thâm hậu, số tài sản khổng lồ, cũng vượt ra ngoài sự tưởng tượng của tôi về bản thân anh.

Sau đó, vào năm trước, anh hầu như chuyển tất cả tài sản của mình cho tôi.

Tôi còn nhớ thái độ nhẹ nhàng của anh khi đột nhiên báo cho tôi quyết định này. Mà trừ câu “Gia tăng cảm giác an toàn” kia, thật ra thì anh còn nói một câu khác ở phía sau: “Huống chi, nghe nói sau khi kết hôn, chồng luôn luôn nộp thẻ tiền lương cho vợ.”

Anh luôn luôn vui vẻ khi nói những lời này, cũng không cảm thấy phải làm những chuyện này có chỗ nào không thỏa đáng. Ngược lại mỗi lần đều làm rất dễ dàng, giống như đó chỉ là một chuyện nhỏ không khác gì việc cùng đi ăn cơm nói chuyện phiếm. Phản ứng của tôi ngược lại còn mạnh mẽ hơn so với anh, mở to hai mắt nhìn anh một lúc lâu, mới lẩm bẩm nói ra khỏi miệng: “Nhưng mà, quá quý trọng.”

Lúc đó anh trả lời tôi rằng: “Oản Oản, em nói như vậy, có phải cho thấy rằng, em cảm thấy anh thích em không nhiều bằng em thích anh. Nếu như em có lòng tin như anh tin tưởng em, hoặc là em cũng tin tưởng anh như tin tưởng bản thân, sẽ cảm thấy, chuyện như vậy cũng không có cái gì gọi là quý hay không quý, có đáng giá hay không.”

Anh đã từng tốn thời gian rất lâu, kiên nhẫn từng chút một nói cho tôi biết, anh thật sự rất yêu thích tôi. ~~Đ~~IEquydon

Nếu như có thể ích kỷ hơn, trực tiếp nói cho Cố Diễm Chi biết tôi bị bệnh ung thư, tôi nghĩ, nhất định nỗi khổ sở của tôi sẽ ít đi rất nhiều so với hiện tại. Nhất định anh sẽ giữ lại cho bản thân những cảm xúc xấu nhất, ở trước mặt tôi thì thậm chí còn sẽ mang theo nụ cười để an ủi. Nhưng tôi nghĩ, Cố Diễm Chi cũng có suy nghĩ giống tôi, thích một người, chỉ muốn làm hết sức để người đó trôi qua khá một chút thôi.

Tôi còn nhớ dáng vẻ của anh khi cha mẹ anh qua đời, tôi cũng không quên anh đã ôm tôi nói câu kia “Anh chỉ còn một mình em”. Tôi biết sau khi Cố Diễm Chi biết sự thật, cho dù dưới sự phản đối mãnh liệt của tôi mà không đi theo tôi cùng nhau an nghỉ, nhưng sau khi anh trở mắt nhìn tôi chết đi, nhất định sẽ khổ sở thật lâu.

Nếu không phải tôi tự mình đa tình, đến lúc anh thật sự lưu luyến tôi đến như vậy, nếu như tương lai tôi ở dưới tuổi vàng biết được, nhất định sẽ không muốn nhìn thấy cuộc đời còn lại của anh thành ra như vậy; còn nếu là tôi tự mình đa tình, sau khi tôi chết đi, một ngày nào đó anh sẽ yêu người khác, như vậy không bằng bắt đầu ngay bây giờ. Đau dài không bằng đau ngắn, ít nhất còn có thể để anh bớt khổ sở khi nhìn tôi chết đi. Tóm lại có nhiều như sao các cô gái thích anh, anh tùy tiện tìm một người, đều rất dễ dàng từ từ sống đến già với nhau. Có lẽ anh sẽ quên tôi, có lẽ anh sẽ vĩnh viễn chán ghét tôi. Nhưng với anh mà nói, đây cũng đã coi như là một điều không tốt trong vô số điều rất tốt.

Ngày thứ ba và ngày thứ tư, tôi bỏ ra thời gian hai ngày, sửa đổi xong từ nội dung đến cách thức của luận văn tốt nghiệp. Thật ra thì hơn một nửa trong số đó đều là lúc trước tôi làm sơ thảo sau đó do Cố Diễm Chi giúp sửa chữa mới xong, bao gồm cơ sở lý luận và phần quan trọng nhất của luận văn là số liệu thí nghiệm. Chỉ có đúng một tờ tài liệu dịch từ tiếng Anh là do tôi làm thêm vào. Cố Diễm Chi luôn rất thông minh, tôi từng nhìn anh lật xem tài liệu công ty, những chữ viết và số liệu phức tạp đều bị anh lật nhanh qua từng tờ một thậm chí không hề dừng lại. Lúc sửa sang lại luận văn của tôi chỉ giống như đang ăn một đĩa đồ ăn. Người ta làm một bài viết biện hộ luận văn mất nửa năm, hai tháng trước, anh giúp tôi kiểm tra sửa chữa luận văn từ đầu đến đuôi chỉ tốn thời gian một ngày rưỡi.

Ngày thứ năm tôi đi tìm thầy giáo hướng dẫn, nộp luận văn cho thầy, thầy lật xem thật lâu, từng trang một từ đầu tới cuối, tôi còn tưởng rằng có gì không đúng, đột nhiên thầy ngẩng đầu chỉ vào luận văn, nghiêm túc hỏi tôi: “Đây đều là do chính em làm?”

Cổ tôi cứng lên, mặt không thay đổi gật đầu một cái: “Đúng vậy ạ.”

Tôi tỉnh tường nhìn thấy hai mắt thầy ấy nhất thời tỏa sáng, xoa xoa đôi bàn tay, thành tâm thành ý hỏi tôi: “Nếu thầy không nhớ lầm, vào năm thứ ba đại học em đã muốn bảo vệ luận văn rồi hả? Tại sao về sau lại bỏ cuộc vậy? Sau này có tính toán thi nghiên cứu sinh không? Nếu em muốn, chỉ cần qua được vòng loại, em cứ đến tìm tôi, tôi nhất định hướng dẫn em bảo vệ thành công!”

“Xin lỗi thầy, em không có mong muốn này.” Dừng một chút, lại hỏi, “Thầy thấy bài luận văn này của em đã tạm ổn chưa? Nếu như có thể, em muốn được bảo vệ luận văn sớm một chút? Thầy xem cuối tháng này có được không?”

Tôi tính toán trước sau một chút, cách thời gian bảo vệ còn nửa tháng. Mà điểm cuối tuổi thọ của tôi là vào khoảng hơn ba tháng sau. Theo Yên Ngọc nói thì bệnh nhân ung thư xương giai đoạn cuối sẽ dần dần từ phù thũng đau đớn đến gãy trơ xương, tôi nghĩ, đại khái là tôi không thể giữ vững trạng thái hiện nay đến thời gian bảo vệ chính thức vào giữa tháng sáu.

Tôi năn nỉ thầy hướng dẫn suốt một buổi sáng, lại từ chối nói cho thầy biết nguyên nhân muốn bảo vệ trước, nhưng cuối cùng vẫn thành công chuyển thời gian bảo vệ sang nửa tháng sau. Mới vừa ra khỏi trường, liền

nhận được điện thoại do luật sư Chương gọi tới, báo cho tôi biết Cố Diễn Chi đã ký xong hiệp nghị chuyển nhượng tài sản. Tôi “ồ” một tiếng, dừng lại một lát, hỏi: “Lúc anh ấy ký hiệp nghị, vẻ mặt như thế nào?”

Bên kia ông nghe, ông ta có vẻ hơi do dự, nói với tôi: “Nét mặt ông Cố hơi thờ ơ.”

“Vậy, anh ấy có nói gì không?”

“Hôm nay hình như ông Cố khá bận rộn, không nói một lời ký xong hiệp nghị, liền vội đi mở một hội nghị.” Chương Nhất Minh dừng một chút, nói: “Cô Đỗ và ông Cố xảy ra mâu thuẫn? Tôi thấy hôm nay cảm xúc của ông Cố không phải rất tốt, có phải hay không.”

Ngay khi ông ta liền thoảng không ngừng qua điện thoại, tôi nhìn bầu trời trước mặt gọi hai tiếng “Này này”, dùng giọng thắc mắc lầm bầm lầu bầu “Sao lại không nghe được”, sau đó tắt điện thoại.

Kế tiếp tôi đợi ở khách sạn hai ngày, cũng không thấy bất kỳ tin tức gì của Cố Diễn Chi truyền đến.

Anh không có nhắn tin, không có điện thoại, cũng không thấy người, phản ứng giống như là anh vốn không để ý đến việc ký bản hiệp nghị kia. Một mình tôi ở phòng khách sạn xoay quanh hai ngày, ngược lại Lý Tương Nam đã tới hai lần, đều bị tôi đuổi về. Tôi nghĩ có thể Cố Diễn Chi đi công tác nơi khác, hoặc là bị những chuyện khác cuốn lấy, cho nên không có thời gian tới tìm tôi. Lại hiểu rõ thật ra đây chỉ là tôi tự lừa mình dối người. Cho đến mười một giờ rưỡi đêm ngày thứ bảy, Yên Ngọc gọi điện thoại tới, đã giờ này nhưng giọng nói của anh ta vẫn rất tỉnh táo, hơn nữa vẫn gọn gàng dứt khoát: “Nghe nói cô và Cố Diễn Chi đã ly hôn?”

Tôi hơi khựng lại: “Anh nghe ai nói?”

“Nghe giọng điệu của cô thì có vẻ như vẫn chưa.” Anh ta “a” một tiếng, “Thật ra thì tôi cũng không có nghe ai nói, có điều tôi thấy trên web, mấy ngày nay Cố Diễn Chi và Diệp Căng luôn ra vào thành đôi, còn đều là trèo lên vị trí trang bìa của tin tức, nên tôi tưởng hai người đã ly hôn.”

Tôi nói: “.”

Trong khoảnh khắc đó đầu óc của tôi có chút không rõ ràng. Lập tức nhào tới bàn mở máy tính lên, mở ra tin tức mà Yên Ngọc nói, quả nhiên đầu trang chính là hình Cố Diễn Chi và Diệp Căng cùng nhau tiến vào một hội quán cao cấp. Hình không quá rõ ràng, nhưng vẫn có thể nhận ra được mặt mũi đã quen thuộc đến mức tận cùng kia. Đeo một cái kính mắt bản lớn, cảm xúc bình tĩnh, đồng thời khi giơ tay nhắc chân hơi tạo cảm giác không chút để ý.[diendanlequydon](#)

Trên mặt Diệp Căng đứng bên cạnh anh là nụ cười rực rỡ. Đã rất lâu tôi chưa gặp lại cô ấy. Bây giờ nhìn lại, mới chợt nhận ra cô ấy và Cố Diễn Chi tuổi tác tương xứng, nhưng vẫn xinh đẹp như nhiều năm trước. Ngay cả chiều cao và phong cách bọn họ cũng rất xứng đôi. Không giống như tôi đứng ở bên cạnh Cố Diễn Chi thì chắc chắn sẽ có người trên ghế, nói tôi là đứa bé bị Cố Diễn Chi dụ dỗ lừa gạt tới tay.

Ở bên kia điện thoại Yên Ngọc thông thả ung dung mở miệng: “Cô xem, Đỗ Oản, cô đi theo bên người Cố Diễn Chi vài chục năm, một lần cũng chưa từng xuất hiện trên tin tức truyền thông. Bây giờ Diệp Căng chỉ mới ở bên cạnh Cố Diễn Chi hai ba ngày, liền nhanh chóng chiếm lĩnh trang đầu của các tờ tạp chí truyền thông lớn. Cô có lời gì muốn phát biểu không?”

Tôi nói: “.”

Tôi không có lời gì để nói.

Đây vốn chính là kết quả tôi muốn đạt được. Chỉ là khi thật sự nhìn thấy, tôi cảm thấy khổ sở hơn một chút xiu so với tưởng tượng của tôi. Tôi chỉ cảm thấy may mắn ở một điểm là trên tấm hình này Cố Diễn Chi không nắm tay Diệp Căng, cô ấy cũng không khoát tay anh, chỉ là tay áo của bọn họ nắm rất gần nhau mà thôi, thậm chí có lẽ căn bản không có nắm gần như vậy, chỉ là trùng hợp sai chỗ mà thôi. Tôi chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Sáng sớm hôm sau tôi đi tòa nhà chính của công ty họ Cố thị.

Tôi đã đến đây rất nhiều lần. Quen thuộc đến có thể nói được số lượng cây cối trong bán kính hàng trăm mét ở trong này. Vậy mà lần này tôi không đi vào. Chỉ ngồi ở trong quán cà phê đối diện công ty, từ buổi

sáng bảy giờ đến xế chiều năm giờ. Thời gian mỗi ngày Cố Diễn Chi đến công ty không xác định, từ buổi sáng bảy giờ đến xế chiều đều có thể. Mà hôm nay anh đến dưới lầu vào đúng chín giờ rưỡi, vẫn áo vest sơ mi như cũ, sau khi đi vào tòa nhà chính, không tiếp tục ra ngoài. Cố Diễn Chi làm việc ở tầng chót, tôi cần phải ngẩng đầu rất cao mới có thể nhìn thấy.

Đối với tôi bây giờ, thời gian là một thứ rất xa xỉ để tiêu hao, đồng thời lại rất giá rẻ. Tôi ngồi ở trong tiệm, nhìn dòng người bên ngoài. Nơi này là quảng trường trung tâm thành phố T, trên đường phố mỗi người đều bước chân vội vàng, mi tâm nhú lại, có thể là đang vì một chút chuyện nhỏ hoặc công việc mà phiền lòng, cũng có thể là đang tính toán vì tương lai của mình.

Con người, được sống là một việc rất tốt đẹp. Ý nghĩ như vậy cũng rất nhiều người có. Nhưng mà chỉ khi thật sự cảm nhận được sinh mạng giống như đồng hồ cát mà số lượng cát còn chảy xuống không nhiều, vào khoảnh khắc đếm ngược đó, nó mới có thể cực kỳ rõ nét. Rõ nét đến mức cảm thấy mỗi nhịp đập của trái tim. Giống như là nhịp đập buồn bã để nghênh đón thần chết.

Tôi nâng má chờ mãi cho đến mười một giờ trưa. Phía dưới tòa nhà có một chiếc xe màu đỏ chậm rãi chạy tới gần, sau khi dừng lại, Diệp Căng đi xuống.

Cô ấy mặc một cái váy màu đỏ nhạt, trong tay cầm một hộp giữ ấm. Cười chào hỏi cô tiếp tân. Cử chỉ khiêm tốn lễ độ, mỉm cười vừa đúng mực.

Diệp Tầm Tầm đã từng nói người chị họ này của cô trừ tính cổ chấp, không có tật xấu quá đáng gì khác. Thậm chí sở thích so với Diệp Tầm Tầm còn rộng hơn. Điểm này khiến Diệp Tầm Tầm rất tức giận. Diệp Căng rất giỏi tất cả cầm kỳ thư họa, nếu ở thời xưa thì chính là danh môn khuê tú. Trừ những thứ đó, tay nghề đan len và tài nấu nướng của Diệp Căng đều rất giỏi, hơn nữa nấu ăn còn cực kỳ ngon. Diệp Căng không dễ dàng xuống bếp, vậy mà mỗi một lần xuống bếp, chắc chắn sẽ lấy được 100% khen ngợi. Cho dù là Diệp Tầm Tầm hầu như không khen ngợi ai cũng không thể không thừa nhận món Diệp Căng làm quả thực là một trong những món ngon nhất trên đời này.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy tức giận.

Tôi và Cố Diễn Chi còn chưa ly hôn, Diệp Căng đã đường hoàng bước vào tổng công ty. Bước kế tiếp tự nhiên có thể suy ra là tiến vào phòng làm việc của Cố Diễn Chi. Cô ta mang theo hộp đựng thức ăn lớn như vậy, rõ ràng là muốn cùng ăn trưa với Cố Diễn Chi. Sau đó hai người tán gẫu sau đó nói chuyện phiếm, cười một cái, nói chuyện vui vẻ, khoảng cách sẽ càng ngày càng gần. Tôi dường như có thể liên tưởng đến cảnh tượng sau đó. Hơn nữa càng nghĩ càng thấy đáng ghét, nhìn chằm chằm mấy cánh cửa sổ thủy tinh trên tầng chót như muốn bắn ra tia laser.

Tôi chờ thật lâu, vẫn không thấy Cố Diễn Chi bước ra tổng công ty. Thời gian trôi qua chậm chạp mười phần. Càng về sau tôi càng muốn vọt vào trong tòa nhà đó, nhưng rồi lại nhịn được. Chờ đến nóng nẩy, chờ đến mặt trời bay qua giữa trời, đi về phía tây. Gần tới giờ tan tầm, bắt đầu có người từ trong đó đi ra. Tôi lao ra khỏi quán cà phê, chạy đến phía dưới tổng công ty, chờ Cố Diễn Chi ra ngoài. Nhưng tiếp tục đợi rất lâu vẫn không thấy anh. Màn đêm buông xuống, đã là tám giờ tối, tôi ngồi chồm hổm ở trên bậc thang bên cạnh, thậm chí hoài nghi có phải Cố Diễn Chi đã đi rồi nhưng tôi nhất thời không để ý nên không phát hiện hay không, đột nhiên nghe thấy tiếng cười nhẹ của con gái.d?đ?l?q?đ

Trong lòng tôi giật mình. Lập tức nghiêng đầu nhìn qua. Quả nhiên nhìn thấy bóng dáng cao lớn kia, bên cạnh còn có Diệp Căng. Đang cùng nhau cùng đi ra khỏi tổng công ty. Có cơn gió lạnh thổi qua, váy của Diệp Căng rất mỏng, làn váy phấp phới thành một đường cong giống như cánh hoa. Tôi nhìn thấy cô ấy hơi co rúm lại, sau đó nói giọng nũng nịu với Cố Diễn Chi: “Aiz, hơi lạnh. Cho em mượn áo khoác của anh có được hay không?”

Tôi cứng ngắc đứng đó, quên động tác phải làm tiếp theo là đứng lên đi tới.

May mắn đầu óc của tôi còn có thể hoạt động. Nhanh chóng suy nghĩ một chút, cảm thấy tình hình ngày hôm nay như thế này thì không thích hợp gặp mặt. Đang suy tư xem phải làm như thế nào để rời đi mà không bị bọn họ phát hiện, chợt một cơn gió đêm lạnh lẽo thổi qua, tôi run run, sau đó không nhịn được, đánh một cái hắt mũi.

Khi tầm mắt Cổ Diễm Chi quay tới, tôi cúi đầu, tránh nhìn vào ánh mắt của anh. Trong lúc nhất thời, không gian trở nên tĩnh. Sau đó tôi nghe thấy tiếng bước chân Cổ Diễm Chi đi về phía này. Một cái áo khoác lên trên người tôi. Một bóng người ngồi chồm hổ xuống ở trước mặt tôi. Hai tay của tôi bị người cầm, sự lạnh lẽo chạm vào một mảnh ấm áp.

Bỗng nhiên mũi tôi hơi chua chua. Nhưng cuối cùng vẫn nhịn được. Nghe thấy anh trầm hỏi: “Đã ngồi ở chỗ này bao lâu? Tay rất lạnh.”

“” Tôi cúi đầu, vẫn là không dám nhìn anh, nói, “Em có chút chuyện muốn tìm anh.”

Anh im lặng một lát, hỏi: “Tại sao không vào?”

“Em cảm thấy,” Tôi nhìn đôi tay của anh ở trước mặt, thon dài cứng rắn. Tôi vẫn thấy mỗi một chỗ trên người anh đều hoàn mỹ đẹp mắt. Cảm thấy câu nói kế tiếp của mình càng ngày càng nhỏ, rất khó khăn, “Em cảm thấy, bây giờ chắc anh rất chán ghét em. Sẽ không muốn em tiến vào. Nên em ở chỗ này chờ anh.”

Lần này anh im lặng thật lâu. Mới trầm thấp mở miệng: “Nếu biết có thể anh sẽ ghét, tại sao không chịu lấy lại lời đã nói?”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh. Ánh đèn trước cửa tòa nhà rất mờ, khiến khuôn mặt anh không rõ ràng. Nhưng đường cong khuôn mặt vẫn tuyệt đẹp, tựa như tranh vẽ, mỗi một nét đậm nhạt đều vừa đúng. Trong mắt anh không có cười nhạo, cũng không có một tia chán ghét nào. Thậm chí, hình như còn có một chút dịu dàng.

Tôi không có cách nào lặp lại một lần những lời lúc trước. Cũng không thể nói ra những lời nói nặng khác. Không thể làm gì khác hơn là cứ như vậy nhìn anh, hi vọng anh có thể đọc hiểu ý của tôi. Lại hy vọng anh đừng hiểu.

Cứ như vậy qua một lúc lâu. anh nhẹ giọng mở miệng: “Nếu như em vẫn muốn ly hôn, vậy thì như em mong muốn.”

41. Chương 41: Chuyện Gì Cũng Nhớ, Làm Sao Tiếp Tục. (ba)

Khi Cổ Diễm Chi nói ra lời đó thì ánh mắt tĩnh lặng. Giống như sau cơn mưa to đầu thu, đặt tất cả cảm xúc xuống dưới đất, sau đó làm như không có việc gì lấp đất chôn đi.

Chiếc nhẫn trên ngón vô danh của anh, chợt lóe lên nhẹ nhàng dưới ánh sáng yếu ớt. Tôi không biết mấy ngày nay Cổ Diễm Chi đã suy nghĩ như thế nào, sau đó nói ra câu này. Đến cuối cùng, anh vẫn đặt quyền lựa chọn vào tay tôi. Nhưng như vậy, cũng chứng tỏ rằng anh đồng ý ly hôn. Theo lý luận lúc trước của Yên Ngọc, thì bây giờ “Phản ứng dị ứng” của Cổ Diễm Chi đã chuyển sang giai đoạn tiêu trừ, đang từ từ tiếp nhận những quan niệm do Yên Ngọc truyền thụ. Tiếp nhận sự tiếp cận của Diệp Căng, đồng ý ly hôn với tôi, tiếp sau đó, có lẽ chính là thật sự chán ghét tôi.

Tôi miễn cưỡng nở nụ cười. Khi mở miệng lần nữa, giọng nói hơi khàn khàn: “Tốt. Chúng ta ly hôn.”

Bàn tay anh đang nắm chặt tay tôi hơi buông lỏng. Có hai phần ngạc nhiên nhìn tôi, không nói một lời. Tôi hơi dùng sức, tay liền thoát khỏi tay anh. Lập tức cảm nhận được một trận lạnh lẽo.

Tôi chưa bao giờ ý thức rõ nét hơn giây phút này, rằng sau này loại ấm áp này sẽ không bao giờ có nữa.

Được Cổ Diễm Chi yêu thương sẽ nhận được nhiều điều tốt đẹp. Nhưng một khi không còn được anh thích, những điều tốt đẹp này bị lấy đi thì sẽ khổ sở gấp đôi. Trong lý luận kinh tế học có nói, cảm giác khổ sở của một người khi mất đi một vật, so với niềm vui khi đạt được một vật tương tự lớn hơn rất nhiều. Những lời này cũng có thể áp dụng trên phương diện tình cảm.

“Anh và Diệp Căng, em và Lý Tương Nam, như vậy rất tốt.” Tôi vừa nói, vừa lấy ra từ trong túi xách bản thỏa thuận ly hôn đã chuẩn bị xong, không có dừng khí nhìn anh, nhỏ giọng nói, “Hôm nay em đến tìm anh,

là muốn anh ký bản thỏa thuận li hôn này. Em không cần tài sản, cũng không cần những thứ khác. Em đã ký tên rồi. Nếu như anh cảm thấy ổn rồi, có thể ký tên lên đó. Ngày mai là thứ bảy, đợi đến ngày kia là thứ hai, chúng ta đi Cục Dân Chính.”

Một lúc lâu người ngồi trước mặt tôi vẫn không có trả lời. Anh nửa ngồi ở trước mặt tôi, chỉ mặc một cái áo sơ mi màu sáng, gió đêm cuối xuân thổi qua, vẫn còn hơi lạnh lẽo, khiến cho tôi rất muốn trả lại áo khoác cho anh. Tóm lại tôi cũng không còn sống được mấy tháng, có mặc áo khoác hay không, cảm lạnh hay không, cũng không gì khác biệt. Ở trước mặt bệnh ung thư, bệnh nhẹ như cảm cũng không có gì đáng nói.

Cách một lát, anh rót cuộc mở miệng: “Nếu như anh ký tên, em có thể vui vẻ hơn so với bây giờ không?”

Tôi há miệng, nhất thời trả lời không được. Vấn đề này của anh thật làm khó tôi. Đương nhiên tôi sẽ không cảm thấy vui vẻ. Tôi hận không thể khiến Diệp Căng cách anh thật xa, hận không thể bắt cô ta cả đời cũng không được phép đến gần Cố Diễn Chi trong phạm vi một trăm mét. Tôi hận mình không thể sống cùng anh đến bảy mươi tuổi. Cho dù không thể đến bảy mươi tuổi, số tuổi giảm một nửa cũng được. Nhưng tất cả những chuyện đó tôi đều không làm được. Cõi đời này vốn không có giả thiết. Tôi cắn răng. “A” một tiếng, giọng nói như không có chuyện gì xảy ra: “Em sẽ vui vẻ hơn bây giờ.”

Cố Diễn Chi không nói một chữ nào nữa. Ánh mắt của anh đen nhánh tỉnh táo, tôi lại cảm thấy rõ ràng bên trong mắt anh chứa đựng sự thất vọng tràn trề đến không tan được. Chỉ một lát sau, anh nhận lấy giấy tờ và bút trên tay tôi, không xem một chữ nào trên bản thỏa thuận, trực tiếp ký một chữ ở phía dưới cùng của từng tờ một. Tư thế cầm bút từ trước đến giờ của anh đều đúng quy tắc, chữ viết cũng rất đẹp mắt, thật sự là chữ như con người, là chữ Khải đoạn chính, thế nhưng hôm nay chữ ký của anh chỉ là viết ngoáy, vội vàng ký cho xong hết trong chớp mắt. Sau đó đóng tài liệu lại, trả lại vào tay tôi.

Tôi đứng lên, rất tự hiểu lấy mà trả áo khoác lại cho anh. Nghĩ rằng bước kế tiếp phải là đưa mắt nhìn anh và Diệp Căng cùng nhau đi xa. Vậy mà Cố Diễn Chi không đón lấy, chỉ bình tĩnh nói với tôi: “Anh đưa em về.”

Tôi há miệng, nói một câu “Không cần”, ngay sau đó có một giọng nói từ một nơi không xa truyền đến: “Đỗ Oản, nói chuyện xong? Có thể đi chưa?”

Tôi theo hướng giọng nói nhìn sang, Lý Tương Nam đứng ở phía sau bồn hoa, mặt mày bình tĩnh, trong tay cầm một cái áo khoác màu đỏ. Sau đó anh ta từ từ đi tới, mãi cho đến trước mặt của tôi mới đứng lại, đem áo khoác đó khoác lên trên vai tôi.

Tôi không nhớ rõ tôi có loại áo khoác màu sắc này, ngẩng đầu nhìn về phía Lý Tương Nam, anh ta hồn nhiên như không có việc gì “Ài” một tiếng: “Bây giờ em có đói bụng không? Lát nữa chúng ta đi ăn món Nhật có được hay không? Ngày hôm qua em nói muốn ăn không phải sao?”

Sau khi sững sờ tôi rất nhanh “ồ” một tiếng: “Vậy được.” Đã không dám nhìn sắc mặt của Cố Diễn Chi nữa, nhét áo khoác của anh vào tay anh, vội vã rời khỏi chỗ đó với Lý Tương Nam. Mãi cho đến khi xe đã chạy đi thật lâu, vẫn không dám liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu.

Lý Tương Nam ngồi bên cạnh từ từ mở miệng: “Muốn ăn cái gì? Nói mau. Chẳng lẽ chúng ta phải đi ăn món Nhật thật à?”

“Em không đói bụng.”

“Em không đói nhưng anh đói. Cả một ngày em không ăn gì chỉ uống ly cà phê là đủ, anh thì không được. Anh chờ em lâu như vậy, bây giờ ngực dán vào lưng. Nếu không chúng ta đi ăn lẩu đi?”

Tôi nghiêng đầu liếc anh ta một cái: “Làm sao anh biết mà xuất hiện ở nơi đó?”

“Hai ngày nay anh phòng đối diện phòng em, em không biết à? Buổi sáng hôm nay em vừa ra khỏi cửa anh đã biết rồi, anh đi theo em đến đây. Em ngồi ở quán cà phê một ngày, anh cũng ngồi trong góc quán cà phê chờ em một ngày đó có biết không? Nhìn anh tình nghĩa thâm hậu như vậy, em có thể nhẫn tâm không đi ăn một cái lẩu với anh sao?”

Tôi sờ chất vải trên cánh tay: “Áo khoác ở đâu ra?”

“Ngày hôm qua thấy ở trung tâm thương mại, cảm thấy thích hợp với em, nên thuận tay mua. Sáng hôm nay lúc em đi mặc quá ít, anh liền mang theo cho em.”

“ Chuyện khác không nói, nhưng em là bệnh nhân rất nhanh sẽ ngủ. Lập tức sẽ đến mùa hè, cho dù anh mua, em cũng không mặc được mấy ngày, anh biết không?”

“Nhưng cũng không có ai quy định bệnh nhân thì không được mặc quần áo mới mà.” Lý Tương Nam nói, “Em mặc quần áo mới chẳng lẽ không cảm thấy vui vẻ chút nào sao?”

Tôi nói: “Nói thật thì, không phải cảm thấy rất vui vẻ. Cảm thấy phí của trời mới đúng.”

Lý Tương Nam ngừng một lát. Sâu kín nói: “Nhưng anh thật sự vô cùng muốn tạo niềm vui cho em mà. Đỗ Oản, nếu Cố Diễn Chi không ở trước mặt em, em căn bản không thêm để ý sống chết của mình, có đúng không? Nhưng mà anh rất để ý. Em có thể hiểu loại cảm thụ này của anh không?”

Tôi không trả lời.

Lý Tương Nam không cho tôi đánh giá tùy hứng ích kỷ, đã có thể nhìn ra cuối cùng thì cả đời này cơ bản anh ấy chỉ có thể làm một người phúc hậu rồi. Ta hướng chú ý diễn chỉ giấu giếm bệnh tình, ta tự tiện làm lớn như vậy quyết định. Tôi còn kéo Lý Tương Nam vào vùng nước đục này. Tất cả đều là bởi vì một chủ ý của tôi mà thôi. Vừa nghĩ như vậy, mỗi người đều rất bị động, vô tội, duy chỉ có tôi lợi dụng đặc quyền của bệnh nhân, cố tình gây chuyện thôi.

Chín giờ rưỡi sáng thứ hai, tôi ngồi trên ghế nghỉ ngơi ở Cục Dân Chính, chờ Cố Diễn Chi đến. Sắc trời hơi dịu, mặt trời giống như quả trứng bị lấy đi lòng trắng, giấu trong tầng mây hỗn độn.

Tôi còn nhớ quang cảnh lần trước tới nơi này. Cố Diễn Chi mặc áo len màu xám nhạt và áo sơ mi đơn giản, mặt mày anh tuấn, vừa bước vào, liền giống như nam châm soàn soạt soàn soạt hấp dẫn rất nhiều ánh mắt. Tôi cố gắng bình tĩnh, thật ra thì trong lòng khẩn trương không nhịn được. Cầm tay Cố Diễn Chi thật chặt, không dám rời đi nửa bước. Thời tiết ngày hôm đó rất tốt, có hai con chim Hỉ Thước hiếm gặp đậu trên ngọn cây ngoài cửa sổ. Lúc tôi và Cố Diễn Chi từ trong Cục đi ra, trong tay tôi có thêm hai quyển sổ hồng. Khi đó thật ra tôi cũng không hiểu rõ ý nghĩa của hôn nhân lắm, cảm thấy không khác gì so với trước kia cả. Cố Diễn Chi cũng không nói với tôi cuộc sống về sau sẽ có sự thay đổi gì. Suy nghĩ một lúc lâu, vẫn mù mờ ngơ ngàng ngẩn lên đầu hỏi anh: “Chúng ta như vậy là đã kết hôn rồi sao?”

Khóe mắt anh chứa ý cười nhìn tôi: “Nếu không em cho rằng là gì chứ?”

“Nhưng mà,” tôi nhỏ giọng nói, “Em không cảm thấy có gì thay đổi. Ý nghĩa và nhiệm vụ của hôn nhân là gì? Anh chưa nói cho em biết mà.”

“Đối với em mà nói, ý nghĩa cơ bản là, từ nay về sau em có quyền sở hữu riêng hợp pháp đối với anh.” Anh cúi người tới, buộc dây an toàn lại cho tôi, không chút để ý nói với tôi, “Đối với anh mà nói, nhiệm vụ đại khái là, tiến hành nuôi nấng hợp pháp lâu dài, nuôi cho đến khi khẩu vị của em trở nên cực kỳ khó khăn, ngoại trừ anh ra ai cũng không chịu được, vậy là được rồi.”

“ ”

Cuối tuần này, và khoảng thời gian này trong hôm nay, tôi vẫn luôn nghĩ về những khoảnh khắc ngọt ngào trong quá khứ. Diệp Tầm Tầm đã từng nói, lúc người ta đang hạnh phúc tốt cùng, căn bản không nhớ đến quá khứ đau khổ. Đợi đến khi lòng chưa xót uất ức thì mới không tự chủ được nhớ về những chuyện vui vẻ đã trải qua. Giống như là thêm một ghi chú cho quãng thời gian thăm đậm khổ sở, tự nói với mình rằng đã từng có một ít điều tốt đẹp như vậy. Nhưng mà càng như vậy, thật ra thì càng khiến lòng mình chưa xót. Nhớ càng nhiều, càng khó trải qua. Nếu mà cái gì cũng nhớ, vậy thì căn bản sẽ dừng lại tại chỗ, căn bản không thể tiếp tục đi tới.”

Lời của Diệp Tầm Tầm hôm nay lại một lần nữa được chứng minh tính triết lý và đúng đắn.

Không biết tôi thả hồn bao lâu, từng lần một đau thương, mới nhận ra không biết lúc nào thì trước mắt tôi có nhiều hơn một đôi giày đậm màu. Người đứng trước mặt tôi phong độ như ngọc, đường cong ở cằm hoàn mỹ. Mũi thẳng tắp, lông mi dài.

Cố Diễn Chi nhìn tôi một lát. Trên khuôn mặt của anh có mấy phần mệt mỏi rõ ràng, giữa trán hơi nhú, từ đầu đến cuối không thấy giãn ra. Tôi ngừng thở nhìn anh, cách một lát anh nhìn sang chỗ khác, giọng nói bình thản: “Đi thôi.”

Tôi yên lặng đi theo sau lưng anh. Mới vừa rồi suy nghĩ nhiều như vậy, bây giờ đi theo anh vào phòng ly hôn, lại một chút ý tưởng cũng không có. Máy móc trả lời câu hỏi của nhân viên làm thủ tục, cảm thấy hình như có một tầm mắt từ bàn đối diện bắn tới dò xét qua lại giữa tôi và Cố Diễn Chi thật lâu, vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không hỏi gì. Mãi cho đến khi giấy hôn thú màu đỏ bị lấy đi, đưa trả giấy ly hôn. Nhìn cả quá trình thời điểm, tôi cảm thấy được mình hẳn là đã chết lặng. Mãi cho đến lúc này, mới phát giác được trái tim run một cái.

Chỉ mất mười phút, đã ra ngoài. Trong khoảng thời gian đó không nhìn được len lén nhìn về phía Cố Diễn Chi, khuôn mặt anh bình tĩnh nhìn động tác của nhân viên trực ban, chưa từng thay đổi ánh mắt sang hướng khác. Đợi đến khi đi ra phòng ly hôn, tôi vẫn yên lặng đi theo sau lưng Cố Diễn Chi. Mãi cho đến anh dừng bước lại, tôi kịp thời thắng lại, suýt nữa đụng vào trên người của anh.

Tôi ngẩng đầu lên, mắt anh khép hờ nhìn tôi. Anh luôn giấu kỹ tất cả cảm xúc của mình, lần này tôi lại chân chính đọc được dưới vẻ bình tĩnh của anh là sự lạnh nhạt. Tôi bị anh nhìn thật lâu. Sau đó, nghe được anh nhẹ giọng mở miệng: “Đỗ Oản, anh hi vọng về sau chúng ta không cần lại gặp mặt nhau.”

42. Chương 42: Chuyện Gì Cũng Nhớ, Làm Sao Tiếp Tục. (bốn)

Tôi vốn còn đang muốn dùng một câu chúc phúc làm lời kết, kiểu như “Hi vọng sau này anh sẽ vui vẻ hạnh phúc”, nhưng nếu nói ra lời như thế lại cảm thấy rất không cam tâm, vẫn còn đang suy nghĩ, thì nghe thấy anh nói ra những lời đó, không nhìn được mà hơi sững sốt.

Trực giác cảm thấy những lời này không phải có ý mà tôi hiểu. Qua một hồi lâu, mới chính thức tiếp nhận sự thật này. Hạ mắt xuống dưới đất che giấu cảm xúc, “ồ” một tiếng: “Em biết rồi.”

Trong tay anh cầm chìa khóa, dừng lại một lát, xoay người. Đẩy ra cửa kiếng ra đi rất nhanh. Tôi nhìn anh sải bước rời đi, mãi cho đến khi anh bước vào trong xe, vẻ mặt vẫn luôn lạnh lùng bình thản, không hề quay lại nhìn một lần.

Tôi đã sớm biết sẽ đi đến bước này. Nhưng vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng. Cảm thấy hẳn là sẽ không dễ dàng như vậy. Thậm chí trong cơn hoảng hốt vẫn cảm thấy trên mu bàn tay còn lưu lại một tia nhiệt độ nhàn nhạt của anh. Điều này khiến tôi nghĩ đây chỉ là một cơn ác mộng. Tôi dùng sức bấm một cái vào lòng bàn tay của mình, cảm thấy rất đau. Rốt cuộc mới ý thức được đây là sự thật. Do tôi một tay đạo diễn đến nước này.

Bây giờ nghĩ lại, tôi đã đánh giá thấp y thuật của Yên Ngọc. Từ mười tuổi anh ta đã bắt đầu nghiên cứu học tập y học, mười tám tuổi nghiên cứu Tâm lý học cho đến bây giờ, lại là bạn từ nhỏ với Cố Diễn Chi. Từ trước đến giờ nói chuyện lại luôn giữ lại ba phần. Nếu lúc trước anh ta nói cho tôi biết anh ta thành công một nửa, vậy thì ý là anh ta nhất định đã thành công hơn phân nửa. Chỉ là trong một tháng đó tôi luôn mơ hồ nên không chịu tin tưởng thôi.

Tôi cúi đầu bước xuống bậc thang, từ từ đi về phía trước, không biết qua bao lâu, đột nhiên cánh tay bị người khác chụp lấy kéo về phía sau, trước mặt một chiếc xe thể thao vụt qua sát người tôi. Tôi bị người khác xoay người lại, một khuôn mặt nóng nảy khấn trương xuất hiện trước mắt: “Đỗ Oản? Đỗ Oản?”

Tôi mất một lát để tập trung lại, rốt cuộc nhận ra anh ta: “Sao anh lại ở chỗ này?”

Lý Tường Nam quơ múa hai cánh tay có vẻ rất tức giận: “Anh còn muốn hỏi em muốn làm gì! Đây là đầu đường! Mới vừa rồi là đèn đỏ! Em có biết lúc này chỉ cần em đi về trước thêm một bước thì sẽ bị xe cán qua hay không.”

Tôi cắt đứt lời của anh ta, bình tĩnh nói: “Em vừa rời Cục Dân Chính.”

“” Lý Tương Nam nhìn chăm chăm tôi, tất cả lời nói bị nghẹn lại trong cổ họng. Tiếp đó chậm rãi thở ra một hơi: “Em thắng. Anh đưa em về khách sạn.”

Tôi cảm thấy, mười một năm trước lúc ở trong núi, dưới cảnh trời hoàng hôn, khoảnh khắc tôi gặp Cố Diễm Chi kia, tôi đã xài hết vận may cả đời mình.

Người con trai mặt mày anh tuấn, mang theo nụ cười dịu dàng đó, anh lớn hơn tôi mười tuổi. Vào lúc tôi cô đơn vô vọng nhất dẫn tôi rời đi núi lớn, đi tới thành phố T. Từ đó dạy tôi lễ nghi, dạy tôi kiêu ngạo, dạy tôi xinh đẹp, dạy tôi tiếng Anh. Anh từng chút từng chút một dạy cho tôi biết về cái thế giới này. Cho tôi dung túng và mến yêu đầy đủ nhất. Trước khi tôi 18 tuổi anh là người giám hộ hợp pháp của tôi. Sau khi tôi mười tám tuổi, anh trở thành bạn trai của tôi. Sau khi tôi hai mươi tuổi anh là bạn đời hợp pháp của tôi.

Tôi không nghĩ ra anh đã từng thiếu sót tôi ở điểm nào. Anh đã cho tôi nếm qua cảm giác vui tươi nhất trên thế giới này. Ngọt ngào đến mức nếu như tính mạng của tôi đột ngột kết thúc, cũng không còn cảm thấy có gì tiếc nuối.

Tôi trở lại khách sạn, nói một câu “Cám ơn” rồi nhốt Lý Tương Nam Quan ở ngoài cửa, sau đó tắt điện thoại di động, trong đầu buồn bực nhào lên trên giường bắt đầu ngủ. Không biết ngủ đến năm tháng nào, cho đến khi bấp chân truyền đến cảm giác đau đớn từng hồi mới thức tỉnh. Từ từ ngồi dậy cẩn thận xoa nắn hai cái, đã ra một đầu mồ hôi lạnh.

Đau đớn như vậy mấy ngày nay vẫn luôn có. Mất ngủ và biếng ăn mà Yên Ngọc đã từng đề cập tới cũng đã có biểu hiện. Có hai lần là vào nửa đêm mới vất vả ngủ được, lại rất nhanh bị đau tỉnh, sau đó trần trọc trở mình. Còn có lúc sẽ cảm thấy hơi sốt nhẹ, nhưng triệu chứng lúc nhẹ lúc nặng không thể xác định. Tôi nghiêm túc suy nghĩ xem có nên gọi điện thoại cho Yên Ngọc hay không, lại lo lắng anh ta sẽ chàm chọc nói sớm không nghe lời của anh ta. Nhưng cuối cùng đau đớn chiến thắng tất cả. Cẩn rằng lục lại điện thoại di động ở một bên, mở ra màn hình, một tin nhắn hiển thị, đến từ Diệp Tầm Tầm: “Cậu và Cố Diễm Chi ly hôn?!”

Hai dấu chấm câu cuối cùng đã biểu đạt đầy đủ tâm tình khiếp sợ của Diệp Tầm Tầm. Tôi suy nghĩ một chút, vẫn là bỏ qua tin nhắn, trước hết gọi điện thoại cho Yên Ngọc. Bên kia sau khi nghe xong yêu cầu của tôi, giọng nói cực kỳ bình tĩnh: “Rất đau đúng không? Có phải cảm thấy đau đến hận không thể lòi từng khúc xương ra đập bể hay không? Đã sớm nói với cô, cô cần thuốc giảm đau, không nghe đúng không? Rất cuộc bây giờ vui rồi đúng không?”

“” Tôi cắn răng khiêm nhường nói, “Em sai rồi.”

“Đi tìm Lý Tương Nam. Tôi đã giao thuốc cho cậu ta.”

Chờ đến khi tôi đi tìm Lý Tương Nam mới phát hiện Yên Ngọc để lại không chỉ có thuốc giảm đau. Còn có các loại thuốc liên quan đến ung thư xương giai đoạn cuối. Lý Tương Nam định gạt tôi nói những thứ đó cũng là thuốc giảm đau rồi dụ dỗ tôi uống, bị tôi mặt không thay đổi phớt bầy: “Anh cho rằng em mù chữ phải không?”

Anh ta giằng co với tôi một hồi lâu, cuối cùng khuất phục dưới tay tôi. Đàng hoàng đưa thuốc giảm đau cho tôi. Một bên nói: “Yên Ngọc nói với anh em cần bổ sung những chất dinh dưỡng cao như lòng trắng trứng vân vân. Còn nữa, những ngày này nếu có thể không ra ngoài em cũng đừng ra ngoài, Yên Ngọc nói bây giờ xương của em rất yếu ớt, rất dễ dàng bị gãy xương. Hơn nữa đi bộ nhiều cũng có thể khiến bệnh chứng nặng thêm. Cho nên anh cảm thấy em nên nằm trên giường nghỉ ngơi mấy ngày.”

Dưới ánh mắt của tôi lời phía sau của anh ta càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất. Tôi nói: “Cám ơn lời dặn dò của anh, nhưng em không muốn nằm trên giường nghỉ ngơi. Mười ngày sau em sẽ bảo vệ luận văn tốt nghiệp. Bảo vệ xong em sẽ trở về vùng núi phía Tây.”

Lý Tương Nam quan sát cẩn thận nét mặt của tôi, sau đó nói như chặt đinh chém sắt: “Vậy anh đi chung với em.”

“Em đi về quê ba em. Anh đi theo làm gì?”

“Anh đi dạy ở phía Tây. Thuận tiện chăm sóc em.” Lý Tương Nam không chút nghĩ ngợi đáp, sau đó lại bổ sung, “Anh nói cho em biết sau này anh nhất định đi theo em, em không cho anh cũng sẽ đi.”

Tôi nhìn anh một lát, cầm thuốc giảm đau xoay người rời đi. Lý Tương Nam nhắm mắt theo sau: “Mới vừa rồi em ở trong phòng làm gì vậy?”

“Anh muốn nói gì?”

Anh ta im lặng một lát, như không có việc gì nói: “Cũng không có gì. Có điều mấy ngày này em không nên lên mạng. Có mấy tin tức nói hư nói vượn, tránh cho em vô tình nhìn thấy lại khó chịu.”

Tôi ngưng lại bước chân, suy nghĩ ý tứ của anh ta trong lời nói này. Quay đầu lại: “Truyền thông bàn luận chuyện em và Cố Diễn Chi ly hôn?”

Lý Tương Nam hơi khựng lại, nhìn mặt đất chậm rãi nói: “A.”

Thiếu chút nữa tôi đã bật thốt lên hỏi xem tin tức nói gì, cuối cùng lại nhịn được. Không nói một lời nuốt thuốc giảm đau và nước xuống, quay đầu hỏi: “Yên Ngọc có đưa thuốc ngủ cho anh không? Nếu có thì cho em hai viên.”

Lý Tương Nam nghiêm túc nói: “Uống nhiều thuốc ngủ sẽ không tốt cho thân thể con người. Sẽ có khả năng dẫn đến uất ức, lo âu, không tập trung chú ý được, cùng với mất trí nhớ ngắn hạn.” Sau đó dừng lại dưới ánh mắt của tôi, nói, “Không có.”

Tôi gật đầu một cái: “Được rồi. Anh có thể trở về phòng của anh đi.”

Sự thật chứng minh, cho dù Lý Tương Nam dẫn tôi chuẩn bị tinh thần trước, tôi cũng đã nhịn được mà không xem tin tức vào ngày đêm hôm đó và ngày thứ hai, nhưng vẫn không thể tránh thoát khỏi phóng viên vào ngày thứ ba. Ngọn nguồn câu chuyện là vì Lý Tương Nam nói tôi cũng cần ăn các loại thức ăn bổ sung dinh dưỡng như gà, tôm, thủy sản các loại, tôi nói thay vì như vậy tôi tình nguyện húp cháo, xét thấy đây là lần đầu tiên trong nhiều ngày nay tôi biểu đạt muốn ăn một loại món ăn, Lý Tương Nam lập tức làm trái với suy nghĩ phụ họa với tôi nói húp cháo thì húp cháo, sau đó chúng tôi đi tiệm cháo ngon nhất thành phố T. Vậy mà đến nơi đó chưa được bao lâu, đã không khéo bị một phóng viên đài truyền hình nhận ra, rất nhanh liền có nhiều phóng viên khác chen chúc đến, vây chặt tôi và Lý Tương Nam tới nước chảy không lọt, vớt ra hết vấn đề này đến vấn đề khác, giống như đạn pháo liên hoàn.

Bọn họ đặt câu hỏi đủ kiểu không dứt tổng kết lại cũng chỉ có mấy vấn đề. Nguyên nhân tôi ly hôn, vì sao tôi ngoại tình, niềm vui mới của tôi là Lý Tương Nam đúng không, và bên cạnh Cố Diễn Chi ngay lập tức xuất hiện Diệp Căng là xảy ra chuyện gì. Có điều câu hỏi có đủ loại cách diễn đạt, thủy tính dương hoa, di tình biệt luyến,... đều có. Trước kia từng nghe nói một người phụ nữ tương đương với năm trăm con vịt, bây giờ nhìn lại quả thật một phóng viên tương đương với năm trăm người phụ nữ. Bảo vệ vội vã chạy tới hoàn toàn không có tác dụng, Lý Tương Nam không thể nhịn được nữa gọi điện thoại báo cảnh sát. Tôi lấy kính mát từ trong túi xách đeo lên. Chợt trong đám ồn ào có người hô lớn “Cố Diễn Chi”, tiếp theo tất cả đều giống như bị đứng hình năm giây. Năm giây sau tất cả phóng viên vây quanh tôi và Lý Tương Nam đều xoay người về hướng cửa, sau đó ào ào vọt qua.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng dáng thon dài đứng ở cửa ngay lập tức bị bao bọc vây quanh.

Cố Diễn Chi cũng mang một kính mát bản lớn, khuôn mặt dưới mắt kính không lộ vẻ gì. Đứng lại giữa đám phóng viên ồn ào không ngừng. Đi theo sau lưng là Giang Yến Nam đã lâu không gặp. Anh ta nghiêng mắt nhìn qua bên này, rơi vào trên người Lý Tương Nam và tôi, khóe môi hơi hiện lên vẻ cười như không cười.

Ta bị anh ta nhìn đến da đầu tê dại, cúi đầu lật xem mu bàn tay của mình. Nghe thấy bên kia phóng viên cao giọng hỏi: “Nghe nói Cố Đỗ Oản là người đưa ra đề nghị ly hôn thật sao? Theo người biết chuyện tiết lộ, bản chuyển nhượng tài sản là do cô Đỗ lập trước đúng không? Trong chuyện này có gì khó nói nên lời sao? Hơn nữa nghe nói giám đốc Cố sau khi rời khỏi Cục Dân Chính có xảy ra một tai nạn xe nhỏ? Tai nạn xe cộ là do tâm tình chập chờn tạo thành sao? Giám đốc Cố có thể trả lời không?”

Cố Diễn Chi đợi người đó nói xong một lúc lâu, cuối cùng lạnh nhạt mở miệng: “Không thể trả lời.”

Giọng nói của anh dường như làm nổi một tầng sương, khiến tất cả mọi người im lặng trong chớp mắt. Đột nhiên tôi cảm thấy trước mắt có một bóng đen phất qua, vừa ngẩng đầu, liền thấy Giang Yến Nam không biết lúc nào đã đứng ở trước bàn. Trong ánh mắt nhìn tôi hơi có vẻ cười nhạo: “Không thừa dịp này đi đi, còn sững sờ ở đây làm gì?” var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } ->

43. Chương 43: Chương 43

44. Chương 44: Chương 44

45. Chương 45: Chương 45

46. Chương 46: Chương 46

47. Chương 47: Chương 47

48. Chương 48: Chương 48

49. Chương 49: Em Không Phải Thuộc Về Tử Thần. (năm)

Tôi nói: “.”

Cô ấy mím môi cười một tiếng, trên khuôn mặt hơi lộ ra vẻ cười nhạo: “Sau này cô Đỗ có gặp lại bác sĩ Yên, xin đừng nói lời vừa nghe được từ tôi này cho anh ta biết.”

Tôi vẫn: “.”

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, lộ ra khuôn mặt dễ nhìn của Cố Diễm Chi, nhướn nhướn mày hỏi: “Đang nói cái gì? Buổi trưa hôm nay ăn cá quế hấp có được không?”

Tôi nói: “Sát bên có một đứa bé bị cùng một loại bệnh như em, buổi trưa hôm nay ăn trứng chiên cà chua.” Dừng một chút, vô cùng thành khẩn nhìn anh, “Em cũng ăn món đó có được hay không?”

“Em khi nào thì quen biết đứa bé sát bên?”

“Thì sáng sớm hôm nay, khi anh đi ra ngoài.” Nói với anh xong còn nhấc tay lên lắc lắc điện thoại di động: “Bọn em còn trao đổi phương thức liên lạc ấy.”

Cố Diễm Chi nhìn nhìn tôi, nở nụ cười: “Nếu anh không nhớ lầm, hình như sát bên là một học sinh nam?”

“A, đúng là một học sinh nam. Mới vừa lên lớp mười, tên gọi Cù Họa Bạch.” Tôi nói, “Chỉ khác một chữ so với liệt sĩ cách mạng kia. Có phải rất dễ nhớ hay không?”

“Rất khó nghe.” Anh đi tới, “Nam sinh đó hình như mới vừa làm giải phẫu xong, em đừng đi quấy rầy người ta. Sáng nay hai người nói chuyện phiếm về cái gì?”

“A, cậu ta nói lúc trước cậu ta có một bạn gái, là một người mẫu, so với em đẹp hơn.”

“Cậu ta đang nói vớ vẩn (nói hươu nói vượn).” Cố Diễm Chi ngồi xuống mép giường, ngón tay khoác lên trên chăn đơn, không chút để ý nói, “Ánh mắt của cậu Cù cái gì đó Bạch này có chút vấn đề, cũng khó trách cậu ta chỉ có bạn gái trước, không có bạn gái hiện tại. Lần sau cậu ta còn nói như vậy nữa, em hãy nói em có một ông chồng, năng lực gia thế diện mạo cũng hơn cậu ta hàng trăm hàng ngàn lần.”

“Em đã nói như vậy đó, nhưng cậu ta nói cậu ta không tin.”

“Buổi chiều em kêu cậu ta qua, nói ngay mặt.”

Chúng tôi vẫn tiếp tục cuộc trò chuyện không có ý nghĩa, có thể nhìn ra được thư ký của Cố Diễn Chi đang cố nhịn cười, một lát sau cô ấy rời đi lặng yên không tiếng động. Trên khay trà đặt một đồng giấy tờ cô ấy để lại, Cố Diễn Chi không hề có ý muốn đi lật xem thử. Tôi nằm trên đùi Cố Diễn Chi, triển khai thảo luận vấn đề muốn ăn cái gì vào buổi trưa, kết quả thảo luận chính là gọi người đưa tới cả trứng chiên cà chua và cá quế chưng cũng.

Trước kia đại đa số thời gian chúng tôi chung sống, tất cả đều là trải qua thông thả mà ôn hòa như vậy. Không có chuyện lớn gì, chỉ có một chút chuyện nhỏ vụn vặt. Có lần Diệp Tầm Tầm hỏi tôi và Cố Diễn Chi có thể trò chuyện những gì, cô ấy bày tỏ ở trong mắt cô ấy Cố Diễn Chi chính là một người cao quý, lạnh lùng, khó gần (Cao Linh chi hoa), hoàn toàn không thể tưởng tượng được cảnh tượng loại người như thế mỗi ngày ba lần hỏi người khác muốn ăn cái gì. Lúc đó tôi nói không phải Cố Diễn Chi đã từng mời cơm cậu sao, cậu nên gặp qua cảnh anh ấy hỏi lời như thế đó, về mặt Diệp Tầm Tầm thành thật hỏi ngược lại tôi: “Là vậy sao? Nhưng khi tớ hỏi tưởng lại, cảm thấy đó là ảo giác của tớ thôi.”

Tôi nói: “.”

Đầu bếp nhà họ Cố rất có tay nghề đối với món ăn Quảng Đông, làm cá quế hấp có mùi vị rất tốt. Cố Diễn Chi rút hết xương cá, cầm đũa đút tôi từng miếng từng miếng. Tôi cố gắng muốn nuốt xuống, cách một lát lại phát hiện là vô ích. Sáng sớm hôm nay lúc Cù Họa Bạch nói chuyện trời đất với tôi còn nói bữa sáng hôm nay và bữa tối hôm qua cậu ta đều không ăn, lúc tôi nghe thì thật sự rất đồng cảm.

Vốn bệnh nhân ung thư thời kỳ cuối các cơ quan suy yếu, cơm nuốt không trôi là chuyện rất bình thường. Nhưng bệnh ung thư xương này vốn chính là tiêu hao dinh dưỡng, không ăn thì chỉ có càng ngày càng gầy gò hơn. Từ rất sớm Yên Ngọc đã nhấn mạnh qua chuyện này với tôi, vậy mà lý trí hiểu là một chuyện, thực sự tuân theo lời dặn của bác sĩ mà làm lại là một chuyện khác.

Tôi không yên lòng ăn hai miếng, cảm thấy khó có thể nuốt xuống nữa. Ngược lại chiến đấu hăng hái với canh cá. Một lát sau cũng không muốn uống canh cá nữa, nhưng vẫn cắn răng uống sạch hết một chén. Đến cuối cùng cảm thấy một loạt động tác biết khó mà vẫn làm này quả thật đã làm tiêu hao hết sạch hơi sức tích góp từng tí một trong ngày hôm nay. Nhắm mắt lại tựa vào đầu giường chỉ muốn ngủ, cách một lát cảm thấy mép giường hơi lún xuống, Cố Diễn Chi vén cái chăn lên nằm nghiêng ở bên người, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng tôi.

Từ khi chúng tôi gặp lại, anh đã che giấu được rất tốt tất cả cảm xúc liên quan đến sự khổ sở. Ánh mắt bình tĩnh không chút dao động, về mặt không để lại dấu vết, dáng vẻ nhẹ nhàng băng quơ giống như là tôi chỉ cảm mạo nóng sốt mà thôi. Nhưng tôi biết, anh cũng không thật sự như vậy. Nửa đêm hôm qua lúc tôi bởi vì đau xương mà tỉnh lại, chỉ là hô hấp hơi dồn dập mấy phần, sẽ khiến cho anh lập tức mở mắt, lúc mở đèn, tôi nhìn thấy ánh mắt của anh rất sáng rõ, giống như là căn bản không có ngủ. Lúc anh tiến tới gần ôm lấy tôi trấn an, tôi rõ ràng nhìn thấy đáy mắt anh hiện rõ lên tia máu.

Tình huống mà tôi đã từng không hy vọng thấy nhất chính là như vậy.

Bị cảm nóng một chút có thể làm bộ rất khổ sở, thuận tiện đưa ra vài yêu cầu quá mức tùy hứng, nếu như dùng lời nói của Diệp Tầm Tầm mà nói, con gái giả bộ như vậy là điều rất hiển nhiên (thiên kinh địa nghĩa). Đây là tình thú. Nhưng mà đến khi thực sự chịu khổ sở thì ngược lại, không muốn nhìn thấy Cố Diễn Chi vì vậy mà lo lắng. Nếu như bản thân đã không thể thoát khỏi sự đau đớn, sau đó chết đi, cũng không muốn trở mặt bất lực nhìn thấy người khác tiếp tục phí công vì mình.

Buổi trưa hôm nay nhân lúc Cố Diễn Chi đi nói chuyện với bác sĩ, tôi lật tìm sổ khám bệnh trong ngăn kéo đầu giường. Bên trong viết rất rõ ràng ung thư xương thời kỳ bốn, u ác tính đã xuất hiện dấu hiệu di dời sang phổi. Thư ký của Cố Diễn Chi nói trên đời này chưa chắc sẽ không có kỳ tích. Nhưng chuyện kỳ tích này, giống như trong khoa học thường tồn tại 0.01% nằm ngoài 99.99%. Xác suất nhỏ như vậy chỉ là vì bảo đảm tính chính xác trong khoa học, hơn nữa, có thể nói ra miệng cái từ kỳ tích này thật ra thì cũng có ý nghĩa, tôi đã bệnh ở thời kỳ chót, ngoài một chút kỳ tích rất nhỏ ra, chỉ có thể chờ chết.

Chuyện như vậy thực không thể không nói rất tàn nhẫn.

Trong phòng yên tĩnh một lát, lúc tôi sắp ngủ, thì nghe thấy Cổ Diễm Chi khẽ gọi tên của tôi. Tôi đáp một tiếng, anh dừng lại một lát, nhỏ giọng mở miệng: “Buổi sáng ngày mai, chúng ta làm xạ trị được không?”

Tôi rất nhanh tỉnh táo lại. Mở mắt ra, nhìn thấy lông mi của anh rũ xuống. Anh lại bổ sung: “Sẽ không đau. Chỉ là sau khi xạ trị sẽ cảm thấy không có hơi sức.”

“Nghe nói khi xạ trị trên mặt sẽ bị vẽ từng vòng tròn màu đỏ.”

Anh nói: “Đó là trước kia. Bây giờ không có.” Nói xong dựa tới gần, hôn một cái ở trên trán tôi, “Anh sẽ cùng với em.”

Đồng hồ treo trong phòng lay động từng chút từng chút một. Sau một lúc lâu, tôi nghe thấy giọng nói của chính mình, bình tĩnh giống như Cổ Diễm Chi: “Được.”

Anh vuốt ve sau lưng tôi từng cái, kể tiếp kể một vài chuyện cũ trước lúc ngủ, nội dung đại khái có liên quan với người quen biết của tôi, đều là tin tức bí mật, trong đó bao gồm cả mấy tin tức mà truyền thông đào sâu ba thước cũng không tìm ra nguyên nhân thực sự.

Tất cả đủ loại cứ như vậy bị anh như không có việc gì nói ra. Giọng nói khẽ trầm thấp, êm ái giống như có thể chảy ra nước. Ban đầu tôi nghĩ tới chuyện xạ trị, cũng không buồn ngủ gì, không biết cách bao lâu, mí mắt lại hạ xuống thật chậm, giọng nói của anh dường như càng ngày càng xa xôi, chỉ có bàn tay có quy luật vỗ nhẹ vào sau lưng là rất gần.

Tôi lại hoảng hốt nằm mơ thấy cha tôi. Cảnh trong mơ lần này rõ ràng chưa từng có. Có thể thấy rõ ràng cảnh vật xung quanh, quần áo cha tôi mặc, mỗi một centimet mặt mũi của ông, thậm chí còn cả nếp nhăn nhỏ vun nơi khóe mắt ông. Vóc người tôi vẫn giống như hơn mười năm trước, lúc đứng bên người cha cao không tới bả vai ông.

Thậm chí trong mơ tôi có thể chạm tới ngón tay của ông rất chân thật, có hơi lạnh lẽo. Ở trong mơ tôi gọi ông: “Ba, ba nói chuyện với con có được không?” Tôi kêu hai lần, bờ môi của ông giật giật, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Những năm này mỗi lần đi vào núi tảo mộ đều là tảo mộ cho cả cha và mẹ. Vậy mà số lần tôi nằm mơ thấy cha nhiều hơn mẹ rất nhiều. Có lẽ là liên quan đến việc lúc tôi còn nhỏ thân thiết với cha hơn, có lẽ là nguyên nhân khác. Nhưng mà tôi còn có thể nhớ, khi còn bé được ông công trên bả vai chạy đi xung quanh, tôi ngây thơ giang hai cánh tay, đáng vẻ muốn ôm lấy gió. Một màn này đã từng xuất hiện ở trong mơ. Nhưng mỗi lần tôi mơ thấy cha không liên quan đến trí nhớ, ông sẽ không mở miệng nói chuyện, lần này cũng giống như vậy. Khác biệt chính là trong quá khứ tôi có thể nhìn thấy nụ cười mơ hồ của ông, lần này ánh mắt ông tĩnh lặng, không có ý cười, chỉ là im lặng nhìn tôi, mơ hồ mang theo vẻ lo lắng.

Tôi nắm tay ông càng chặt, hơi có vẻ tức giận. Cách một lát mở miệng: “Ba không chịu nói chuyện, con sẽ không để ba đi.”

Dường như ông thở dài, vươn tay, giống như khi còn bé, sờ sờ tóc trên đỉnh đầu tôi. Ánh mắt dịu dàng, mang theo khích lệ, nhưng vẫn không nói gì. Lúc làm như vậy bóng dáng của ông ở trong mơ bắt đầu trở nên mơ hồ, trong lòng tôi càng ngày càng gấp, nước mắt cũng rơi xuống: “Ba đừng đi có được không? Ba, con rất sợ. Ba có thể nói cho con biết không, lần này con còn có thể sống nữa hay không? Con thật sự đã dùng hết may mắn của mình rồi sao? Con không muốn rời khỏi đây, ba, con không muốn đi, có thể hay không?”

Tôi nắm tay ông càng ngày càng dùng sức, nhưng vẫn không thể ngăn cản bóng dáng của ông từ mơ hồ đến biến mất. Rốt cuộc chỉ còn lại một mình tôi. Xoay xung quanh tìm kiếm, như thế nào cũng không tìm ra. Khổ sở trong lòng lên tới cực điểm, cả người chấn động, rốt cuộc tỉnh lại.

Trong phòng chỉ có một mình tôi. Cửa phòng nghỉ (phòng xép) cách vách không khóa kỹ, có đoạn âm thanh trò chuyện rất nhỏ truyền đến. Tôi cẩn thận nghe một lát, nghe ra đó là Cổ Diễm Chi và Land. Im lặng nghe một lát, Portland mở miệng: “Nghe nói hai ngày nay anh liên lạc chuyện quyền tiền ở tây bộ? Cổ Diễm Chi đột nhiên rộng rãi quyên tặng tài sản (quảng tán gia tài), bởi vì tìm kiếm một con đường sống cho người yêu. Loại tin tức mang một ít mê tín này nếu bị phơi bày ra ánh sáng, anh sẽ cung cấp cho ngành tin tức cả thành phố T nửa tháng đồ ăn.”

“Tin tức của anh luôn rất linh thông.”

Portland cười nhạt một tiếng: “Tôi nghe nói ở nước ngoài gần đây có nghiên cứu ra một phương pháp mới ức chế khối u, nếu không ngại thì thử một chút.”

Sau một khoảng trống giữa cuộc trò chuyện, Cố Diễm Chi mở miệng, giọng nói hơi khan khan: “Tôi vẫn luôn nghĩ những chuyện này có phải cũng do tôi mà ra hay không. Không phải thầy bói đã nói sao, người có bất tự đặc biệt sẽ khắc chế người xung quanh. Đối với tôi mà nói, cha mẹ mất sớm, Đỗ Oản vẫn còn nhỏ như thế, sống ở bên cạnh tôi chỉ có hơn mười năm, lại đột nhiên gặp loại bệnh này. Đây đều là chuyện không nên xảy ra.”

Portland nói: “Đừng suy nghĩ nhiều. Cần tôi giúp đỡ chỗ nào cứ việc nói là được.”

Lại một lát sau, cuộc nói chuyện giữa bọn họ kết thúc. Ở trước khi Cố Diễm Chi trở lại phòng bệnh tôi nhắm mắt lại, làm bộ như đang còn ngủ. Cảm thấy anh nửa cúi người xuống, tầm mắt dạo một vòng trên mặt của tôi, cách một lát, đột nhiên cười một tiếng, mấy ngón tay nâng cằm tôi lên: “Ngủ một buổi chiều, còn tiếp tục giả bộ ngủ.”

Tôi mở ra một nửa mí mắt, trước hết nhìn đến là khóe môi anh có nét tươi cười nhẹ, mặt mày nhẹ nhàng, vẫn là cái loại thái độ như không có chuyện gì xảy ra đó. Tầm mắt hạ xuống, liền nhìn thấy anh xắn nửa tay áo, áo sơ mi màu sáng mở hai nút áo trên, dáng vẻ nửa cúi người xuống như vậy, thì tôi có thể nhìn thấy cái cằm đẹp đẽ của anh, cùng với đường cong mơ hồ dọc theo cổ trở xuống tựa như nước chảy mây trôi.

Tôi nhìn có chút không chớp mắt, một lát sau che giấu mà ho khan một tiếng: “Aiz, mới vừa rồi là có người tới sao?”

Cố Diễm Chi thuận miệng “ừ” một tiếng, vừa nâng tôi ngồi dựa vào đầu giường: “Land.” Lúc nói lời này cách tôi rất gần, sau đó ngồi dậy, động tác thong thả. Tôi không tự chủ được nữa người trên ngang nhiên xông qua, vừa nói: “Các anh nói cái gì?”

Anh lơ đãng nói: “Gần đây Diệp tầm Tầm ra ngoài giải buồn, một mình Portland ở nhà cô đơn mà thôi.”

“...”

Tôi trơ mắt nhìn anh sau khi đứng dậy, chỉ cách tôi một cánh tay. Chưa từ bỏ ý định tới gần hơn một chút, nửa người trên cơ hồ nhô ra khỏi mép giường, sau đó khẽ dùng sức bổ nhào về phía trước, mắt thấy sắp có thể hoàn mỹ nhào tới trên người anh, anh lại đột nhiên lui về phía sau nửa bước, đồng thời hỏi: “Muốn tìm cái gì?”

Tôi hoàn toàn không ngờ tới sẽ xuất hiện tình huống như thế. “A” một tiếng, thân thể bắt đầu không thể khống chế rơi xuống. Cảm thấy mình giống như một bao cát, sẽ bị nặng nề đập xuống dưới giường, không nhận được nhắm chặt mắt lại. Cũng trong lúc đó cảm thấy tốc độ dừng lại, nửa người trên được người ôm lấy, chặt chẽ hơn nửa vũng chắc.

Bên tai vang lên giọng nói chứa ý cười của Cố Diễm Chi: “Hiệu quả sắc dụ rất tốt.”

Tôi đại ra một lúc, sau khi tỉnh ngộ lại liền có chút thẹn quá thành giận: “Anh cố ý!”

Anh chậm rãi “ừ” một tiếng: “Thật lâu không có trêu chọc em, đột nhiên có chút nhớ.”

“...”

50. Chương 50: Em Không Phải Thuộc Về Tử Thần. (sáu)

Portland đến thăm mở ra tần số bước chân lui tới trong phòng bệnh. Sáng ngày kẻ người tới thăm tôi giống như đang cười ngửa xem hoa hết đợt này đến đợt khác, có vài người trước kia tôi căn bản chưa từng thấy, cũng không có ấn tượng, những người này bị Cố Diễm Chi ngăn ở ngoài phòng bệnh. Còn có vài người, ví dụ như Giang Yến Nam, lúc bước vào phòng bệnh vẻ mặt không có gì khác so với thường ngày, dáng vẻ bình

thần ung dung, giọng nói nhẹ nhàng không gợn sóng: “Aiz, tôi nghe nói anh mời tôi được cả bác sĩ Vương ở thành phố A. Bản lĩnh của nhà họ Cố càng lúc càng lớn ha.”

Cố Diễn Chi đang dứt tôi ăn quả táo, mí mắt không nâng nói: “Anh ngay cả giỏ trái cây cũng không mang, cứ như vậy đi vào cũng được?”

“Vật kia sẽ làm hỏng dáng vẻ cao lớn anh tuấn và phong độ của tôi.” Giang Yến Nam nhẹ nhàng nói xong, quay đầu nhìn về phía tôi, cười nói, “Hôm nay có vẻ tâm tình Đỗ Oản rất tốt.”

Tôi nói: “Mỗi ngày tâm tình tôi đều tốt vô cùng.”

“Vậy thì tốt. Bị bệnh gì tâm tình đều phải giữ vững mới được, điều này so với ăn bao nhiêu thuốc cũng có tác dụng hơn. Hơn nữa cô xem bên cạnh cô còn có một tên họ Cố. Mặc dù anh ta chỉ là chồng trước của cô, hiện giờ hai người cũng không có quan hệ gì, nhưng nếu trong lúc cô khổ sở cứ cần hai cái lên bả vai anh ta, tôi cảm thấy trong lòng anh ta cũng sẽ rất vui, cô nói có đúng không?”

Cố Diễn Chi bình tĩnh nói: “Nói cứ như anh không phải cũng đã từng ly hôn vậy.”

Giang Yến Nam nói: “Nhưng bây giờ tôi đã kết hôn lại một lần nữa rồi. Anh có thấy vui không?”

Cố Diễn Chi nói đến: “Tôi thật sự cảm thấy mặc niệm thay phu nhân của ngài.”

Tôi: “.”

Khoảng mười một giờ Lý Tương Nam đến, tôi đang chơi cờ nhảy với Cố Diễn Chi. Ở trong mắt người khác, đại khái tư thế của hai chúng tôi giờ phút này khá là kỳ lạ: tôi đang ngồi nghiêm chỉnh trước bàn, hai con mắt hết sức chăm chú nhìn vào những quân cờ phía trên đó, Cố Diễn Chi thì tay phải cầm quyển sách, vừa lật sách vừa không chút để ý chờ tôi ra quân cờ, thường thường đều là lật ba trang sách xong thì nhìn lại, vừa đúng lúc tôi lượt anh đánh cờ. Tôi đã quen với chỉ số thông minh cao ngất của anh, đột nhiên nghe thấy giọng nói của Lý Tương Nam ngược lại bị dọa cho giật mình: “Này, sao anh có thể coi rẻ chỉ số thông minh của người khác như vậy chứ?”

Trong tay anh ta cầm hai giỏ trái cây, chiều dài không sai biệt lắm so với chiều rộng. Cố Diễn Chi quay đầu lại liếc mắt nhìn, hiển nhiên cũng chú ý tới hiện tượng này, lạnh nhạt nói: “Anh xách tới cả phần của Giang Yến Nam?”

Tôi nhin không được bật cười một tiếng. Cố Diễn Chi đặt sách qua một bên, xoay người rời phòng. Lý Tương Nam để giỏ trái cây xuống, quay đầu lại liếc mắt nhìn, lại quay trở lại, muốn nói lại thôi nói: “Hôm nay anh ta sao lại dễ nói chuyện như vậy?”

Tôi do dự một chút, vẫn là nói thật: “Lời ngảm của anh ấy có lẽ là, đây là nhìn ở việc em làm phiền anh lâu như vậy, miễn cưỡng để cho anh gặp một lần cuối.”

“.” Lý Tương Nam nhìn tôi một lát, mở miệng, “Em chưa cho anh thêm phiền toái. Anh chỉ là muốn để em trải qua thật tốt. Mặc kệ có sự tham dự của anh hay không, chỉ cần em có thể trải qua bình an hạnh phúc, thì chính là kết quả tốt nhất rồi.”

Lúc anh ta nói lời này, giọng nói thật bình tĩnh. Tôi vốn là nghĩ nếu anh ta nói ra lời nói kích động gì đó, tôi liền dùng cười lạnh toàn bộ chặn trở về. Nhưng anh ta cứ như vậy, khiến cho tất cả những lời tôi đã chuẩn bị đều không thể nói ra miệng, há miệng, một hồi lâu nói không ra lời. Nghe thấy anh ta còn nói: “Hai ngày trước lúc em còn hôn mê chưa tỉnh, Cố Diễn Chi để cho cấp dưới ký với nhà họ Lý một bản hợp đồng, giá trị hợp đồng không nhỏ, đối với nhà của anh mà nói là rất có lợi. Anh hiểu rõ anh ta làm như vậy là có ý gì. Cho nên từ lúc đó về sau em cũng không cần cảm thấy thiếu nợ gì cả.”

Tôi nói: “Anh không cần phải cố ý nói xa cách như vậy. Em hiểu rõ bản thân anh là hạng người gì.”

Nửa khoe môi anh ta nhếch lên, nở nụ cười. Cách một lát, chậm chậm mở miệng: “Lần này anh đến, thật ra là muốn nói với em, lần này quả thật có lẽ là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt đó, Đỗ Oản. Tuần sau anh bị nhà nước cử đi nước Anh, phải ở đó năm năm học xong tiến sĩ mới trở về. Có lẽ là sẽ không trở về nữa. Chuyện này là đã sớm bàn xong, vốn là cảm thấy không muốn đi, bây giờ suy nghĩ lại, dù sao trừ học tập, dường như cũng không có chuyện gì khác có thể làm. Vậy thì vẫn là đi thì tốt hơn.”

Sau một lúc lâu, tôi nói: “Tốt vô cùng. Anh nên như vậy.”

Anh ta “ừ” một tiếng, rũ lông mi không hề nói chuyện nữa. Anh ta đan hai tay im lặng một lúc lâu, sau đó đứng lên chào tạm biệt. Lý Tương Nam đi vài bước, lại dừng lại, xoay người, nói với tôi rất nghiêm túc: “Đỗ Oản, mọi người đều nói em rất kiên cường, lúc em ở trước mặt anh đúng là cũng rất kiên cường, nhưng anh cảm thấy sự thật cũng không phải là như vậy. Em gặp phải chuyện như bệnh ung thư, không thể nào không sợ, chỉ là em cảm thấy trừ Cố Diễm Chi có thể chia sẻ cảm xúc buồn vui với em, những người khác không có tư cách như vậy, phải hay không? Em thật ra là một cô gái rất kiêu ngạo.”

Tôi lại một lần nữa bị anh nói đến á khẩu không trả lời được. Lý Tương Nam cũng không quay đầu lại đi tới cửa, đột nhiên lại dừng lại, xoay người, hơi có vẻ nghiêng răng mở miệng: “Aiz, anh không thể không nói, Cố Diễm Chi trừ gương mặt và dáng dấp ra, những điểm khác thật sự là vô dụng đáng ghét.”

“.....”

Sáng ngày thứ hai tôi làm xạ trị. Từ đó về sau bắt đầu cuộc sống ngựa không ngừng vó tiếp nhận các loại trị liệu. Hóa trị, xạ trị, cùng với liệu pháp miễn dịch sinh học mới phát minh. Càng không ngừng bị chuyên gia thảo luận bệnh tình, rút máu, chiếu xạ, cùng với uống một lượng lớn thuốc, hoàn cảnh như vậy có chút gian nan, nhưng mà vẫn chịu đựng trải qua hơn nửa tháng. Nửa tháng sau bệnh tình chưa từng xuất hiện quá chuyển biến tốt đẹp, nhưng may mắn chính là, đồng thời cũng không xuất hiện dấu hiệu nặng hơn.

Đến trình độ này, thì không thể tham nhiều hơn, đối với kết quả như thế tôi đã cảm thấy hài lòng. Cố Diễm Chi vẫn bình tĩnh như bình thường, tôi không biết ở nơi tôi không nhìn thấy anh đã hao phí bao nhiêu tâm lực, anh sẽ không chủ động nói cho tôi biết những chuyện sau lưng này. Tôi chỉ biết những ngày này giấc ngủ của anh còn ít hơn nhiều so với tôi đây, hơn nữa có thể rõ ràng nhìn thấy anh hao gầy xuống.

Cuối cùng tôi vào buổi tối một ngày, rõ ràng nhắc tới đề tài cái chết với Cố Diễm Chi.

Đây là chuyện những ngày qua chúng tôi vẫn một mực cố gắng tránh đi. Cẩn thận từng li từng tí, làm bộ như ung thư xương thời kỳ bốn chỉ là bệnh chứng nhẹ, chẳng qua là quá trình ở giữa có hơi giằng co, quay đầu lại nhất định sẽ tốt. Giống như là kỳ tích so với tử vong càng dễ xảy ra hơn. Nhưng ai cũng biết, sự thật không có dễ dàng như vậy.

Tôi suy nghĩ thật lâu, kể cả lúc đang xạ trị cũng nghĩ, phải thế nào để nói vấn đề này ra khỏi miệng, mới có thể quá gây sốc. Vậy mà bản thân vấn đề này giống như dao nhọn, dù che dấu thế nào đi nữa, cũng không thể ngăn trở nó chọc thẳng vào trong lòng người: “Cố Diễm Chi, nếu, em chỉ nói là nếu, hơn một tháng sau em thật sự chết, anh sẽ làm như thế nào?”

Động tác nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay tôi của anh hơi cứng cứng lại, một lát sau, mới nhỏ giọng mở miệng: “Không có “nếu” chuyện này.”

“Nhưng anh biết rõ, em nói cũng không phải nếu. Kỳ tích và tử vong, vấn đề xác suất lớn nhỏ đơn giản như vậy, sẽ không có chuyện không rõ ràng lắm. Chúng ta luôn luôn phải đối mặt sự thật.” Tôi dừng một chút, cố gắng khiến giọng nói trở nên nhẹ nhàng, “Thật ra thì, thời gian có thể khép lại tất cả. Có thể bây giờ anh cảm thấy rất đau đớn, nhưng cứ như vậy từ từ trải qua, đến rất nhiều năm sau, anh sẽ cảm thấy, những chuyện cũ này cũng không có gì. Anh có thể sống rất tốt. Em hi vọng anh có thể như vậy.”

Thắt lưng bỗng dưng căng thẳng, sức lực của anh rất lớn, giọng nói nặng nề: “Nhưng anh làm như vậy không được, Oản Oản. Anh đã nói với em, nếu xảy ra tang lễ, anh sẽ cùng với em. Anh cũng đã nói với em, mặc kệ tới khi nào, anh nhất định không thể để cho em chịu thua thiệt. Anh không thể nào để cho em một mình.”

“Nhưng em hi vọng anh có thể sống tiếp. Trước đó em làm nhiều chuyện như vậy, cũng chỉ là vì để cho anh đừng làm như vậy thôi. Em có thể một mình, không vấn đề.” Giọng nói của tôi có chút không ổn, cảm xúc cố gắng che giấu càng ngày càng ngăn không được, “Em vẫn có nguyện vọng chính là hi vọng anh có thể cố gắng hết sức sống trên đời này lâu một chút, anh có thể suy nghĩ thử xem, làm sao em có thể muốn để anh đi cùng với em đây?”

Anh có một lát không nói một lời. Tôi ngưỡng mặt lên nhìn anh, trong ánh mắt tràn đầy cầu khẩn. Gấp gáp muốn nghe thấy một câu cam kết của anh. Lại qua một lát, nghe thấy anh nhỏ giọng nói: “Nếu không

thể như vậy, vậy thì cũng sống tiếp thật tốt với anh.”

Lời này của anh nói được thật sự bá đạo. Tôi gấp đến độ có chút muốn khóc: “Nhưng sao em có thể quên được chuyện của Tử Thần, anh như vậy thật.....”

Lời còn chưa dứt đôi môi đã bị che lại. Xúc cảm mềm mại, nhẹ nhàng tràn trọc trong miệng, cảm giác triền miên lâu dài. Không biết cách bao lâu mới hơi được buông ra. Tôi nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của Cố Diễm Chi, hơn nữa rất chắc chắn: “Không có nhưng nhị gì hết. Oản Oản, em không phải thuộc về Tử Thần, em chỉ có thể thuộc về anh. Chỉ đơn giản như vậy.”

Sau hôm ấy, chúng tôi không nhắc lại đề tài này nữa. Tôi bắt đầu cố gắng thử làm như Giang Yến Nam nói, làm cho tâm tình trở nên khá hơn. Cùng với phối hợp các loại phương pháp trị liệu và lời dặn của bác sĩ, cho dù quá trình thường phức tạp hơn nữa không thể tránh khỏi khổ sở. Tôi thực chân thành hi vọng tôi có thể sống được lâu hơn một chút. Dù là chỉ có nửa năm, hoặc là nửa tháng, thậm chí là mười ngày.

Thời tiết từ từ trôi qua tháng bảy, tiến vào tháng tám, đây là thời tiết đầy sức sống nhất trong một năm. Trong bệnh viện hoa mẫu đơn lần lượt nở rộ, đỏ rực điểm lệ, mỗi cánh hoa đều nở rất đẹp. Vào một lần sau khi tôi chuyển tể bào miễn dịch vào cơ thể, rõ ràng các hạng chỉ tiêu của thân thể không có thay đổi quá lớn, xương đau lại đột nhiên trong một đêm biến mất, trạng thái tinh thần mệt mỏi cũng không thấy, thậm chí ngay cả thèm ăn cũng trở nên nhiều hơn. Loại cảm giác thân thể buông lỏng này đã lâu không xuất hiện làm cho không ai còn có thể nghĩ đến những chuyện khác, bản thân tôi dưới tình huống gãy xương chưa khỏi hẳn đã muốn nhả xuống giường, kết quả bị Cố Diễm Chi chặn ngang ôm lên nhét về trong chăn. Tôi ngưỡng mặt lên, rất nghiêm túc cố gắng giãi giụa: “Em cảm thấy được thân thể khỏe mạnh hơn rất nhiều, hôm nay rất muốn nhìn hoa trong sân bên ngoài một chút, không thể được sao?”

Anh trên cao nhìn xuống nhìn tôi một lát, cúi người xuống, ở trên trán tôi đặt một nụ hôn khẽ, chậm rãi nói: “Oản Oản, hôm nay chúng ta xuất viện về nhà, có được hay không?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mot-khong-hai>